
LAURELL K. HAMILTONOVÁ
„Netrápí mě, že dokážu zabíjet tak lehce.
Starosti mi dělá, že mě to netrápí."
Anita Blakeová
SMRTÍCÍ TANEC

LAURELL K. HAMILTONOVÁ

SMRTÍCÍ TANEC

TRITON

Laurell K. Hamiltonová
Smrtící tanec

Copyright © 1997 by Laurell K. Hamilton
Translation © Pavel Toman, 2009
Cover © Alžběta Trojanová, 2009

ISBN 978-80-7387-317-2

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Paty Cockrumové, fanynce, kamarádce a malířce.
Měli byste vidět obrázky Jean-Claudea, které mi posílá.
Opravdu z nich promlouvá pokušení.

Poděkování

Ricii Mainhardtové, mé agentce, kterou napadl tenhle název. Marion Stensgardové, která zodpověděla moje otázky.

Středisku Wild Canid Survival and Research Center (Útočiště vlků) za to, že mi dovolili užívat svoji knihovnu.

Bonee Piersonové, která mi pomáhala s nejrůznějším bádáním.

Alternativním historikům: Rett Macphersonové, která zašla nad rámec badatelských povinností, N. L. Drewovi, který si vyslechl části této knihy po telefonu, Tomu Drennanovi, jehož kniha je konečně připravena do tisku, Marku Sumnerovi, který tvrdí, že všechno bude v pohodě, i když o tom nic neví, Marelle Sandsové, která mi připomínala, že si to máme užívat, a Deboře Millitellové, která mě má moc ráda.

Mému manželovi Garymu, který mi vždycky říká pravdu, i když ji nechci slyšet.

Sarah Sumnerové za její oponenturu.

Joan-Marii Knappenbergerové za to, že mi půjčila svůj dům.

Saintlouiské pekárně za to, že mi občas na pár hodin půjčovala stůl.

1

Nejkrásnější mrtvola, jakou jsem kdy viděla, seděla za mým stolem. Jean-Claudeova bělostná košile zářila ve světle stolní lampy. Vpředu se na ní pěnila kaskáda krajek a valila se z jeho černé sametové vesty. Stála jsem za ním zády ke zdi s rukama zkříženýma na břiše, takže má pravačka byla příjemně blízko Browningu Hi-Power v podpažním pouzdře. Nechtěla jsem ho vytáhnout na Jean-Claudea. Starosti mi dělal jiný upír.

Lampa na stole byla jediným světlem v místnosti. Upír trval na tom, aby stropní světla zůstala zhasnutá. Jmenoval se Sabin, stál u protější stěny a choulil se ve tmě. Od hlavy k patě byl zakrytý černým pláštěm s kapucí. Vypadal jako příšera ze starého filmu Vincenta Price. Nikdy jsem neviděla opravdového upíra, který by se takhle oblékal.

Posledním členem naší veselé skupinky byl Dominik Dumare. Seděl v jednom z křesel pro klienty. Byl vysoký a hubený, ale ne slabý. Ruce měl veliké a silné, dost velké na to, aby se mu do dlaně vešel celý můj obličej. Na sobě měl černý třídílný oblek a vypadal jako šofér. Až na tu diamantovou jehlici v kravatě. Výrazné rysy jeho obličeje lemovaly vousy a řídký knír.

Když vešel do mé kanceláře, měla jsem pocit, že mi po páteři sjel nadpřirozený vítr. Setkala jsem se jenom se dvěma lidmi, které jsem vnímala podobně. První z nich byla ta nejmocnější voodoo kněžka, jakou jsem kdy potkala. Ten další byl nejmocnější voodoo kněz. Ta žena je mrtvá a muž pracuje pro Oživovatele Inc. stejně jako já. Ale Dominik Dumare sem nepřišel žádat o místo.

„Posaďte se, prosím, slečno Blakeová," prohlásil Dumare. „Sabin považuje za neslušné sedět, když dáma stojí."

Letmo jsem pohlédla na Sabina za jeho zády. „Sednu si, až si sedne on," odsekla jsem.

Dumare obrátil oči k Jean-Claudeovi. Věnoval mu slabý blahosklonný úsměv. „To máte u své lidské služebnice tak malou autoritu?"

Nepotřebovala jsem vidět Jean-Claudeův úsměv, abych si byla jistá, že mu září na tváři. „Ach, s *ma petite* si to vyřiďte jen mezi sebou. Je sice mou lidskou služebnicí, jak jsem potvrdil před radou, ale nezodpovídá se nikomu."

„Zdá se, že jsi na to pyšný," poznamenal Sabin. Jeho očividně troufalý hlas měl britský akcent.

„Je Popravčí a má na svém kontě víc mrtvých upírů než kterýkoli jiný člověk. Navíc je to tak schopná nekromantka, že jste cestovali přes půlku světa, abyste se s ní poradili. Je má lidská služebnice, ale nemá žádné znamení, které by ji ke mně poutalo. Chodí se mnou, ale není to kvůli upíří přitažlivosti. Proč by mě to nemělo těšit?"

Jak jsem ho poslouchala, napadlo mě, že to je všechno jeho nápad. Ve skutečnosti se mě pokusil označit, ale mně se podařilo uniknout. Chodíme spolu, protože mě vydírá. Buďto s ním budu chodit, nebo zabije mého přítele. Jean-Claudeovi se podařilo, aby všechno mluvilo v jeho prospěch. Proč mě to vůbec nepřekvapuje?

„Až do její smrti nemůžeš označit žádného jiného člověka," řekl Sabin. „Musel ses vzdát slušného dílu své moci."

„Jsem si dobře vědom toho, co jsem udělal," opáčil Jean-Claude.

Sabin se zasmál trpkým, přiškrceným smíchem. „Všichni z lásky děláme divné věci."

Dala bych hodně za to, abych v tu chvíli viděla Jean-Claudeovi do tváře. Ale viděla jsem jenom, jak mu po ramenou splývají dlouhé černé vlasy, černá na temném pozadí. Napjal ramena a dlaní přejel po diáři na mém stole. Naprosto znehybněl. Byla to ta příšerná číhající strnulost, jaké jsou schopni jenom staří upíři. Jako kdyby, pokud to dost dlouho vydrží, měli docela zmizet.

„Tak tohle tě sem přivádí, Sabine? Láska?" Jean-Claudeův hlas byl prázdný a netečný.

Sabinův smích se nesl vzduchem jako skleněné střepy. Cítila jsem, že ten zvuk mě někde hluboko v nitru zraňuje. To se mi vůbec nelíbilo.

„Dost škádlení," přerušila jsem ho, „dáme se do práce."

„To je vždycky tak netrpělivá?" zeptal se Dumare.

„Ano," přisvědčil Jean-Claude.

Dumareův úsměv byl zářivý a prázdný jako zářivka. „Svěřil vám Jean-Claude, proč se s vámi chceme sejít?"

„Říkal, že Sabin se pokoušel abstinovat a chytil z toho nějakou nemoc."

Upír na opačné straně místnosti se znovu rozesmál, jako by švihal zbraní. „Výtečně. Pokoušel se abstinovat. No to je výborné, slečno Blakeová."

Smích se do mě zažíral jako drobné ostré čepelky. Nikdy jsem nezažila, aby na mě takhle působil pouhý hlas. V boji by mě to rozptylovalo. Zatraceně, už teď mě to pořádně znervózňuje. Cítila jsem, jak mi po čele kloužou kapky nějaké tekutiny. Dotkla jsem se jich levou rukou a viděla jsem, že mám prsty špinavé od krve. Vytáhla

jsem browning a ustoupila stranou. Namířila jsem na černou postavu na opačné straně kanceláře. „Udělá to ještě jednou a zastřelím ho.“

Jean-Claude se pomalu zvedl z křesla. Jeho síla mě obklopila jako mrazivý vítr a na pažích mi naskočila husí kůže. Zvedl bledou ruku, která energií skoro zprůsvitněla. Po třpytivé kůži stékala krev.

Dumare zůstal v křesle, ale i on krvácel z rány velice podobné mojí. Stále s úsměvem si krev otřel. „Zbraň nebude zapotřebí,“ upozornil.

„Zneužil jsi mé pohostinnosti,“ zlobil se Jean-Claude. Jeho hlas naplnil místnost syčivou ozvěnou.

„Není nic, co bych mohl říci na svoji omluvu,“ bránil se Sabin. „Ale neměl jsem to v úmyslu. Velkou část síly musím využívat na to, abych vydržel, takže už se nedokážu ovládat jako dřív.“

S pistolí stále namířenou jsem odstoupila od stěny. Chtěla jsem vidět Jean-Claudeův obličej. Musím vědět, jak vážně je zraněn. Obcházela jsem stůl, dokud jsem ho koutkem oka nezahlédla. Jeho tvář byla nedotčená, dokonalá a zářila jako z perleti.

Zvedl ruku, po níž stále stékal tenoučký pramínek krve. „Tohle nebylo nedopatření.“

„Pojď na světlo, příteli,“ vybízel ho Dumare. „Musíš se jim ukázat, jinak to nepochopí.“

„Nestojím o to, aby si mě prohlíželi.“

„Už jste málem vyčerpali moji trpělivost,“ upozornil je Jean-Claude.

„A mou také,“ připojila jsem se. Doufala jsem, že budu moci Sabina zastřelit nebo zbraň co nejdřív odložit. Ani při střelbě obouruč není možné udržet správný postoj při míření donekonečna. Stejně se vám rozklepou ruce.

Sabin se neslyšně přesunul ke stolu. Černý plášť se mu vlnil kolem chodidel jako temný stín. Všichni upíři jsou nesmírně elegantní, ale tohle je absurdní. Došlo mi, že vůbec nechodí. Prostě uvnitř svého černého pláště levituje.

Jeho energie mi sklouzla po kůži jako ledová voda. Najednou jsem ruce měla zase pevné. Nic vám nervy nezbystří tak, jako když se k vám blíží upír starý pěkných pár století.

Sabin se zastavil na opačné straně stolu. Vydává energii na to, aby se pohnul, aby tady vůbec mohl být. Jako by to byl žralok, který zemře, jakmile se přestane pohybovat.

Kolem mě se mihl Jean-Claude. Jeho moc mi tančila po těle, zježila mi vlasy vzadu na krku a kůže mi najednou byla těsná. Zastavil se skoro na dosah druhého upíra. „Co se ti stalo, Sabine?“

Sabin stál na okraji kruhu světla. Lampa by měla vrhat trochu světla pod kapuci jeho pláště, ale nedělala to. Vnitřek kápě byl hladký,

černý a prázdný jako jeskyně. Z prázdnoty se linul jeho hlas. Trhla jsem sebou.

„Láska, Jean-Claude, potkala mě láska. V mojí milované se probudil soucit. Tvrdila, že není správné vysávat lidi. Koneckonců, i my jsme kdysi byli lidé. Z lásky k ní jsem zkoušel pít studenou krev. Vyzkoušel jsem i zvířecí krev. To ale nestačilo, abych se udržel naživu."

Zírala jsem do temnoty. Zbraň jsem pořád měla namířenou, ale začínala jsem si připadat jako pitomec. Zdálo se mi, že z ní Sabin nemá nejmenší strach, a to mě znervózňovalo. Možná je mu to fuk. I to mě vyvádělo z míry. „Takže vás přemluvila k vegetariánství. To je super," poznamenala jsem. „Připadáte mi docela silný."

Zasmál se a při tom smíchu se stíny pod kápí pomalu vytratily, jako když zvednete oponu. Jediným rychlým trhnutím ji vytáhl až nahoru.

Nevykřikla jsem, ale zalapala jsem po dechu a o krok ucouvla. Nedokázala jsem se ovládnout. Když jsem si uvědomila, co jsem udělala, zarazila jsem se a přinutila se zase postoupit vpřed a podívat se mu do očí. Bez uhýbání.

Měl pořád husté, rovné zlaté vlasy, které mu jako zářivý vodopád splývaly na ramena. Ale ta kůže… na polovině obličeje mu kůže shnila. Vypadalo to jako pokročilé stádium lepry, ale spíš ještě hůř. Tkáň byla gangrenózní a plná hnisu a měla by páchnout na míle daleko. Druhá půlka jeho tváře byla stále překrásná. Byl to obličej, jaký si středověcí malíři půjčovali pro cherubíny, naplněný zlatistou dokonalostí. Jedno průzračně modré oko se točilo v hnijící jamce, jako by hrozilo, že mu vypadne na tvář. To druhé drželo pevně a prohlíželo si mě.

„Tu pistoli můžeš dát pryč, *ma petite*. Přeci jen to byla nehoda," prohlásil Jean-Claude.

Sklonila jsem browning, ale neschovala ho. Říct klidně: „Tohle se vám přihodilo proto, že jste se přestal živit lidmi?" mě stálo daleko víc úsilí, než by mi bylo milé.

„Domníváme se, že ano," přisvědčil Dumare.

Odtrhla jsem zrak od Sabinova znetvořeného obličeje a pohlédla na Dominika vzadu. „A myslíte si, že bych vám mohla pomoci ho toho zbavit?" Nepodařilo se mi, aby v mém hlase nebyla znát nedůvěra.

„V Evropě jsme se doslechli o vaší pověsti."

Zdvihla jsem obočí.

„Skromnost není na místě, slečno Blakeová. Mezi námi, kdo si podobných věcí všímáme, si začínáte budovat jistou neblahou proslulost."

Neblahou proslulost, ne věhlas. Hmmm.

„Schovej tu zbraň, *ma petite*. Sabin už pro dnešek nechystá žádné − jak se to říká − představení. Že ne, Sabine?“

„Obávám se, že ne. V poslední době se mi nic nedaří.“

Zasunula jsem browning do pouzdra a zavrtěla hlavou. „Já doopravdy nemám nejmenší představu, jak vám pomoci.“

„A kdybyste věděla jak, pomohla byste mi?“ chtěl vědět Sabin.

Pohlédla jsem na něj a přikývla. „Ano.“

„I když jsem upír, a vy popravčí upírů.“

„Spáchal jste v téhle zemi něco, za co byste zasloužil zabít?“

Sabin se rozesmál. Hnijící kůže se napjala a s vlhkým mlasknutím z ní vyklouzla šlacha. Musela jsem odvrátit oči. „Ještě ne, slečno Blakeová, ještě ne.“ Jeho výraz rychle zvážněl, najednou se z ní vytratil humor. „Naučil ses nedat na sobě nic znát, Jean-Claude, ale já ve tvých očích vidím děs.“

Jean-Claudeova pleť se vrátila k obvyklé mléčné dokonalosti. Obličej měl pořád krásný a bezchybný, ale přinejmenším přestal zářit. Jeho oči barvy půlnoční modři teď byly prostě oči. Pořád byl moc hezký, ale byla to téměř lidská krása. „Copak si to trochu děsu nezaslouží?“ zeptal se.

Sabin se usmál a já si přála, aby to nedělal. Svaly na hnijící straně nefungovaly a koutek úst měl svěšený a nakřivo. Uhnula jsem očima a pak se přiměla na něj znova pohlédnout. Jestli on musí s touhle tváří žít, dokážu se já na ni aspoň dívat.

„Takže mi pomůžete?“

„Pomohl bych ti, kdybych to dokázal, ale musíš se zeptat Anity. Musí ti odpovědět sama za sebe.“

„Nuže, slečno Blakeová?“

„Netuším, jak vám pomoci,“ opakovala jsem.

„Chápete, jak děsivá je moje situace, slečno Blakeová? Je vám jasné, jak strašné to je?“

„Rozumím tomu tak, že hniloba vás pravděpodobně nezabije, ale že se to šíří.“

„Ano, postupuje to, a rychle.“

„Pomohla bych vám, Sabine, kdybych to svedla, ale copak umím něco, co Dumare nedokáže? Je přece stejně mocný nekromant jako já, a možná ještě mocnější. K čemu mě potřebujete?“

„Slečno Blakeová, uvědomuji si, že asi nemáte žádnou zvláštní schopnost, která by mohla Sabinův problém vyřešit,“ řekl Dumare. „Nakolik se mi podařilo zjistit, je to jediný upír, kterého kdy potkal podobný osud, ale domníval jsem se, že kdybychom šli za dalším nekromantem, stejně mocným, jako jsem já,“ skromně se usmál, „nebo skoro stejně mocným, možná bychom společně mohli dát dohromady kouzlo, které by mu pomohlo.“

„Kouzlo?“ obrátila jsem se k Jean-Claudeovi.

Předvedl to úžasné galské pokrčení rameny, které znamená všechno i nic. „Já toho o nekromancii moc nevím, *ma petite.* Jestli je takové kouzlo možné, bys měla vědět spíš ty než já.“

„To, co nás přivádí za vámi, nejsou jen vaše nekromantské schopnosti,“ pokračoval Dumare. „Také jste působila jako ohnisko přinejmenším se dvěma oživovateli. Mám dojem, že to je americké označení pro to, co děláte.“

Přikývla jsem. „To slovo je správné, ale kde jste zjistil, že můžu pracovat jako ohnisko?“

„Ale no tak, slečno Blakeová, schopnost spojit moc jiného oživovatele s vlastní a tím znásobit schopnosti obou je velice vzácné nadání.“

„Dokážete jako ohnisko působit vy?“ zeptala jsem se.

Snažil se vypadat co nejskromněji, ale ve skutečnosti byl zjevně sám se sebou spokojený. „Ano, musím se přiznat, že i já mohu pracovat jako ohnisko. Jen pomyslete na to, co bychom my dva mohli společně dokázat.“

„Mohli bychom probudit ohromné množství zombií, ale to Sabina nevyléčí.“

„To je naprostá pravda.“ Dumare se v křesle naklonil dopředu. Jeho štíhlá, hezká tvář se zarděla dychtivostí. Vypadal jako konvertita, který se nemůže dočkat následovníků.

Já nebyla příliš nadšený stoupenec.

„Nabízím vám, že vás místo toho zfušovaného voodoo, které zatím provádíte, naučím skutečné nekromancii.“

Jean-Claude vydal tichý zvuk někde mezi smíchem a zakašláním.

Ostře jsem pohlédla do Jean-Claudeovy pobavené tváře, ale nahlas jsem řekla: „Já si s tím zfušovaným voodoo vystačím docela dobře.“

„Nemyslel jsem to jako urážku, slečno Blakeová. Brzy budete potřebovat učitele. Jestli to nebudu já, budete si muset najít někoho jiného.“

„Nechápu, o čem mluvíte.“

„O kontrole, slečno Blakeová. Nekultivovaná energie, bez ohledu na to, jak je impozantní, není to samé jako energie použitá s naprostým soustředěním a dostatečnou kontrolou.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jestli to bude v mé moci, pomohu vám, pane Dumare. Dokonce se zúčastním kouzel, ale nejprve to proberu s místní čarodějnicí, s níž se už nějakou dobu znám.“

„Máte strach, že vám uloupím vaši moc?“

Usmála jsem se. „Ne, pokud mě nezabijete, můžete si ji vy nebo kdokoli jiný nanejvýš vypůjčit.“

„Jste moudřejší, než bych při vašem věku očekával, slečno Blakeová.“

„Nejste o moc starší než já,“ upozornila jsem ho. Něco se mu mihlo obličejem. Bylo to jen letmé mihnutí, ale mně to bylo jasné.

„Vy jste jeho lidský služebník, že ano?“

Dominik se usmál a rozhodil rukama. „*Oui*.“

Povzdychla jsem si. „Měla jsem pocit, že jste tvrdil, že přede mnou nic neskrýváte.“

„Práce lidského služebníka znamená být během dne očima a ušima svého pána. Pokud lovci upírů zjistí, kdo jsem, nebudu pánovi k ničemu.“

„Já na to přišla.“

„Ale zjistila byste to také v nějaké jiné situaci, kdyby Sabin nebyl se mnou?“

Chvilku jsem nad tím uvažovala. „Možná.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Já nevím.“

„Díky za upřímnost, slečno Blakeová.“

Sabin prohlásil: „Nepochybně jsme už vyčerpali vyměřený čas. Jean-Claude říkal, že máte naléhavou schůzku, slečno Blakeová. Něco daleko důležitějšího, než je můj drobný problém.“ Poslední větu řekl trochu sarkasticky.

„*Ma petite* má rande se svým druhým nápadníkem.“

Sabin na Jean-Claudea zůstal zírat. „Takže jí vážně dovolíš, aby chodila i s jiným. Byl jsem přesvědčený, že to jsou klepy.“

„Jen velice málo z toho, co se k tobě o *ma petite* donese, jsou klepy. Věř všemu, co uslyšíš.“

Sabin se zachechtal a rozkašlal se, jako kdyby se snažil, aby mu smích nepotrhal poničená ústa. „Kdybych věřil všemu, co jsem slyšel, musel bych sem přijít s armádou.“

„Přišel jsi s jediným služebníkem, protože jsem ti jich víc nedovolil,“ upozornil ho Jean-Claude.

Sabin se usmál. „To je naprostá pravda. Pojď, Dominiku, nesmíme slečnu Blakeovou připravovat o drahocenný čas.“

Dominik poslušně vstal a tyčil se nad námi oběma do výše. Sabin byl zhruba stejně vysoký jako já. Samozřejmě jsem si nemohla být jistá, že ještě má nohy. Možná dřív býval vyšší.

„Nemám vás ráda, Sabine, ale nikdy bych ze své vůle nenechala žádné stvoření ve stavu, v jakém jste vy. Mám dneska něco důležitého, ale kdybych vás mohla ihned uzdravit, plány bych změnila.“

Upír na mě pohlédl. Jeho modré, závratně modré oči působily, jako když se díváte do průzračné mořské vody. Nebyla v nich žádná síla. Buďto se ovládal, nebo už to se mnou stejně jako většina upírů nedokázal skoulet pohledem.

„Děkuji, slečno Blakeová. Věřím, že to myslíte vážně.“ Z hloubi objemného pláště mi podal ruku v rukavičce.

Zaváhala jsem a potom ji sevřela. Jeho dlaň trochu povolila a mě stálo veliké úsilí, abych neucukla. Přinutila jsem se rukou potřást, usmát se, a když jsem ji pustila, neotřít si dlaň o sukni.

Také Dominik mi potřásl rukou. Jeho dlaň byla suchá a studená. „Díky, že jste nám věnovala svůj čas, slečno Blakeová. Zítra se s vámi spojím a probereme to.“

„Budu očekávat váš telefonát, pane Dumare.“

„Prosím, říkejte mi Dominiku.“

Přikývla jsem. „Dominiku. Můžeme to probrat, ale nerada bych si od vás brala peníze, protože si nejsem jistá, že vám dokážu pomoci.“

„Můžu vám říkat Anito?“ zeptal se.

Zaváhala jsem a pokrčila rameny. „Proč ne.“

„O peníze si nedělejte starosti,“ prohlásil Sabin, „mám jich spoustu a jsou mi k ničemu.“

„Jak změnu tvého zevnějšku snáší žena, kterou miluješ?“ zajímal se Jean-Claude.

Sabin se po něm podíval. A nebyl to přátelský pohled. „Připadá jí to stejně odporné jako mně. A cítí se nesmírně provinile. Neopustila mě, ale ani se mnou není.“

„Už žijete skoro sedm set let,“ řekla jsem. „Proč to takhle zbabrat kvůli ženské?“

Sabin se ke mně obrátil a po tváři mu stékal proud slizu jako černá slza. „Ptáte se mě, jestli to stálo za to, slečno Blakeová?“

Polkla jsem a zavrtěla hlavou. „Nic mi do toho není. Omlouvám se za otázku.“

Stáhl si kápi do obličeje. Pak se zase obrátil ke mně, celý černý, a na místě, kde měl mít obličej, byla tůň plná stínů. „Chtěla mě opustit, slečno Blakeová. Myslel jsem, že bych obětoval cokoli, abych si ji udržel. Aby zůstala se mnou a v mojí posteli. Mýlil jsem se.“ Otočil černou hlubinu k Jean-Claudeovi. „Uvidíme se zítra v noci, Jean-Claude.“

„Už se těším.“

Ani jeden z upírů nepodal druhému ruku. Sabin se klouzavě přesunul ke dveřím a za ním vlála prázdná róba. Uvažovala jsem nad tím, kolik ze spodní části těla mu zbylo, a došla jsem k závěru, že to nechci vědět.

Dominik mi znovu potřásl rukou. „Děkuji ti, Anito. Vrátila jsi nám naději.“ Držel mě za ruku a hleděl mi do tváře, jako by z ní dokázal něco vyčíst. „A přemýšlej o mé nabídce, že bych tě mohl učit. Opravdových nekromantů je mezi námi velice málo.“

Stáhla jsem ruku. „Budu o tom uvažovat. Ale teď už vážně musím jít.“

Usmál se, podržel Sabinovi dveře a byli pryč. Jean-Claude i já jsme chvíli stáli mlčky. Já promluvila první. „Dá se jim věřit?“

Jean-Claude se s úsměvem posadil na roh mého stolu. „Ovšemže ne.“

„Proč jsi tedy souhlasil s tím, aby sem přišli?“

„Rada vyhlásila, že mezi upířími vládci ve Spojených státech nesmějí být spory, dokud ve Washingtonu nesmetou ze stolu ten hnusný zákon, co pořád visí ve vzduchu. Jedna válka mezi nemrtvými a protiupíří lobby zákon prosadí, a znovu po nás půjdou.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jsem přesvědčená, že Brewsterův zákon nemá šanci, ani co by se za nehet vešlo. Být upír je ve Spojených státech legální. Ale bez ohledu na to, jestli s tím souhlasím, nebo ne, myslím, že tohle se nezmění.“

„Jak si tím můžeš být tak jistá?“

„Není to tak snadné deklarovat, že určitá skupina bytostí je živá a má svoje práva, a pak si to rozmyslet a prohlásit, že zabíjet je na potkání je zase v pořádku. ACLU by měla manévry.“

Usmál se. „Snad. Nehledě na to si ovšem rada vynutila příměří, dokud se o zákonu tak či onak nerozhodne.“

„Takže můžeš Sabina pustit na svoje území, protože pokud se nebude chovat slušně, rada ho uštve a zabije.“

Jean-Claude přikývl.

„Ty ale stejně budeš mrtvý,“ upozornila jsem ho.

Ladně a netečně rozpřáhl ruce. „Nic není dokonalé.“

Rozesmála jsem se. „To určitě ne.“

„Nepřijdeš pozdě na rande s panem Zeemanem?“

„Mluvíš o tom odporně korektně,“ poznamenala jsem.

„Zítra večer budeš se mnou, *ma petite.* Byla by ubohá… zábava, kdybych dneska Richardovi záviděl jeho noc.“

„Často si libuješ v ubohých zábavách.“

„Ale *ma petite,* to není fér. Richard přece není mrtvý, nebo je?“

„Jenom protože dobře víš, že kdybys zabil jeho, já bych zabila tebe.“ Zvedla jsem ruku a zarazila ho, ještě než to vyslovil. „Pokusila bych se tě zabít, a ty by ses snažil zabít mě. A tak dál.“ Tohle byl starý spor.

„Takže Richard žije, ty chodíš s námi oběma a já jsem trpělivý. Daleko trpělivější, než bych byl s kýmkoli jiným.“

Studovala jsem jeho obličej. Je jedním z mužů, kteří jsou spíše krásní než hezcí, ale jeho tvář byla mužná; i s dlouhými vlasy byste si ho se ženou nespletli. Vlastně bylo na Jean-Claudeovi něco velice mužného nehledě na to, kolik krajek nosí.

Klidně by mohl být můj: se vším všudy včetně tesáků. Jenom si nejsem jistá, jestli o něho stojím. „Musím jít," řekla jsem nahlas.

Odrazil se od stolu. Zničehonic stál blízko mě. „Tak běž, *ma petite*."

Cítila jsem jeho tělo jen centimetry od sebe jako chvějivou energii. Než jsem promluvila, musela jsem polknout. „Je to moje kancelář. Odcházíš ty."

Jemně mě pohladil po paži, jen letmo, konečky prstů. „Užij si večer, *ma petite*." Prsty mi sevřel kolem rukou těsně pod rameny. Nenaklonil se ke mně ani mě k sobě ten poslední centimetr nepřitáhl. Prostě mě držel za paže a shlížel ke mně dolů.

Pohlédla jsem mu do temně, přetemně modrých očí. Ještě nepříliš dávno bych pohled jeho očí nemohla opětovat, propadla bych se do nich a byla ztracená. Teď jeho pohled opětovat můžu, ale v určitém ohledu bývám ztracená stejně. Zvedla jsem se na špičky a přiblížila obličej k jeho tváři.

„Měla jsem tě zabít už dávno."

„Měla jsi k tomu dost příležitostí, *ma petite*. Pořád mě zachraňuješ."

„Moje chyba," odpověděla jsem.

Zasmál se a ten zvuk po mně sjel jako kožešina po nahé kůži. Setřásla jsem jeho ruce.

„Nech toho," zarazila jsem ho.

Lehoučce mě políbil. Letmo se mě dotkl rty, takže jsem cítila jeho tesáky. „Scházel bych ti, kdybych nebyl s tebou, *ma petite*. Přiznej to."

Odtáhla jsem se od něj. Jeho dlaně mi sklouzly po pažích až dolů a já jsem se jich dotkla konečky prstů. „Musím běžet."

„To už jsi říkala."

„Dost hraní, Jean-Claude, prostě už běž."

Jeho tvář okamžitě vystřízlivěla, jako kdyby z ní nějaká ruka setřela výraz. „Už dost hraní, *ma petite*. Běž za svým druhým milým." Teď zvedl ruku zase on a poznamenal: „Já vím, že ve skutečnosti nejste milenci. Vlastně nám oběma odoláváš. Nesmírně statečné, *ma petite*." Obličejem mu přeběhl záblesk čehosi, snad vzteku, a zmizel jako vlnka na temné hladině.

„Zítra večer budeš se mnou a bude na Richardovi, aby seděl doma v nejistotě." Potřásl hlavou. „Ani kvůli tobě bych neudělal to, co Sabin. Jsou věci, které bych neudělal ani kvůli tomu, abys mě milovala." Najednou na mě divoce pohlédl a v očích a ve tváři mu vzplanul vztek. „Stačí to, co už dělám."

„Nebuď si mnou tak jistý," varovala jsem ho. „Kdyby ses do toho nepletl, byli bychom s Richardem zasnoubení, a možná i mnohem víc."

„A co má být? Žila bys za plotem z bílých planěk a za každé dítě měla bod k dobru. Myslím, že sama sobě lžeš ještě víc než mně, Anito.“

Kdykoli použil mé pravé jméno, bylo to zlé znamení. „Co tím chceš říct?“

„Chci říct, *ma petite*, že by ti rodinné štěstí šlo k duhu asi tak stejně jako mně.“ S těmito slovy se hbitě octl u dveří a byl pryč. Zavřel je za sebou tiše, ale pevně.

Rodinné štěstí? A to jako já? Můj život je něco mezi nadpřirozenou telenovelou a dobrodružným akčním filmem. Asi jako směs *Tak jde čas* a *Ramba*. Bílý plot k tomu moc nesedí. V tom má Jean-Claude pravdu.

Mám volný víkend a je to poprvé za celé měsíce. Na tenhle večer jsem se těšila týden. Ale po pravdě řečeno mě nestrašila Jean-Claudeova téměř dokonalá tvář. Pořád jsem před sebou viděla Sabinův obličej. Věčný život, věčné utrpení, věčná ohyzdnost. Parádní posmrtný život.

2

Na večeři u Catherine byly tři druhy hostů: živí, mrtví a ti občas chlupatí. Z celkového počtu osmi přítomných bylo šest lidí a u ostatních dvou jsem si nebyla jistá, sebe nevyjímaje.

Na sobě jsem měla černé kalhoty, černé sametové sako s bílými saténovými klopami a ohromnou bílou vestu, která mi nahrazovala blůzu. Devítimilimetrový browning vlastně s mým oblečením dokonale ladil, ale já ho radši neukazovala. Tohle je první večírek, který Catherine pořádá od své svatby. Mávat tady pistolí by asi atmosféru pořádně ochladilo.

Stříbrný křížek, který neustále nosím, jsem si musela sundat a schovat do kapsy, protože proti mně stál upír a křížek se rozzářil, jakmile vešel do místnosti. Kdybych tušila, že na večírku budou upíři, vzala bych si dost vysoký límeček, abych křížek zakryla. Dá se říct, že září, jenom když není schovaný.

Zmíněný upír, Robert, je vysoký, svalnatý a hezký jako model. Býval striptérem v Provinilých slastech. Teď klub řídí. Ze zaměstnance manažerem: hotový americký sen. Vlasy měl blond, kudrnaté a ostříhané celkem nakrátko. Na sobě měl hnědou hedvábnou košili, která mu dokonale padla a ladila se šaty jeho partnerky.

Opálení Moniky Vespucciové získané v soláriu už trochu vybledlo, ale make-up měla stále dokonalý a krátké kaštanové vlasy pěkně učesané. Byla v dost pokročilém stadiu těhotenství, abych si toho všimla i já, a tak spokojená, že mě to až štvalo.

Zářivě se na mě usmála. „Anito, tak dlouho jsme se neviděly.“

Nejradši bych odpověděla: „Ale ne dost dlouho.“ Když jsem ji viděla naposledy, zradila mě místní vládkyni upírů. Catherine si ale myslí, že Monika je její kamarádka, a bylo by obtížné jí otevřít oči, aniž bych ji musela seznámit s celým příběhem. A k této historii patří i pár nepotrestaných zabití a některých z nich jsem se dopustila já. Catherine je právnička a zastánkyně práva a pořádku. Nechtěla bych ji dostat do situace, kdy by musela slevit ze svých morálních zásad, aby mi zachránila zadek. Takže Monika je její kamarádka, a to znamená, že jsem k ní byla během večeře zdvořilá. Od předkrmu až po dezert. Tak slušná jsem byla hlavně proto, že Monika seděla na opačném konci stolu. Teď jsme se naneštěstí potkaly v obýváku, a mně se nedařilo se jí nějak snadno zbavit.

„Mně to tak dlouho nepřipadá,“ odpověděla jsem.

„Už je to skoro rok.“ Usmála se na Roberta. Drželi se za ruce. „Vzali jsme se.“ Dotkla se skleničkou břicha. „Zbouchnul mě.“ Zahihňala se.

Zírala jsem na podivnou dvojici před sebou. „Stoletá mrtvola tě zbouchnout nemůže.“ Tak fajn, už jsem byla slušná dost dlouho.

Monika se na mě zazubila. „Ale může, pokud na dost dlouho zvýší tělesnou teplotu a pokud se sexu věnujete dost často. Můj porodník si myslí, že za to může horká vana.“

To bylo víc, než kolik jsem toužila vědět. „Už ti dělali vyšetření plodové vody?“

Úsměv se jí vytratil z tváře a v očích jí zbylo znepokojení. Zamrzelo mě, že jsem se jí na to zeptala. „Musíme ještě týden počkat.“

„Omlouvám se. Doufám, že test dopadne dobře.“ Nezmínila jsem se o Vladově syndromu, ale slova jako by visela ve vzduchu. Je sice vzácný, ale už ne tak vzácný, jak býval. Upírství je tři roky legální a Vladův syndrom je nejrychleji se šířícím dědičným postižením v zemi. Může vést ke skutečně děsivým poškozením, o smrti dítěte nemluvě. Vzhledem k tomu, kolik je v sázce, bych čekala, že lidi budou opatrnější.

Robert ji k sobě přivinul a z její tváře se vytratil veškerý jas. Zbledla. Já si připadala jako pěkný zmetek.

„Donedávna se tvrdilo, že všichni upíři, kterým je víc než sto, jsou sterilní,“ poznamenala jsem. „Asi by měli informace aktualizovat.“ Řekla jsem to, abych je uklidnila. Jako by to nebyla jejich neopatrnost.

Monika se na mě podívala, a když říkala: „Máš strach?“ neměla v očích ani za mák laskavosti.

Změřila jsem si ji. Byla bledá a těhotná, a já bych ji přesto nejradši praštila. Já s Jean-Claudem nespím. Ale nebudu tady stát a obhajovat se před Monikou Vespucciovou − ani před kýmkoli jiným.

Do místnosti vstoupil Richard Zeeman. Vlastně jsem ho neviděla vejít. Cítila jsem to. Otočila jsem se a sledovala, jak se k nám blíží. Má skoro metr pětaosmdesát a je málem o třicet centimetrů vyšší než já. Ještě trochu, a bez stoličky bychom si nemohli dát ani pusu. Ale stejně by to za tu námahu stálo. Proplétal se mezi ostatními hosty a tu a tam utrousil pár slov. Na jeho stále opálené tváři zářil dokonalý bělostný úsměv a bavil se s novými přáteli, které se mu u večeře podařilo okouzlit. Ne svým půvabným zjevem nebo mocí, ale čirou dobrosrdečností. Je to nejsnaživější skautík na světě, nejlepší kamarád a každého rád vidí. Má rád lidi a je to skvělý posluchač, což jsou naprosto podceňované vlastnosti.

Na sobě měl tmavě hnědý oblek a temně oranžově zlatou košili. Kravatu měl jasněji oranžovou s řadou postaviček uprostřed. Museli

jste stát přímo u něj, aby vám došlo, že jsou to postavy z komiksů Warner Brothers.

Po ramena dlouhé vlasy si stáhl z tváře v jakémsi copu, takže působil dojmem, že jeho hnědé vlasy jsou docela krátké. Jeho tvář tak nic nezakrývalo a byla jasně viditelná. Lícní kosti měl dokonalé, vysoko posazené a elegantní. V obličeji byl mužný, hezký a rysy mu změkčovaly dolíčky. Byl to takový ten obličej, před jakými jsem se na vysoké plaše schovávala.

Všiml si, že ho pozoruji, a usmál se. V jeho hnědých očích zajiskřil smích plný žáru, který neměl co dělat s teplotou v pokoji. Dívala jsem se, jak překonává poslední metr, a cítila, jak mi horko stoupá po krku a do tváře. Nejradši bych ho svlékla, hladila jeho nahou kůži a zjišťovala, co se skrývá pod oblekem. Strašně jsem po tom zatoužila. Ale neudělám to, protože nespím ani s Richardem. Nespím s upírem ani s vlkodlakem. Richard je vlkodlak. To je jeho jediná chyba. Tak fajn, možná má ještě jednu: nikdy nikoho nezabil. A tahle chyba ho jednou může stát život.

Objala jsem ho levačkou kolem pasu, pod rozepnutým sakem. Jeho úžasné teplo mi naráželo na kůži jako tep. Jestli se hodně brzy nepomilujeme, tak prostě vybuchnu. K čemu mi pak budou mravní zásady?

Monika na mě klidně hleděla a studovala můj výraz. „To je pěkný náhrdelník. Kdo ti ho dal?“

Na krku jsem měla černou sametovou stužku s medailónkem lemovaným stříbrným filigránem. Sakra se hodila k mému oblečení. Monika si byla docela jistá, že jsem ji nedostala od Richarda, a podle ní to znamenalo, že mi ji dal Jean-Claude. Stará dobrá Monika. Nikdy se nezmění.

„Koupila jsem si ho k šatům,“ odpověděla jsem.

Překvapeně vytřeštila oči. „Ach, vážně?“ Jako by mi nevěřila.

„Vážně. Na dárky mě moc neužije, zvlášť když jde o šperky.“

Richard mě k sobě přivinul. „To je pravda. Anita se těžko hýčká.“

Připojila se k nám Catherine. Měděné vlasy jí splývaly kolem obličeje jako vlnitá záplava. Je jediná, kdo má kudrnatější vlasy než já, ale její barva je daleko efektnější. Většina lidí ji popisuje právě podle nich. Jemný make-up zakrýval pihy a přitahoval pozornost k jejím světlým, šedozeleným očím. Její šaty měly barvu čerstvých lístků. Nepamatuji se, že by kdy vypadala krásněji.

„Vypadá to, že ti manželství svědčí,“ poznamenala jsem s úsměvem.

Vrátila mi ho. „Měla bys to někdy zkusit.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Mockrát děkuju.“

„Musím vám Anitu na chviličku odvést.“ Aspoň netvrdí, že potřebuje pomoct v kuchyni. Richardovi by hned došlo, že je to lež. Je daleko lepší kuchař než já.

Catherine mě vedla do ložnice pro hosty, kde byly na hromadě naházené kabáty. Přikrýval je plášť z pravé kožešiny. Klidně bych si vsadila, že vím, komu patří. Monika má u sebe moc ráda mrtvé věci.

Přísahám, že jakmile se za námi zavřely dveře, popadla mě Catherine za ruku a rozřehtala se. „Richard je úžasný. Žádný z mých učitelů přírodáku takhle nevypadal.“

Usmála jsem se a byl to jeden z těch širokých, přihlouplých úsměvů. Takový ten nablblý, který všem říká, že jste hrozně žádostiví, nebo dokonce zamilovaní, a možná obojí. Je to příjemné, i když hloupé.

Odhrnuly jsme kabáty stranou a sedly si na postel. „Je hezký,“ odpověděla jsem tak neutrálně, jak jsem jen dokázala.

„Anito, nezkoušej to na mě. Nikdy jsem nezažila, že bys v něčí přítomnosti takhle zářila.“

„Já nezářím.“

Usmála se a důrazně přikývla. „Ale jo, zříš.“

„A ne,“ hádala jsem se, ale není snadné vzdorovat, když se vám chce smát. „Tak fajn, mám ho moc ráda. Spokojená?“

„Už s ním chodíš skoro sedm měsíců. Kde máš zásnubní prsten?“

Zamračila jsem se. „Catherine, jenom to, že jsi šíleně šťastně vdaná, přece neznamená, že se musejí vdát i všichni ostatní.“

Pokrčila rameny a rozesmála se.

Hleděla jsem do její spokojené tváře a zavrtěla hlavou. Na Bobovi musí být daleko víc, než je na první pohled vidět. Má asi o patnáct kilo víc, než by měl mít, plešatí a má malé kulaté brejličky a celkem nevýraznou tvář. Nemá ani nijak ohromující povahu. Vlastně bych ji od něho zrazovala, dokud jsem neviděla, jak se na Catherine dívá. Hleděl na ni, jako by byla celý svět. A byl to krásný, bezpečný a úžasný svět. Spousta lidí je hezkých a chytré odpovědi můžete vidět v každé televizi, ale abyste se mohli na někoho spolehnout, to je opravdu vzácné.

„Nepřivedla jsem Richarda, abys mi ho odsouhlasila; věděla jsem, že se ti bude líbit.“

„Tak proč s ním děláš takové tajnosti? Pokoušela jsem se s ním setkat aspoň desetkrát.“

Pokrčila jsem rameny. Po pravdě řečeno to bylo proto, že jsem tušila, že bude mít v očích tohle světlo. Maniakální zář, kterou tam mají vdané kamarádky, když s někým chodíte, ale pořád nejste vdané. Nebo ještě hůř, když s nikým nechodíte, a ony vám chtějí někoho dohodit. Přesně ten výraz teď měla Catherine.

„Netvrď mi, žes celý tenhle večírek naplánovala jenom kvůli tomu, aby ses mohla setkat s Richardem?“

„Zčásti. Jak jinak by se mi to podařilo?“

Někdo zaklepal na dveře.

„Dále,“ zavolala Catherine.

Bob otevřel dveře. Pořád mi připadal celkem obyčejný, ale soudě podle světla v Catherinině tváři, ona v něm vidí něco docela jiného. Usmál se na ni. Tím úsměvem se celý jeho obličej rozzářil a já zahlédla něco jemného a jasného. Láska nám všem přidává na kráse. „Nezlobte se, že vám kazím holčičí povídání, ale Anita má telefon.“

„Řekli ti, kdo to je?“

„Ted Forrester. Tvrdí, že je to pracovní.“

Vytřeštila jsem oči. Ted Forrester je krycí jméno muže, kterého znám jako Edwarda. Je to nájemný vrah, který se specializuje na upíry, lykantropy a cokoli dalšího, co není tak docela lidské. Já jsem koncesovaný lovec upírů. Naše cesty se občas zkřížily. Na určité úrovni bychom snad dokonce mohli být přátelé.

„Kdo je Ted Forrester?“ zajímala se Catherine.

„Lovec odměn,“ odpověděla jsem. Ted, Edwardovo krytí, byl lovec odměn a měl papíry, které to potvrzují. Všechno čisté a legální. Vstala jsem a vykročila ke dveřím.

„Je všechno v pořádku?“ ujišťovala se Catherine. Nic jí neunikne, a to je jeden z důvodů, proč se jí vyhýbám, když jsem až po pas mezi krokodýly. Je dost chytrá, aby si dala dohromady, kdy se věci vymknou z rukou, ale nenosí zbraň. Když se nemůžete bránit, je z vás terč. A jediná věc, která zachraňuje Richarda, aby neskončil stejně, je to, že je vlkodlak. I když to, že odmítá zabíjet lidi, z něj dělá snadný terč, kožoměnec, nebo ne.

„Jenom jsem doufala, že už dneska nebudu mít práci,“ řekla jsem.

„Myslela jsem, že máš volný celý víkend,“ divila se.

„To já taky.“

Vzala jsem si hovor v domácí pracovně. Rozdělili pokoj uprostřed. Jedna půlka byla zařízená po venkovsku s medvídky a miniaturními houpacími křesílky a druhá podle mužského vkusu s loveckými obrazy a s lodí v láhvi na stole. Dokonalý kompromis.

Zvedla jsem sluchátko a řekla. „Haló?“

„Tady Edward.“

„Jak jsi sehnal tohle číslo?“

Chviličku se odmlčel. „To byla hračka.“

„Proč mě stopuješ? Co se děje?“

„Moc zajímavě vybraná slova,“ poznamenal.

„O čem to mluvíš?“

„Zrovna mi nabídli smlouvu na tvůj život, a za dost peněz, aby to stálo za to.“

Teď jsem zmlkla zase já. „Vzal jsi to?“

„Volal bych ti, kdyby jo?“

„Možná,“ odpověděla jsem.

Rozesmál se. „Máš pravdu, ale já to nevezmu.“

„A proč ne?“

„Z přátelství.“

„Zkus to znovu,“ navrhla jsem mu.

„Počítám, že když tě budu hlídat, budu muset zabít víc lidí. Kdybych tu nabídku přijal, musel bych zabít jenom tebe.“

„Tos mě uklidnil. Říkal jsi hlídat?“

„Zítra budu ve městě.“

„To jsi si tak jistý, že to vezme někdo jiný?“

„Za míň než sto táců bych ani neotevřel dveře, Anito. Někdo ten kšeft vezme a bude to někdo dobrý. Ne tak jako já, ale stejně bude dobrý.“

„Máš pro mě radu, než se sem dostaneš?“

„Ještě jsem jim neodpověděl. To je zdrží. Ale jakmile odmítnu, nebude trvat dlouho, než se spojí s dalším zabijákem. Dneska v noci bys měla být v bezpečí. Užij si volný víkend.“

„Jak víš, že mám o víkendu volno?“

„Craig je na recepčního poměrně mnohomluvný. Nesmírně mi pomohl.“

„O tom si s ním budu muset promluvit,“ řekla jsem.

„To rozhodně udělej.“

„Jsi si jistý, že nějaký zabiják není ve městě už dneska v noci?“

„V životě není jisté nic, Anito, ale mně by se vůbec nelíbilo, kdyby se klient pokoušel najmout mě a pak tu práci dal někomu jinému.“

„Přišel jsi o hodně klientů vlastní rukou?“ zeptala jsem se.

„Bez komentáře,“ usmál se.

„Takže poslední noc v bezpečí,“ řekla jsem.

„Pravděpodobně ano, ale stejně buď opatrná.“

„Kdo na mě vypsal odměnu?“

„To nevím,“ odtušil Edward.

„Co tím chceš říct, že nevíš? Musíš to vědět, abys dostal zaplaceno.“

„Většinou jednám přes prostředníky. Snižuje to pravděpodobnost, že další klient bude polda.“

„A když tě nějaký umíněný klient naštve, jak ho najdeš?“

„Dokážu ho najít, ale chce to čas, Anito. A když máš za patami opravdu dobrého zabijáka, je čas to, co rozhodně nemáš.“

„No tos mě uklidnil.“

„To jsem ani neměl v úmyslu," ujistil mě. „Nenapadá tě někdo, kdo tě tak hrozně nenávidí a má k dispozici tolik peněz?"

Chvilku jsem nad tím uvažovala. „Ne. Většina lidí, kteří by na to měli, je mrtvá."

„Jediný dobrý nepřítel je mrtvý nepřítel," poznamenal Edward.

„Jo."

„Doneslo se mi, že chodíš s vládcem města. Je to pravda?"

Zaváhala jsem. Uvědomila jsem si, že se stydím Edwardovi přiznat pravdu. „Jo, je to pravda."

„Chtěl jsem to slyšet od tebe." Skoro jako bych slyšela, jak nad sluchátkem kroutí hlavou. „Sakra, Anito, ty máš na mnohem víc."

„Já vím," přisvědčila jsem.

„Richarda jsi pustila k vodě?"

„Ne."

„A se kterou příšerou jsi dneska? S tou, co se živí krví, nebo masem?"

„K čertu, do toho ti nic není," odsekla jsem.

„Fajn. Vyber si dneska netvora podle svého gusta, Anito, a užij si to. Zítra se začneme snažit, abys zůstala naživu." Zavěsil. Kdyby to byl kdokoli jiný, řekla bych, že je naštvaný, že chodím s upírem. Anebo by snad lepší slovo bylo *zklamaný?*

Položila jsem sluchátko a pár minut tam seděla, aby mi to došlo. Někdo se mě snaží zabít. To není nic nového, ale tenhle někdo si na pomoc najímá odborníka. To je novinka. Ještě nikdy jsem za zadkem neměla vraha. Čekala bych, že mě zaplaví strach, ale nestalo se to. No ovšem, takovým vágním způsobem jsem strach měla, ale ne takový, jak bych měla mít. Ne že bych nevěřila, že se něco takového může stát. Věřila jsem tomu. Spíš je to tak, že za poslední rok se mi přihodilo mnoho jiných věcí a až tolik mě to nevzrušovalo. Až na mě někde vybafne vrah a začne střílet, nějak si s tím poradím. Možná že potom se nervově zhroutím. Ale to už se mi nestává moc často. Určitá moje část začíná být otrlá jako válečný veterán. Když musíte vnímat příliš mnoho věcí, prostě vypnete. Skoro bych si přála, abych byla vyděšená. Strach vás udrží naživu; netečnost ne.

Od zítřka tam někde venku bude mít kdosi moje jméno na seznamu úkolů. Vyzvednout vyprané prádlo, nakoupit zeleninu, zabít Anitu Blakeovou.

3

Vrátila jsem se do obýváku a zachytila Richardův pohled. Začalo se mi chtít jít domů. Vědomí, že venku číhá vrah, nebo brzy bude, by nejspíš trochu pokazilo večer každému.

„Co se děje?“ zeptal se Richard.

„Nic,“ odpověděla jsem. Já vím, já vím, že bych mu to měla říct, ale jak říct milému, že se vás někdo snaží zabít. Určitě ne v místnosti plné lidí. Možná v autě.

„Ale ano. Máš napjatou kůži mezi obočími, a to znamená, že se pokoušíš nemračit.“

„Ne, nemám.“

Přejel mi prsty mezi očima. „Ano, máš.“

Naštvaně jsem si ho změřila. „Nemám.“

Usmál se. „Teď už se mračíš.“ Obličej mu zvážněl. „Co se stalo?“

Povzdychla jsem si. Přistoupila jsem k němu blíž, ne ze zamilovanosti, ale kvůli soukromí. Upíři mají neuvěřitelně dobré uši a já nestála o to, aby to Robert věděl. Vyslepičil by to Jean-Claudeovi. Když budu chtít, aby se to Jean-Claude dozvěděl, povím mu to sama.

„Volal Edward.“

„A co chtěl?“ teď už se mračil i Richard.

„Někdo se ho pokusil najmout, aby mě zabil.“

Jeho obličej ozdobil výraz tak dokonalého překvapení, že jsem byla ráda, že je do místnosti obrácený zády. Zavřel pusu, zase ji otevřel a nakonec řekl: „Chtěl bych říct, že si děláš srandu, ale vím, že neděláš. Proč by tě někdo chtěl zabít?“

„Je spousta lidí, kteří by mě rádi viděli mrtvou, Richarde. Ale nikdo z nich nemá takové peníze, jaké mu za tu vraždu nabídli.“

„Jak ti to může být úplně fuk?“

„A vyřešilo by se něco, kdybych začala hysterčit?“

Zavrtěl hlavou. „To ne.“ Připadalo mi, že se na chvilku zamyslel. „Jde o to, že nejsi pobouřená tím, že se tě někdo pokouší zabít. Prostě to přijímáš, skoro jako by to bylo normální. Ono to není normální.“

„Úkladní vrazi nejsou normální dokonce ani pro mě, Richarde,“ upozornila jsem ho.

„Jenom upíři, zombie a vlkodlaci,“ řekl.

Usmála jsem se. „Jo.“

Objal mě pevněji a zašeptal: „Milovat tě je někdy skoro děsivé.“

Chytila jsem ho rukama kolem pasu a opřela si tvář o jeho hruď. Zavřela jsem oči a na kratičký okamžik vdechovala jeho pach. Nebyla to jenom kolínská, byla to jeho vůně, jeho vášnivost. On celý. Na maličkou chviličku jsem do ní propadla a hodila všechno za hlavu. Dovolila jsem, aby mě jeho paže chránily. Uvědomovala jsem si, že jedna dobře mířená kulka by to všechno zničila, ale na pár okamžiků jsem se cítila v bezpečí. Iluze jsou někdy to jediné, co nás drží při zdravém rozumu.

S povzdechem jsem se od něho odstrčila. „Pojďme se Catherine omluvit a vypadneme odsud."

Něžně mě pohladil po tváři a pohlédl mi do očí. „Jestli si to přeješ, můžeme tu zůstat."

Položila jsem tvář do jeho dlaně a zavrtěla hlavou. „Jestli zítra vlítne hovno do větráku, nechci dnešní večer trávit na večírku. Radši bych se vrátila domů a mazlila se."

Blýskl po mně úsměvem, který mě rozehřál až do konečků prstů u nohou. „Mně to připadá jako super plán."

Úsměv jsem mu vrátila, protože jsem to jinak nedokázala. „Jdu to říct Catherine."

„Já dojdu pro kabáty," přisvědčil.

Oba jsme splnili úkoly a rychle odešli. Catherine mi věnovala vševědoucí úsměv. Přála bych si, aby měla pravdu. Že odcházím dřív, abych si s Richardem mohla užít, mělo k pravdě zatraceně daleko. Monika nás sledovala. Byla jsem si jistá, že to s Robertem nahlásí Jean-Claudeovi. No fajn. Ví, že s Richardem chodím. Nikoho neobelhávám. Monika dělá právničku v Catherinině firmě − to je samo o sobě dost děsivá představa − takže má legitimní důvod, aby sem byla pozvaná. Jean-Claude to nenaaranžoval, ale nelíbí se mi, když mě někdo špehuje, bez ohledu na to, jak k tomu došlo.

Cesta k autu mi pořádně rozehrála nervy. Z každého stínu byl najednou potenciální úkryt. Z každého šelestu zvuk kroků. Nevytáhla jsem zbraň, ale ruka mě svrběla. „Sakra," zaklela jsem tiše. Necitlivost se vytrácela. Nebyla jsem si jistá, jestli to znamená zlepšení.

„Co se děje?" zeptal se Richard. Najednou zkoumavě prohlížel tmu a nepodíval se na mě, ani když mě oslovil. Nozdry se mu nepatrně zachvěly a já si uvědomila, že větří.

„Jsem jenom nervózní. Nikoho tu nevidím, ale zrovna moc dobře nevidím."

„Necítím, že by poblíž někdo byl, ale můžou od nás být po větru. A jediná zbraň, kterou cítím, je ta tvoje."

„Ty cítíš moji pistoli?"

Přikývl. „Nedávno jsi ji čistila. Cítím olej."

Zasmála jsem se a zavrtěla hlavou. „Jsi tak příšerně normální, až někdy zapomenu, že ti jednou za měsíc naroste srst.“

„Vzhledem k tomu, že vím, jak dobrá jsi ve stopování lykantropů, je to docela kompliment.“ Usmál se. „Myslíš, že kdybych tě teď vzal za ruku, budou ze stromů padat nájemní zabijáci?“

Usmála jsem se. „Doufám, že jsme prozatím v bezpečí.“

Sevřel v prstech mou dlaň a paží mi proběhlo píchnutí, jako kdyby se dotkl nervu. Palcem mě hladil v malých kroužcích po hřbetě ruky a zhluboka se nadechl. „Vědomí, že tě ta záležitost s vrahem konečně znervóznila, je skoro příjemné. Netoužím po tom, abys měla strach, ale někdy je těžké být tvůj kluk. Hlavně když mám pocit, že máš víc odvahy než já. To zní jako chlapácké kecy, co?“

Zvedla jsem k němu hlavu. „Kolem nás jsou spousty chlapáckých keců, Richarde. Aspoň si uvědomuješ, že jsou to kecy.“

„A může ti ten šovinistický vlk dát pusu?“

„Kdykoli.“

Sklonil ke mně obličej a já se zvedla na špičky. Naše rty se setkaly a já se mu volnou rukou opřela o hruď, abych neztratila rovnováhu. Mohli bychom se políbit i bez toho, že bych si stoupla na špičky, ale Richard by si třeba natáhl krk.

Políbili jsme se rychleji než obvykle, protože mě něco svědilo uprostřed zad, přímo mezi lopatkami. Uvědomovala jsem si, že to je jen moje představa, ale takhle venku jsem se cítila příliš zranitelná.

Richard to pochopil a odtáhl se. Obešel auto ke dveřím řidiče, otevřel je a natáhl se, aby otevřel i mně. Moc dobře věděl, že mi nemá podržet dveře. Zatracený dveře od auta si dokážu otevřít sama.

To auto byl starý mustang z roku šedesát a něco, Mach 1. Vím to, protože mi to řekl. Mělo oranžovou barvu s černými pruhy. Sedadla mělo z černé kůže, ale ta vpředu byla tak malá, že když Richard zrovna neřadil, mohli jsme se držet za ruce.

Richard zatočil na Jižní 270. Provoz páteční noci nás zaplavil jasným třpytem světel. Všichni byli venku a snažili se pořádně si užít víkend. Uvažovala jsem, kolik z nich má v patách nájemného vraha. Vsadila bych se, že jsem jedna z mála.

„Jsi nějak zamlklá,“ oslovil mě Richard.

„Jo.“

„Nebudu se tě ptát, na co myslíš. To dokážu uhodnout sám.“

Podívala jsem se na něj. Zahalovala nás tma v autě. Auta jsou v noci jako váš soukromý svět, konejšivá, tmavá a intimní. Světla okolního provozu se mu míhala přes obličej, jasně ho ozářila a pak nás nechala ve tmě.

„Jak víš, že nemyslím na to, jak vypadáš bez šatů?“

Blýskl po mně širokým úsměvem. „Dobíráš si mě.“

Usmála jsem se. „Promiň. Žádné sexuální narážky, dokud nebudu ochotná se s tebou vyspat.“

„Je to tvoje pravidlo, ne moje,“ poznamenal Richard. „Už jsem velký kluk. Můžeš si na mně zkoušet erotické narážky podle libosti, já to vydržím.“

„Pokud se s tebou nevyspím, nepřipadá mi to fér.“

„Myslím, že tohle je moje starost,“ řekl.

„Ale, pane Zeemane, vy mě žádáte, abych vám dělala sexuální nabídky?“

Oči se mu rozšířily a bíle zazářily ve tmě. „Ó ano, prosím.“

Naklonila jsem se k němu tak daleko, jak mi to bezpečnostní pás dovolil, a ruku si opřela vzadu o jeho sedadlo. Obličej jsem měla jen pár centimetrů od měkké kůže na jeho krku. Pomalu jsem se zhluboka nadechla a zase vydechla. Byla jsem tak blízko k jeho tělu, že se mi dech vracel jako horký oblak. Políbila jsem ho do ohybu krku a jemně přejížděla rty nahoru a dolů.

Richard vydal tichý, spokojený zvuk.

Skrčila jsem nohy pod sebe na sedadlo a opřela se do bezpečnostního pásu, abych mohla líbat velkou tepnu na jeho krku a křivku čelisti. Obrátil ke mně tvář. Líbali jsme se, ale nemám tak silné nervy. Otočila jsem mu hlavu zpátky. „Dávej pozor na cestu.“

Přeřadil a přejel mi paží po prsou. S povzdechem jsem se k němu přitiskla, položila ruku na jeho, zastavila ji na řadící páce, takže se mě jeho paže stále dotýkala.

Chvilku jsme zůstali jako přimražení, pak se ke mně pootočil a začal mě hladit. Vyklouzla jsem zpod jeho ruky a zase se usadila. Srdce mi bušilo v krku a já skoro nemohla dýchat. Objala jsem se rukama kolem ramen. Celá jsem se třásla. Z doteku našich těl se mi stahovaly svaly po celém těle.

„Něco je špatně?“ zeptal se něžným tichým hlasem.

Zavrtěla jsem hlavou. „Takhle nemůžeme pokračovat.“

„Jestli jsi přestala kvůli mně, já jsem si to užíval.“

„To já taky. V tom je ten problém,“ řekla jsem.

Richard se zhluboka nadechl a vzdychl. „Je to problém jenom proto, že ho z toho děláš, Anito.“

„Jo, to jistě.“

„Vezmi si mě, Anito, a všechno to může být jen tvoje.“

„Nechci si tě vzít, jenom abych s tebou mohla spát.“

„Kdyby šlo jenom o sex, nechtěl bych po tobě, aby ses za mě provdala,“ přesvědčoval mě Richard. „Jde i o to, jak se k sobě schoulíme na gauči a budeme se dívat na *Zpívání v dešti*. Je v tom i to, že když si dáváme čínu, víme, že si dáme navíc Kraba Rangoon. Dokážu nám oběma objednat ve většině restaurací ve městě.“

„Chceš říct, že jsem tak předvídatelná?“

„Tohle nedělej. Nesmíš všechno bagatelizovat,“ řekl.

Povzdychla jsem si. „Promiň mi to, Richarde. Nemyslela jsem to tak. Jenom jsem…“

Nevěděla jsem, co říct, protože měl pravdu. Když jsem trávila čas s Richardem, byl každý den mnohem úplnější. Koupila jsem mu hrnek, který jsem náhodou viděla v jednom krámě. Byli na něm vlci a nápis… „V Boží výstřednosti spočívá naděje světa − v té nesmírně svěží, nezkažené a ničím nezaplacené výstřednosti.“ Byl to citát z Johna Muira. Nebyl pro to žádný zvláštní důvod. Prostě jsem ho viděla a věděla jsem, že se Richardovi bude líbit, a tak jsem ho koupila. Aspoň desetkrát denně jsem v rádiu nebo při rozhovoru něco zaslechla a hned mě napadlo, že si to musím zapamatovat a povědět to Richardovi. To Richard mě vzal na první výlet kvůli pozorování ptáků od doby, kdy jsem byla na univerzitě.

Mám titul z biologie, z nadpřirozené biologie. Kdysi jsem si myslela, že strávím život jako bioložka v terénu, asi jako nadpřirozená verze Jane Goodalové. Pozorování ptáků jsem si pořádně užívala zčásti proto, že byl se mnou, a taky proto, že mě to bavilo už před spoustou let. Bylo to, skoro jako kdybych zapomněla, že život existuje i bez pohřebišť a hlavní pistolí. Už tak dlouho jsem byla až po krk v krvi a smrti; a pak jsem potkala Richarda. Richarda, který byl taky až po krk v hodně divných věcech, ale podařilo se mu udržet si vlastní život.

Nenapadá mě nic lepšího než se vedle něj probudit, ráno se nejdřív dotknout jeho těla, vědět, že se vrátím domů k němu. Budu poslouchat jeho sbírku Rodgersů a Hammersteinů a sledovat jeho obličej, když se dívá na muzikály s Genem Kellym.

Málem jsem otevřela pusu a řekla, udělejme to, pojďme se vzít, ale pak jsem se zarazila. Richarda miluju. Dokážu si to přiznat, ale to nestačí. Jde po mně nájemný vrah. Jak bych mohla do takového života zatáhnout hodného a slušně vychovaného učitele na střední škole? Je jedním z netvorů, ale odmítá to jenom tak vzít na vědomí. Bojoval o to, kdo povede místní smečku vlkodlaků. Dosavadního vůdce smečky, Marcuse, dvakrát porazil a dvakrát ho odmítl zabít. Ale když nezabíjíte, vůdcovství nezískáte. Richard se drží svých mravních zásad. Ale lpět na morálce můžete, jenom když se vás nikdo nesnaží zabít. Kdybych si ho vzala, ztratil by šanci na jakýkoli normální život. Já žiju jakoby v palebné zóně. Richard by si zasloužil něco lepšího.

Jean-Claude žije ve stejném světě jako já. Nemá iluze o laskavosti neznámých lidí ani kohokoli jiného. Takového upíra by zpráva o nájemném vrahovi nešokovala. Prostě by mi pomohl naplánovat, co mám podniknout. Nesebralo by ho to, nebo aspoň ne moc. Byly noci, kdy jsem uvažovala nad tím, jestli já a Jean-Claude nepatříme k sobě.

Richard zahnul na Olive. Už brzy budeme u mého bytu a ticho začíná být trochu moc napjaté. Většinou z mlčení nebývám nervózní, ale tentokrát jsem byla. „Mrzí mě to, Richarde. Je mi to vážně moc líto."

„Kdybych nevěděl, že mě máš ráda, bylo by to daleko jednodušší," řekl. „Kdyby nebylo toho zatraceného upíra, vzala by sis mě."

„Ten zatracený upír nás seznámil," upozornila jsem ho.

„A pořádně toho lituje, nemysli si, že ne," dodal Richard.

Otočila jsem se k němu. „Jak to víš?"

Zavrtěl hlavou. „Stačí se podívat na jeho obličej, když jsme spolu. Sice Jean-Claudea nemám rád a nesnáším pomyšlení na to, že bys byla s ním, ale my dva tu nejsme jediní, kdo si ubližuje. Je to jako trojka, a ne, že ne."

Schoulila jsem se do sedadla a najednou mi bylo zle. Skoro bych přivítala, kdyby se ze tmy vynořil zabiják. Zabíjení rozumím, ale vztahy mě matou. Ale musím připustit, že tenhle vztah je spletitější než většina ostatních.

Richard zatočil na parkoviště před naším domem. Zaparkoval a vypnul motor. Seděli jsme ve tmě a jediným světlem byla vzdálená záře pouličních lamp.

„Nevím, co mám říct, Richarde." Zírala jsem okýnkem ven a soustředila se na stěnu budovy. Neměla jsem dost odvahy, abych se při řeči na něho podívala. „Nedivila bych se ti, kdyby ses rozhodl, že to nemá cenu. Já bych u tebe takovou nerozhodnost nesnesla ani bych se o tebe nedělila s jinou ženou." Konečně jsem se k němu otočila. Díval se přímo před sebe a na mě ani nepohlédl.

Srdce se mi rozbušilo. Jestli jsem vážně tak statečná, jak si myslím, měla bych ho nechat jít. Ale já ho miluju, a tak statečná nejsem. To nejlepší, co můžu udělat, je nespat s ním. Neposunout náš vztah o další krok. Už to je dost těžké. Moje sebeovládání není nekonečné. Kdybychom plánovali svatbu, klidně bych si počkala. Když mám cíl nadosah, připadá mi, že mé sebeovládání nezná mezí, ale teď cíl v dohledu není. Cudnost funguje líp, když ji moc často nevystavujete zkouškám.

Odepnula jsem si pás a otevřela dveře. Než jsem stačila vystoupit, dotkl se Richard mého ramene. „Nepozveš mě nahoru?"

Oddechla jsem si. Ani jsem si neuvědomovala, že zadržuji dech. Otočila jsem se k němu. „Ty chceš, abych tě pozvala nahoru?"

Přikývl.

„Nechápu, jak to se mnou můžeš vydržet," řekla jsem.

Zasmál se. Naklonil se ke mně a jemně se mě dotkl rty. „Někdy si tím nejsem jistý ani sám."

Vystoupili jsme. Richard mi podal ruku a já ji sevřela.

Za námi, vedle mého džípu, zastavilo auto. Byla to moje sousedka, paní Pringleová. V kufru měla přivázanou ohromnou bednu s televizí.

Došli jsme na chodník a čekali, až vystoupí. Byla to vysoká žena, stářím až nepříjemně vyzáblá. Sněhobílé vlasy měla v týle upravené do drdolu. Puding, její trpasličí špic, vyskočil z auta, zarazil se a štěkal na nás. Vypadal jako zlatavá pudřenka na kočičích nožičkách. Na nemotorných nohách se vrhl kupředu. Očuchal Richardovi chodidlo a s tichým zavrčením k němu zvedl hlavu.

Paní Pringleová škubla vodítkem. „Chovej se slušně, Pudingu."

Pejsek se uklidnil, ale myslím, že to bylo spíš Richardovým přísným a pevným pohledem než výtkami paní Pringleové. Usmála se na nás. Měla v očích stejná světýlka jako před chvílí Catherine. Má Richarda ráda a nijak se tím netají.

„No to je ale skvělá náhoda. Potřebovala bych pár silných mladých rukou, které by mi nahoru odnesly tu ohromnou televizi."

Richard jí úsměv vrátil. „Rád vám pomohu." Obešel auto a začal rozvazovat uzly.

„Co jste udělala s Pudingem, zatímco jste nakupovala?" zeptala jsem se.

„Nesla jsem si ho s sebou. Už jsem v tom obchodě utratila spoustu peněz. Prodavači začnou slintat, hned jak projdu dveřmi, a tak mi rádi vyhověli."

Musela jsem se smát. Provaz s hlasitým zadrnčením praskl. „Pomůžu Richardovi." Rychle jsem vykročila ke kufru. Provaz byl víc než centimetr tlustý a ležel přetržený na zemi. Zvedla jsem obočí a zašeptala. „No teda babičko, vy ale máte silné ruce."

„Mohl bych tu televizi nahoru odnést sám, ale to by asi vzbudilo pozornost."

Obrazovka měla aspoň osmdesát centimetrů. „Ty bys to vážně dokázal nahoru vynést sám?"

„Jako nic," ujistil mě.

Zavrtěla jsem hlavou. „To neuděláš. Jsi totiž slušně vychovaný učitel přírodopisu, a ne alfa vlkodlak."

„A právě proto mi musíš pomoct," souhlasil.

„Nejde vám rozvázat ten provaz?" zajímala se paní Pringleová. Šla k nám dozadu a za sebou táhla Pudinga.

„Ne," řekla jsem a mrkla na Richarda. „Už to máme." Kdyby se zjistilo, že Richard je lykantrop, přišel by o práci. Taková diskriminace je protizákonná, ale děje se to pořád. Richard učí děti. Měl by cejch netvora a většina lidí nechce, aby se jejich děti stýkaly s netvory.

Paní Pringleová s Pudingem šli vpředu. Já procesí uzavírala a trochu bednu podepírala, ale celou její váhu nesl Richard. Stoupal do schodů, jako by vůbec nic nevážila. Silně zabíral nohama a čekal na

mě, až udělám další krok. Dělal na mě obličeje a tiše si pro sebe brumlal, jako kdyby ho to nudilo. Lykantropové jsou daleko silnější než obyčejní lidé. To vím, ale takovýhle důkaz je přesto maličko nepříjemný.

Zatočili jsme do chodby a Richard mě nechal nést část váhy. Ta věc byla příšerně těžká, ale vydržela jsem to a blížili jsme se k bytu paní Pringleové, přímo přes chodbu od toho mého.

„Otevřela jsem dveře," volala na nás.

Byli jsme už u dveří a začali manévrovat dovnitř, když se mezi námi pod krabicí mihnul Puding a vodítko táhl za sebou. Paní Pringleová byla zabarikádovaná za televizí. „Hned se vrať, Pudingu."

Richard televizi nadzdvihl na předloktích a převzal celou váhu. „Dojdi pro něj. Já se dovnitř dostanu."

Nechala jsem ho vevnitř, ať předstírá, jak zápolí s bednou, a šla pro psa. Čekala jsem, že ho budu muset honit po chodbě, ale čuchal u mých dveří a kňučel. Klekla jsem si, popadla konec vodítka a přitáhla ho k sobě.

Paní Pringleová se usmívala ve dveřích. „Vidím, že jste toho lumpíka chytila."

Předala jsem jí vodítko. „Musím si pro něco dojít dovnitř. Richard vám určitě tu televizi pomůže zapojit."

„To ti moc děkuju," volal na mě zevnitř.

Paní Pringleová se zasmála. „Udělám vám ledový čaj, pokud ovšem nemáte na práci něco lepšího." V jejích modrých očích byl vědoucí výraz, ze kterého jsem se začervenala. Dokonce na mě mrkla, vážně si nedělám srandu. Jakmile se dveře zavřely a ona i Richard byli na opačné straně, vydala jsem se ke svému bytu. Troje dveře před ním jsem přešla chodbu. Vytáhla jsem browning a odjistila ho. Blížila jsem se ke dveřím. Třeba jsem jenom paranoidní. Možná Puding vevnitř nikoho necítil. Ale ještě nikdy u mých dveří takhle nekňučel. Snad mě tak znervóznil Edwardův telefonát. Ale radši být nervózní než mrtvá. Tomu se říká paranoia.

Klekla jsem si u dveří, nadechla se a pomalu vydechla. Levačkou jsem vytáhla klíče z kapsy saka. Skrčila jsem se tak, jak to bylo možné, abych pořád měla slušnou střeleckou pozici. Jestli je vevnitř nějaký lotr, bude nejspíš mířit do výšky hrudníku. A já jsem vkleče o hodně menší. Zasunula jsem klíč do zámku. Nic se nestalo. Byt je nejspíš prázdný až na moji rybičku, která vrtí hlavou nad tím, co se tu děje. Otočila jsem knoflíkem a strčila do dveří. V těch explodovala díra a nad hlavou mi zahřmělo něco jako rána z kanónu. Chviličku se neozývalo nic. Dveře se silou výstřelu zase zavíraly a dírou v nich jsem viděla muže s brokovnicí připravenou u ramene. Jednou jsem do otvoru vypálila. Dveře se odrazily a otevřely dokořán. Pořád ještě

vibrovaly po nárazu olova. Vrhla jsem se stranou, ale pistolí jsem stále mířila do dovnitř.

Brokovnice vypálila znovu a pokropila chodbu úlomky dřeva. Vystřelila jsem ještě dvakrát a v obou případech jsem muže zasáhla do hrudi. Zapotácel se a kabát se mu zbarvil krví. Pak spadl přímo dozadu. Brokovnice dopadla na koberec přímo u jeho nohou.

Zvedla jsem se na kolena a zády se přitiskla ke stěně kousek od své kuchyňky. Slyšela jsem jenom hučení v uších a pak slabé šumění krve v hlavě.

Najednou se ve dveřích objevil Richard jako dokonalý terč. „K zemi! Nemusí tu být sám!“ Nebyla jsem si jistá, jak hlasitě křičím. V uších mi pořád zvonilo.

Richard si dřepnul vedle mě. Myslím, že říkal moje jméno, ale na to jsem neměla čas. Vztyčila jsem se zády ke stěně a s pistolí v obou rukou. Začal se zvedat. Okřikla jsem ho. „Zůstaň dole.“ Poslechl mě. Bod pro něj.

Viděla jsem, že v bytě nikdo není. Pokud se někdo neschovává v ložnici, byl zabiják sám. Pomalu jsem se k němu blížila s namířenou pistolí. Kdyby sebou trhnul, vypálila bych znovu, ale nepohnul se. Brokovnice mu ležela u nohou. Nikdy jsem nikoho neviděla střílet nohama, a tak jsem ji tam nechala.

Ležel na zádech s jednou rukou nataženou za hlavou a s druhou vedle boku. Tvář měl ochablou smrtí, oči vytřeštěné a nevidoucí. Vlastně jsem mu nemusela kontrolovat tep, ale stejně jsem to udělala. Nic. V hrudníku měl tři díry. První ranou jsem ho trefila, ale nebyl to smrtící zásah.

Za mnou se objevil Richard. „Nikdo další v bytě není, Anito.“

Nehádala jsem se s ním. Nezeptala jsem se ho, jestli to ví díky svému čichu nebo sluchu. Do háje, bylo mi to fuk. Jenom pro jistotu jsem se podívala do ložnice i do koupelny, a když jsem se vrátila, Richard si upřeně prohlížel mrtvého.

„Kdo je to?“ zeptal se.

Došlo mi, že už zase slyším. No výborně. Pořád mi v uších slabě zvonilo, ale to přejde. „To nevím.“

Richard se na mě podíval. „Byl to ten… zabiják?“

„Myslím, že jo.“ Ve stále ještě otevřených dveřích jsem měla díru dost velkou na to, abych jí prolezla. Dveře paní Pringleové byly zavřené, ale futro bylo uštípnuté, jako by se do nich něco pořádně zakouslo. Kdyby tam stála, byla by mrtvá.

Zaslechla jsem vzdálené kvílení policejních sirén. Vůbec se sousedům nedivím, že policii zavolali. „Musím si párkrát zavolat, než sem poldové dorazí.“

„A co bude pak?“ zeptal se mě.

Pohlédla jsem na něj. Byl bledý a bělma v očích měl trochu moc výrazná. „Pak pojedeme s těmi milými policejními strážníky na stanici a odpovíme jim na pár otázek.“

„Byla to sebeobrana.“

„Jo, ale stejně je na mém koberci mrtvola.“ Šla jsem do ložnice a hledala telefon. Když není na nočním stolku, vždycky mám problém vzpomenout si, kde jsem ho nechala. Když jsem k tomu v šoku, je to fakt zábava.

Richard se opřel o futro. „Komu budeš volat?“

„Dolphovi a možná Catherine.“

„Známému policistovi, tomu rozumím, ale proč Catherine?“

„Je právnička.“

„Aha,“ přikývl. Ohlédl se na mrtvého, který mi stačil úplně zakrvácet bílý koberec. „Musím přiznat, že rande s tebou není nikdy nuda.“

„A je to nebezpečné,“ upozornila jsem ho. „Nezapomínej, že je to nebezpečné.“ Popaměti jsem vytočila Dolphovo číslo.

„Nikdy nezapomínám, jak jsi nebezpečná, Anito,“ řekl Richard. Prohlížel si mě, jeho oči měly barvu jantaru a vypadaly docela jako vlčí. A za těma očima se pohnulo divoké zvíře a dívalo se ven. Snad za to mohl pach čerstvé krve. Hleděla jsem do těch cizích očí a uvědomila si, že nejsem jediný nebezpečný tvor v místnosti. Ovšemže jsem ozbrojená. Mrtvý by vám to mohl potvrdit. Vzadu v krku mě začal šimrat smích. Pokusila jsem se ho spolknout, ale vyvalil se ven, a když Dolph zvedl telefon, hlasitě jsem se řehtala. Myslím, že smích je lepší než pláč. Nejsem si ale jistá, že si to myslel i Dolph.

4

Seděla jsem na židli u maličkého poškrábaného stolu ve výslechové místnosti. Ó, pardon, ve vyšetřovací místnosti. Tak se tomu teď říká. Ať se to jmenuje jakkoli, páchne to tu zaschlým potem, starými cigaretami a nánosem dezinfekce. Usrkávala jsem z třetího kelímku s kávou, ale ruce jsem pořád měla ledové.

Detektiv seržant Rudolph Storr se opíral o protější stěnu. Ruce měl zkřížené na hrudi a snažil se vypadat nenápadně, ale když měříte dva metry a máte postavu jako profesionální zápasník, není to lehké. Během výslechu neřekl ani slovo. (Je tu jenom jako pozorovatel.)

Vedle mě seděla Catherine. Přes zelené šaty si natáhla černý kabátek, vzala si aktovku a nasadila v obličeji právnický výraz.

Proti nám seděl detektiv Branswell. Bylo mu asi pětatřicet, měl černé vlasy, tmavou pleť a oči stejně černé jako vlasy. Jméno měl americké, ale vypadal středozemsky, jako by se právě vylodil z lodi s olivami. Přízvuk měl čistý. Odněkud ze střední Missouri.

„Takže, slečno Blakeová, zopakujte mi to prosím celé ještě jednou.“ Připravil si propisku a zápisník, jako by si to chtěl všechno znovu zapisovat.

„Pomáhali jsme sousedce odnést nahoru televizi.“

„Jo, paní Edith Pringleové. Všechno to potvrzuje. Ale proč jste šla do svého bytu?“

„Chtěla jsem donést šroubovák, abychom tu televizi zapojili.“

„Máte doma hodně nářadí, slečno Blakeová?“ Něco si psal do bloku. Vsadila bych se, že jenom čmáranice.

„Ne detektive, ale šroubovák mám.“

„Žádala vás paní Pringleová, abyste šroubovák přinesla?“

„Ne, ale když si koupila stereo, tak ho potřebovala.“ Což byla pravda. Snažila jsem se lhát jen minimálně.

„Takže jste se domnívala, že ho budete potřebovat.“

„Ano.“

„Co se stalo pak?“ Položil tu otázku, jako by odpověď ještě neslyšel. Jeho černé oči byly napjaté a prázdné, bez výrazu i zvědavé současně. Teď se dostáváme k části, kterou mi docela nezbaštil.

„Odemkla jsem dveře, ale upadly mi klíče. Sehnula jsem se pro ně a první rána z brokovnice mi zaburácela nad hlavou. Opětovala jsem palbu.“

„Jak? Dveře byly zavřené.“

„Vystřelila jsem otvorem, který do dveří prorazily broky.“

„Vystřelila jste na muže dírou ve dveřích a trefila jste ho.“

„Byla to veliká díra, detektive, a já si nebyla jistá, jestli jsem zasáhla.“

„A jak to, že vás nezasáhl druhý výstřel, slečno Blakeová? Ze dveří toho nezbylo dost, abyste se za nimi mohla schovat. Kde jste byla, slečno Blakeová?“

„Říkala jsem vám, že výstřel odhodil dveře dovnitř. Vrhla jsem se na podlahu, na bok. Druhá rána šla nade mě.“

„A vy jste toho muže ještě dvakrát střelila do hrudi,“ doplnil detektiv Branswell.

„Ano.“

Dlouho na mě hleděl a studoval můj výraz. Pohled jsem mu vracela a nepohnula brvou. Nebylo to tak těžké. Cítila jsem se otupěle, prázdně a nepřítomně. V uších mi pořád jemně zvonilo od toho, že jsem byla zatraceně blízko dvěma výstřelům z brokovnice. Zvonění časem přestane. Většinou to tak bývá.

„Znáte toho zabitého?“

Catherine se dotkla mé paže. „Detektive Branswelle, moje klientka vám byla víc než nápomocná. Už několikrát vám říkala, že zemřelého nezná.“

Prolistoval zápisník. „Máte pravdu, advokátko. Slečna Blakeová mi pomohla. Ten mrtvý muž byl James Dugan, Jimmy Brokovnice. Má záznam delší, než kolik měříte, slečno Blakeová. Je to místní mlátička. Někdo, komu zavoláte, když to chcete vyřídit levně a rychle a je vám fuk, jak hnusně to bude provedeno.“ Při řeči si mě prohlížel a zkoumal výraz mých očí.

Mžourala jsem na něj.

„Znáte někoho, kdo by vás chtěl zabít, slečno Blakeová?“

„Takhle z hlavy ne,“ odpověděla jsem.

Zavřel blok a vstal. „Okresnímu prokurátorovi doporučím oprávněné zabití. Pochybuji, že by to šlo k soudu.“

„Kdy dostanu zpátky zbraň?“ zeptala jsem se.

Branswell si mě upřeně měřil. „Až s ní budou hotovi na balistice, slečno Blakeová. A můžete být zatraceně ráda, že vám ji vůbec vrátíme.“ Zavrtěl hlavou. „Vyprávěli mi o vás policajti, kteří přijeli na poslední zavolání z vašeho bytu. Na to se dvěma zabijáckými zombiemi.“ Ještě jednou zavrtěl hlavou. „Neberte to nijak zle, slečno Blakeová, ale neuvažovala jste o tom, že se přestěhujete do jiného okrsku?“

„Domácí mi zřejmě navrhne to samé,“ poznamenala jsem.

„Vsadil bych se, že ano,“ řekl Branswell. „Advokátko, seržante Storre.“

„Děkuju, že jste mi dovolil se toho účastnit, Branswelle,“ uklonil se Dolph.

„Říkal jste, že patří k vám. Kromě toho dobře znám Grosse i Bradyho. Byli jako první na místě činu, když šlo o ty zombie. Mluví o ní jenom v dobrém. A hovořil jsem aspoň s půltuctem policistů, kteří tvrdí, že jim slečna Blakeová zachránila zadek nebo že v palbě stála vedle nich a ani nemrkla. To vám zajistí daleko mírnější přístup, ale tahle shovívavost nepotrvá věčně. Hlídejte si záda a snažte se netrefit někoho nevinného.“ A s těmi slovy odešel.

Dolph ke mně sklonil pohled. „Odvezu tě zpátky domů.“

„Čeká na mě Richard,“ odmítla jsem.

„Co se tu děje, Anito?“

„Řekla jsem Branswellovi všechno, co vím.“

Catherine vstala. „Anita už zodpověděla všechny otázky, na které dneska bude odpovídat.“

„Je to přítel,“ upozornila jsem ji.

„Ale je to taky polda,“ dodala Catherine. Usmála se. „Není to tak, seržante Storre?“

Dolph na ni chvíli zíral. „Jistě že to je pravda, paní Maison-Gillettová.“ Odstrčil se od stěny a podíval se na mě. „Promluvíme si později, Anito.“

„Já vím,“ přikývla jsem.

„Dělej,“ pobízela mě Catherine. „Vypadneme odsud, než si to rozmyslí.“

„Ty mi nevěříš?“ zeptala jsem se.

„Jsem tvoje advokátka. Ovšem že ti věřím.“

Podívala jsem se na ni a ona se podívala na mě. Vstala jsem. Vyšly jsme ven. Zajímalo by mě, jestli mi bude věřit Richard. Nejspíš ne.

5

Šli jsme s Richardem přes policejní parkoviště k jeho autu. Neřekl mi ani slovo. Potřásl si s Catherine rukou a zamířil k vozu. Nastoupil na své straně. Já vklouzla na místo spolujezdce. Richard nastartoval motor a vycouval z parkovacího místa.

„Jsi kvůli něčemu naštvaný," řekla jsem.

Zatočil do ulice. Když měl vztek, vždycky řídil opatrně. „A co by mě asi tak mohlo štvát?" Jeho sarkasmus byl tak intenzivní, že by se dal krájet.

„Ty myslíš, že jsem věděla, že je v mém bytě vrah?"

Blýskl po mně pohledem, ve kterém byla čirá zuřivost. „Vědělas to a nechalas mě jít dovnitř a zapojovat tu zatracenou televizi. Odklidilas mě, aby se mi nic nestalo."

„Nevěděla jsem to jistě, Richarde."

„Vsadím se, že jsi měla pistoli připravenou, ještě než vypálil."

Pokrčila jsem rameny.

„Sakra, Anito, vždyť tě mohl zabít."

„Ale nezabil."

„To je tvoje odpověď na všecko. Když přežiješ, je všechno v pohodě."

„To je ta lepší možnost," podotkla jsem.

„Nedělej vtipy," mračil se Richard.

„Heleď se, Richarde, já jsem toho chlápka nechtěla dostat. To on šel po mně."

„Proč jsi mi nic neřekla?"

„A co bys udělal? Šel bys dovnitř jako první? Měl bys hrudník plný broků, ale přežil bys to. Jakpak bys tohle vysvětlil? Jako lykantrop bys dostal padáka. Přinejlepším bys přišel o místo."

„Mohli jsme zavolat policii."

„A co bychom jim řekli? Že Puding čenichal u dveří? Kdyby to prošetřovali, postřílel by je. Ten chlapík byl nervózní jak blázen. Vzpomínáš si, že vypálil skrz dveře? Netušil, na koho střílí."

Zahnul na Olive a vrtěl hlavou. „Mělas mi o tom říct."

„A co by se tím změnilo, Richarde? Kromě toho, že by ses asi pokoušel hrát si na hrdinu, a pokud bys to přežil, měl bys po kariéře."

„Do háje, do háje." Rukama mlátil do volantu. Když se na mě podíval, měl oči jantarové a nepřátelské. „Nepotřebuju, abys mě chránila, Anito."

„Nápodobně,“ odsekla jsem.

Ticho naplnilo vůz jako ledová voda. Neumřel nikdo jiný než ten prevít. Udělala jsem správnou věc. Ale těžko se mi to vysvětlovalo.

„Jde o to, že jsi riskovala život,“ promluvil Richard, „a jde o to, že ses mě předtím zbavila. Ani jsi mi nedala šanci. Nikdy jsem se nepletl do toho, když jsi dělala svou práci.“

„Ty ses domníval, že to patří k mojí práci?“

„Má to blíž ke tvému popisu práce než k mému,“ řekl.

Chvilku jsem nad tím přemýšlela. „Máš pravdu. Jeden z důvodů, proč spolu pořád ještě chodíme, je, že na mě nezkoušíš silácké pózy. Omlouvám se. Měla jsem tě upozornit.“

Blýskl po mně očima, které byly pořád ještě žluté a vlčí. „To jsem zrovna vyhrál hádku?“

Usmála jsem se. „Uznala jsem, že jsem neměla pravdu. Je to to samé?“

„Úplně totéž.“

„Tak si můžeš připsat bod.“

Zakřenil se. „Proč na tebe nikdy nevydržím být naštvaný, Anito?“

„Jsi nesmírně smířlivý člověk, Richarde. Jeden z nás musí být.“

Už potřetí tuhle noc zatočil na parkoviště před mým domem. „Dneska nemůžeš zůstat u sebe. Dveře jsou na cucky.“

„Já vím.“ Mám přátele, u kterých bych mohla zůstat, kdybych musela z bytu třeba kvůli malířům. Taky bych mohla jít do hotelu. Ale ti lotři dali jasně najevo, že jim je fuk, jestli se něco stane někomu dalšímu. Nemůžu nikoho ohrozit, dokonce ani cizí lidi ve vedlejším hotelovém pokoji.

„Pojď ke mně domů,“ řekl. Zaparkoval na volném prostoru co nejblíž ke schodům.

„Myslím, že to není dobrý nápad, Richarde.“

„Zásah z brokovnice by mě nezabil. Dostal bych se z toho, protože to nebyla stříbrná střela. Kolik tvých přátel to o sobě může říct?“

„Moc ne,“ odpověděla jsem tiše.

„Mám domek v zadní části zahrady. Neohrozila bys nevinné kolemjdoucí.“

„Já vím, že máš zahradu, Richarde. Strávila jsem tam pěkných pár nedělních odpolední.“

„Tak víš, že mám pravdu.“ Naklonil se ke mně a jeho oči se zase zbarvily do normálního odstínu hnědé. „Mám pokoj pro hosty, Anito. Vůbec nic nemusí být.“

Prohlížela jsem si ho ze vzdálenosti několika centimetrů. Jeho tělo jsem vnímala jako sílu těsně mimo můj dosah. Nebyla to jeho nadpřirozená vlčí moc. Byla to jenom čirá tělesná přitažlivost. Souhlas,

že půjdu do Richardova domu, mě může ohrozit. Asi ne právě můj život, ale rozhodně jiné věci.

Kdyby měl Jimmy Brokovnice dneska v mém bytě parťáka, byla bych teď mrtvá. Soustředění na to, abych ho zabila, mě natolik zaměstnalo, že by mě další pachatel lehce odbouchnul. Edward už svému kontaktu řekl ne, ale najít jiného zabijáka Edwardova kalibru chvilku trvá. Takže místo čekání najali někoho levného a místního, a v případě, že by mě dostal, měli naději, že ušetří pár stovek táců. Nebo mě možná z neznámého důvodu chtějí zabít co nejrychleji. Tak či onak, strašně touží po tom, abych byla mrtvá. A když někdo tak hrozně touží po vaší smrti, obvykle uspěje. Ne dneska nebo zítra, ale pokud se mi s Edwardem nepodaří zjistit, kdo na mě udělal nabídku, budou se do fronty řadit další a další zájemci.

Hleděla jsem Richardovi do obličeje z takové blízkosti, že bych ho skoro mohla políbit. Přemýšlela jsem o tom, že už se s ním nikdy neuvidím. O tom, že už se ho nikdy nedotknu. Že nikdy neukojím narůstající hlad, který provoní vzduch, kdykoli jsem s ním. Pohladila jsem ho po tváři a jemně přejela prsty až ke rtům. „Tak fajn."

„Vypadáš vážně. Na co myslíš, Anito?"

Nahnula jsem se a políbila ho. „Krev, smrt a sex. Existuje vůbec něco jiného?"

Vystoupili jsme z auta. Naplnila jsem rybičce automatické krmítko dostatkem potravy aspoň na týden. Po týdnu, pokud po mně vrah pořád půjde a budu ještě naživu, se sem budu muset vrátit. Grázlům stačí jenom číhat u mého akvárka a být trpěliví. Nějak jsem měla pocit, že nebudou.

Sbalila jsem si pár věcí včetně plyšového tučňáka Sigmunda, veškeré zbraně, které vlastním, něco na sebe a oblečení na zítřejší rande s Jean-Claudem. Sice tam možná nepůjdu, ale nechtěla bych se do bytu pro cokoli vracet. Ronnie jsem nechala vzkaz na záznamníku. V sobotu ráno spolu obvykle chodíme cvičit, a já nestála o to, aby se dostala do palby. Je soukromý detektiv, ale rozhodně není střelec, a už vůbec ne takový jako já. Má k životu jistou úctu, a to by ji mohlo zabít.

Richard čekal, až se převléknu. Černé džíny, tmavě modré tričko s límečkem, bílé běžecké ponožky s modrým proužkem, černé niky a zase jsem si připadala mnohem víc ve své kůži. Podpažní pouzdro na browning jsem odložila do skříně. Je to moje hlavní zbraň a postrádala jsem ho. Postrádala bych ho i za normálních okolností, ale teď mě doslova svrběla ruka.

K tomu jsou nejspíš záložní zbraně. Devítka firestar je dobrá pistole a padne mi do ruky. Mám malé ruce a většina devítek je prostě příliš velká. Browning je zhruba na hranici toho, co ještě pohodlně udržím. Firestar nosím v pouzdře uvnitř kalhot, abych ho mohla vytáhnout

vpředu křížem, a to znamená, že zbraň je vidět. Nebyla jsem si jistá, jestli mi na tom dneska v noci záleží.

Na zápěstí jsem si přivázala pouzdra s oběma noži. Byly to poslední dva ze čtyř, které jsem si nechala udělat na míru, aby mi seděly v ruce, a s co nejvyšším obsahem stříbra v oceli. Další dva jsem si nechala dodělat; bestie je přímo žerou. Nové dva nože jsem si dala do kufru ještě v plstí vyložené krabičce. Vypadají pěkně a jsou dost ostré, aby vám prořízly kůži, když po nich přejedete palcem.

Když jsem si nechávala dodělat nože, o které jsem přišla, objednala jsem si jeden nový. Je skoro třicet centimetrů dlouhý, spíš meč než nůž. Mám kožené pouzdro, v němž ho můžu nosit uprostřed zad, ukrytý pod vlasy. Zatím jsem ho nepoužila, ale viděla jsem ho v katalogu a nedokázala jsem odolat.

Pak mám derringer, upilovanou brokovnici, dvě dlouhé pumpovací brokovnice, dvanáctku a uzi. Derringer, uzi a upilovaná brokovnice, to všechno jsou dárky od Edwarda. Ne k Vánocům ani k narozeninám. Lovili jsme spolu upíra a on mi dal novou hračku. O brokovnici jsem si řekla.

Dlouhé brokovnice se nevejdou do kufru ani do sportovních tašek. Uložila jsem je jednotlivě do transportních pouzder s popruhem. Ve sportovních taškách jsem měla soupravu na lov upírů a propriety k probuzení zombií. Do obou jsem dočasně uložila střelivo. No jo, zásobu munice jsem strčila i do kufru. Té nikdy není dost.

Zahlédla jsem se v zrcadle. Pistole byla proti jasné modři trička hodně nápadná. Nakonec jsem si přes to vzala černé sako, kterému říkají sako mého kluka, protože je mi trochu větší v ramenou i přes břicho. Rukávy jsem srolovala, až byla vidět hedvábná podšívka. Mám to sako ráda a se zapnutým knoflíkem firestar schovalo, i když ne docela. Pořád jste ho mohli při některém pohybu zahlédnout, ale aspoň lidi nezačnou ječet.

Bez browningu jsem se cítila jako nahá, což bylo k smíchu, vzhledem k tomu, že v kufru mám uzi. Ale já s browningem i spím.

Richard na ty dvě brokovnice vůbec nic neřekl. Možná by něco namítal proti ostatním, kdyby je viděl, ale takhle jenom vzal kufr, hodil si přes rameno popruh sportovní tašky i vaku s jednou z brokovnic a čekal, až vezmu zbytek.

„Mohl bys nést oba kufry?“ zeptala jsem se ho.

„Jo, ale šokuje mě, že se mě na to ptáš. Naposledy, když jsem se pokusil na veřejnosti něco odnést, jsi mi skoro přinesla hlavu na talíři.“

„Potřebuju jednu ruku volnou pro pistoli.“

„Aha,“ ušklíbl se, „no ovšem.“ Beze slova zvedl i další kufr. Je vážně velice rozumný.

Když jsme byli na odchodu, objevila se ve dveřích paní Pringleová. Pudinga držela v náručí. Trošičku zavrčel na Richarda a ona ho okřikla. „Měla jsem pocit, že vás tady slyším. Jste v pořádku, Anito?“

Pohlédla jsem na díru vedle jejích dveří. „Je to v pohodě. A co vy?“

Objala Pudinga a přitiskla si jeho drobné chlupaté tělíčko k obličeji. „To bude v pořádku. Vznesou obvinění?“

„Vypadá to, že ne.“

„To je dobře.“ Přejela očima oba kufry. Jeden na oblečení, druhý na zbraně. „Kam jedete?“

„Myslím, že je trochu moc nebezpečné, abych se tady zdržovala.“

Zkoumavě mi hleděla do tváře, jako by se mi snažila číst myšlenky. „Jak zlé jsou ty vaše potíže, Anito?“

„Docela dost,“ odpověděla jsem.

Něžně mě pohladila po vlasech. „Dávejte tam na sebe pozor.“

Usmála jsem se. „To dávám vždycky. Vy se tu taky opatrujte.“

„My se tu s Pudingem navzájem ohlídáme.“

Pohladila jsem Pudinga a podrbala mu liščí ouška. „Dlužím ti krabici psích pamlsků, chlupáči.“ Olízl mi ruku maličkým růžovým jazykem.

„Až budete moct, dejte mi svůj nový telefon,“ řekla.

„Až budu moct, vrátím se zpátky.“

Usmála se, ale její světlé oči zůstaly ustarané.

Odcházíme, protože nám nic jiného nezbývá. Vždycky jsem měla příliš bujnou představivost na to, jak málo jsem nervózní. Viděla jsem naprosto ostrý obraz paní Pringleové rozstříknuté na zdi a milou stárnoucí tvář docela na cucky. Kdyby v nesprávnou chvíli otevřela dveře, nebyla by to jenom moje představa. Bylo to těsné, zatraceně těsné.

6

Richardův dům je jednopatrový ranč z cihel a ze dřeva. Vypadá jako domeček pro děti, kde v kuchyni mamka peče koláčky. Dokonce není ani moc daleko od cesty a vzadu má čtyřicet arů lesa. Kromě zimy, kdy holé větve odhalí výhled přes údolí, se můžete dívat na obě strany i dozadu a neuvidíte souseda. Z předního vitrážového okna jsem viděla roh vedlejšího domu zakrytý přerostlými keři. Po celou dobu, co sem jezdím, v něm nikdo nebydlí. Celé tohle místo je tak trochu izolované. Richardovi se to líbí, a mně se to teď bez ohledu na můj názor hodí.

Trochu to vypadá, jako by si to tu říkalo o přepad, sousedi nesousedi. Většina lumpů se snaží nevinné kolemjdoucí nesejmout. Ne že by se to týkalo jejich morálky, ale je to špatné pro kšefty. Když zbytečně pokosíte příliš mnoho čumilů, poldové vám většinou pořádně zatopí.

Richard zmáčkl knoflík dálkového otevírání garáže a zajel mustangem dovnitř. Jeho čtyři krát čtyři už stálo vevnitř. Já jela za ním v džípu. Lelkovala jsem na ulici, než se čtyřkolkou vyjede, abych džíp mohla dát dovnitř. Připadalo mi, že když ho zaparkuji před domem, příliš to těm lumpům ulehčím. Vyjel ven a já zajela dovnitř. Zaparkoval za mnou na příjezdové cestě a vešel do garáže. Já jsem vyložila zavazadla a on zmáčkl knoflík vedle vstupních dveří.

Dveře se otevřely do kuchyně. Stěny tu lemovaly Hogarthovy grafiky psů i modernější lovecké výjevy. Nahoře na kuchyňské lince stála řada plechovek od Warner Brothers; na skříňkách v barvě slonové kosti stály všechny postavičky od zajíce Bugse po kanárka Tweetyho. Spodní skříňky měly odstín světle medového dubu. Přestože má Richard myčku, sušilo se na utěrce vedle dřezu nádobí. Sklenička, miska a lžíce; než ráno odešel do práce, umyl po sobě nádobí. Já bych do něho napustila vodu a nechala je v dřezu.

Richard s jedním kufrem prošel do obýváku. Já ho následovala s kufrem se zbraněmi. Táhla jsem také obě sportovní tašky.

Obývák měl koberec zelený jako les a světlounce žluté zdi. Na vzdálenější stěně visely litografie komiksů. Bližší stěnu zabírala dřevěná knihovna, kterou si Richard postavil sám. Stála tu televize s velikou obrazovkou, maličký stereosystém, vedle kterého ten můj zní, jako když hrajete na hřeben, police na knihy a zavřená dvířka, za nimiž se skrývá část jeho rozsáhlé sbírky videí a cédéček. Zbytek

knížek je ve sklepě, kde v policích pokrývají všechny stěny. Některé ještě nevybalil z krabic, protože mu došly úložné prostory.

Stála tu i veliká pohovka a těžký dřevěný konferenční stolek. Pohovka byla zeleno-hnědá a zdobil ji žlutý háčkovaný přehoz, který vyrobila jeho matka. U protější stěny stála malá starožitná almárka. Žádné další zařízení v pokoji nebylo.

Odnesl kufr do menší ložnice. Byla tu manželská postel, noční stolek a lampa. Stěny, závěsy a přehoz na posteli byly bílé, jako by se ještě nerozhodl, co s pokojem udělá.

Hodila jsem sportovní tašky na postel, odložila kufr na koberec a zírala na to všechno. Celý můj život na malé hromádce na koberci. Připadalo mi, že by těch věcí mělo být víc.

Richard ke mně přistoupil, zezadu se ke mně přitiskl a objal mě rukama kolem ramen. „Myslím, že teď bych se tě měl zeptat, co se děje, ale já už odpověď znám. Je mi líto, že ti grázlové narušili domov."

To je přesně ono. Lumpové by za vámi neměli chodit domů. To by mělo být proti pravidlům. Uvědomuju si, že to tak není, a už se mi to stalo, ale nikdy to nebylo takovéhle. Abych věděla, že se nesmím vrátit zpátky. I když bude po všem, nemůžu znovu ohrozit paní Pringleovou ani další sousedy.

Otočila jsem se v jeho náruči a on povolil paže, abych to měla snadnější. Objala jsem ho kolem pasu. „Jak jsi věděl, že mě trápí právě tohle?"

Usmál se. „Já tě miluju, Anito."

„To není odpověď."

Dal mi pusu na čelo. „Ale ano, je." Něžně mě políbil na rty a poodstoupil. „Sundám si tu kravatu. Jestli chceš, převlíkni se taky do něčeho pohodlnějšího." Odešel a zavřel za sebou dveře.

Otevřela jsem a zavolala za ním. „Můžu si zatelefonovat?"

Odpověděl mi ze své ložnice. „Chovej se jako doma."

Považovala jsem to za souhlas a šla do kuchyně. Telefon visel na zdi. Z ledvinky, kterou jsem musela nosit jako kabelku, jsem vyndala navštívenku. Přes ledvinku si nezapnete sako a s rozepnutým sakem by byla vidět pistole.

Byla to bílá vizitka s černými tištěnými číslicemi telefonu. Nebylo na ní nic než číslo. Vytočila jsem je a spojila se s Edwardovou čtyřiadvacetihodinovou záznamovou službou. Nechala jsem mu vzkaz, aby mi hned, jak to bude možné, zavolal na Richardovo číslo.

Richardův záznamník stál na lince a byl spojený dráty s telefonem na zdi. Světýlko označující zaznamenané zprávy blikalo, ale můj záznamník to není, a tak jsem si je neposlechla.

Do kuchyně vešel Richard. Vlasy mu padaly na ramena v hustých kadeřavých vlnách, ještě kudrnatějších od toho, jak je měl spletené do copu. Má je hnědé, ale skoro jakékoli světlo v nich probudí zlatavé odlesky a odstíny bronzu. Na sobě měl tmavě zelenou flanelovou košili. Rukávy si vyhrnul nad lokty, takže byly vidět pěkné svaly na jeho předloktích. Tu košili jsem už viděla. Je to prvotřídní flanel, na dotek jemný jako dětská peřinka. K tomu měl džíny a bosé nohy. Ťapkal ke mně bez ponožek.

Zazvonil telefon. Už byla skoro jedna ráno. Kdo jiný než Edward by to mohl být? „Čekám hovor."

„Jen si poslož."

Zvedla jsem to a byl to Edward. „Co se děje?" zeptal se.

Vysvětlila jsem mu to.

„Někdo tě chce zabít co nejrychleji."

„Jo. Jakmile jsi to odmítl, šli ven a najali si levného místního chlápka."

„Dostaneš jenom to, za co si zaplatíš," poznamenal Edward.

„Kdyby tam byli dva, Edwarde, tak už tady nejsem."

„To, co ti teď povím, se ti nebude líbit."

„Copak to ještě může být horší?" zeptala jsem se.

„Těsně před tvojí zprávou jsem dostal ještě jednu. Zvedli nabídku na pět set tisíc, když budeš mrtvá do čtyřiadvaceti hodin."

„Ježíši, Edwarde, za takové prachy ani nestojím."

„Už vědí, žes odpráskla jejich zabijáka, Anito. Vědí, že tenhle pokus selhal."

„Jak?" zajímala jsem se.

„To ještě nevím. Snažím se přijít na to, kdo nabízí takové peníze, ale zabere to trochu času. Bezpečnostní opatření, která mě drží mimo hru, chrání taky klienta."

Přikývla jsem. „Proč to má být hotové za jeden den?"

„Něco se děje a oni tě chtějí mít z cesty. A je to něco velikého."

„Ale co?"

„Ty víš, co to je, Anito. Možná si to zatím neuvědomuješ, ale víš to. Něco, co stojí za takové peníze a co bys mohla zarazit. Nemůže tu být zase tolik možností."

„Nenapadá mě jediná věc, Edwarde."

„Přemýšlej víc," pobízel mě. „Dorazím zítra, hned jak to bude možné. Dávej si bacha a nejezdi svým autem."

„Proč ne?"

„Může tam být bomba," řekl.

„Bomba," opakovala jsem.

„Za půl milionu dolarů si seženou někoho vážně dobrého, Anito. Spousta profíků tě oddělá pěkně z bezpečné vzdálenosti. Pomocí nálože nebo dalekonosné pušky.“

„Děsíš mě,“ řekla jsem.

„To je dobře, třeba si dáš pozor.“

„Vždycky si dávám pozor, Edwarde.“

„Omlouvám se. To máš pravdu, ale buď ještě opatrnější. Nečekal jsem, že to zkusí s místním zabijákem.“

„Máš o mě starost,“ řekla jsem.

Na chvilku se odmlčel. „Můžeme se zbavovat těch zabijáků, ale nakonec se budeme muset dostat k tomu, kdo to platí. Dokud tu bude nabídka, bude se pořád někdo hlásit.“

„Je to zatraceně moc peněz, aby se jich člověk vzdal,“ souhlasila jsem.

„Spousta profesionálů nevezme kšeft s časovým omezením,“ podotkl. „Hodně nejlepších je kvůli termínu mimo soutěž. Já bych zakázku se zvláštními podmínkami nevzal.“

„Slyším, že se blíží nějaké ‚ale‘,“ řekla jsem.

Zaslechla jsem, jak se tiše zasmál. „Kvůli půl milionu dolarů lidi zásady klidně poruší.“

„To není moc uklidňující,“ stěžovala jsem si.

„To ani být nemělo,“ řekl. „Zítra po ránu budu u Richarda.“

„Víš, kde to je?“

„Dokázal bych to zjistit, ale nebudeme si hrát. Vysvětli mi to.“

Udělala jsem to. „Požádal bych tě, abys nechodila ven, ale chodíš s Richardem už měsíce. Dobrý zabiják tě dokáže najít. Nejsem si jistý, jestli budeš víc v bezpečí uvnitř, nebo když se budeš přemisťovat.“

„Zvýším palebnou sílu a budu ještě paranoidnější než jindy.“

„Skvěle. Uvidíme se zítra.“ Zavěsil a já zůstala stát se sluchátkem, ze kterého se ozývalo hučení.

Richard mě upřeně pozoroval. „Slyšel jsem dobře, že na to zabití mají dvacet čtyři hodin?“

Zavěsila jsem sluchátko. „Obávám se, že jo.“ Jenom ze zvyku jsem zmáčkla přijaté zprávy na jeho záznamníku. Při přetáčení tiše bzučel.

„Proč ale, proboha?“ vyptával se Richard.

„To bych taky moc ráda věděla.“

„Dvakrát jsi mluvila o penězích. Kolik to je?“

Řekla jsem mu to.

Posadil se do jedné z kuchyňských židlí a vypadal otřeseně. Ani jsem se mu nedivila. „Anito, neber to špatně, pro mě znamenáš víc než jakékoli peníze, ale proč by měl někdo zaplatit půl milionu dolarů za tvoje zabití?“

Na někoho, kdo o nájemných vrazích vůbec nic neví, tu zásadní otázku pochopil docela rychle. Přešla jsem k němu. Prohrábla jsem mu prsty vlasy. „Edward tvrdí, že musím vědět o nějaké velké věci. Že bych nestála za takové prachy, navíc v takovém termínu, kdybych o něčem důležitém nevěděla.“

Zvedl ke mně oči. „Ty ale o ničem nevíš, nebo ano?“

„Nemám ani páru.“

Položil mi ruce na boky, přitáhl si mě blíž a objal mě pažemi okolo pasu.

Záznamník s cvaknutím spustil a my sebou oba trhli. Nervózně jsme se rozesmáli, a nejen ze strachu. V očích, kterými na mě hleděl, byla vášeň, jež mě nutila se buď začervenat, nebo mu dát pusu. Ještě jsem se nerozhodla, co z toho.

Dvakrát to někdo položil a pak volal jeho mladší brácha Daniel, že ho mrzí, že Richard zrušil zítřejší horolezeckou výpravu.

Naklonila jsem se k Richardovi. Měl ty nejhebčí rty, jaké jsem kdy líbala. Jeho chuť byla omamná. Jak jsem mohla pomyslet na to, že se ho vzdám?

Začala se přehrávat poslední zpráva. „Richarde, tady Stephen. Proboha, zvedni to. Prosím, zvedni to. Prosím tě, buď doma.“

Ztuhli jsme a poslouchali dál.

„Chtějí mě přinutit, abych byl v jednom z těch filmů. Raina mě nenechá na pokoji. Richarde, kde jsi. Už jsou tady. Budu muset jít. Ach, bože, Richarde.“ Jeho hlas s cvaknutím zmlkl. Mechanický hlas prohlásil: „Konec zpráv.“

Richard vstal a já ho pustila. „Myslela jsem, že Raina s pornografickými filmy přestala,“ řekla jsem.

„Slíbila, že přestane dělat snuff, ale to je všecko.“ Přehrál si zprávu ještě jednou. Byla nahraná v 00:03.

„To není ani před hodinou,“ upozornila jsem ho.

„Dneska tě tu nemůžu nechat samotnou. Co když sem přijde další zabiják?“ Chodil kolem dokola. „Ale nemůžu opustit ani Stephena.“

„Půjdu s tebou,“ navrhla jsem.

Zavrtěl hlavou a odešel do ložnice. „Já ty hry, které smečka hraje, přežiju, Anito. Ale ty jsi člověk, tebe roztrhají.“

„Tebe taky roztrhají, Richarde.“

Šel klidně dál. „Umím se o sebe postarat.“

„Zavoláš aspoň někomu ze smečky, kdo je na tvé straně? Seženeš si krytí?“

Posadil se na postel a natahoval si ponožky. Na okamžik ke mně vzhlédl a pak zavrtěl hlavou. „Když si s sebou přivedu armádu, bude z toho válka. A hodně lidí přijde o život.“

„Ale když tam půjdeš sám, ohrozíš jenom sám sebe, je to tak?“

Zvedl ke mně oči. „Přesně.“

Potřásla jsem hlavou. „A co se stane se Stephenem, když tam půjdeš a přijdeš o život? Kdo zachrání jeho?“

To ho na chviličku zastavilo. Zamračil se a lovil zpod postele boty. „Mě nezabijou.“

„Jak to, že ne?“ naléhala jsem.

„Protože jestli mě Marcus zabije mimo soubojový kruh, vedení smečky si neudrží. Je to jako podvod. Vrhla by se na něj celá smečka.“

„A co kdybys náhodou umřel v boji s někým jiným?“

Najednou se hrozně zajímal o tkaničky svých bot. „Nějak to zvládnu.“

„To znamená, že když tě zabije někdo jiný v legitimním boji, je Marcus z obliga, je to tak?“

Zvedl se. „Nejspíš jo.“

„Raina je Marcusova družka, Richarde. Má strach, že ho zabiješ. Je to past.“

Tvrdohlavě zavrtěl hlavou. „Pokud zavolám vlky, co jsou na mojí straně, bude to masakr. Jestli tam půjdu sám, třeba se mi podaří z toho vymluvit.“

Opřela jsem se o futro a nejradši bych na něj začala ječet. Zaťala jsem ale zuby. „Půjdu s tebou, Richarde.“

„Máš dost vlastních problémů.“

„Stephen riskoval život, aby mě zachránil. Dlužím mu to. Jestli si chceš hrát na vyjednavače, tak fajn, ale já chci, aby byl Stephen v bezpečí.“

„Chodit ven, kde tě může ten zabiják najít, není moc dobrý nápad, Anito.“

„Už spolu chodíme několik měsíců, Richarde. Jestli je ve městě profesionální vrah, nebude mu trvat dlouho, než mě tady najde.“

Přísně si mě změřil a zuby měl tak zaťaté, že mu na čelisti pulzoval sval. „Když tě vezmu s sebou, někoho zabiješ.“

„Jenom pokud si to zaslouží.“

Zavrtěl hlavou. „Žádné zabíjení.“

„Ani když mi to zachrání život? Ani abych ochránila Stephena?“

Odvrátil oči a pak znovu pohlédl na mě. „Ovšem že se můžeš bránit.“

„Jdu s tebou.“

„Tak fajn, kvůli Stephenovi,“ řekl nerad.

„Dojdu si pro sako.“ Z kufru jsem vytáhla uzi. Je neuvěřitelně malé. Mohla bych z něj střílet jednou rukou, ale kvůli přesnosti budou lepší obě. Ačkoli přesnost a samopal se jakoby navzájem vylučují. Zamíříte trochu níž, než kam chcete zasáhnout, a držíte spoušť. A vzala jsem si samozřejmě stříbrnou munici. Popruh jsem si přetáhla přes

pravé rameno. Je na něm malá sponka, kterou jsem si vzadu připnula na pásek. Ta nedovolí, aby uzi jezdilo sem a tam, ale dovoluje mi, abych samopal vytáhla a začala střílet. Zbraň mi poskakovala na křížové kosti, a to mě štvalo. I když jsem Richardovi tvrdila něco jiného, byla jsem vyděšená a chtěla jsem mít aspoň dvě bouchačky. Browning má policie a na upilovanou brokovnici nemám dost velké pouzdro, nemluvě o tom, že její nošení je ilegální. Když o tom tak uvažuju, není to náhodou se samopalem stejné? Mám povolení k jeho držení, ale zbrojní pas na automatické zbraně se nevydává, a rozhodně ne civilistům. Kdyby mě s uzi zatkli, možná bych přeci jen šla před soud.

Oblékla jsem si sako a zatočila se dokola. Bylo dost veliké, že vůbec nic nebylo vidět. To je úžasné. Firestar vpředu byl daleko nápadnější.

Srdce mi bušilo tak silně, že jsem na kůži vnímala jeho tep. Měla jsem strach. Richard jde vyjednávat s bandou vlkodlaků. Kožoměnci většinou moc nevyjednávají, prostě vás zabijou. Stephenovi to ale dlužím a nevěřím, že by ho Richard zachránil. Já udělám cokoli, abych mu zajistila bezpečí; to Richard ne. Richard by váhal. Jednoho dne ho to skoro určitě bude stát život. Dneska jsem si poprvé uvědomila, že to může stát život i mě.

V žádném případě bychom neměli chodit do některého z Raininých podniků bez podpory dalších lidí. Ani náhodou. Jean-Claude by Raininy a Marcusovy hrátky netoleroval. Už by byli mrtví, a my všichni v bezpečí. Klidně bych Jean-Claudea nechala, aby mi dneska kryl záda. Nehnul by brvou. Samozřejmě že by si s sebou přivedl menší armádu upírů a udělal by z toho skutečný boj. Strhla by se pořádná mela a do rána by bylo po všem. Jestli to bude podle Richarda, zachráníme Stephena, přežijeme to a unikneme, ale Raina bude pořád naživu. Nic se nevyřeší. Možná je to civilizované, ale není to nejlepší způsob, jak přežít.

Richard na mě netrpělivě čekal u dveří s klíčem v ruce. Ani se mu nedivím.

„Stephen neřekl, kde je. Ty víš, kde ty filmy dělají?“

„Jo.“

Tázavě jsem se na něj podívala. „Raina mě párkrát vzala, abych se podíval na filmování. Myslela, že překonám stud a přidám se k nim.“

„Neudělal jsi to.“ Nebyla to otázka.

„Ovšem že ne. Jedeme pro Stephena.“ Podržel mi dveře a já mu protentokrát neřekla, ať to nezkouší.

7

Čekala jsem, že Richard pojede do města, do nějakého zchátralého skladiště v mizerné čtvrti. On místo toho pokračoval dál na Jefferson County. Jeli jsme po staré dálnici 21 mezi mírnými oblými pahorky postříbřenými měsíčním světlem. Byl začátek května a stromy byly pokryté listím.

Silnici sevřel hustý les. Občas mezi stromy vykoukl dům, ale většinou jsme byli ve tmě sami, jako by se tu cesta táhla od věků a žádný jiný člověk na ni nikdy nevstoupil.

„Co máme v plánu?“ chtěla jsem vědět.

Richard mrkl na mě a pak zase hleděl na silnici. „V plánu?“

„Jo, v plánu. Pokud tam Raina bude, nebude sama, a nebude se jí líbit, že si chceš Stephena odvést.“

„Raina je alfa samice, lupa. Nesmím s ní bojovat.“

„Proč ne?“

„Když alfa samec zabije starého vůdce, stává se ulfrikem, vlčím králem. A vítěz si vybírá svou lupu.“

„Takže Raina o své místo nemusela bojovat?“

„Nemusela bojovat, aby se stala lupou, ale musela zápasit o to, aby se stala nejdominantnější samicí ve smečce.“

„Jednou jsi mi řekl, že mě smečka považuje za dominantní. Jaký je rozdíl mezi tím, co je dominantní, a co je alfa samice? Vlastně chci vědět, můžu být alfa?“

„Alfa tak trochu odpovídá vládci upírů,“ vysvětloval.

„A co je potom dominantní?“

„Někdo, kdo nepatří ke smečce, kdo není lukoi, a zasloužil si náš respekt. Jean-Claude je dominantní. Pokud se nestane členem smečky, nemůže být nic víc.“

„Takže ty jsi alfa, ale nejsi vůdce smečky.“

„Máme asi půl tuctu alfa vlků, samců i samic. Já jsem Marcusův zástupce, jeho freki.“

„Freki je jméno jednoho z Odinových vlků. Proč je druhý vlk pojmenovaný po mytologické postavě?“

„Smečka je hodně stará, Anito. Mezi sebou jsme lukoi. Zástupci vůdce mohou být dva, freki a geri.“

„K čemu ta historická přednáška a nová slovíčka?“

„Cizím lidem to může znít hloupě. Byl bych ale rád, abys pochopila, kdo a co jsme.“

„Lukoi je řecky, že ano?“

Usmál se. „Víš ale, jak to vzniklo?“

„Ne.“

„Arkádský král Lykaón byl vlkodlak. Nepokoušel se to skrývat. Na jeho počest si říkáme lukoi.“

„Až už nebudeš freki, kdo budeš pak?“

„Fenrir, vyzyvatel.“

„Ten obrovský vlk, co zabil Odina v Ragnaroku.“

„Ohromuješ mě, tohle moc lidí neví.“

„Dva semestry srovnávací religionistiky,“ pochlubila jsem se. „Může být ulfrik žena?“

„Ano, ale je to vzácné.“

„Proč?“

„Musela by zvítězit v zápase na život a na smrt, kde je všecko dovoleno. A někomu prostě nedokážeš zabránit, aby ti omlátil ksicht o zem.“

Chtěla bych se s ním hádat, ale neudělala jsem to. Měl pravdu. A ne proto, že jsem žena. Menším mužům taky občas někdo nakope zadek. Když jsou oba stejně trénovaní, záleží na velikosti.

„Proč alfa samice nemusejí o nejvyšší postavení bojovat?“

„Protože ulfrik a jeho lupa se spolu páří, Anito. Nestojí o to, aby musel žít s ženskou, kterou nemůže vystát.“

Otočila jsem se k němu. „Počkej chvilku. Jsi pravděpodobný následník vůdce smečky. Až nahradíš Marcuse, budeš muset spát se svou lupou?“

„Technicky vzato ano.“

„Technicky vzato?“ ujišťovala jsem se.

„Já si žádnou nevyberu. Nebudu s nikým spát jenom proto, aby se smečka cítila v bezpečí.“

„To moc ráda slyším,“ přikývla jsem, „ale neohrozí to tvoje postavení ve smečce?“

Zhluboka se nadechl a pak jsem slyšela, jak vzdychá. „Mám ve smečce silnou podporu, ale někteří si dělají starosti o moji morálku. Jsou přesvědčeni, že bych si měl vybrat partnerku.“

„A ty to neuděláš kvůli… mně?“

Podíval se na mě. „To je asi ten hlavní důvod. Nejde jenom o to udělat to jednou, Anito. Alfa pár je spojený na celý život. Je to jako svatba. Většinou se vezmou i v životě, nejen ve smečce.“

„Nechápu, proč si vůdce smečky musí vybrat partnerku.“

„Já už si partnerku vybral,“ podotkl Richard.

„Já ale nejsem vlkodlak.“

„To ne, ale smečka tě považuje za dominantní.“

„Jenom kvůli tomu, že jsem pár z nich zabila,“ ušklíbla jsem se.

„No jo, to na ně udělalo dojem.“ Zpomalil. Nalevo od silnice byla řada borovic, příliš pravidelná a hustá na to, aby to byl přírodní výtvor. Zatočil na štěrkovou cestu mezi ně.

Příjezdová cesta se stáčela z kopce a tam, na dně mírného údolíčka, stál statek. Okolo domu se skláněly svahy hustě porostlé stromy. Pokud tu bývala pole, les si je už vzal zpátky.

Silnička se rozšířila na malý štěrkový plácek přeplněný auty. Muselo jich být aspoň patnáct. Richard s trhnutím zaparkoval a byl venku ze dveří, než jsem si stačila rozepnout pás. Rozběhla jsem se, abych nezůstala pozadu, a byla jsem mu v patách, když dokořán otevřel vrata stodoly. Za vraty visela stěna silné látky připomínající spíš bariéru než oponu. Odhrnul ji stranou a všechno kolem nás zalilo světlo. Vykročil do něj a já ho následovala.

Všude byly reflektory, visely z trámů jako veliké ošklivé plody. Ve volném prostoru stodoly stálo asi dvacet lidí. Dvojice kamer mířila na dekoraci tvořenou dvěma stěnami a manželskou postelí. Kameramani se opírali o kamery a vyčkávali. U vstupu stál dlouhý stůl přeplněný sáčky z rychlého občerstvení a vystydlou pizzou. Kolem jídla se tlačilo asi patnáct lidí. Jakmile jsme vešli, otočili se k nám. Pár lidí odvrátilo zrak a kvapně začalo ustupovat. Lykantropové na nás upřeně zírali téměř nehybnýma očima. Najednou jsem moc dobře věděla, jak se asi cítí gazela v blízkosti smečky lvů.

Aspoň dvě třetiny lidí ve stodole byli kožoměnci. Všichni nejspíš nebyli vlkodlaci. Na první pohled nedokážu poznat, co jsou za zvířata, ale jsem si jistá, že to jsou kožoměnci. Jejich energie žhnula ve vzduchu jako výboj blesku. Jestli se něco zvrtne, budu mít problémy i s uzi. Najednou jsem na Richarda měla vztek. Neměli jsme sem chodit takhle sami. To je tak nezodpovědné, že se to nedá ani vypovědět.

Ze skupinky vystoupila nějaká žena. Přes rameno měla něco, co vypadalo jako profesionální maskérská sada. Tmavé vlasy měla oholené, takže její hezká tvář bez jediné stopy make-upu byla odkrytá a dobře viditelná.

Nejistě k nám vykročila, jako by se bála, že ji ukousneme. Vzduch okolo ní se chvěl a nepatrně třpytil, jako by realita v její blízkosti byla o něco méně stabilní, než by měla být. Lykantropka. Nebyla jsem si jistá, jakého druhu, ale na tom vlastně nezáleželo. Všechny druhy jsou nebezpečné.

„Richarde,“ oslovila ho. Poodstoupila od zástupu přihlížejících a drobnýma rukama přejížděla nahoru a dolů po popruhu brašny. „Co tady děláš?“

„Víš moc dobře, proč tu jsem, Heidi,“ odpověděl. „Kde je Stephen?“

„Nikdo mu neublíží," řekla. „Hele, je tady jeho brácha. Bratr by přece nedovolil, aby se mu něco stalo."

„Zní to, jako by ses snažila přesvědčit sama sebe, a ne nás," poznamenala jsem.

Šlehla po mně pohledem. „Vy musíte být Anita Blakeová." Ohlédla se na diváky za svými zády. „Prosím tě, Richarde, běž odsud." Energetická aura kolem ní vibrovala intenzivněji, vzduch se skoro viditelně vlnil. Na kůži mě to brnělo jako mravenčení.

Richard se k ní natáhl.

Heidi ucukla, ale zůstala na místě.

Richard jí přejel dlaní nad obličejem, ale její kůže se nedotkl. Při jeho pohybu se energie kolem ní utišila, jako když se uklidní vodní hladina. „Je to v klidu, Heidi. Chápu situaci, do které tě Marcus dostal. Chceš se připojit k jiné smečce a on ti musí dát svolení. Abys získala jeho souhlas, uděláš, co bude chtít, a on tě má v hrsti. Ať už se stane cokoli, nebudu ti to zazlívat."

Úzkost z ní spadla. Její nadpřirozená energie se upokojila, takže nebyla skoro vidět. Vypadala téměř jako člověk.

„Velice působivé." Dopředu postoupil muž. Měl aspoň metr devadesát, možná o pár centimetrů víc, a hlavu holou jako koleno. Nad jeho světlýma očima se rýsovalo tmavé obočí. Černé tričko mu napínaly svaly na rukou a na hrudi, jako by to bylo hmyzí tělo připravené prasknout a vypustit na svět pořádnou stvůru. Energie z něj sálala jako letní úpal. Vykračoval si sebejistým krokem rváče a energie, která mě svrběla na kůži, říkala, že je ochotný to kdykoli potvrdit.

„Je u vás nový," řekla jsem.

„To je Sebastian," doplnil Richard. „Přidal se k nám, když umřel Alfréd."

„Je to Marcusův nový dráb," zašeptala Heidi. Ustoupila dozadu, takže stála v půli cesty mezi oběma muži, zády k závěsu, kterým jsme vešli.

„Vyzývám tě, Richarde. Chci být freki."

A je to, past sklapla.

„Oba jsme alfa samci, Sebastiane. Nemusíme to ničím dokazovat."

„Já chci být freki a k tomu tě musím porazit."

„Já jsem teď fenrir, Sebastiane. Můžeš být Marcusův freki i bez toho, že bys se mnou bojoval."

„Marcus tvrdí, že ne. Říká, že nejdřív musím přejít přes tebe."

Richard udělal krok vpřed.

„Nebojuj s ním," brzdila jsem ho.

„Na výzvu musím reagovat."

Civěla jsem na Sebastiana. Richard není žádný prcek, ale vedle Sebastiana vypadal malý. Richard necouvne, aby si zachránil krk. Ale kvůli někomu jinému… „Jestli tě zabije, co potom bude se mnou?“ zeptala jsem se.

Podíval se na mě. Vážně si mě prohlédl. Pak se obrátil k Sebastianovi. „Chci pro Anitu volný odchod.“

Sebastian se ušklíbl a zavrtěl hlavou. „Žádný volný odchod, je dominantní. Všechno má ve svých rukou jako my ostatní.“

„Nemusí výzvu přijmout, je člověk.“

„Až budeš mrtvý, udělám z ní jednu z nás,“ prohlásil Sebastian.

„Raina nám zakázala udělat z Anity lukoi,“ řekla Heidi.

Pod pohledem, který po ní vrhl Sebastian, se přikrčila u závěsu ve dveřích. Oči měla vykulené strachy.

„Je to pravda?“ zeptal se Richard.

„Je,“ zavrčel Sebastian. „Smíme ji zabít, ale nesmíme z ní udělat příslušnici smečky.“ Zašklebil se a blýskl zuby. „Tak ji prostě zabijeme.“

Vytáhla jsem firestar. Richardovo tělo jsem využila k tomu, abych pohyb skryla před lykantropy. Máme průšvih. Dokonce ani s uzi je všechny nepostřílím. Kdyby Richard Sebastiana zabil, mohlo by to zachránit situaci, ale on se ho bude snažit nechat naživu. Ostatní kožoměnci nás sledovali trpělivýma, nedočkavýma očima. Tohle všechno je naplánované dopředu. Musí existovat cesta, jak z toho ven.

Dostala jsem nápad. „To jsou všichni Marcusovi poskoci srabi?“

Sebastian se obrátil ke mně. „To měla být urážka?“

„Jestli se mě ptáš, tak jasně, byla.“

„Anito,“ zeptal se Richard tichým, ustaraným hlasem, „co to děláš?“

„Bráním se,“ odpověděla jsem.

Vytřeštil oči, ale nespouštěl oči z velikého vlkodlaka. Pochopil, o co mi jde, ale nebyl čas se o to hádat. Sebastian vykročil kupředu s velikýma rukama sbalenýma do pěstí. Pokusil se Richarda obejít a dostat se ke mně. Richard se mu postavil do cesty. Natáhl ruku dlaní před sebe, stejně jako to předtím udělal s Heidi, a rozbouřená energie vyhasla, vytratila se jako voda z rozbitého hrnku. Nikdy jsem nic takového neviděla. Uklidnit Heidi je jedna věc. Ale donutit lykantropa, aby zadržel takovou energii, to je něco docela jiného.

Sebastian couvl a skoro se zapotácel. „Ty zmetku.“

„Nejsi dost silný, abys mě mohl vyzvat, Sebastiane. Na to nezapomínej,“ pokáral ho Richard. Hlas měl pořád klidný, jen s nepatrným náznakem hněvu v pozadí. Byl to hlas rozumu jako stvořený pro vyjednávání.

Stála jsem za Richardem s firestarem u boku, tak nenápadně, jak to jen bylo možné. Už je po boji, už není potřeba, abych předváděla svoji odvahu. Podcenila jsem Richardovu sílu. Omluvím se mu potom.

„Takže kde je Stephen?“ chtěl vědět Richard.

Blížil se k nám štíhlý muž, který se ve vlnách vlastní energie pohyboval jako tanečník. Vlasy měl zapletené do copánků, které mu padaly na ramena. V nich měl barevné korálky. Rysy měl ladné a elegantní a pleť sytě hnědou. „Možná nás dokážeš ovládnout jednoho po druhém, ale všechny najednou ne, Richarde.“

„Z poslední smečky tě vykopli, protože jsi dělal problémy, Jamile,“ upozornil ho Richard. „Neopakuj podruhé stejnou chybu.“

„To neudělám. V tomhle boji vyhraje Marcus, protože ty jsi ubohý slaboch. Tobě to pořád ještě nedošlo, Richarde. My nejsme Mladí konzervativci.“ Jamil se zastavil asi dva a půl metru od nás. „Jsme smečka vlkodlaků, ne lidé. Jestli to nepřijmeš, zemřeš.“

Sebastian se postavil vedle Jamila. Ostatní lykantropové se nahrnuli za oba muže. Jejich spojená energie se hrnula vpřed a naplnila místnost jako teplá voda plná piraní. Štípala mě do kůže jako slaboučké elektrické šoky. Stoupala mi v těle, až jsem skoro nemohla dýchat a vlasy na hlavě mi stály v pozoru.

„Budeš naštvaný, když některé z nich zabiju?“ zeptala jsem se. Můj hlas zněl chraplavě a přiškrceně. Přistoupila jsem blíž k Richardovi, ale musela jsem couvnout zpět. Jeho energie mě zaplavila jako něco živého. Bylo to impozantní, ale proti nám stálo dvacet lykantropů, a to zase *až tak* impozantní nebylo.

Ticho prořízl výkřik a já sebou škubla.

„Anito,“ oslovil mě Richard.

„Jo.“

„Přiveď Stephena.“

„To křičel on?“ ujišťovala jsem se.

„Běž pro něho.“

Podívala jsem se na zástup lykantropů a zeptala se: „Dokážeš to tu zvládnout?“

„Dokážu je zadržet.“

„Všechny nás nezastavíš,“ hádal se Jamil.

„Ale jo,“ přesvědčoval ho Richard, „zastavím.“

Znovu se ozval křik. Tentokrát byl vyšší a naléhavější. Ozýval se ze stodoly, z míst, kde byla rozdělena na malé komůrky. Byla tam provizorní chodbička. Vykročila jsem k ní, ale pak jsem zaváhala. „Nenaštveš se, když někoho zabiju?“

„Udělej, co bude potřeba,“ řekl. Hlas teď měl hluboký, na pokraji vrčení.

„Jestli Rainu zastřelí, pořád ještě nebude tvoje lupa," poznamenal Jamil.

Ohlédla jsem se po Richardovi. Netušila jsem, že o mně vůbec uvažují.

„Dělej, Anito, honem." Jeho hlas přešel v zavrčení. Ani nemusel dodávat, ať si pospíším. Tohle mi bylo jasné. Dokáže je zastavit, ale všechny je nepřemůže.

Za Richardovými zády ke mně vykročila Heidi. Nevěnoval jí pozornost, jako by ji vůbec nepovažoval za nebezpečnou. Není nijak silná, ale copak musíte mít sílu nebo odvahu, abyste někoho bodli do zad? Nožem nebo drápem, co na tom sejde? Namířila jsem na ni pistoli. Minula Richarda na vzdálenost pár centimetrů, a on neudělal vůbec nic. Moje pistole je to jediné, co mu hlídá záda. A on dokonce i teď Heidi věří. V tuhle chvíli by neměl důvěřovat nikomu mimo mě. „S Rainou je Gabriel," řekla. Vyslovila jeho jméno, jako by z něho měla strach.

Gabriel ani není člen smečky. Je to leopardodlak. Je to ovšem jeden z Raininých nejoblíbenějších herců. Vystupoval v jejích pornosnímcích, a dokonce v jednom snuffu. Málem jsem se jí zeptala, koho se bojí víc, jestli Rainy nebo Gabriela. Ale na tom nezáleží. Musím se jim postavit oběma.

„Díky," odpověděla jsem jí.

Přikývla.

Vykročila jsem k chodbě za hlasitým jekotem.

8

Vešla jsem do chodbičky a pokračovala za zvukem hlasů do druhých dveří nalevo. Slyšela jsem přinejmenším dva tiché mužské hlasy. Šeptaly. Slova jsem nedokázala rozeznat. Křik se změnil v jekot. „Přestaňte. Prosím! Přestaňte! Ne!“ I tohle byl muž. Pokud dneska nemučí několik lidí najednou, musí to být Stephen.

Zhluboka jsem se nadechla, vydechla a levačkou sáhla po dveřích. V pravé ruce jsem měla pistoli. Moc ráda bych znala podobu místnosti. Stephen ječel. „Prosím, ne!“

To mi stačilo. Otevřela jsem dveře a přirazila je ke zdi, abych si byla jistá, že za nimi nikdo není. Chtěla jsem místnost přelétnout pohledem, ale to, co jsem viděla na podlaze, mě zarazilo. Jako nějaký zpomalený děsivý sen. Stephen ležel na zádech a rozevřený župan odkrýval jeho nahé tělo. Po hrudi mu v šarlatových krůpějích stékala krev, ale žádné viditelné poranění jsem nezahlédla. Gabriel držel Stephenovy paže ukryté pod jeho tělem, jako by byly spoutané. Stephenovy po pás dlouhé blond vlasy se mu rozlily po klíně v kožených kalhotách. Gabriel byl od pasu nahoru nahý a v levé prsní bradavce měl stříbrný kroužek. Kudrnaté černé vlasy mu padaly do očí, a když se na mě podíval, měla jsem pocit, že mě nevidí.

U Stephenových nohou klečel další muž. Kudrnaté blonďaté vlasy mu spadaly až k pasu. Na sobě měl stejný bílý župan převázaný páskem. Když se otočil ke dveřím, připadala mi jeho štíhlá a skoro hezká tvář, jako kdyby se na mě Stephen díval ze zrcadla. To musí být jeho bratr. Držel ocelový nůž. Když jsem vešla do dveří, byl zrovna uprostřed řezu. Ze Stephenovy kůže se vyřinula krev.

Znovu zaječel.

Nad Stephenovým tělem se kroutila nahá žena. Rozkročmo na něm seděla a tiskla mu nohy k zemi. Dlouhé kaštanové vlasy jí padaly do tváře jako opona a zakrývaly jeho poslední pokoření. Raina zdvihla hlavu ze Stephenova klína. Její plné rty rozdělil úsměv. Vzrušila ho až k erekci. Navzdory protestům tělo spolupracovalo i proti jeho vůli.

Tohle všechno jsem zaznamenala během mžiknutí oka jako zpomalenou zkratku. Napravo jsem zachytila pohyb a pokusila se obrátit, ale už bylo příliš pozdě. Vrazilo do mě něco chlupatého a jen napůl lidského. Narazila jsem na protější stěnu, až to zadunělo. Firestar odletěl obloukem a já omráčená dopadla na podlahu. Nade mnou se tyčil vlk veliký jako poník. Otevřel čelisti dost velké na to, aby mi

rozdrtily obličej, a zavrčel tak hlubokým a temným hlasem, že se mi málem zastavilo srdce.

Zase jsem se mohla hýbat, ale měl čumák jen pár centimetrů od mého obličeje. Na tváři jsem cítila jeho dech. Z huby mu vyklouzl provázek slin a dopadl mi hned vedle úst. Sklonil tlamu o několik posledních centimetrů a zuby měl vyceněné, jako by se do mě chtěl zakousnout. Uzi bylo zapříčené mezi mými zády a zdí. Sáhla jsem po jednom z nožů, ale moc dobře jsem věděla, že to nedokážu.

Velikého vlka objaly lidské ruce a odtrhly ho ode mě. Nade mnou stála Raina a držela zápasícího vlka, jako by ji to nestálo žádnou námahu. Její nádherné nahé tělo se vlnilo svaly, které nebyly vidět, dokud je nepoužila. „Říkala jsem ti, že nesmíš okusit její krev.“ Odhodila vlka na protější stěnu. Ta se zakymácela a zapraskala. Vlk zůstal nehybně ležet s očima obrácenýma v sloup.

To mi poskytlo nezbytný čas. Uzi jsem za řemen vytáhla před sebe. Když se ke mně Raina zase otočila, mířila jsem na ni.

Tyčila se nade mnou, nahá a dokonalá, štíhlá tam, kde měla být štíhlá, a kyprá tam, kde měla být kyprá. Protože jsem ale viděla, že své tělo mění, jak se jí zachce, až tak moc mě to neohromilo. Kdybyste se svým tělem dokázali manipulovat tak jako ona, byla by plastická chirurgie zbytečná.

„Mohla jsem ji nechat, aby tě zabila, Anito. Ale zdá se, že mi nejsi moc vděčná.“

Seděla jsem na podlaze, opírala se o zeď a nebyla si jistá, že už dokážu vstát. Ale uzi na ni mířilo pevně a nekompromisně. „Mockrát děkuju,“ řekla jsem. „Ale teď pomalu ustup, nebo tě rozstřílím na cucky.“

Raina se rozesmála sytým pobaveným smíchem. „Ty jsi tak nebezpečná. Tak vzrušující. Co myslíš, Gabrieli?“

Gabriel se postavil vedle ní. Aby se na mě koukali z výšky dva, to už bylo příliš. Proto jsem se opřela o stěnu a vstala. Udržím se na nohou. Super. Začínala jsem mít pocit, že dokonce dokážu chodit. Ještě lepší.

„Zpátky,“ řekla jsem.

Gabriel ji obešel a přiblížil se ke mně natolik, že kdyby se natáhl, mohl by se mě dotknout. „Pro kohokoli, kdo miluje bolest a touží po smrti, je dokonalá.“ Natáhl ruku, jako by mě chtěl prsty pohladit po tváři. Namířila jsem mu samopal na břicho, protože kope nahoru. Když zamíříte příliš vysoko, můžete minout.

„Když jsi mě naposled provokoval, Gabrieli, měla jsem jenom nůž. Přežil jsi to, že jsem tě rozpárala, ale dávku ze samopalu nepřežiješ. Na tuhle vzdálenost tě přeříznu napůl.“

„Ty bys mě vážně zabila jenom za to, že jsem se tě chtěl dotknout?“ Tvářil se pobaveně a jeho podivné šedé oči téměř horečně zářily z houštiny vlasů.

„Po tom, co jsem právě viděla, si na to můžeš klidně vsadit.“ Udělala jsem krok od stěny. „Ustup, nebo zjistíme, kolik toho vydržíš.“

Couvli. Byla jsem skoro zklamaná. Uzi se stříbrnou municí dokáže přesně to, co jsem jim slibovala. Mohla bych je bez velkých problémů rozstřílet a pozabíjet. Jenom by to bylo hodně ošklivé. Toužila jsem po tom, aby byli mrtví. Chviličku jsem na ně hleděla a uvažovala o tom. Přemýšlela jsem, že zmáčknu spoušť a ušetřím nám všem spousty problémů.

Raina couvala a táhla Gabriela za sebou. Upřeně si mě prohlížel, zatímco ustupovali ke stěně, kde se hrabal na nohy vlk veliký jako poník. Raina na mě pohlédla a já v její tváři viděla, že jí došlo, o jaký vlásek unikla. Do té doby si zjevně neuvědomila, že ji klidně zabiju a nebudu mít o nic horší spaní. K čertu, to, že ji nechám naživu, mě připraví o daleko víc spánku.

Z vedlejší místnosti se ozval burácivý řev. Stodolou otřáslo vytí. Následoval okamžik napjatého ticha a po něm vrčení a kňučení. Podlaha se otřásala nárazy vzdálených těl. Richard se pustil do boje beze mě.

Raina se na mě usmála. „Richard tě potřebuje, Anito. Běž za ním. My se o Stephena postaráme.“

„Ne, díky.“

„Zatímco tu ztrácíš čas, může Richard umřít.“

Strach mě zaplavil jako mrazivá vlna. Měla pravdu. Vylákali ho sem, aby ho tu zabili. Zavrtěla jsem hlavou. „Richard mi řekl, abych přivedla Stephena, a to taky udělám.“

„Myslela jsem, že nesnášíš rozkazy,“ posmívala se.

„Snáším ty, které se mi líbí.“

Stephen se schoulil na bok a přikryl se županem. Jeho bratr seděl vedle něj, hladil ho po vlasech a šeptal: „To bude v pořádku, Stephene. Nic se nestalo.“

„Pořezal jsi ho, ty zmetku.“

Rozevřel Stephenovi župan a ukázal mi jeho hruď. Stephen se malátně pokusil županem zase zakrýt. Bratr ho lehce plesknul přes ruku. Přejel dlaní po zkrvaveném hrudníku. Kůže byla v naprostém pořádku. Řezná rána se už zahojila, veškerá krev vytekla už předtím.

„Hned běž od něho, nebo tě odprásknu.“

S vytřeštěnýma očima se od něho klidil. Věřil mi. To je dobře, protože jsem to myslela vážně.

„No tak, Stephene, musíme jít.“

Zvedl hlavu a podíval se na mě. Slzy mu stékaly po tvářích. „Nedokážu vstát.“ Pokusil se ke mně dolézt po čtyřech, ale zhroutil se na podlahu.

„Co jsi mu dala?“ zeptala jsem se.

„Něco, aby se uvolnil,“ odpověděla Raina.

„Jsi čubka.“

Usmála se. „Přesně tak.“

„Běž k nim a zůstaň tam,“ přikázala jsem jeho bratrovi.

Otočil ke mně tvář tak podobnou Stephenovi, že to bylo až neuvěřitelné. „Nedovolil bych jim, aby mu ublížili. Kdyby se tomu tolik nebránil, líbilo by se mu to.“

„Už jsi mu ublížil, ty zmetku. A teď běž k nim, a hned, nebo tě zabiju. Rozumíš mi? Sejmu tě a udělá mi to radost.“

Postavil se na nohy a šel si stoupnout vedle Gabriela. „Hlídal jsem, aby mu nikdo neublížil,“ opakoval tiše.

Stěny se otřásly. Ozval se zvuk praskajícího dřeva. Někoho prohodili stěnou do vedlejší místnosti. Musím nás odsud dostat. Musím se dostat k Richardovi. Jestli si ale nedám pozor, nikdy se mi to nepodaří. Richard není jediný, komu hrozí, že mu rozsápou hrdlo.

Jsem s několika lykantropy v maličké místnosti, a to je příliš blízko. Mohli by se na mě vrhnout, kdybych chtěla Stephenovi pomoct vstát. Vzhledem k samopalu v ruce bych se ale vsadila, že by většina z nich byla mrtvá, než by se ke mně dostali. Moc uklidňující představa.

Našla jsem v protějším rohu firestar. Zvedla jsem ho a poslepu ho strčila do pouzdra. Cvičit, cvičit, cvičit. Samopal jsem nechala vytažený. Cítila jsem se tak mnohem líp.

Klekla jsem si ke Stephenovi, ale nespouštěla oči z ostatních. Nebylo lehké nesklonit zrak, ale byli tak zatraceně blízko. Vlk je neuvěřitelně rychlý a nevěřím, že by mě Raina zachránila i podruhé. Měla jsem štěstí, že mě nechtěla poranit. Chytila jsem Stephena kolem pasu a jemu se podařilo přehodit mi obě paže kolem krku. Zvedla jsem se a on byl skoro jenom mrtvá váha, ale oběma se nám podařilo vstát a Stephen se s mojí pomocí udržel na nohou. Naštěstí je skoro stejně vysoký jako já. Kdyby byl vyšší, bylo by to obtížnější. Župan se mu rozevřel a on mi sundal jednu ruku z ramen a pokoušel se ho zavázat, ale nedokázal to. Začal se mě pouštět i druhou rukou.

„Prosím tě, Stephene, nech toho. Teď musíme jít.“

„Nechci, aby mě všichni viděli nahého.“ Zíral na mě ze vzdálenosti několika centimetrů, tvář měl zmatenou a roztěkanou působením drog, ale z koutku chrpově modrého oka mu stékala jediná slza. „Prosím,“ naléhal.

Kurva. Sevřela jsem ho kolem pasu a řekla: „Tak do toho.“ Upřeně jsem sledovala Rainu, Stephen si mezitím zavazoval župan. Droga,

kterou mu podstrčila, způsobila, že byl pomalý a nemotorný. Když se mu konečně podařilo zahalit, ozývaly se mu z hrudi slabé kňučivé zvuky.

„V určitém ohledu jsi stejně sentimentální jako Richard," prohlásila Raina. „Ale dokázala bys nás všechny zabít, včetně Stephenova bratra, a vůbec nic bys necítila."

Pohlédla jsem jí do medově hnědých očí a opravila ji: „Něco bych cítila."

„A co?" zajímala se.

„Větší bezpečí," řekla jsem.

Couvla jsem k otevřeným dveřím. Teď jsem se musela podívat za sebe, abych měla jistotu, že se na mě nikdo nevrhne. Když jsem se zase otočila k nim, pohnul se Gabriel vpřed, ale Raina mu položila ruku na předloktí a zastavila ho. Dívala se na mě, jako by mě viděla poprvé. Jako bych ji překvapila. Řekla bych, že to bylo oboustranné. Věděla jsem, že je perverzní, ale ani v nejdivočejším snu bych ji nevinila z toho, že bude chtít znásilnit jednoho z vlastních lidí.

Vyšli jsme se Stephenem do chodbičky a já si zhluboka oddychla a cítila jsem, jak se mi v hrudi něco uvolnilo. Okolo nás burácely zvuky bitky. Nejradši bych se rozběhla do boje. Richard je naživu, jinak by se už neprali. Ještě je čas. Musí být.

Zavolala jsem na Rainu: „Dokud nebudeme pryč, nevystrkuj nos, Raino, nebo ti ho ustřelím." Z místnosti se neozvala žádná odpověď. Musím za Richardem.

Stephen klopýtl a skoro nás oba strhl k zemi. Visel mi na ramenou a zatínal mi ruce do krku, ale pak se zase postavil na nohy. „Vnímáš mě, Stephene?"

„Jsem v pořádku. Jenom mě odsud dostaň." Jeho hlas zněl slabě a přiškrceně, jako by ztrácel vědomí. Nemůžu ho nést a střílet, nebo bych to aspoň nechtěla zkoušet. Pevněji jsem ho uchopila kolem pasu a uklidňovala ho: „Neomdlévej, Stephene, a já tě odvedu ven."

Přikývl a dlouhé vlasy se mu zavlnily. „Tak fajn." Řekl ta slova tak potichu, že to přes hluk boje skoro nebylo slyšet.

Vstoupili jsme do hlavní místnosti, kde panoval chaos. Richarda jsem nikde neviděla. Byla tu jenom spousta těl, paží a nohou. Nad tím vším se tyčil vlčí muž vysoký skoro dva metry deset. Sáhl pod sebe a vytáhl z hromady Richarda. Drápy mu zatínal do těla. Richard chytil vlkodlaka pod krkem rukou, která byla příliš dlouhá na to, aby byla lidská, a příliš málo chlupatá na to, aby byla vlčí. Obluda zachroptěla a začala plivat krev.

Nějaký vlk skoro tak dlouhý, jako byl Richard vysoký, mu skočil na záda. Richard zavrávoral, ale neupadl. Vlčí tlama mu zaťala zuby hluboko do ramene. Ze všech stran ho chytaly chlupaté paráty i lidské

ruce. K čertu s tím. Vypálila jsem ze samopalu do dřevěné podlahy. Bylo by mnohem působivější, kdybych vystřelila do reflektorů nad hlavami, ale kulky klesají dolů stejnou rychlostí, jako stoupají vzhůru, a já nechtěla schytat vlastní odraženou kulku. Střílet ze samopalu jednou rukou není nejrozumnější. Tiskla jsem spoušť a kropila široký pruh od sebe k posteli. Všichni vyděšeně ztuhli. Zakrvácený Richard vylezl z hromady. Postavil se na nohy, trošičku se kymácel, ale pohyboval se vlastní silou. Jeho i Stephena bych unést nedokázala, o samopalu nemluvě.

Zastavil se před závěsem a čekal, až se k němu dostanu. Stephen se na mě zhroutil a jeho ruce ochably. Blížila jsem se k Richardovi trýznivě pomalu. Kdybych zakopla a upadla, pustili by se do mě. Sledovali můj pohyb lidskýma i vlčíma očima, ale nebylo v nich nic, k čemu bych se mohla obrátit. Dívali se na mě, jako by byli zvědaví, jak asi chutnám, a moc rádi si to vyzkoušeli.

Ohromný vlčí muž promluvil a jeho čelisti se podivně kroutily kolem lidských slov. „Nemůžeš nás pozabíjet všechny, lidská ženo."

Měl pravdu. Zvedla jsem samopal trošku výš. „To je fakt, ale kdo chce být první?"

Nikdo další se nepohnul. Jakmile jsem se dostala k Richardovi, vzal si ode mě Stephena a choval ho v náručí, jako by byl děcko. Do tváře mu stékala krev z rány na čele. Polovinu obličeje mu zakrývala jako maska. „Stephen se sem už nikdy nevrátí. Nikdy," prohlásil Richard.

Vlčí muž se znovu ujal slova. „Ty nejsi zabiják, Richarde. To je tvoje slabina. I když sem Stephena zase přivedeme, nezabiješ nás. Zraníš nás, ale nezabiješ."

Richard nic neříkal. Nejspíš to byla pravda. Do háje.

„Já vás zabiju," upozornila jsem ho.

„Anito, nevíš, co říkáš," přerušil mě Richard.

Mrkla jsem na něj a pak zase na čekající zástup. „Oni rozumějí jenom zabíjení, Richarde. Dokud je nebudeš ochotný zabít, nebude Stephen v bezpečí. A já chci, aby v bezpečí byl."

„Tolik, že bys kvůli tomu zabíjela?" ujišťoval se Richard.

„Jo," ujistila jsem ho, „dost, že bych kvůli tomu zabíjela."

Vlčí muž si mě měřil. „Nejsi jedna z nás."

„Na tom nezáleží. Stephena se už nedotknete. Řekni Raině, že jestli ho sem znovu zatáhne, bude se mi za to osobně zodpovídat."

„Pověz mi to sama." Raina stála nahá v chodbě a vypadala naprosto přirozeně, jako by na sobě měla nejjemnější hedvábí. Gabriel byl těsně za ní.

„Jestli sem Stephena ještě někdy přivedou a pokusí se ho přimět k filmování, zabiju tě."

„I když s tím nebudu mít vůbec nic společného."

Usmála jsem se, jako bych tomu věřila. „I tak. Ať už to udělá kdokoli a z jakéhokoli důvodu, první na řadě budeš ty.“

Kývla hlavou, skoro jako by se mi ukláněla. „Budiž, Anito Blakeová. Ale uvědom si, že jsi mě vyzvala před mojí smečkou. A to nemůžu nechat bez odpovědi. Kdybys byla kožoměnec, bojovaly bychom spolu, ale problém je v tom, že jsi člověk.“

„To si piš, čubko. Jsem člověk, a jestli čekáš, že zahodím pistoli a budu s tebou bojovat holýma rukama, musela ses asi zbláznit.“

„To by nebylo fér, co myslíš?“

„Podle toho, co jsem viděla vzadu, jsem měla pocit, že si z toho, jestli je něco fér, hlavu neděláš.“

„Jo tohle,“ odfrkla si. „Stephen se ve smečce nikdy nedostane výš. Nikdo už ho nevyzývá. Je k dispozici každému, kdo má vyšší postavení.“

„Teď už ne,“ odsekla jsem.

„Nabízíš mu ochranu?“ ujišťovala se.

Tuhle otázku mi už položili a já věděla, že to znamená víc než pouhá slova. Teď mi to ale bylo fuk. Záleží mi na tom, aby byl Stephen v bezpečí, a udělám všechno, co k tomu bude nezbytné. Klidně budu zabíjet nebo ze sebe udělám terč. Sakra, ten nájemný vrah mě pravděpodobně stejně brzy sejme. „Jo, je pod mojí ochranou.“

„Už je pod *mojí* ochranou, Anito,“ podotkl Richard.

„Dokud nebudeš ochotný zabíjet, abys to potvrdil, pro tyhle lidi to nic neznamená.“

„Budeš zabíjet, abys podpořila Richardův nárok na ochranu?“ zeptala se mě Raina.

„Neví, na co se jí ptáš,“ upozornil Richard. „Když tomu nerozumí, není tahle otázka fér.“

„Tak jí to vysvětli, Richarde, ale dneska ne. Začíná se připozdívat, a jestli chceme ještě něco natočit, musíme si pospíšit. Odveď si tu lidskou slečinku a vylož jí pravidla. Vysvětli jí, jak hlubokou jámu si dneska vykopala. A až bude znát pravidla, zavolej mi. A já vymyslím způsob, jak zajistit, aby byl souboj mezi námi dvěma co nejférovější. Možná bych si mohla zavázat oči a jednu ruku si přivázat za záda.“

Začala jsem jí odpovídat, ale Richard mě zarazil. „Dělej, Anito. Musíme vypadnout.“ Měl pravdu. Dokázala bych jich zabít hodně, ale všechny ne. Nevzala jsem si do samopalu rezervní zásobník. Myslela jsem, že ho nebudu potřebovat. To jsem byla pěkně pitomá.

Vyšli jsme ven, já couvala pozadu, připravená zastřelit každého, kdo vystrčí hlavu. Nikdo nás nesledoval. Richard nesl Stephena pozdní jarní nocí a ani se neohlédl, jako by věděl, že za námi nikdo nepůjde.

Otevřela jsem dvířka a on položil Stephena na zadní sedadlo. „Můžeš řídit?“ zeptal se mě.

„Jo. Jak vážně jsi zraněný?“

„Moc ne, ale rád bych jel se Stephenem vzadu, kdyby se probudil.“

Proti tomu jsem nic neměla. Pojedu já. Jsme v bezpečí. Dokonce jsme všichni pořád naživu. Kdyby se na nás ale vrhli, nebyli bychom. Teď je po všem, takže se můžu vztekat. „Tak jsme to přežili. Ale ne díky tvému plánu,“ spustila jsem.

„Díky mému plánu nikdo nezemřel,“ bránil se Richard.

„Jenom proto, že jsem byla líp vyzbrojená než obvykle.“

„Měla jsi pravdu,“ připustil, „byla to past. Jsi spokojená?“

„Jo, spokojená,“ připustila jsem.

„To rád slyším.“ Pod tím sarkasmem byl vyčerpaný. Poznala jsem mu to na hlase.

„Co mi to máš vysvětlit, Richarde?“ podívala jsem se do zpětného zrcátka, ale ve tmě jsem jeho obličej nerozeznala.

„Raina se řídí Marcusovými příkazy. Je jeho lupa. Používá ji na věci, které sám neschvaluje. Jako třeba na mučení.“

„Takže jsem se prohlásila za tvoji lupu.“

„Ano. Jsem fenrir. Normálně už bych si nějakou lupu vybral. Smečka je rozdělená, Anito. Svým stoupencům poskytuji ochranu, takže když se jim Marcus pokusí ublížit, půjdu po něm, nebo se mí přívrženci s mým požehnáním chrání navzájem. Jít proti rozkazům vůdce bez podpory fenrira nebo vůdce smečky je něco jako vzpoura.“

„A jaký je za vzpouru trest?“

„Smrt nebo zmrzačení.“

„Myslela jsem, že se dokážete uzdravit z jakékoli rány, která není smrtelná.“

„Ne, když se do ní vrazí žhavý kov. Oheň očišťuje a zastavuje proces hojení, pokud ránu znovu neotevřeš.“

„Myslím, že to takhle funguje i s upíry,“ řekla jsem.

„To jsem nevěděl,“ přiznal se, ale jako by na tom nezáleželo.

„Jak ses dokázal dostat až na druhé místo, a nikoho přitom nezabít? Musel jsi vybojovat spoustu soubojů, abys vylezl na vrchol.“

„Jedině boj o ulfrika musí být na život a na smrt. Mně je stačilo jenom porazit.“

„Takže proto trénuješ karate a vzpíráš. Abys je dokázal porazit.“ Už jsme to probírali dřív, když jsem se ho ptala, jestli posilování, když dokážete vzepřít menší auto, není zbytečné. Odpověděl mi, že ne, pokud každý, s kým se budete prát, dokáže auto zdvihnout taky. Měl pravdu.

„Ano.“

„Ale když nezabíjíš, pak tvoje hrozba moc nepůsobí. Bez urážek.“

„My nejsme zvířata, Anito. Ale to, že to tak ve smečce chodilo vždycky, neznamená, že se to jednou nemůže změnit. Pořád jsme lidé,

a to znamená, že se dokážeme ovládnout. Sakra, musí přece existovat něco lepšího než se navzájem masakrovat.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Na zvířata to neházej. Skuteční vlci se kvůli dominanci nezabíjejí.“

„Jenom vlkodlaci,“ dodal. Znělo to unaveně.

„Obdivuju tvé ideály, Richarde.“

„Ale nesouhlasíš se mnou.“

„Ne, nesouhlasím.“

Ze tmy na zadním sedadle se znovu ozval jeho hlas. „Stephen nemá žádná zranění. Proč ječel?“

Shrbila jsem ramena a znovu se přiměla je narovnat. Zatočila jsem na Starou dálnici 21 a pokoušela se vymyslet, jak mu to ohleduplně říct, ale na znásilnění nic ohleduplného není. Vyprávěla jsem, co jsem viděla.

Ticho na zadním sedadle trvalo hodně dlouho. Byla jsem skoro u odbočky k jeho domu, když se mě zeptal: „A ty si myslíš, že kdybych pár lidí zabil, k tomuhle by nedošlo?“

„Myslím si, že se mnohem víc bojí Rainy s Marcusem než tebe, takže jo.“

„Jestli mou pohrůžku podpoříš zabíjením, zbořím všecko, o co jsem se pokoušel.“

„Miluju tě, Richarde, a obdivuju, o co se snažíš. Nechci ti to zkazit, ale jestli se znovu dotknou Stephena, udělám, co jsem slíbila. Zabiju je.“

„Jsou to mí lidé, Anito. Nechci, aby umírali.“

„To nejsou tví lidé, Richarde. Je to jen banda cizích lidí, kteří náhodou mají stejnou nemoc jako ty. Tvůj člověk je Stephen. Každý kožoměnec, který tě podporuje a riskuje Marcusův hněv, je tvůj člověk. Riskují pro tebe úplně všechno, Richarde.“

„To já jsem Raině řekl, že ho nemůže mít, už když se Stephen přidal ke smečce. Vždycky jsem stál za ním.“

„Tvoje úmysly jsou správné, Richarde, ale dneska mu bezpečí nezajistily.“

„Když tě nechám, abys pro mě zabíjela, Anito, je to totéž, jako bych to udělal sám.“

„Já jsem se tě o dovolení neprosila, Richarde.“

Opřel se o moje sedadlo a já si uvědomila, že nemá zapnutý pás. Málem jsem mu řekla, ať si ho zapne, ale pak jsem to neudělala. Je to jeho auto, a když prolítne předním sklem, přežije to. „Chceš tím říct, že jestli znovu Stephena unesou, zabiješ je kvůli tomu, žes to slíbila, a ne kvůli mně.“

„Hrozba není k ničemu, když ji nejsi ochotný splnit,“ poučovala jsem ho.

„Chceš pro Stephena zabíjet. Proč vlastně? Protože ti zachránil život?“

Potřásla jsem hlavou. Není lehké to vysvětlit. „Nejen to. Když jsem dneska viděla, co mu tam dělali… Brečel, Richarde. On… sakra, Richarde, teď je můj. Existuje několik lidí, pro které budu zabíjet. Aby byli v bezpečí a abych je pomstila. Stephen je další jméno na seznamu.“

„Je tam i moje jméno?“ zeptal se. Opřel si přes opěradlo o moje rameno tvář. Přejel mi jí po líci a já ucítila strniště vousů, pichlavé a opravdové.

„Dobře víš, že je.“

„Nechápu, jak můžeš o zabíjení mluvit tak ležérně.“

„Já vím.“

„Moje šance stát se ulfrikem by byla větší, kdybych byl ochotný zabíjet, ale já si nejsem jistý, jestli by to stálo za to.“

„Jestli se chceš stát mučedníkem pro svoje ideály, tak fajn. Mně se to nelíbí, ale OK. Nedělej ale mučedníky z lidí, kteří ti věří. Mají mnohem větší cenu než jakékoli ideály. Dneska ses skoro nechal zabít.“

„Ty prostě nechceš věřit něčemu, co je příliš jednoduché, Anito. Zabíjení je špatné.“

„Fajn,“ přikývla jsem, „ale dneska jsi taky málem nechal zabít *mě.* Rozumíš tomu? Kdyby se na nás vrhli, nedostala bych se ven. Nestojím o to, aby bylo po mně, protože ty si chceš hrát na Gándhího.“

„Příště můžeš zůstat doma.“

„Do háje, o tom přece nemluvím, a ty to dobře víš. Ty se snažíš žít jako ve světě Ozzieho a Harriet, Richarde. Možná dřív svět takhle fungoval, ale už tomu tak není. Jestli se s tím nesmíříš, zabijou tě.“

„Kdybych byl vážně přesvědčený, že ze mě musí být vrah, abych přežil, asi bych radši nepřežil.“

Otočila jsem se k němu. Měl poklidný výraz jako nějaký svatý. Ale svatým se můžete stát jedině po smrti. Zase jsem se dívala na cestu. Dokážu se Richarda vzdát, ale když ho opustím, skončí v márnici. Býval by tam dneska šel docela sám, a už by se ven nedostal.

V očích mě pálily slzy. „Nejsem si jistá, jestli bych přežila, kdybys mi umřel, Richarde. Ani to pro tebe nic neznamená?“

Políbil mě na tvář a po krku mi najednou tekla nějaká teplá tekutina. „Taky tě miluju.“

Pořád jenom slova. Klidně se nechá zabít. Kromě sebevraždy provede skoro cokoli. „Ty na mě krvácíš,“ řekla jsem.

Povzdychl si a opřel se dozadu do tmy. „Hodně krvácím. Škoda, že tu není Jean-Claude, aby to olízal.“ Hluboko z hrdla se mu ozval trpký zvuk.

„Nepotřebuješ doktora?“

„Odvez mě domů, Anito. Kdybych potřeboval doktora, znám krysodlaka, který by přišel za mnou.“ Hlas měl unavený a vyčerpaný, jako by už dále nechtěl mluvit. O svých ranách, ani o smečce, ani o vznešených ideálech. Dovolila jsem, aby ticho houstlo, a nevěděla jsem, jak mlčení přerušit. Ztichlou tmu naplnil nenápadný zvuk a já si uvědomila, že Richard pláče. „Je mi to líto, Stephene, je mi to moc líto,“ šeptal.

Nic jsem neříkala, protože mě nenapadla dobrá odpověď. Teprve nedávno jsem si uvědomila, že dokážu zabíjet bez mrknutí oka. Žádné špatné svědomí, žádné děsivé sny, prostě nic. Bylo to, jako by se nějaká moje součást vypnula. Netrápí mě, že dokážu zabíjet tak lehce. Starosti mi dělá, že mě to netrápí. Ale má to výhody, jako dneska v noci. Jsem přesvědčená, že i ten poslední chlupáč věřil, že to udělám. Někdy je fajn nahánět hrůzu.

9

Když Richard donesl Stephena, který byl pořád v bezvědomí, do své ložnice, bylo za pět minut tři čtvrtě na pět ráno. Krev na zádech Richardovy košile zaschla a přilepila se mu na kůži. „Běž do postele, Anito. Já se o Stephena postarám."

„Musím se podívat na tvoje zranění," odpověděla jsem.

„Jsem v pořádku."

„Richarde…"

Podíval se na mě, polovinu tváře měl pokrytou zaschlou krví a oči skoro šílené. „Ne, Anito, nechci, abys mi pomáhala. Nepotřebuji tvou pomoc."

Zhluboka jsem se nadechla a zase vydechla. „OK, ať je tedy po tvém."

Čekala jsem, že se omluví, že na mě tak vyjel, ale neudělal to. Odešel prostě do vedlejší místnosti a zavřel za sebou dveře. Chvíli jsem stála v obýváku a nevěděla, co mám dělat. Ranila jsem jeho city a možná urazila jeho mužskou čest. Kurva. Jestli nesnese pravdu, tak ať jde do háje. Jde tu o lidské životy. Nemůžu Richardovi říkat příjemné lži, když kvůli tomu může někdo přijít o život.

Šla jsem do pokoje pro hosty, zamkla dveře a vlezla si do postele. Oblékla jsem si veliké tričko s karikaturou Arthura Conana Doyla. Zabalila jsem si i něco trochu víc sexy. No jo, přiznávám se. Mohla jsem si to odpustit. Firestar mi dělal na polštáři bouli. Samopal ležel na dosah pod postelí. Vedle něj jsem položila další zásobník. Nikdy mě nenapadlo, že budu potřebovat takovou palebnou sílu, ale mezi vražednými pokusy a smečkami vlkodlaků jsem se začínala cítit trochu nejistě.

Když jsem strkala stříbrné nože pod okraj matrace, abych na ně dosáhla, kdyby bylo potřeba, uvědomila jsem si, *jak* nejistá se cítím. Ale nože jsem tam nechala. Jsem radši nejistá a paranoidní než mrtvá.

Svého plyšového tučňáka Sigmunda jsem vyndala z kufru a zachumlala se pod peřinu. Měla jsem neurčitý pocit, že strávit noc v Richardově domě bude ohromně romantické. Tady vidíte, jak jsem naivní. Za jedinou noc jsme třikrát bojovali o život, a to je rekord dokonce i na mě. Pro dlouhé trvání našeho vztahu to nejspíš nevěstí nic dobrého. Při téhle poslední představě se mi sevřela hruď, ale co jsem asi měla dělat? Jít za ním do pokoje a omluvit se? Říct mu, že měl pravdu, když ji neměl? Povědět mu, že je v pořádku, nechat se zabít

a stáhnout s sebou další lidi? To není v pořádku, ani se to tomu neblíží. Objala jsem Sigmunda, až jsem ho skoro přeštípla vejpůl. Brečet jsem odmítla. Otázka: Proč si dělám větší hlavu z toho, že přijdu o Richarda, než z nájemného vraha? Odpověď: Zabíjení mě neštve, představa, že bych ztratila Richarda, jo. Usínala jsem, objímala tučňáka a uvažovala, jestli spolu s Richardem pořád ještě chodíme. Kdo by se postaral, aby zůstal naživu, kdybych tu nebyla já?

Něco mě probudilo. Mžourala jsem do tmy a sáhla pod polštář pro firestar. Když jsem ho pevně držela v ruce, zaposlouchala jsem se. Ťuk, ťuk, někdo klepe na zamčené dveře ložnice. Tiše a nejistě. Je to Richard, aby se omluvil? To by bylo až příliš jednoduché.

Odhodila jsem deku a shodila Sigmunda na podlahu. Strčila jsem ho zpátky do kufru, sklopila víko, ale nezavřela ho a bosky capkala ke dveřím. Postavila jsem se vedle nich a zeptala se: „Kdo je to?“

„Tady Stephen.“

Vydechla jsem vzduch, o kterém jsem ani netušila, že ho v sobě zadržuji. S připravenou pistolí jsem přešla na druhou stranu dveří a odemkla. Pomalu jsem otevřela, pozorně naslouchala a nakoukla ven. Snažila jsem se přesvědčit, že to je Stephen.

Stál za dveřmi a na sobě měl Richardovy ustřižené tepláky. Krátké kalhoty mu visely skoro ke kotníkům. Vypůjčené tričko mu zakrývalo kolena. Dlouhé blond vlasy měl rozcuchané, jako by zrovna vstal.

„Co se děje?“ sklonila jsem pistoli k boku a on mě přitom bedlivě sledoval.

„Richard šel ven a já se sám bojím.“ Když to říkal, nekoukal se mi do tváře, uhýbal očima, jako by měl strach, co tam uvidí.

„Jak to myslíš, že šel ven? Kam šel?“

„Na zahradu. Říkal, že bude na stráži, kdyby přišli vrazi. Myslel tím Rainu?“ teď zvedl zrak. Úžasně modré oči měl vytřeštěné a ve tváři měl náznak paniky.

Pohladila jsem ho po paži, ale nebyla jsem si jistá, co bych měla udělat. Někteří lidé po sexuálním obtěžování nesnášejí doteky. Připadalo mi, že Stephena to uklidnilo. Ohlížel se ale za sebe do prázdného obýváku a třel si dlaněmi holé paže.

„Richard mi řekl, že mám zůstat v domě. Tvrdil, že si potřebuju odpočinout.“ Už zase přede mnou uhýbal očima. „Mám strach být sám, Anito. Já…“ Sklopil hlavu a dlouhé blond vlasy se zavlnily jako opona a zakryly mu obličej. „Nemůžu spát. Pořád slyším zvuky.“

Dotkla jsem se ho prstem pod bradou a jemně mu zdvihla tvář. „To se ptáš, jestli si můžeš lehnout ke mně?“

Zíral na mě vytřeštěným očima plnýma trápení. „Richard povídal, že bych mohl.“

„Zopakuj mi to ještě jednou,“ požádala jsem ho.

„Říkal jsem mu, že nevydržím být sám. Odpověděl, je tu Anita, ta tě ochrání. Běž si lehnout k ní.“ Koukal se na mě s přihlouplým výrazem. Asi pochopil, co si o tom myslím. „Jsi naštvaná. Nedivím se ti. Promiň… já…“ Chtěl se otočit, ale já ho chytila za ruku.

„To je v pohodě, Stephene. Nezlobím se na tebe. S Richardem jsme se… trochu nepohodli, nic víc.“ Nestála jsem o to, aby tu se mnou spal. Postel je pro dva lidi moc malá, a jestli se o ni mám s někým dělit, dala bych přednost Richardovi. To se ale nestane. Při tom, jak si vedeme, možná nikdy.

„Můžeš tu zůstat.“ Ani jsem nedodala, a dej si pozor na ruce. Ve tváři měl zoufalou potřebu, ale ta neměla nic společného se sexem. Toužil po tom, aby ho někdo držel v náručí a říkal mu, že ta obluda pod postelí tam vlastně vůbec není. S tímhle mu pomoct nedokážu. Příšery jsou skutečné. Ale to první bych snad dokázala. Takový chladnokrevný zabiják jako já by se s ním mohl rozdělit o plyšového tučňáka.

„Doneseš si z Richardova pokoje polštář?“ poprosila jsem ho.

Přikývl a šel pro něj. Tiskl si ho k hrudi, jako kdyby spal spíš s ním než na něm. Třeba ten tučňák není až tak zlý nápad.

Zamkla jsem za námi dveře. Mohli jsme se přestěhovat do Richardova pokoje. Je tam větší postel, ale taky francouzské okno a zvenčí parapet a krmítko pro ptáky. V pokoji pro hosty je jenom jedno menší okno. Líp se tady ubráním. Pokud bych nechtěla utíkat oknem, jsem v obou v pasti, a tak zůstaneme v bezpečnějším pokoji. Navíc bych musela přestěhovat všechny zbraně, a než bych s tím byla hotová, bylo by ráno.

Odhrnula jsem deku a pobídla ho: „Nejdřív ty.“ Kdyby se něco dostalo dveřmi dovnitř, chtěla jsem být první, kdo nepřítele přivítá, ale nahlas jsem to neřekla. Stephen je už tak dost nervózní.

Vlezl i s polštářem do postele a namačkal ho ke stěně, protože na posteli opravdu nebylo pro dva velké polštáře místo. Lehl si na záda, upřeně se na mě díval a kudrnaté blond vlasy mu padaly do tváře a na nahá ramena jako Šípkové Růžence. Nepotkáte mnoho mužů s vlasy delšími, než mám já. Stephen patří k těm mužům, kteří jsou spíš půvabní než hezcí. Je roztomilý jako nějaká panenka. Když na mě hleděl těma svýma modrýma očima, vypadal tak na dvanáct. Mohl za to výraz v jeho obličeji. Jako kdyby čekal, že ho nakopnu, a on mě nechá, protože mi v tom nedokáže zabránit. V tu chvíli mi došlo, co Raina mínila tím, že je Stephen maso, které je každému k dispozici. Nebylo v něm vůbec nic dominantního a já se zamyslela nad tím, co ho asi potkalo v dětství. Takový bezbranný pohled někdy mívají zneužívané děti. Snášejí své zneužívání, protože je to pro ně normální.

„Co se děje?“ zeptal se Stephen.

Zírala jsem na něj. „Nic, jenom přemýšlím.“ Dneska není správná chvíle, abych se ho ptala, jestli ho táta bil. Napadlo mě, že na sebe hodím džíny, ale nebylo by to moc pohodlné, nemluvě o tom, že by mi bylo vedro. Je konec jara, a vedra ještě nezačala. Je tu ale asi dvacet stupňů, a to není dost chladno na džíny. Zvlášť když se o postel dělíte s někým dalším. Navíc jsem si nebyla jistá, jak by se Stephen díval na to, že se oblíkám, než si k němu lehnu. Třeba by se ho to dotklo. Je to na mě příliš složité. Zhasla jsem a vlezla si k němu do postele. Kdyby byl jeden z nás trochu větší, nevešli bychom se tam. I tak se Stephen musel otočit na bok.

Přitiskl se k mým zádům, přitulil se ke mně celým tělem a jednu ruku mi dal kolem pasu, jako bych byla plyšová hračka. Ztuhla jsem, ale Stephen si toho zřejmě nevšiml. Zabořil mi obličej do zad a úlevně vzdychl. Ležela jsem ve tmě a nedokázala usnout. I před dvěma měsíci, když jsem málem skončila jako upír, jsem nemohla spát. Důvěrná setkání se smrtí nějak zvládám. Důvěrná setkání s nesmrtelností mě děsí. Ale překonala jsem to. Až dodneška jsem díkybohu spala dobře. Zmáčkla jsem tlačítko na hodinkách a ciferník se rozsvítil. Je teprve půl šesté. Ještě mě čeká aspoň hodinka spánku. Super.

Stephenovo dýchání se prohloubilo a také jeho tělo se postupně uvolnilo. Ze spánku tiše sténal a jeho ruka se okolo mě křečovitě svírala, ale pak sen odešel a on ležel klidně a hřál mi záda.

Začala jsem usínat a objímala Stephenovu ruku. Byl skoro jako plyšové zvířátko, i když měl tendenci pohnout se v nesprávnou chvíli.

Tenkými bílými závěsy proniklo denní světlo a já si nejdřív myslela, že mě probudilo. Vzbudila jsem se ztuhlá ve stejné poloze, v jaké jsem usnula, jako bych se v noci ani nepohnula. Stephen se ke mně pořád tiskl. Nohu a jednu paži měl přese mě, jako by se i ve spánku snažil být ke mně co nejblíž.

Chvilku jsem ležela v jeho objetí a pak jsem si uvědomila, že jsem se ještě nikdy neprobudila se žádným mužem. Na vysoké jsem měla snoubence a měla s ním sex, ale nikdy jsme spolu nestrávili noc. Vlastně jsem nikdy s mužem nespala ve stejné posteli. Bylo to tak nezvyklé. Ležela jsem v teple Stephenova těla a přála si, aby to byl Richard.

Měla jsem neurčitý pocit, že mě něco probudilo. Co to ale bylo? Uvolnila jsem se zpod peřiny a Stephenova nehybného těla. Převalil se na bok, vzdychl a vydal několik slabých, protestujících zvuků. Upravila jsem kolem něho deku a vytáhla zpod polštáře firestar.

Podle mých hodinek bylo skoro půl jedenácté. Spala jsem asi pět hodin. Natáhla jsem si džíny a vyndala z kufru kartáček na zuby, nějaké čisté prádlo a ponožky. Všechno jsem to zabalila do čistého

trička s límečkem a odemkla dveře. Firestar jsem pořád držela v ruce. Položím si ho na záchod, zatímco se budu mýt. To samé dělám i doma.

Někdo přešel přede dveřmi. Slyšela jsem mluvit dva hlasy a jeden z nich byl ženský. Odložila jsem oblečení na podlahu, odjistila zbraň a levou ruku položila na knoflík dveří.

„Neslyšel jsem cvaknout pojistku pistole?“ řekl na druhé straně dveří mužský hlas. Poznala jsem ho.

Zase jsem zbraň zajistila, položila ji vedle kalhotek a schovala ji pod tričkem. Ozbrojená, ale ne viditelně, jsem otevřela dveře. Stál tam Jason a široce se na mě zubil. Je asi stejně vysoký jako já, má rovné blond vlasy jemné jako miminko a zastřižené těsně nad úrovní ramen. V očích měl nevinnou modř jarní oblohy, ale jejich pohled nevinný nebyl. Nakoukl kolem mě na Stephena pořád ještě schouleného v mojí posteli.

„Můžu jít po něm?“ zeptal se.

Vzdychla jsem, zvedla oblečení, strčila si je pod paži a zavřela za sebou dveře. „Co tady děláš, Jasone?“

„Nejsi moc ráda, že mě vidíš.“ Na sobě měl síťované tričko. Džíny měl slabé a vybledlé a na jednom koleni prodřené. Bylo mu dvacet, a než se přidal ke smečce, chodil na vysokou. Teď je z něho Jean-Claudeův vlk, a dělat mu bodyguarda a první chod po ránu byla zřejmě jeho jediná práce.

„Není trochu brzy na síťované oblečení?“

„Počkej, až uvidíš, co si vezmu na dnešní slavnostní otevření Jean-Claudeova tanečního klubu.“

„Možná se tam nedostanu,“ namítla jsem.

Zdvihl obočí. „Strávila jsi noc pod Richardovou střechou a teď rušíš rande s Jean-Claudem.“ Zavrtěl hlavou. „Připadá mi, že to není nejlepší nápad.“

„Hele, ani jeden z nich mě nevlastní, jasný?“

Jason couvl a zvedl ruce, jako by se vzdával. „Koukni, nestřílej na vyslance. Jean-Claudea by to určitě rozzlobilo a myslel by si, že ses s Richardem vyspala.“

„Nespala jsem s ním.“

Mrknul na zavřené dveře. „To je mi jasné, Anito. Ale šokuje mě tvůj výběr partnerů.“

„Až budeš Jean-Claudeovi říkat, že jsem spala se Stephenem, postaráš se o to, aby mu bylo naprosto jasné, že jsme jenom leželi v jedné posteli a nic víc. Jestli Jean-Claude bude Stephenovi dělat problémy kvůli tvým slovním hříčkám, naštvu se. A ty mě nechceš naštvat, Jasone.“

Vteřinku nebo dvě si mě prohlížel. V očích se mu něco mihlo. Zavrtěl se v něm démon. Jason v sobě má náznak toho, čeho je Gabriel

plný. Fascinace ohrožením, bolestí a otravováním všech okolo. Jason je snesitelný, vlastně není zlý chlapík. Gabriel je perverzní. Je to ale stejný charakterový rys ve zmenšeném měřítku. Po tom, co jsem viděla včera večer, by mě zajímalo, co by Jason říkal na takovouhle zábavu. Jsem si skoro jistá, že by byl proti, ale ne na sto procent. A to samo o sobě už o něm něco vypovídá.

„Vážně jsi včera v noci vytáhla na Rainu s Gabrielem samopal?“

„Jo, vytáhla.“

Z Richardovy ložnice vyšla žena s náručí plnou ručníků. Měřila asi metr sedmdesát a měla krátké hnědé vlasy kudrnaté tak, že to muselo být přírodní. Na sobě měla volné námořnické kalhoty a svetřík s krátkými rukávy. Její oblečení doplňovaly sandály bez špičky. Prohlédla si mě od hlavy k patě, jakoby nesouhlasně nebo snad zklamaně. „Vy musíte být Anita Blakeová.“

„A vy jste?“

„Sylvie Barkerová.“ Podala mi ruku a já ji stiskla. Jakmile jsem se dotkla její kůže, bylo mi jasné, co je zač. „Patříte ke smečce?“ zeptala jsem se.

Stáhla ruku a vytřeštila na mě oči. „Jak jste to poznala?“

„Když se budete vydávat za člověka, nedotýkejte se nikoho, kdo ví, co má hledat. Vaše energie mě brní na kůži.“

„Tak to tím nebudu marnit čas.“ Její energie mě zaplavila ze všech stran, hrnula se ven jako horko z otevřené trouby.

„Působivé,“ řekla jsem klidným hlasem.

Věnovala mi nepatrný úsměv. „Od vás je to celkem kompliment. Ale teď musím odnést ručníky do kuchyně.“

„Co se tu děje?“ zeptala jsem se jí.

Sylvie s Jasonem si vyměnili pohledy. Ona zavrtěla hlavou. „Věděla jste, že je Richard zraněný?“ Vyslovila to jako otázku.

Sevřel se mi žaludek. „Tvrdil, že bude v pořádku.“

„Bude,“ přikývla.

Cítila jsem, jak blednu. „Kde je?“

„V kuchyni,“ řekl Jason.

Nerozběhla jsem se, tak daleko to nebylo, ale nejradši bych to udělala. Richard seděl za kuchyňským stolem od pasu nahý a zády ke mně. Jeho záda byla změť čerstvých stop drápů. Pod levým ramenem měl kousanec a chyběl mu tam kus masa.

Doktorka Lillian mu ze zad otírala krev kuchyňskou utěrkou. Byla to malá žena po padesátce s prošedivělými vlasy, ostříhanými nakrátko do střízlivého účesu. Už dvakrát mi ošetřila moje vlastní zranění a jednou přitom byla chlupatá a vypadala jako ohromný krysí samec.

„Kdyby sis zajistil ošetření už včera v noci, Richarde, nemusela bych teď tohle dělat. Nerada působím pacientům bolest.“

„Včera tě zaměstnával Marcus," namítal hned Richard. „Vzhledem k okolnostem jsem si říkal, že se radši bez tebe obejdu."

„Měl sis od někoho nechat vyčistit a zavázat rány."

„Správně. Měl jsi mě nechat, abych ti pomohla, Richarde," zapojila jsem se do hovoru.

Ohlédl se přes rameno a vlasy mu sklouzly do obličeje. Na čele měl obvaz. „Na jednu noc jsi mi pomohla až dost."

„Jak to? Protože jsem žena, nebo protože si uvědomuješ, že mám pravdu?"

Lillian přiblížila malý stříbrný nožík ke spodní části otisku drápu. Prořízla čepelí ránu a znovu ji otevřela. Richard se zhluboka nadechl a zase vydechl.

„Co to děláte?" chtěla jsem vědět.

„Lykantropům se rány hojí, ale někdy se bez lékařské pomoci vytvoří jizvy. Většina zranění se mu zahojí, ale některá z nich jsou tak hluboká, že to bude chtít pár stehů, než se kůže uzavře. Proto rány znovu otevřu a dám tam pár stehů."

Sylvie podala doktorce Lillian ručníky.

„Díky, Sylvie."

„Kvůli čemu se vy dvě hrdličky tak hádáte?" zeptala se Sylvie.

„Ať vám to řekne Richard, jestli má chuť."

„Anita je na tvojí straně," řekl Richard. „Myslí si, že bych měl začít zabíjet lidi."

Přešla jsem na místo, kde na mě bez námahy viděl. Opřela jsem se o ostrůvek skříněk a snažila se sledovat spíš jeho tvář než Lillianin pracující skalpel. „Nechci, abys začal zabíjet bez rozmyslu, Richarde. Jenom potvrď svou hrozbu. Zabij jednoho, a ostatní se stáhnou."

Rozhořčeně na mě pohlédl. „Chceš říct, že mám z někoho udělat odstrašující případ?"

Takhle řečeno to zní trochu cynicky, ale pravda je pravda. „Jo, právě to myslím."

„Jo, ta se mi líbí," pochvalovala si Sylvie.

„Mně to hned bylo jasný," poznamenal Jason. Vyměnili si pohled, který jsem vůbec nepochopila, ale zřejmě je to ohromně pobavilo.

„Uniklo mi tady něco?"

Oba zavrtěli hlavou.

Nechala jsem to být. Pořád jsme se s Richardem nesmířili a já začínala mít pocit, že už to tak zůstane navždycky. Doktorka rozřízla další ránu a Richard sebou trhl. Šila jenom tu a tam pár stehů, ale pořád to bylo víc, než bych si přála ve své kůži. Nesnáším šití.

„Dostal něco proti bolesti?" zeptala jsem se.

„Anestetika na nás moc nepůsobí. Náš metabolismus je zpracuje příliš rychle," vysvětlovala Lillian. Otřela stříbrný skalpel o jeden

z čistých ručníků a pokračovala. „Rána od nějaké tlapy ti zasahuje pod džíny. Sundej si je, ať se na to podívám.“

Otočila jsem se na Sylvii. Usmála se na mě. „Mě si nevšímejte. Já jsem na holky.“

„Tak tomu jste se smáli,“ řekla jsem Jasonovi.

Přikývl a vesele se řehnil.

Potřásla jsem hlavou.

„Za chviličku tu budou ostatní účastníci schůzky. Nechtěl bych tady chodit s holým zadkem, až začnou chodit dovnitř.“ Richard vstal. „Doděláme to v ložnici.“ Těsně pod klíční kostí měl řadu bodných ran. Vybavila jsem si, jak ho včera vlčí muž zvedl svými drápy.

„Mohli tě zabít,“ řekla jsem.

Ostře na mě pohlédl. „Ale nezabili. Není to tvoje obvyklá odpověď?“

Nesnáším, když někdo opakuje moje slova. „Mohl jsi zabít Sebastiana nebo Jamila, a ostatní by ti dali pokoj.“

„Ty už ses rozhodla, koho bych měl zabít.“ Hlas měl plný vzteku.

„Jo,“ přisvědčila jsem.

„Vlastně se dokáže výborně rozhodovat,“ podotkla Sylvie.

Richard k ní obrátil své velice tmavé oči. „Ty se do toho nepleť.“

„Kdyby to byla jen milenecká hádka, Richarde, poslechla bych tě,“ odsekla. Postavila se přímo proti němu. „Ale Anita neříká nic, co už bych ti neříkala já. A o co tě prosí většina z nás. Byla jsem ochotná to několik měsíců zkusit podle tvého. Doufala jsem, že budeš mít pravdu, ale ono to nefunguje, Richarde. Buďto jsi alfa samec, nebo ne.“

„To má být výzva?“ zeptal se jí. Hlas měl docela tichý. Síla proudila místností jako horký větřík.

Sylvie o krok couvla. „Moc dobře víš, že není.“

„Vážně?“ zeptal se. Energie v místnosti narůstala a podobala se elektrickému výboji. Chloupky na pažích mi stály v pozoru.

Sylvie s rukama v bok přestala couvat. „Kdybych si myslela, že dokážu Marcuse porazit, udělala bych to. Kdybych nás všechny dokázala ochránit, udělala bych to. Já to ale nezvládnu, Richarde. Ty jsi naše jediná šance.“

Richard se tyčil vysoko nad ní. A nebyla to jenom tělesná výška. Jeho moc proudila kolem ní, vyplňovala místnost, až tu bylo těsno skoro k zalknutí.

„Nebudu zabíjet jenom proto, že ty si myslíš, že bych měl. Nikdo mě k tomu nepřinutí. Nikdo.“

Obrátil pohled ke mně a mě stálo hodně námahy, abych před ním neuhnula. V jeho očích byla síla a žhnoucí naléhavost. Nebyla v nich upíří moc, v níž můžete utonout, ale něco jiného. Kůže se mi chvěla jeho silou a energií, ale neustoupila jsem. Hleděla jsem na rány těsně

pod jeho krkem a uvědomila si, jak blízko jsem tomu, abych ho ztratila. To nepřipustím.

Přistoupila jsem k němu blíž, skoro jsem se mohla natáhnout a dotknout se ho. Jeho nadpřirozená energie okolo mě vířila, až bylo obtížné pořádně se nadechnout. „Musíme si promluvit, Richarde."

„Na tohle teď nemám čas, Anito."

„Udělej si ho," naléhala jsem.

Tvrdě na mě pohlédl. „Můžeš se mnou mluvit, než to Lillian dokončí. Asi za čtvrt hodiny se začnou scházet lidi na schůzku."

„Na jakou schůzku?" chtěla jsem vědět.

„Abychom probrali situaci s Marcusem," vysvětlovala Sylvie. „Dohodnul schůzku ještě před tím dobrodružstvím včera v noci."

Richard si ji změřil, a nebyl to přátelský pohled. „Kdybych si přál, aby o schůzce věděla, řekl bych jí to sám."

„Co dalšího jsi mi ještě neřekl, Richarde?"

Obrátil zuřivé oči ke mně. „A o čem jsi se mnou nemluvila ty?"

Skutečně vyvedená z míry jsem na něho vytřeštila oči. „Vůbec nechápu, co tím myslíš."

„Nad hlavou ti dvakrát proletí výstřel z brokovnice, a ty nevíš, co tím myslím."

Aha. „Zachovala jsem se správně, Richarde."

„Jako vždycky, že jo?"

Sklopila jsem oči k podlaze a zavrtěla hlavou. Když jsem se na něho podívala, pořád se zlobil, ale mě už vztek začínal přecházet. Jako první. Tohle je *ta* hádka. Ta, kterou to všechno skončí. Mám pravdu a žádné řeči to nezmění. Jestli se máme rozejít, neproběhne to v klidu. „Nechme toho, Richarde. Nechtěl jsi jít do ložnice?"

Zvedl se a tělo měl napjaté vztekem, který byl intenzivnější, než jsem dokázala pochopit. Byla to kontrolovaná zuřivost a já netušila, odkud přichází. To není dobré znamení. „Jsi si jistá, že vydržíš pohled na moji nahotu?" V hlase měl nesmírnou trpkost, a já nechápala proč.

„Co se stalo, Richarde? Co jsem ti provedla?"

Až příliš důrazně zavrtěl hlavou, a když ten pohyb dosáhl k rameni, bolestivě sebou trhl. „Nic, nic." Vyšel z kuchyně. Lillian na mě pohlédla, ale vydala se za ním. Já si povzdychla a připojila se k nim. Na nejbližší minuty jsem se netěšila, ale nevycouvám z toho. Řekneme si všechny ty nechutné věci a uděláme to celé co nejhnusnější. Problém ale byl, že já neměla nic odporného, co bych mu mohla říct. Tím pro mě hádka bude daleko míň zábavná.

Když jsem míjela Jasona, docela tiše zašeptal: „Do toho, Anito, do toho."

Musela jsem se usmát.

Sylvie mě sledovala chladným pohledem. „Hodně štěstí.“ Neznělo to příliš upřímně.

„Máte nějaký problém?“ Radši bych se hádala s ní než s Richardem.

„Kdyby nechodil s vámi, mohl by si vybrat družku. To by nám pomohlo.“

„Vy byste o to stála?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ řekla, „stála, ale patří k tomu i sex, a o ten já nestojím.“

„Takže vám nepřekážím,“ prohlásila jsem.

„Ne, mně ne,“ souhlasila.

To znamená, že jsou tu další, ale na to zvysoka kašlu, aspoň pro dnešek. Nahlas jsem řekla: „Je strašně brzo na takové politikaření. Jestli někdo proti mně něco má, vyřiďte mu, ať se zařadí do fronty.“

Naklonila hlavu na stranu jako zvědavý pes. „Je ta fronta dlouhá?“

„V poslední době jo.“

„Myslel jsem, že všichni tvoji nepřátelé jsou mrtví,“ podotkl Jason.

„Pořád si dělám další,“ vysvětlila jsem.

Usmál se. „Libuješ si v tom.“

Potřásla jsem hlavou a vykročila k ložnici. Radši bych se znovu postavila Raině než Richardovi. Skoro jsem doufala, že z táflování vyskočí nájemný vrah a poskytne mi něco, na co bych mohla vystřelit. Bylo by to míň bolestné než se rozcházet s Richardem.

10

Richardova ložnice byla vymalovaná světle zelenou a před postelí ležel koberec zářící jako vitráž. Ta postel byla bytelná, s nebesy, a i poraněný ji ustlal. Přetáhl přes ni silný červený přehoz. Měl tři velké přehozy, které na posteli střídal; zelený, modrý a červený. Každá z barev odpovídala jiné barvě v koberci a na malbě nad postelí. Na obraze byli vlci v zimní krajině. Dívali se přímo z obrazu, jako kdybyste vyšli zpoza stromu a překvapili je. Ve sněhu krvácel jelen s rozsápaným hrdlem. Dost divná volba do ložnice, ale nějak se sem hodil. A kromě toho se mi líbil. Měl tu vlastnost všech dobrých maleb, že na plátně jako by se zastavil život a zůstal na něm zachycený. A když z místnosti odejdete, klidně se může zase dát do pohybu. Zelený přehoz zdůrazňuje jehličnany, modrý odráží vybledlou modř oblohy a modravé stíny a červený odpovídá krvavým skvrnám na sněhu.

Richard ležel na břiše napříč přes šarlatovou látku. Byl docela nahý. Jeho džíny byly zmačkané v rohu postele. Jeho opálená kůže ležela na rudé tkanině tmavá a hladká a strašně lákala k pohlazení. Sledovala jsem očima křivky jeho těla přes hladké obliny jeho hýždí a cítila, jak mi horko stoupá do tváří. Lillian právě dokončila šití drápance, který mu pokračoval ze zadku dál dolů. Odvrátila jsem pohled.

Už jsem Richarda nahého viděla, když jsem se s ním setkala poprvé, ale od té doby ne. Tenkrát nás ani nenapadlo, že spolu budeme chodit. Musela jsem odvrátit zrak hlavně proto, že jsem se dívat chtěla. Chtěla jsem ho vidět nahého, ale příliš jsem se styděla. Studovala jsem obsah vestavěných polic ve stěnách ložnice, jako bych se ho chtěla naučit zpaměti. Kousky křišťálu, maličké ptačí hnízdo. Byl tam kus zkamenělého korálu velký jako moje dlaň, sytě zlatý s žilkami bílého křemene. Našla jsem ho na našem výletě pod stanem a darovala mu ho, protože on takové tretky sbírá, a já ne. Pohladila jsem korál, abych se nemusela otočit.

„Říkala jsi, že se mnou chceš mluvit, tak povídej," spustil Richard.

Ohlédla jsem se. Lillian přestřihla černou nit, kterou mu sešívala kůži. „Tak," pochvalovala si. „Neměl bys mít ani jizvičku."

Richard si pod sebe složil ruce a opřel si bradu o předloktí. Zvlněné vlasy se mu kroutily kolem obličeje a sváděly k pohlazení. Věděla jsem, že jsou tak hebké, jak vypadají.

Lillian se na nás podívala. „Mám dojem, že vás nechám o samotě.“ Začala skládat věci do brašny z hnědé kůže. Ta nejvíc ze všeho připomínala krabici na rybářské náčiní. Pohlédla na Richarda a pak zase na mě. „Nechte si poradit od staré ženy. Nepodělejte to.“

Odešla z místnosti a já i Richard jsme za ní hleděli.

„Už se můžeš obléct,“ řekla jsem.

Podíval se na zmačkané džínsy, ale pohnul jenom hnědýma očima. Obrátil pohled zase ke mně a měl v něm takový vztek, jaký jsem u něho ještě neviděla. „Proč?“

Soustředila jsem se na to, abych pohled vydržela, a nečučela mu na nahé tělo. Bylo to těžší, než bych byla ochotná přiznat. „Protože je těžké hádat se, když jsi nahý.“

Zvedl se na loktech a vlasy mu spadly do očí, takže na mě hleděl skrz oponu zlatohnědých vlasů. Připomínal mi Gabriela, a to mě zatraceně znervózňovalo.

„Vím, že po mně toužíš, Anito. Cítím to.“

No, hned se cítím líp. Podruhé během pěti minut jsem zrudla. „No jo, jsi nádherný. No a co? Co to s tím má sakra společného?“

Zvedl se na všechny čtyři, na kolena a dlaně. Odvrátila jsem zrak tak rychle, že se mi zatočila hlava. „Prosím tě, oblékni si ty džíny.“

Slyšela jsem, jak sklouzl z postele. „Nedokážeš se na mě ani podívat, že ne?“

V tom, jak to vyslovil, bylo něco, co mě nutilo podívat se mu do tváře, ale nedokázala jsem se otočit. Prostě jsem toho nebyla schopná. Jestli to má být naše poslední hádka, nechci si do hlavy vtisknout vzpomínku na jeho tělo. To by bylo příliš kruté.

Ucítila jsem, že stojí za mnou. „Co po mně chceš, Richarde?“

„Podívej se na mě.“

Zavrtěla jsem hlavou.

Pohladil mě po rameni a já ucukla.

„Nesneseš ani, abych se tě dotýkal, je to tak?“ Poprvé jsem v jeho hlase zaslechla nepokrytou mučivou bolest.

Hned jsem se otočila. Musela jsem vidět jeho tvář. V očích se mu třpytily zadržované slzy a měl je tak vytřeštěné, jako by mu měly vypadnout z důlků. Odhrnul si vlasy z tváře, ale hned mu sklouzly zpátky. Sjela jsem očima po jeho svalnatém hrudníku a zatoužila ho pohladit po bradavkách, pak dolů přes štíhlý pas a ještě níž. S vypětím vůle jsem vrátila pohled k jeho obličeji. Teď jsem byla spíš bledá. Nečervenala jsem se. Těžce se mi dýchalo a srdce mi bušilo tak silně, že to muselo být slyšet.

„Mám ráda, když se mě dotýkáš,“ vypravila jsem ze sebe.

Díval se na mě z výšky s očima plnýma utrpení. Myslím, že bych dala přednost vzteku. „Obdivoval jsem tě, že odmítáš Jean-Claudea.

Dobře vím, jak po něm toužíš, ale přesto se mu nepodvolíš. Myslel jsem si, že to je od tebe nesmírně zásadové.“ Zavrtěl hlavou a jediná slza mu sklouzla z koutku oka a pomalu se koulela dolů po tváři.

Otřela jsem mu slzu z tváře špičkou prstu. Zachytil mi dlaň rukou a trochu moc ji stiskl. Nebolelo to, jenom mě to zaskočilo. Navíc to byla moje pravačka a vytáhnout pistoli levačkou by byl trochu problém. Ne že bych si myslela, že ji budu fakticky potřebovat, ale on se choval divně.

Richard promluvil a shlížel na mě. „Ale Jean-Claude je zrůda a ty se zrůdami nespíš. Prostě je zabíjíš.“ Slzy se mu řinuly z obou očí a on je nechal. „A nespíš ani se mnou, protože já jsem taky zrůda. Ale vážně bys nás dokázala zabít, Anito? Nebo s námi jenom nemůžeš šoustat?“

Uskočila jsem od něj a on mě pustil. Klidně by jednou rukou zvedl tu těžkou postel z třešňového dřeva, ale mě nechal být. Moc se mi to nelíbilo. „To bylo pěkně hnusné.“

„Ale je to pravda,“ namítl.

„Moc po tobě toužím, Richarde, a dobře to víš.“

„Ale po Jean-Claudeovi toužíš taky, takže to není zrovna lichotivé. Říkáš mi, že mám zabít Marcuse, jako by to bylo snadné. Myslíš si, že mi nebude dělat problémy ho zabít, protože on je zrůda, nebo proto, že jsem zrůda já?“

„Richarde,“ uklidňovala jsem ho. Takovou debatu jsem nečekala. Nevěděla jsem, co říct, ale něco jsem mu odpovědět musela. Stál tam a na tvářích mu usychaly slzy. Dokonce i nahý a nádherný vypadal zoufale.

„Moc dobře vím, že pro tebe nebude snadné Marcuse zabít. Nikdy jsem netvrdila opak,“ začala jsem.

„Tak jak mě k tomu můžeš nutit?“

„Jsem přesvědčená, že je to nevyhnutelné,“ řekla jsem.

„A ty bys to dokázala? Ty bys ho jenom tak zabila?“

Chvilku jsem o tom uvažovala a pak jsem přikývla. „Jo, dokázala.“

„A netrápilo by tě to?“ zeptal se.

Pohlédla jsem přímo na něj, do jeho zmučených očí, a přiznala: „Ne.“

„Jestli to myslíš vážně, tak jsi daleko větší zrůda než já.“

„Jo, to asi jo.“

Potřásl hlavou. „Tobě vážně nevadí představa, že bys ukončila lidský život?“ Trpce se zasmál. „Nebo Marcuse nepovažuješ za člověka?“

„Muž, kterého jsem zabila včera v noci, byl taky člověk,“ odpověděla jsem.

Richard na mě zíral a v očích mu narůstal děs. „A ty jsi spala docela v pohodě?“

Přikývla jsem. „Docela dobře vzhledem k tomu, žes mi do postele poslal Stephena.“

V očích se mu mihnul zvláštní výraz a já viděla, že o tom na zlomek vteřiny přemýšlí.

„Panebože, snad mě na to znáš už dost dobře.“

Sklopil zrak. „Znám. Ale já po tobě tak hrozně toužím, a ty pořád říkáš ne. Začínám už pochybovat úplně o všem.“

„Do prdele. Nebudu ti hladit ego uprostřed hádky. Stephena jsi ke mně poslal, protože jsi měl vztek. Řekl jsi mu, že ho ochráním. Napadlo tě, že jsem nikdy nespala − jenom nespala − v jedné posteli s mužem?“

„A co tvůj snoubenec na vysoké?“

„Milovali jsme se, ale nepřespala jsem u něj,“ vysvětlovala jsem. „Přála jsem si, abys to byl ty, až se poprvé probudím s mužem, který mě ráno bude objímat.“

„To mě moc mrzí, Anito. To jsem nevěděl. Já…“

„Nepřemýšlel jsi o tom. No super. Ale proč jsi nahý? Co se to tu děje, Richarde?“

„Včera v noci jsi viděla tu rvačku. Viděla jsi, co jsem udělal a co dokážu.“

„Jo, něco jsem viděla.“

Zavrtěl hlavou. „Chceš vědět, proč nezabíjím? Proč se vždycky zarazím?“ Výraz v jeho očích byl vzrušený a skoro zoufalý.

„Pověz mi to,“ pobídla jsem ho něžně.

„Já si to vychutnávám, Anito. Miluju ten pocit v rukou, když se drápy zatínají do masa.“ Chytil se kolem ramen. „Chuť čerstvé teplé krve v mých ústech mě vzrušuje.“ Zavrtěl hlavou ještě silněji, jako by chtěl ten pocit zahnat. „Včera v noci bych nejradši Sebastiana roztrhal na kusy. Cítil jsem to jako pálení v ramenou a v rukou. Moje tělo toužilo po jeho smrti stejně, jako toužím po tobě.“ Koukal se na mě a dál se objímal kolem ramen, ale jeho tělo mluvilo samo za sebe. Představa, jak Sebastiana zabíjí, ho vzrušila. Doopravdy vzrušila.

Namáhavě jsem polkla. „Ty máš strach, že kdyby ses neovládl a začal zabíjet, zamiloval by sis to?“

Zíral na mě a v očích měl děs: strach, že je zrůda, hrůzu z toho, že mám právo se ho už nedotknout a nedovolit mu, aby se dotýkal mě. Se zrůdami se nešoustá, ty se prostě zabíjejí.

„Tobě se zabíjení nelíbí?“ zeptal se.

Nad tím jsem se musela na chvilku zamyslet. Nakonec jsem zavrtěla hlavou. „Ne, nelíbí.“

„Jaký je to pocit?“ vyptával se dál.

„Žádný. Vůbec nic necítím.“

„Musíš něco cítit.“

Pokrčila jsem rameny. „Úlevu, že jsem to nebyla já. Radost, že jsem byla rychlejší a podlejší.“ Znovu jsem pokrčila rameny. „Netrápí mě, že zabíjím lidi, Richarde. Tak to prostě je.“

„Ale dřív tě to trápilo?“

„Ano, kdysi mi to dělalo starosti.“

„Kdy ti to přestalo dělat těžkou hlavu?“

„To nevím. Nebylo to po prvním mrtvém, ani po druhém, ale když se to dostane tak daleko, že si na všechny ani nevzpomeneš… tak tě to buď přestane trápit, nebo si najdeš jinou práci.“

„Já chci, aby mě to trápilo, Anito. Zabíjení by mělo znamenat něco víc než jen krev, vzrušení nebo boj o přežití. Pokud ne, tak se pletu a nejsme víc než zvířata.“ Jeho tělo reagovalo i na tuhle představu. Ale nepřipadala mu vzrušující. Vypadal zranitelně a ustrašeně. Nejradši bych mu řekla, ať se jde obléknout, ale neudělala jsem to. Záměrně se rozhodl pro nahotu, jako by to mělo jednou provždy rozhodnout, jestli po něm toužím, nebo ne.

Takové zkoušky nemám ráda, ale nebylo lehké být protivná tváří v tvář strachu v jeho očích. Poodstoupil a postavil se před postel. Jednou rukou si třel druhou paži, jako by mu byla zima. Tady v St. Louis je zrovna květen. Nemůže mu být zima, aspoň ne taková.

„Ty nejsi zvíře, Richarde.“

„Jak můžeš vědět, co jsem?“ Uvědomila jsem si, že tu otázku klade spíš sám sobě než mně.

Přešla jsem k němu. Vytáhla jsem firestar, který jsem měla vpředu za kalhotama, a položila ho na noční stolek vedle lampičky z broušeného skla. Sledoval mě ostražitýma očima. Skoro jako by čekal, že mu chci ublížit. Budu se ze všech sil snažit, abych to neudělala.

Něžně jsem ho pohladila po ruce, tam, kde si ji třel. Byl úplně ledový. „Jsi jeden z nejslušnějších lidí, které jsem kdy potkala. Dokážeš zabít Marcuse, a přitom se nezměnit v běsnící bestii. Jsem si tím jistá, protože tě znám.“

„Gabriel i Raina zabíjejí, a vypadají stejně jako já.“

„Ty jsi docela jiný, Richarde. V tom mi můžeš věřit.“

„Co když zabiju Sebastiana nebo Marcuse a zalíbí se mi to.“ Jeho hezká tvář byla při té představě zkřivená hrůzou.

„Třeba to bude příjemné.“ Sevřela jsem mu ruku pevněji. „A i když ano, nemáš se za co stydět. Jsi to, co jsi. Ty sis to nevybral. Vybralo si to tebe.“

„Jak můžeš říct, že se není za co stydět, když tě baví zabíjet. Uštval jsem jelena a byl jsem nadšený. Miluju štvanici, zabíjení i chuť ještě

horkého masa.“ Stejně jako před chvílí ho ta představa vzrušila. Pokud možno jsem se snažila dívat se mu do tváře, ale byla jsem z toho nervózní.

„Každý má něco jiného, co spouští jeho pudové jednání, Richarde. Už jsem slyšela o daleko horších věcech. Sakra, taky jsem to viděla.“

Díval se na mě dolů, jako by se mi snažil uvěřit, ale měl z toho strach. „Horších než tohleto?“ Zvedl levou ruku, kterou si tiskl paži, a natáhl mi ji před obličej. Jeho energie mě zabrněla v dlani a v celé ruce, až jsem zalapala po dechu. Jenom silou vůle jsem udržela ruku na jeho paži.

Prsty se mu protahovaly, až byly neuvěřitelně dlouhé a tenké. Z nehtů vyrostly silné drápy. Nic jiného, co jsem z něj viděla, se nezměnilo. Jenom ruka.

Dýchala jsem ztěžka, ale z jiného důvodu než předtím. Zírala jsem na ruku zakončenou pařátem a poprvé si uvědomila, že má pravdu. Z pohledu na to, jak se kosti jeho ruky s praskáním protahují, se mi dělalo špatně a nahánělo mi to strach.

Udržela jsem ruku na jeho paži, ale roztřásla se mi. Zase jsem našla hlas, ale taky se mi chvěl. „Jednou jsem to viděla udělat Rainu. Ale myslela jsem si, že to není moc běžná schopnost.“

„V naší smečce to umíme jenom Raina, Marcus a já. Můžeme se podle přání libovolně proměnit.“

„Takhle jsi včera v noci probodl Sebastiana.“

Přikývl a pohledem mi sledoval obličej. Snažila jsem se, aby zůstal bez výrazu, ale to, co tam viděl on, ho neuklidnilo. Odvrátil se ode mě a já mu ani nemusela vidět do očí, abych cítila jeho trápení.

Popadla jsem ho za ruku a sevřela prsty kolem těch dlouhých tenkých kostí. V dlani jsem cítila svaly, které na Richardově ruce nikdy nebyly. Stálo mě veškeré síly, abych ho za tu ruku vzala. Abych se jí dotkla. Úplně všechny. Námahou jsem se rozklepala a nedokázala se mu podívat do očí. Nemohla jsem se spolehnout na to, co všechno by v nich mohl zahlédnout.

Druhou rukou mě chytil za bradu a pomalu mě obrátil čelem k sobě. Upřeně na mě hleděl. „Cítím chuť tvého strachu a líbí se mi to. Rozumíš? Mně se to líbí.“

Musela jsem si odkašlat, abych byla schopná promluvit. „Všimla jsem si,“ řekla jsem.

Měl tolik slušnosti, že se začervenal. Pomalu se sklonil a políbil mě. Nezabránila jsem mu v tom, ale ani jsem mu nepomáhala. Obvykle si stoupnu na špičky, abychom se setkali napůl cesty. Teď jsem tu stála a strachy se nedokázala pohnout a tím ho nutila, aby se sehnul v ramenou a sklonil se až ke mně. Objímal mě rukou s dlouhými

hubenými prsty, kterou jsem křečovitě svírala, drápy se lehce dotýkal mého nahého předloktí.

Ztuhla jsem a jeho energie proudila všude okolo mě. Držela jsem se jeho ruky, zatímco se svaly a kosti vracely zpátky na místo. Svírala jsem ji oběma rukama, zatímco jeho ruka se v mých dlaních proměňovala. Přemírou energie mě až mrazilo.

Jemně se rty dotkl mých a já mu polibek vrátila a málem se zapotácela. Pustila jsem mu ruku, přejela prsty po jeho nahé hrudi a dotkla se tvrdých bradavek. Jeho ruce mi sjely k pasu, prsty mě hladil podél páteře a po žebrech. Zašeptal mi do úst: „Ty pod tím tričkem nic nemáš."

„Já vím," přikývla jsem.

Jeho ruce mi vklouzly pod triko, hladily mě po zádech a tiskly naše těla těsněji k sobě. Jeho nahé tělo se mě dotýkalo a i přes džíny jsem se roztřásla. Tak hrozně jsem toužila cítit jeho nahé tělo na svém, že jsem to na kůži vnímala jako neukojitelný hlad. Stáhla jsem si tričko a on překvapeně vzdychl.

Díval se na má nahá prsa, ale rozhodně nebyl jediný vzrušený člověk v ložnici. Pohladil mě po ňadrech, a když jsem ho nezarazila, klekl si přede mnou. Zvedl ke mně tvář a hnědé oči mu naplňovalo temné světlo.

Jak tam klečel, začala jsem ho líbat, jako bych ho chtěla ústy pohltit. Z pocitu, že se dotýká mého nahého těla, se mi skoro podlomila kolena.

Přerušil polibek a přejel mi rty po bradavkách. Z hrdla se mi vydralo překvapené zasténání.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Oba jsme ztuhli. Nějaký ženský hlas, který jsem neznala, prohlásil: „Necestovala jsem takovou dálku, abych poslouchala, jak si užíváš, Richarde. Ráda bych ti připomněla, že všichni tady máme neuvěřitelně dobrý sluch."

„A to nemluvím o čichu." To byl Jason.

„Do háje," řekl tiše Richard s čelem opřeným o mé tělo.

Sklonila jsem k němu hlavu a zabořila tvář do jeho vlasů. „Mám pocit, že bych měla utéct oknem."

Objal mě kolem pasu, vstal a naposledy mě pohladil po prsou. „Ani nevím, jak dlouho jsem po tomhle toužil."

Natáhl se pro džíny a spodky, které pořád ještě ležely na posteli. Pohladila jsem ho po ruce, aby se zase soustředil.

„Chci tě, Richarde. Miluju tě. Musíš mi věřit."

Hleděl na mě a jeho tvář zvážněla a odcizila se mi. „Ještě jsi neviděla, jak se proměňuji ve vlka. Než uděláme další krok, budeš se na to muset podívat."

Ta představa mě vůbec nevzrušila a byla jsem ráda, že jsem holka, takže to není vidět. „To máš pravdu, ale kdybys svoji hru sehrál správně, mohli jsme se nejdřív pomilovat."

„To by k tobě nebylo fér."

„Takže mi chceš říct, že i kdybychom tu byli sami, přestal bys a proměnil se."

Přikývl.

„Protože by nebylo fér se mnou spát, dokud neuvidím úplně všechno?"

„Přesně tak."

„Ty jsi jako skautík, Richarde."

„Obávám se, že jsem právě přišel o jeden z čestných odznaků," prohlásil. Z výrazu v jeho tváři se mi nahrnulo horko do obličeje.

Vesele se zazubil a natáhl si spodky. Nosil slipy. Oblékl si džíny a opatrně zapínal zip. Majetnicky jsem sledovala, jak se obléká. A s pocitem očekávání.

Sebrala jsem tričko ze země a zase si ho natáhla. Richard ke mně přistoupil zezadu, vklouzl mi rukama pod tričko, do každé dlaně chytil jedno ňadro a hnětl je. Přitiskla jsem se k němu. To on byl tím, kdo přestal. Chytil mě kolem pasu a zvedl mě pár centimetrů nad zem. Otočil mě k sobě a rychle mě políbil. „Když se k něčemu rozhodneš, tak jsi doopravdy rozhodnutá, je to tak?"

„Vždycky," přisvědčila jsem.

Zhluboka se nadechl nosem a pak vydechl ústy. „Pokusím se tu schůzku co nejvíc zkrátit, ale…"

„Brzy tady bude Edward, takže je to fuk."

Přikývl a protáhl obličej. „Málem jsem zapomněl, že se tě někdo snaží zabít." Vzal moji tvář do dlaní, políbil mě a zahleděl se mi do očí. „Buď opatrná."

Dotkla jsem se obvazu na jeho rameni. „Ty taky."

Z prádelníku vytáhl černé tričko a oblékl si ho. Zastrčil si ho za kalhoty a já se od něho držela dál, zatímco se potýkal se zipem. „Přijď za námi, až se oblékneš."

Přikývla jsem. „Jasně." Odešel z ložnice a zavřel za sebou dveře. Povzdychla jsem si a sedla si na okraj postele. Sakra. Nechci Richarda ztratit. Doopravdy nechci. Nejradši bych se s ním vyspala. Ale nejsem si jistá, co si mám myslet o tom, že mám sledovat jeho úplnou proměnu ve zvíře. Už ta ruka mi dělá pořádné starosti. Co když to nezvládnu? Co když to bude moc drsné? Panebože, doufám, že nebude. Doufám, že jsem silnější.

Richard se bojí, že když začne zabíjet, už s tím nepřestane. To vůbec není nesmyslná obava. Objala jsem se pevně rukama kolem ramen. Pocit jeho těla, jak se dotýká mého, mi ulpíval na kůži. Pocit

jeho úst na mé kůži… Zachvěla jsem se a nebylo to strachy. Moje láska k Richardovi je pitomost. A milování s ním by to ještě zhoršilo. Pokud nezabije Marcuse, bude brzy mrtvý. Tak to prostě je. Jean-Claude by se nevystavil takovému riziku. Nikdy. U Jean-Claudea si můžu být vždycky jistá, že přežije. To je jedna z věcí, na které má talent. Jsem si však skoro jistá, že k Richardovým schopnostem to nepatří. Dnešní noc mi měla nade všechny pochybnosti potvrdit, že bych ho měla nechat být. Nebo že by on měl nechat mě. Je možné se dohadovat o politice, a někdy dokonce i o náboženství, ale buďto lidi zabíjíte, nebo ne. K vraždě nemůžete mít nezaujatý postoj.

Jean-Claudeovi zabíjení nevadí. Kdysi jsem si myslela, že právě to z něho dělá monstrum. Teď s ním souhlasím. Může to skutečné monstrum, prosím, vstát a jít se obléct?

11

Konečně jsem byla oblečená. Červené tričko s límečkem, černé džíny, černé niky a firestar v pouzdře za kalhotami. Pistole byla proti červenému tričku skvěle vidět, ale proč bych se ji měla pokoušet skrýt? A kromě toho jsem hned za dveřmi vnímala víření energie. Kožoměnci, a ne všichni v pohodě. Silné emoce jim nedovolují tak dobře skrývat energii. Richard ji dokáže skrývat snad nejlíp ze všech, se kterými jsem se setkala. Chvíli mě vodil za nos. Myslela jsem si, že je člověk. To nikdo jiný nedokázal.

Podívala jsem se na sebe do zrcadla a uvědomila si, že si nedělám hlavu z toho, že mám předstoupit před místnost plnou lykantropů, ale z toho, že ta místnost bude plná lidí, kteří vědí, že jsme se s Richardem chtěli milovat. Vždycky dávám přednost nebezpečí před rozpaky. Na nebezpečí jsem zvyklá.

Koupelna byla hned vedle obýváku, takže když jsem otevřela dveře, byli tu všichni. Tlačili se na gauči nebo okolo něj. Když jsem vešla, podívali se na mě a já na ně kývla. „Ahoj."

Rafael mě pozdravil: „Ahoj, Anito." Je Krysí král, to je krysodlačí ekvivalent vůdce smečky. Je vysoký, tmavý a hezký, s výraznými mexickými rysy, díky nimž jeho tvář působí stroze. Jenom rty naznačují, že v jeho nitru je snad víc úsměvů než chmur. Na sobě měl košili s krátkými rukávy, která odhalovala cejch na jeho levé ruce. Jizva měla tvar korunky a označovala královský stav. Mezi vlky nic podobného neexistuje. Být lykantrop může znamenat spoustu různých věcí podle druhu zvířete. Různé podoby, ale i kultury.

„Netušila jsem, že se krysodlaci budou zajímat o vnitřní třenice smečky," řekla jsem.

„Marcus se snaží sjednotit všechny kožoměnce pod jediným vůdcem."

„Nech mě hádat," ušklíbla jsem se, „tím vůdcem bude on."

Rafael se pousmál. „Ano."

„Takže stojíš za Richardem, protože ti připadá jako menší zlo?" Vyslovila jsem to jako otázku.

„Stojím za Richardem, protože je to člověk, který drží slovo. Marcus vůbec nemá čest. O to se postarala ta čubka Raina."

„Pořád si myslím, že kdybychom Rainu zabili, bude Marcus ochotný se s námi bavit." Tohle řekla žena, kterou jsem už asi někde viděla, ale nedokázal jsem si ji zařadit. Seděla na zemi a upíjela

z hrnku kafe. Měla krátké blond vlasy a na sobě růžový nylonový joggingový obleček. Rozepnutou bundu a pod tím růžové tričko. Tenhle obleček je určený na koukání, ne aby se v něm cvičilo, a já si na ni vzpomněla. Viděla jsem ji v Kavárně šílenců, Rainině restauraci. Jmenuje se Christine. Není vlk, je tygrodlak. Je tady jako zástupce nezávislých kožoměnců. Těch, kterých není dost, aby měli vůdce. Ne každý druh lykantropie je stejně nakažlivý. Tygrodlak vás může roztrhat na kusy, a stejně to nechytíte. Ale vlkodlak vás sotva škrábne, a už vám rostou chlupy. Skoro žádný druh kočičí lykantropie není tak snadno přenosný jako vlčí nebo krysí. Nikdo neví proč. Prostě to tak funguje.

Richard mě představil asi patnácti dalším, ale řekl jenom jejich křestní jména.

Pozdravila jsem se s nimi a opřela se o stěnu vedle dveří. Gauč už byl plný a podlaha taky. A kromě toho bych ráda byla z dosahu všech kožoměnců, se kterými se neznám. Jenom pro jistotu.

„Vlastně jsme se s Christine už setkaly," poznamenala jsem.

„Ano," přisvědčila Christine, „té noci, kdy jsi zabila Alfréda."

Pokrčila jsem rameny. „Jo."

„Proč jsi nezabila Rainu, když jsi k tomu včera měla příležitost?" zeptala se.

Než jsem stačila odpovědět, skočil mi Richard do řeči. „Pokud zabijeme Rainu," řekl, „Marcus nás všechny uštve."

„Nemyslím, že by na to měl," podotkla Sylvie.

Richard zavrtěl hlavou. „Ne, pořád ještě jsem Marcuse nezatratil."

Nikdo nic neříkal, ale výrazy v jejich obličejích mluvily za všechno. Jsou na mojí straně. Richard přijde o život a svoje stoupence nechá na holičkách.

Z kuchyně vyšel Louie se dvěma hrnky kafe. Usmál se na mě. Louie je Richardův nejlepší přítel a absolvoval s námi spoustu horolezeckých výprav. Měří metr osmdesát a oči má tmavší než já, doopravdy černé, ne jenom tmavě hnědé. Hnědé vlasy jemňoučké jako u miminka si nechal nedávno ostříhat. Celou dobu, co ho znám, je míval dlouhé, ale ne proto, že dává téhle módě přednost jako Richard. Prostě se nikdy nedostal k tomu si je ostříhat. Teď je měl tak krátké, že mu byly vidět uši, a vypadal starší a daleko víc jako profesor s doktorátem z biologie. Je to krysodlak a jeden z Rafaelových zástupců. Hrnek mi podal.

„Tyhle schůzky jsou daleko příjemnější od doby, kdy Richard koupil kávovar. Díky tobě."

Přivoněla jsem si ke kávě a hned se cítila líp. Kafe sice není všelék, ale nemá k tomu daleko. „Nejsem si jistá, že mě tu všichni rádi vidíte."

„Jsou vyděšení, a proto i maličko nepřátelští."

Stephen vyšel z pokoje pro hosty oblečený do šatů, které mu seděly až moc dobře na to, aby byly Richardovy. Modrou košili měl zastrčenou do vybledlých džínů. Jediný muž v místnosti, který měl podobnou velikost, byl Jason. Jasonovi nikdy nevadilo, že si někdo půjčí jeho oblečení.

„Proč se všichni tváří tak zamračeně?“ zeptala jsem se.

Louie se opíral o stěnu a usrkával kafe. „Jean-Claude odvolal svoji podporu Marcusovi a postavil se na Richardovu stranu. Nevěřím, že by se ti o tom ani jeden z nich nezmínil.“

„Říkali, že se na něčem dohodli, ale dál to nevysvětlovali.“ Uvažovala jsem o tom, co mi právě řekl. „Marcus musí být naštvaný.“

Úsměv mu zmizel z tváře. „To je slabé slovo.“ Otočil se ke mně. „Copak to nechápeš?“

„Co nechápu?“ divila jsem se.

„Bez Jean-Claudeovy pomoci nemá Marcus šanci přinutit ostatní kožoměnce, aby se podřídili jeho vedení. Jeho sny o budování impéria se rozpadly.“

„Jestli nemá šanci, tak proč jsou všichni ustaraní?“

Louie se smutně pousmál. „Marcus je zvyklý zabít každého, koho nemůže ovládnout.“

„Chceš tím říct, že začne válku?“

„Ano.“

„Mluvíš o válce nejen proti Richardovi a zbytku smečky, ale o totální válce proti všem ostatním kožoměncům ve městě?“

Louie přikývl. „Kromě leopardodlaků. Jejich vůdcem je Gabriel a ten stojí za Rainou.“

Chviličku jsem o tom přemýšlela. „Panebože, to by bylo hotové krveprolití.“

„A neexistuje způsob, jak to udržet pod pokličkou, Anito. Něco z toho pronikne i do normálního světa. V téhle zemi jsou pořád ještě tři státy, které bez otázek vyplatí stovky dolarů odměny za každého mrtvého kožoměnce. A podobná válka by tuhle praxi jenom posvětila.“

„Nemáte vy dva na práci něco lepšího?“ zeptala se Christine. Začínala jsem ji nesnášet. To ona zaklepala na dveře a přerušila nás s Richardem. Upřímně řečeno jsem jí za to byla tak trochu vděčná. Představa, že bychom pokračovali a všichni nás při tom slyšeli, mi byla nevýslovně trapná.

Louie se vrátil k ostatním a sedl si na podlahu. Já jsem se dál opírala o zeď a upíjela kafe.

„Nepůjdeš k nám?“ zeptala se.

„Mně je tady fajn,“ řekla jsem.

„Nejsme ti dost dobří ani na to, aby ses k nám posadila?“ zeptal se skoro čtyřicetiletý muž s tmavě modrýma očima. Mohl měřit metr

pětaosmdesát. Když seděl na zemi, nedalo se to přesně odhadnout. Na sobě měl úplný oblek včetně kravaty, jako by byl na cestě do práce. Jmenoval se Neal.

„To já nejsem dost dobrá," opáčila jsem, „ani z poloviny dost dobrá."

„Co má tohle sakra znamenat?" naléhal. „Nelíbí se mi, že tu jsou normální lidi."

„Nech toho, Neale," uklidňoval ho Richard.

„Proč? Vysmívá se nám."

Richard si mě změřil ze svého místa na rohu gauče. „Půjdeš k nám, Anito?"

Vedle Richarda seděla Sylvie. Nebyla úplně nejblíž, ale stejně pro mě nebylo dost místa. Na opačném konci gauče seděl Rafael s rovnými zády a kotníkem opřeným o koleno druhé nohy.

„Mně už gauč připadá plný," prohlásila jsem.

Richard ke mně natáhl ruku. „Uděláme ti místo."

„Vždyť ani není ve smečce," namítla Sylvie. „Kvůli ní se svého místa nevzdám. Neber si to osobně, Anito, nic proti tobě nemám." Hlas měla věcný a vůbec ne nepřátelský, ale pohled, který věnovala Richardovi, rozhodně laskavý nebyl.

„Mě se to nedotklo," odpověděla jsem. Stejně jsem si nebyla jistá, jestli chci sedět na gauči obklopená ze všech stran lykantropy. I když údajně přátelskými. Faktem zůstává, že kdokoli v místnosti je silnější a rychlejší než já. Jediná moje možnost je pistole. A když si sednu těsně vedle nich, nikdy se k ní nedostanu včas.

„Byl bych rád, aby si moje dívka sedla ke mně, Sylvie, nic víc," řekl Richard. „Vůbec to neznamená zpochybnění tvojí pozice mezi lukoi." Hlas měl trpělivý, jako by mluvil k malému dítěti.

„Co jsi to říkal?" zeptala se Sylvie. Vypadala šokovaně.

„Jsme přece lukoi. Anita o tom ví."

„Tys jí prozradil naše tajné jméno?" ozval se Neal hlasem plným rozhořčení.

Moc ráda bych jim řekla, že je to jenom slovo, ale neudělala jsem to. Kdo tu vlastně chce tvrdit, že jsem nepoučitelná?

„Byly doby, kdy by sis za to, že prozradíš naše tajemství normálním lidem, mohl vysloužit trest smrti," poznamenala Sylvie.

„To už neuznává ani Marcus."

„Kolik našich tajemství už znáš, lidská ženo?"

Pokrčila jsem rameny. „Jen pár slov, nic víc."

Sylvie si mě měřila. „Takže ty bys chtěl, aby se tvá lidská přítelkyně k tobě mohla přitulit, Richarde? O tohle jde?"

„Ano," přisvědčil. V jeho hlase nebyla vůbec žádná zloba.

Mně osobně se nelíbilo, jak vyslovuje „lidská".

Sylvie si klekla na gauč a pohlédla na mě. „Tak pojď, lidská ženo, posaď se k nám.“

Vrátila jsem jí pohled. „Proč jsi najednou změnila názor?“

„Ne všechno souvisí s hierarchií smečky. O tom nás Richard pořád přesvědčuje. Sedni si ke svému milému. Já se posunu.“ Schoulila se na gauči vedle Rafaela.

Krysí král ke mně obrátil oči. Zvedl obočí a skoro pokrčil rameny. Sylvii jsem nevěřila, ale věřila jsem Rafaelovi i Richardovi, přinejmenším tady a pro dnešek. Uvědomila jsem si, že bych Rafaelovi včera v noci důvěřovala. Netrpí morálními dilematy jako Richard. Chudák Richard je jako jediný hlas, který se snaží překřičet bouři. Odpusť mi, Bože, v tomhle souhlasím s pohany.

Louie a Stephen se kousek od sebe choulili na podlaze. Jsem tu mezi přáteli. Dokonce ani Jason, který se na mě šklebí, by nedovolil, aby mi někdo ublížil. Jason i Stephen jsou Jean-Claudeovi vlci. Kdyby mě nechali zabít, nejspíš by nežili o mnoho déle než já.

„Anito?“ Richard to vyslovil jako otázku.

Povzdychla jsem si a odstrčila se od stěny. Jsem tu mezi přáteli, tak proč mám svaly na zádech tak napjaté, že mě každý pohyb bolí? Tak kdo je tu paranoidní? Cože, já?

Obešla jsem zezadu gauč s hrnkem kafe v levé ruce. Sylvie s úsměvem poklepala na gauč, ale jako by to tak nemyslela.

Sedla jsem si vedle Richarda. Objal mě rukou kolem ramen. Pravačku jsem měla přitisknutou k jeho boku, ale ne moc pevně. Moc dobře ví, jak nesnáším, když ruce, kterou střílím, něco brání v pohybu.

Opřela jsem se o jeho hřejivé tělo a trochu se uvolnila. Napětí v ramenou začalo povolovat. Napila jsem se kávy. Všichni se chováme příšerně kultivovaně.

Richard se dotkl rty mojí tváře a zašeptal: „Děkuju ti.“

Těmi dvěma slovy si získal spoustu kladných bodů. Uvědomoval si, co jsem musela překonat, abych se posadila mezi vlky, krysy a kočky. Ale kdybych si k němu nesedla, zpochybnila bych jeho postavení před smečkou i ostatními vůdci. Nejsem tu, abych situaci ještě zhoršovala.

„Kdo tě včera zachránil, Stephene?“ vyptávala se Sylvie. Hlas měla laskavý a milou tvář. Přestala jsem jí věřit docela.

Všechny oči se obrátily ke Stephenovi. Pokusil se schoulit k podlaze, jako by se mohl stát neviditelným, ale nefungovalo to. Rozšířenýma očima hleděl na Richarda.

„Do toho, Stephene, jen řekni pravdu. Nebudu se zlobit.“

Stephen polkl. „Zachránila mě Anita.“

„Richard v tu chvíli bojoval asi s dvaceti lykantropy,“ přerušila jsem ho. „Řekl mi, že mám dojít pro Stephena, tak jsem ho poslechla.“

Neal Stephena očichal. Přejížděl nosem těsně u obličeje a krku druhého muže a dolů po jeho rameni. V tom gestu nebylo vůbec nic lidského a u tak dobře oblečeného muže mě to iritovalo. „Má na kůži její pach.“ Neal si mě změřil. „Byl s ní.“

Očekávala jsem vřavu, ale místo toho se ostatní shlukli okolo Stephena, očichávali ho, dotýkali se jeho kůže a pak si prsty přikládali k nosu. Jenom Sylvie, Jason, Rafael a Louie zůstali sedět. Ostatní se jeden po druhém obraceli k Richardovi a ke mně.

„Má pravdu,“ prohlásila Christine. „Na kůži mu ulpěl její pach. Jenom tím, že někoho nesete, nemůžete tolik načichnout.“

Richardova ruka na mém rameni se sevřela. Pohlédla jsem mu do tváře. Byl klidný, jeho nervozitu prozrazovalo jenom nepatrné napětí okolo očí. „Hlídal jsem v lese, kdyby poslali nájemného zabijáka,“ vysvětloval. „Stephen nechtěl zůstat sám, tak jsem ho poslal za Anitou.“

„Víme o těch vražedných pokusech,“ oznámila mi Sylvie.

Vytřeštila jsem oči. „Vážně o tom víte?“

„Richard po nás chce, abychom tě chránili. Ale jestli kvůli tobě máme schytat kulku, musíme vědět kvůli čemu.“

Opětovala jsem její pohled. Její hezká tvář zhrubla a lícní kosti výrazněji vystupovaly.

„Neprosím se nikoho, aby se stavěl do cesty kulce určené mně,“ ohradila jsem se. Odsunula jsem se zpod Richardovy paže, čímž jsem se ještě víc přiblížila k Sylvii. Vůbec jsem si nepolepšila.

Richard mi nebránil a stáhl paži k tělu. „Než jsem jim o tom řekl, měl jsem si nejdřív promluvit s tebou.“

„To je snad kurva jasný,“ vztekala jsem se.

Sylvie se opřela rukama o opěradlo gauče a přiblížila tvář ke mně jen na několik centimetrů. „Ty chceš kárat našeho budoucího vůdce smečky, lidská ženo?“

„Říkáš *lidská*, jako by na tom bylo něco špatného, Sylvie. Závidíš?“

Stáhla se, jako bych ji uhodila. Tváří se jí mihnul výraz, v němž bylo zčásti utrpení a zčásti vztek. „Většina z nás přežila nebezpečný útok, lidská ženo. Nevybrali jsme si to.“ Hlas měla chraplavý, jako by se dusila.

Čekala bych od ní spoustu věcí, ale ne bolest oběti. Ta poznámka mě teď mrzela. „Promiň. Nemyslela jsem tím nic osobního.“

„Nemáš ani představu, jak osobní to je.“

„To stačí, Sylvie,“ zarazil ji Richard.

Zvedla se na kolenou a nad mojí hlavou na Richarda ostře pohlédla. „To nemáš ani na to naštvat se, že spala s podřízeným samcem?“

„Počkej chvilku," řekla jsem. „Se Stephenem jsme nesouložili. Doslova jsme spolu spali, doslova, nic víc."

Neal přiblížil tvář ke Stephenovým slabinám a začichal. Nebylo to lidské gesto. A Stephen mu to dovolil. Ani to nebylo lidské.

Jason se naklonil ke mně a čichl k mé noze.

Postavila jsem si kafe na koleno přímo před jeho obličej. „Ani na to nemysli," varovala jsem ho.

Jason se na mě zazubil. „Nemůžeš se zlobit, když to chlap zkouší."

„Já můžu," prohlásil Richard mírně.

Jason se na něho usmál a odsunul se dál.

Neal zvedl tvář a zavrtěl hlavou. „Neměli spolu sex."

„Říkal, že mě ochrání," vysvětloval Stephen. Ticho zhoustlo natolik, že by se dalo krájet.

„Tohle jsi řekl?" ujišťovala se Sylvie. Dívala se na Richarda, jako by udělal něco hrozného.

Richard se nadechl, až se mu roztřásla ramena. „Ano, to jsem řekl."

„Stephene," pokračovala Sylvie, „věřil jsi, že tě ochrání? Kdyby do dveří vstoupila Raina, pořád by sis myslel, že tě Anita ochrání?"

Stephen se díval na podlahu a pak zvedl zrak. Těkal očima sem a tam, na Richarda a pak zase na mě. Nakonec se jeho pohled zastavil na mně. „Říkala, že mám spát u zdi, aby byla přede mnou, kdyby někdo vstoupil do dveří."

A já si myslela, jak nejsem mazaná.

„Co bys udělala, kdyby tam Raina opravdu vešla?" vyptávala se Sylvie.

Všichni kromě Richarda se dívali na mě. V očích měli napětí a já si uvědomovala, že ta otázka znamená víc, než by asi měla. „Zabila bych ji."

„Nepostřehla bys ji nebo jenom nezranila?" naléhala Sylvie.

Zavrtěla jsem hlavou. „Včera v noci jsem ji nechala jít. Ale jestli znovu půjde po Stephenovi, zabiju ji."

„Ty to myslíš doopravdy, že jo?" řekla Sylvie.

„Každičké slovo," přikývla jsem.

Místností zadrnčela nějaká energie, jako by si předávali telepatické poselství. Mám pocit, že to tak nebylo, ale něco se stalo. Hladina energie v pokoji se zvyšovala, a to se mi nelíbilo. Postavila jsem hrnek na podlahu. Chtěla jsem mít obě ruce volné.

Sylvie mě popadla okolo pasu a převalila nás obě na podlahu. Než jsem stačila zareagovat, ležely jsme na zemi a ona mi seděla na zádech. Sáhla jsem po pistoli, ale její ruka tam byla dřív. Vytrhla zbraň z pouzdra a odhodila ji stranou. Nebyla jen rychlá, byla jako blesk, a já byla ve větších sračkách, než z jakých se dokážu dostat.

Loket její paže jsem měla pod bradou ve zvláštním chvatu přesně v té pozici, aby mě mohla omráčit, ale ne zabít. Nohama mě svírala okolo pasu tak těsně, jak jen to bylo možné bez toho, aby mi vyhrnula tričko.

Mezi ní a Richardem se míhalo půl tuctu vlkodlaků. Richard stál na nohou a ruce sevřené v pěst měl opřené v bok. Jeho vzbouřená intenzivní energie se valila místností, až jsem si připadala, že jsem zaživa uvězněná v nějakém statickém výboji.

„Nedělej to," zašeptala jsem. Nemluvila jsem k Richardovi.

Vnímala jsem, jak se v Sylviině nitru něco otevírá, a z její pokožky mi proudila po celém těle chvějivá a vibrující energie. Bylo to skoro horké, jako když otevřete dvířka trouby. Tam, kde se mě dotýkala, mi naskakovala husí kůže. Bolelo to jako slabé elektrické rány.

„Sylvie, co to děláš?" zeptal se Richard. Jeho hlas zdrsněl a prohloubil se do vrčení. Už nezněl lidsky. Očekávala jsem, že bude mít jantarové oči, ale měl je stejně sytě hnědé jako jindy. Ty oči byly lidské, ale pohled v nich nikoli. Z Richardových očí hleděla ven divoká šelma. V tu chvíli jsem si uvědomila, jak moc je nebezpečný. Ale taky mi bylo jasné, že ani ta ohromná moc mě nezachrání, jestli mi Sylvie bude chtít utrhnout hlavu.

Můj puls narážel do jejího předloktí jako polapená můra. Nutila jsem svůj hlas ke klidu. „Co se tu děje?"

„Udělám z tebe jeho družku."

„V lidské podobě nejsi nakažlivá," upozornila jsem ji.

„Vážně?" ušklíbla se. Ruka kolem mého krku byla čím dál teplejší a pulzovala jako tepající srdce. Cítila jsem, jak jí pod kůží kloužou svaly.

„Richarde." Hlas jsem měla slabý a vysoký. To dělá strach.

Rafael i Louie teď stáli na nohou. Vlkodlaci, kteří se připojili k Sylvii v jejím odporu, se rozptýlili a hlídali i krysy.

Stephena jsem neviděla. Naposled jsem ho zahlédla skrčeného na zemi někde za námi.

Jason se krčil u Richardových nohou obrácený proti ostatním vlkodlakům. Ale přinejmenším deset jich tu sedělo a dívalo se. Nepostavili se ani na jednu stranu. „Tohles nám zatajila," poznamenal Jason.

Sylvie mi sevřela paži kolem krku. Letmo jsem zahlédla tlapu s dlouhými drápy. „Jenom Raina je ve smečce výš než já, Jasone."

Richard se obrátil tváří k vlkodlakům. Zvedl ruce před sebe a udělal uklidňující gesto, které použil včera ve filmových dekoracích. Brnivá energie v místnosti se o trochu zmírnila. Zatlačil jejich energii zpět.

„Stačí jedno škrábnutí, Richarde," upozornila ho Sylvie. „Nedokážeš se k nám dostat včas."

„Já to zakazuji," vrčel Richard. „Nikdo nebude nakažen proti své vůli. A zvlášť ne Anita."

„Proč?" popichovala ho Sylvie. „Protože kdyby nebyla člověk, nestál bys o ni? To, že si nikoho ze smečky nepustíš do postele, je jen další způsob, jímž popíráš, kdo jsi, Richarde."

Za vztekem a mocí v jeho obličeji se mihlo ještě něco dalšího: nejistota.

V tu chvíli jsem věděla, že má Sylvie pravdu.

Zašeptala mi do ucha a její dech mě pálil na tváři. „Podívej se mu do obličeje."

„Jo," souhlasila jsem.

„Obviňuje tě, že s ním nechceš spát, protože si o něm myslíš, že je zrůda, ale kdybych z tebe udělala jednu z nás, nestál by o tebe. Považuje nás za zrůdy všechny s výjimkou starého dobráka Richarda. Je lepší než my ostatní."

„Já ti ublížím, Sylvie. Poteče krev, rozumíš tomu?" varoval ji Richard.

„Ale nezabiješ mě, že ne?" řekla. Její ruka se ohnula a dlouhé drápy mě lechtaly ve tváři.

Položila jsem jí ruku na paži a snažila se ji zastavit, ale nepodařilo se mi to. „Já tě zabiju," řekla jsem.

Docela na mém těle znehybněla. „Za to, že tě proměním v jednu z nás? Nebo za to, že ztratíš Richardovu lásku, až tě uvidí proměněnou a chlupatou?"

Tiše, ale zřetelně jsem promluvila. „Ty nenávidíš to, čím jsi, Sylvie."

Její ruka se sevřela natolik, že jsem na okamžik nemohla dýchat. „Mně nevadí, co jsem. Přijímám to." Paže uvolnila stisk.

Roztřeseně jsem se nadechla a zkusila to znovu. „Viděla jsem výraz ve tvé tváři, když jsem řekla, že žárlíš. Žárlíš na mě, protože jsem člověk, Sylvie. Dobře víš, že to tak je."

Natáhla mi druhou ruku před obličej a povolila mi, abych si dobře prohlédla dlouhé štíhlé drápy. Ruka kolem mého krku projela mými vlasy.

„Sama víš, že Raina zakázala, abychom z tebe udělali lukoi. Má strach, že kdyby ses k nám přidala, byla by z tebe lepší čubka, než je sama."

„Jak lichotivé," zašeptala jsem. Přes záda vlkodlaků jsem se podívala na Richarda. Oči měl jantarové a docela cizí. Ale i teď jsem si byla jistá, že Sylvii nezabije. I kdyby mě do krve zranila a nakazila mě, nezabil by ji. Měl to vepsané ve zmučené tváři. Nejistotu nahradil strach.

Možná to viděla i Sylvie. A třeba už dosáhla toho, čeho chtěla. Tak či tak slezla z mého těla a obezřetně se postavila za mě.

Odplazila jsem se po čtyřech, kam až to šlo. Určitě to nebylo hezké nebo elegantní, ale bylo to účinné.

Dolezla jsem až k protější stěně. Seděla jsem a opírala se o ni, tak daleko od všeho v pokoji, jak jen jsem se dokázala dostat.

Ostatní vlkodlaci se vytratili. Sylvie s Richardem stáli proti sobě. Sylviiny oči měly zvláštní, průzračně šedý odstín. Byly to oči vlka.

Richard vrhl svou energii vpřed. Zakousla se mi do kůže a z hrdla mi vyrvala zasténání.

Sylvie v přívalu energie stála a nehnula brvou. „Tvoje moc je ohromující, Richarde, ale nic neznamená, dokud je Marcus naživu.“

Uhodil ji hřbetem ruky. Pro mě to byla jen rozmazaná šmouha, pohyb příliš rychlý, abych ho dokázala zaznamenat. Sylvie narazila bokem na zeď a omráčená se sesunula k zemi.

„Já jsem vůdce smečky,“ zahřměl Richardův hlas a jeho ruce zakončené drápy se zdvihly k nebi. Padl na kolena a já mu nešla na pomoc. Zůstala jsem schoulená u stěny a přála si, abych si vzala záložní zbraň.

Richard se krčil na podlaze a mírně se kýval sem a tam. Sbalil se vkleče do klubíčka a já cítila, jak svou energii zase vtahuje do sebe. Vnímala jsem, jak ustupuje. Ještě dlouho po tom, co energie z místnosti zmizela, zůstal dřepět na podlaze obýváku se sklopenou hlavou a obličejem zakrytým vlasy.

Sylvie se zvedla na kolena a plazila se k němu. Schoulila se vedle něj a odhrnula mu vlasy stranou. „Kdybys kvůli nám zabíjel, půjdeme za tebou kamkoli. Ona by kvůli nám zabíjela. Když kvůli nám bude zabíjet tvoje družka, tvá lupa, bude nám to stačit.“

Richard se třásl a zdvihl hlavu. „Nikdo nebude nakažen proti své vůli, to je mé slovo a můj rozkaz.“ Zase se vztyčil na kolenou.

Sylvie zůstala schoulená s hlavou u podlahy na znamení podřízenosti. „Ale nebudeš zabíjet, abys ho prosadil.“

„Já budu zabíjet, abych Anitu ochránil,“ prohlásil Rafael.

Všichni se obrátili k němu.

Snesl jejich pohledy bez zakolísání. „Jestli se jí kdokoli dotkne proti její vůli, já ho se svými druhy dostanu.“

„Rafaeli,“ promluvil Richard, „nedělej to.“

Rafael se na Richarda upřeně zahleděl. „Přivedeš mezi nás lidskou ženu, ale nechráníš ji. Někdo to udělat musí.“

Chtěla jsem mu říct, že se dokážu ochránit sama, ale nebyla to pravda. Jsem dobrá, ale jsem jenom člověk. A to nestačí.

„Nemůžu ti dovolit, abys místo mě dělal špinavou práci,“ namítl Richard.

„Jsem tvůj přítel, Richarde," řekl Rafael. „Nevadí mi to."

Sylvie se choulila na zemi u Richardových nohou. „Ty dovolíš, aby Krysí král zabíjel tvoji smečku? Je snad teď naším vůdcem on?"

Shlížel na ni dolů a v jeho tváři se něco odehrálo. Nebylo to nic nadpřirozeného ani vlčího, spíš jako by ho přemohla protivenství nebo snad smutek. Sledovala jsem to a vůbec se mi to nelíbilo. Kdybych u sebe měla pistoli, zastřelila bych Sylvii za to, že způsobila, že se mu ve tváři tenhle výraz objevil. „Zabiju každého, kdo poruší můj příkaz. Nařídil jsem to, a to je zákon."

Sylvie se pokořila ještě víc a ostatní vlci se shlukli kolem, plazili se po zemi a dávali mu najevo podřízenost. Někteří z nich mu lízali ruce a dotýkali se ho. Lezli kolem něho, až ho skoro zakryli.

Richard vstal, prošel mezi nimi a nevšímal si rukou, které ho chytaly za nohy. Sehnul se, zvedl ze země firestar a došel až ke mně. Vypadal docela normálně, všechny vlčí změny zase zmizely. Podal mi pistoli rukojetí napřed. „Jsi v pořádku?"

Sevřela jsem zbraň oběma rukama. „Jasně."

„Cením si toho, že jsi člověk, Anito. Sylvie má pravdu. Jak po tobě můžu chtít, abys přijala moje znetvoření, když to sám nedokážu?" Bolest v jeho tváři mi rvala srdce. „Budu zabíjet, abych ti zajistil bezpečí. Máš z toho radost?"

Vzhlédla jsem k němu. „Ne," řekla jsem. „Myslela jsem, že budu mít, ale nemám." Cítila jsem to stejně jako Rafael: zabíjela bych pro něj. Zabíjela bych, abych zahnala bolest z jeho očí.

Zasunula jsem zbraň do pouzdra a zdvihla k němu pravou ruku. Oči se mu rozšířily. Pochopil mé gesto. Sevřel moji dlaň a pomohl mi na nohy. Táhl mě s sebou k čekajícím vlkům.

Zaostávala jsem za ním a visela mu na ruce.

„Slíbil jsem, že kvůli tobě budu zabíjet, Anito." Jeho hlas byl mírný i drsný zároveň. „Věříš, že bych to udělal?"

V očích měl čirý smutek. Jako by něco, co celé ty roky udržoval naživu, najednou zemřelo. Tomu výrazu v jeho očích jsem věřila. Bude zabíjet, aby mě ochránil, a tohle rozhodnutí pro něho bylo neuvěřitelně těžké.

Vlkodlaci nás obklopili. Řekla bych, že se kolem nás hemžili, ale to nevystihuje to, co dělali. Hemžení není ladné ani smyslné, a to jejich pohyb byl. Pohybovali se, jako by měli svaly na místech, kde je jiní lidé nemají. Kroužili kolem nás a obraceli k nám zrak. Když jsem do těch očí pohlédla, uhnuli pohledem. Všichni kromě Sylvie. Ta můj pohled vydržela a opětovala ho. Byla v tom výzva, ale já si nebyla jistá, co s ní mám dělat.

Dotkla se mě něčí ruka a já ucukla. Jenom Richardova ruka na mé mi zabránila, abych sáhla po zbrani. Sevřel obě mé ruce ve svých

a přitáhl mě k sobě, až se naše těla dotýkala. Pohlédl mi do očí a díval se do nich. Už neměl strach. Pokoušela jsem se uklidnit, ale nefungovalo to.

„Tohle je moje lupa. Poznejte její pach a její kůži. Prolila naši krev a prolila svoji krev i za nás. Je ochráncem všech slabších, než je sama. Když ji požádáme, bude pro nás zabíjet. Je to vaše alfa."

Sylvie s Nealem vstali. Oba vystoupili z kruhu. Zůstali stát a zírali na mě a na Richarda. Ostatní se krčili na zemi a pozorovali je.

„Já nejsem její podřízená," prohlásila Sylvie.

„Dokonce není ani jedna z nás," dodal Neal, „neskloním se před ní. Dokázal bych ji jednou rukou roztrhnout vejpůl." Zavrtěl hlavou. „To není moje alfa."

„Co se to tu děje, Richarde?" zeptala jsem se.

„Chtěl jsem tě uvést do smečky a udělat z tebe jednu z nás, aniž by ses nakazila."

„Ale proč?" chtěla jsem vědět.

„Když budeš chránit Stephena, zasloužíš si ochranu smečky. Když kvůli nám budeš riskovat, zasloužíš si i výhody naší ochrany."

„Bez urážek," řekla jsem, „ale tvoje ochrana mě zatím moc neohromila." Hned jak jsem to vypustila z úst, litovala jsem toho. Jeho nadšení polevilo.

„Od včerejška je to mezi tebou a Rainou osobní, Anito. Neumíš si ani představit, jak je nebezpečná. Chtěl jsem, abys měla ochranu ostatních, kdyby se mi něco stalo."

Zvedla jsem k němu oči. „Zabiješ Marcuse, když tě napadne. Je to tak? Už žádné ohledy." Pohladila jsem ho po ruce a zkoumala jeho výraz. „Odpověz mi, Richarde."

Nakonec přikývl. „Nedovolím mu, aby mě zabil."

„Slib mi, že ho zabiješ."

Čelist se mu sevřela a sval na ní se rozvibroval. „Slibuju."

„Tak aleluja," oddychla si Sylvie. „Odvolávám výzvu. Nejsem ti podřízená, ale můžeš být jeho alfa samice. Máš na něho dobrý vliv." Vstoupila zase do kruhu, ale neklekla si. „No tak, Neale," dodala, „nech toho."

Zavrtěl hlavou. „Ne, není jedna z nás. Ani nemůže být. Za alfa samici ji neuznám."

„Teď musíš jenom Nealovi dokázat, že to myslíš vážně," radila Sylvie. „Prostě mu musíš trochu ublížit."

„Vzhledem k tomu, že by nejspíš přežil čelní srážku s kamionem, jak bych mu asi tak měla ublížit?"

Pokrčila rameny.

„Netušil jsem, že tě někdo vyzve. Promiň mi to," řekl Richard.

„Vždycky čekáš, že lidi budou milí, Richarde. Je to jedna z tvých nejlepších vlastností, ale i největší slabina," podotkla jsem.

„Odmítni jeho výzvu, Anito."

„A pokud odmítnu, tak co?"

„Pak je po všem. Nestaneš se členem smečky, ale můžu jim přikázat, aby tě před Rainou chránili. Bude to skoro totéž."

„Už jsem ti říkala, že nechci, abys někomu rozkazoval, že si má místo mě jít pro kulku. A kromě toho nepůjdu dobrovolně jedna na jednoho proti lykantropovi. Ne, díky, já si nechám pistoli."

Zazvonil zvonek u dveří. Nejspíš to bude Edward. Sakra. Rozhlédla jsem se po celé skupině. I když jsou v lidské podobě, bude mu jasné, co jsou zač. Na příšery má ještě lepší čich než já. Aspoň na ty živé. „Pokud se trochu ztišíte, dojdu otevřít."

„To je Edward?" Richard to vyslovil jako otázku.

„Nejspíš," odpověděla jsem.

Ostře si změřil shromážděné. „Všichni vstaňte ze země. Další normální člověk."

Pomalu a skoro neochotně se zvedali na nohy. Vypadali téměř omámeně, jako by energie v místnosti na ně působila silněji než na mě.

Vykročila jsem ke dveřím. Byla jsem v půli cesty, když Richard vykřikl: „Ne!"

Vrhla jsem se na zem a převalila se. Cítila jsem, jak nade mnou, kde zaútočil Neal, hvízdá vzduch. Kdyby se uměl prát, zneškodnil by mě. Promáchnutý úder ho vyvedl z rovnováhy a já mu podrazila nohu. Stál ale na nohou, než jsem se stačila zvednout. Jako by měl v zádech pružiny. To na mě vážně zapůsobilo.

„To stačí, Neale," brzdila ho Sylvie.

„Neodmítla mou výzvu. Mám na to právo."

Plazila jsem se po zemi zpět a nebyla si jistá, co mám udělat. Kdybych vstala, měla bych za zády zatažené závěsy zakrývající francouzské okno. Nebyla jsem přesvědčená, že to nejlepší, co můžu udělat, je vstát. „Honem mi řekněte, jaká jsou pravidla," vyhrkla jsem.

„Do první krve," navrhla Sylvie. „A jenom v lidské podobě."

„Jestli se promění, můžeš ho zastřelit," dodal Richard.

„Domluveno," potvrdila Sylvie a také ostatní souhlasně zamručeli.

Super. Neal se po mně vrhl s napřaženýma rukama, takže se vůbec nedotýkal země. Zvedla jsem se na jedno koleno, popadla ho za sako a převalila se na záda. Dovolila jsem, aby nás jeho ohromná pohybová energie oba vzala s sebou. Nohy jsem mu zabořila do břicha a zatlačila ze všech sil. Přeletěl nade mnou v téměř dokonalém oblouku. Předvedl učebnicový případ chvatu tomoe-nage.

Roztříštil okno a závěs vzal s sebou. Převalila jsem se na nohy a zírala na rozbité okno. Roztříštěné úlomky skla ležely na koberci i na

trávě venku. Neal zápolil se závěsem a po tváři, kde se pořezal o sklo, mu tekla krev.

Na trávníku stál Edward ve střeleckém postoji s připravenou zbraní. Mířil na Neala, který se snažil vymotat ze záclony.

„Nestřílej," volala jsem. „Myslím, že už je dobojováno."

Neal vstal a odkopl dotěrný závěs. „Zabiju tě."

Vytáhla jsem firestar a namířila na něj. „Řekla bych, že ne."

Richard se objevil vedle mě. „První krev prolila ona, Neale. Boj je u konce, pokud nechceš bojovat i se mnou."

„A se mnou," přidala se Sylvie. Postavila se z druhé strany vedle Richarda. Zbytek smečky se seřadil za nás. Stephen se mi krčil u nohou.

„Teď patří ke smečce," prohlásila Sylvie. „Jestli chceš bojovat s jedním z nás, budeš muset bojovat s námi všemi."

Edward udiveně zdvihl obočí. „Co se tu děje, Anito?"

„Řekla bych, že mě adoptovali," vysvětlila jsem mu.

Neal si mě nenávistně měřil.

„Tak do toho, Neale," pobídla ho Sylvie.

Neal si klekl do rozbitého skla a na závěs. Řezné rány po celé jeho tváři se už začínaly hojit. Sklo není stříbro ani pařáty jiné nestvůry, takže se hojily skoro zázračně.

„Ty jsi dominantní. Ty jsi alfa." Ta slova mu vázla v krku. „Kdyby tady to okno nebylo, nepodařilo by se ti prolít moji krev."

„A proč si myslíš, že jsem se přesunula před ně, Neale?" zeptala jsem se.

Úkosem si mě změřil. „Ty sis to naplánovala?"

Přikývla jsem a zvedla zbraň k nebi. „Nejsem jen pěkná tvářička."

Richard mě vzal za levou ruku a jemně ji stiskl. „To je stoprocentně pravda."

Schovala jsem firestar do pouzdra.

Edward s úsměvem vrtěl hlavou, ale zbraň neschoval. Jen přestal na kohokoli mířit. „Ty jsi jediný člověk z těch, které znám, co vede zajímavější život než já."

Jason mě poplácal po zádech. „Zítra v noci tě vezmeme na štvanici jelena."

„Já myslela, že to bude honička v autech," řekla jsem.

Ušklíbl se. „Co je na tom zábavného? Z aut neteče krev."

Usmála jsem se, ale pak jsem se zarazila. Oči měl nevinné a veselé jako jarní nebe a já si při pohledu do nich nebyla jistá, jestli si dělá legraci, nebo ne. Skoro jsem se ho na to zeptala, ale pak jsem to neudělala. Nebyla jsem si jistá, jestli to chci vědět.

12

Edward měří sto šedesát pět centimetrů a blond vlasy má těsně u hlavy ostříhané na kratičkého ježka. Je modrookým ztělesněním bílého anglosaského protestanta. Je to taky nejnebezpečnější člověk, kterého jsem kdy potkala. A tím myslím živé i mrtvé.

Tohle shromáždění lykantropů ho strašně pobavilo. Chvíli po jeho příjezdu se skupinka rozešla. Hlavně proto, že všechny záležitosti už byly vyřešené. Schůzka měla být především poslední pokus, jak přesvědčit Richarda, aby ustoupil ze svých zásad a někoho zabil. A kdyby se to nepodařilo, pak aby si vybral svou lupu, která by zabíjela místo něj. S prominutím jsme tak trochu zabili dvě mouchy jednou ranou. Ale intenzivně jsem si uvědomovala, že s Nealem jsem měla štěstí. Kdyby uměl nějaké bojové umění nebo kdyby o rvačkách věděl aspoň něco, byla bych v troubě.

Richard zabednil rozbité francouzské okno a zavolal do sklenářství, kde byli ochotni za přemrštěnou sumu okamžitě přijet a spoušť odstranit. Nabídla jsem se, že škodu zaplatím, protože jsem ji způsobila.

Edward, Richard a já jsme se posadili ke kuchyňskému stolu. Já s Edwardem jsme usrkávali kafe. Richard pil čaj. Jeden z jeho vážných nedostatků je naprostá nechuť ke kávě. Není snadné věřit člověku, který nepije kafe.

„Co jsi zjistil?“ zeptala jsem se.

Edward upil kafe a potřásl hlavou. „Moc toho není. Tu zakázku někdo přijal.“

„I s časovým limitem?“ divila jsem se.

Přikývl.

„Kdy těch dvacet čtyři hodin vyprší?“ chtěla jsem vědět.

„Řekněme ve dvě hodiny. Já jsem dostal nabídku včera v noci v jednu, ale pro jistotu ještě hodinu přidejme.“

„Pro jistotu,“ opakoval Richard. Asi to měl být sarkasmus.

„Co je to s tebou?“ zeptala jsem se ho.

„Copak jsem jediný, kdo si dělá starosti?“

„Obavy nám nepomůžou, Richarde.“

Vstal, vylil hrnek do výlevky a automaticky ho opláchl. Obrátil se, opřel se zadkem o linku a ruce si založil na prsou. „Potřebujete jasnou hlavu, abyste si to mohli naplánovat?“

Přikývla jsem. „Jo.“

Zíral na nás. Viděla jsem, že přemýšlí o něčem důležitém. Nakonec řekl: „Nechápu, jak dokážete být tak klidní. Mě šokuje, že na tebe někdo vypsal odměnu, Anito. Ani jeden z vás tím není zaskočený.“

Podívala jsem se na Edwarda a on se podíval na mě. Byl to jeden z našich okamžiků naprostého porozumění a já věděla, že to Richardovi nedokážu vysvětlit. Nebyla jsem si ani jistá, jestli bych to dokázala vysvětlit sama sobě. „Zůstala jsem naživu tak dlouho proto, že reaguji jinak než většina lidí.“

„Zůstala jsi naživu, protože jsi ochotná dělat věci, které by ostatní neudělali.“

Přikývla jsem. „To taky.“

Měl velice vážný výraz, jako když se malý kluk ptá na důležité životní otázky. „Dovol mi jeden hloupý dotaz, pak už budu mlčet.“

Pokrčila jsem rameny. „Jen se ptej.“

„Anita říká, že ji zabíjení netěší. Že při zabíjení necítí nic.“

Došlo mi, že otázka bude směřovat na Edwarda. Nebyla jsem si jistá, jak to proběhne.

„Baví tě zabíjet?“

Edward nehybně seděl na židli a klidně popíjel kávu. Modré oči měl neutrální a neproniknutelné, jako by patřily upírovi, a v určitém ohledu stejně mrtvé. Poprvé mě napadlo, jestli moje oči někdy takhle vypadají. „Proč to chceš vědět?“

„Souhlasil jsem, že zabiju Marcuse,“ vysvětloval Richard. „Ještě nikdy jsem nikoho nezabil.“

Edward se na něho upřeně zahleděl. Pečlivě odložil hrnek a pohlédl Richardovi do očí. „Ano.“

„Ano, že tě baví zabíjet?“ ujišťoval se Richard.

Edward přikývl.

Richard čekal, že mu to vysvětli. Viděla jsem mu to ve tváři.

„Odpověděl na tvoji otázku, Richarde.“

„Ale těší ho pocit ze zabíjení? Je to tělesná záležitost? Nebo ho těší plánování?“

Edward zvedl hrnek s kafem.

„Položil jsi otázku a dostal jsi odpověď, Richarde,“ opakovala jsem.

Richardovi přeběhl po tváři výraz někde mezi paličatostí a zklamáním. „Ale ‚ano‘ mi nic neřeklo.“

„Až zabiješ Marcuse,“ navrhl Edward, „tak mi tu otázku můžeš položit znovu.“

„A ty mi na ni odpovíš?“ naléhal Richard.

Edward stroze přikývl.

Teď poprvé jsem si uvědomila, že Edward má Richarda rád. Asi ne jako přítele, ale nemyslí si, že s Richardem jen marní čas.

Richard dlouze hleděl Edwardovi do tváře a pak potřásl hlavou. „Tak fajn.“ Zase se posadil. „Už žádné otázky. Co máte v plánu?“

Usmála jsem se na něj. „Zabránit tomu zabijákovi, aby mě zabil.“

„To je celý váš plán?“ divil se Richard.

„A sejmout toho s penězi,“ doplnil Edward. „Dokud budou k dispozici peníze, nebude Anita v bezpečí.“

„A máte představu, jak toho dosáhnout?“ pokračoval Richard.

Edward přikývl, naklonil hrnek dnem vzhůru a dopil poslední zbytek kafe. Došel k lince a dolil si, jako by tady byl doma. Pak se zase posadil. Starý dobrý Edward, v pohodě, ať už je kdekoli.

Seděla jsem, čekala a v klidu jsem ho pozorovala. Řekne nám to, až se na to připraví, ale dřív ne. Richard málem tancoval na místě. „Tak co?“ zeptal se nakonec.

Edward se usmál, mně se zdálo, že na Richarda, nebo snad té nadpozemské hudbě, kterou slyší jenom on. Rytmu, který mu zajišťoval, že je nezávislý a naživu.

„Vrah sem dorazí už dneska a my se na to připravíme. Ta smečka kožoměnců byla perfektní. Já sám bych s útokem počkal, dokud nezmizí.“

Rozhlédla jsem se po tiché kuchyni. Na zádech mezi lopatkami mě svědilo. „Myslíš, že nám hrozí nebezpečí?“

„Možná.“ Ale nezdálo se, že by mu to dělalo starosti. „Myslím, že se tě pokusí zabít večer na tvém rande s vládcem města.“

„Jak ses dozvěděl, že mám večer rande?“

Edward se jenom usmál. „Vím, že vládce města vezme Popravčí na otevření svého tanečního klubu, Danse Macabre. A vím, že tam přijedeš v limuzíně.“

„To dokonce nevím ani já,“ upozornila jsem ho.

Pokrčil rameny. „Nebylo nijak těžké to zjistit, Anito.“

„Chtěla jsem dnešní rande zrušit a někam se ukrýt.“

„Pokud zůstaneš tady, vrah sem skoro určitě přijde.“

Podívala jsem se na Richarda. „No nazdar,“ řekla jsem.

„Umím se o sebe postarat,“ prohlásil.

„Dokázal bys zabít člověka?“ zeptala jsem se ho.

Přimhouřil oči. „Co tím myslíš?“

„Myslím tím, jestli bys dokázal zabít někoho, kdo by na tebe šel s pistolí?“

„Slíbil jsem, že budu zabíjet, abych tě ochránil.“

„Na to jsem se tě neptala, Richarde, a ty to moc dobře víš.“

Zvedl se a chodil po kuchyni v maličkém kruhu. „Kdyby měl standardní munici, nezabije mě to.“

„Jestli jsou to stříbrné střely, nezjistíš, dokud nebude po všem,“ upozornila jsem ho.

Objal se rukama kolem paží, prohrábl si prsty dlouhé vlasy a obrátil se ke mně. „Jakmile se jednou rozhodneš, že začneš zabíjet, už to nikdy nekončí, že ne?“

„Ne,“ přisvědčila jsem.

„Já nevím, jestli dokážu zabít člověka.“

„Díky za upřímnost,“ řekla jsem.

„Ale co se stane, když vezmeš zabijáka do klubu nacpaného lidmi? To je všechny ohrozíš, abych já byl v bezpečí?“

„Ohrozila bych skoro kohokoli, abych ti zajistila bezpečí.“

Edward vydal slabý zvuk, skoro jako smích. Tvář měl milou a bez výrazu. Napil se kafe. „A proto nechceš Richarda na palebné čáře. Starosti o něho tě zaměstnávají natolik, že bys mohla přestat být opatrná.“

„Ale co všichni ti lidé, nemůžeš je vystavovat riziku,“ vedl si svou Richard.

Edward se na mě podíval, ale neprozradil, na co myslí. Byla jsem mu za to vděčná. „Myslím, že Edward ve svém plánu myslel i na tohle, Richarde.“

„Myslím, že na tebe zaútočí, až pojedeš domů z klubu. Proč pracovat uprostřed davu, když nemusíš? Dají bombu do limuzíny nebo počkají, až cestou zpátky budeš sama.“

„Takhle bys to udělal ty?“ zeptal se Richard.

Edward se na něj chvíli díval a pak přikývl. „Nejspíš. Ale bombou ne, já bych zaútočil na limuzínu.“

„A proč ne bombou?“ vyptával se Richard.

Já se neptala, protože znám odpověď. Edwardovy oči na mně letmo spočinuly. Pokrčila jsem rameny.

„Protože rád zabíjím zblízka a osobně. Když použiješ bombu, ty osobně nic neriskuješ.“

Richard na něho hleděl a studoval jeho výraz. Nakonec řekl: „Děkuju, žes mi odpověděl na otázku.“

Edward mu uznale pokývl. Richard získává kladné body od obou z nás. Ale uvědomovala jsem si, že Richard má spousty iluzí. Když to vypadá, že ho má Edward rád, bude si Richard myslet, že by ho Edward nezabil. Já věděla, že to tak není. Pokud by to situace vyžadovala, zmáčkl by Edward spoušť na každého.

„Řekněme, že máš pravdu,“ řekla jsem. „Půjdu na to rande a dovolím vrahovi, aby se o to pokusil. A co pak?“

„Pak ho sejmeme.“

„Počkejte chviličku,“ přerušil nás Richard. „Sázíte na to, že vy dva jste lepší než profesionální zabiják. Že ho dostanete dřív, než on dostane Anitu.“

Oba jsme přikývli.

„A co když lepší nejste?“

Edward se na něho podíval, jako by právě řekl, že zítra nevyjde slunce.

„Edward lepší bude,“ ujišťovala jsem ho.

„Vsadila bys na to život?“ zeptal se Richard.

„Já na to život sázím,“ prohlásila jsem.

Richard maličko zbledl. Přikývl. „To asi jo. Můžu vám nějak pomoci?“

„Poslechni Edwarda,“ navrhla jsem. „Zůstaň tady.“

Richard potřásl hlavou. „To už jsem slyšel. Ale v davu lidí by i Superman potřeboval další oči a uši navíc. Smečka ti může pohlídat záda.“

„Tobě nevadí, že by je to mohlo ohrozit?“

„Říkala jsi, že bys kvůli mému bezpečí vystavila riziku skoro kohokoli,“ řekl. „Já to cítím stejně.“

„Jestli do toho půjdou dobrovolně, dobrá, ale nestojím o to, abys jim to přikázal. Z nikoho není dobrý tělesný strážce, pokud mu vadí, že to musí dělat.“

Richard se rozesmál. „Uvažuješ prakticky. Na chviličku jsem si myslel, že máš o moje vlky doopravdy strach.“

„Naživu mě udrží realistické uvažování, ne přecitlivělost, Richarde.“

„Kdybychom měli pár strážců navíc, trochu by mi to uvolnilo ruce,“ poznamenal Edward.

Podívala jsem se po něm. „Ty dovolíš nestvůrám, aby mi hlídaly záda?“

Usmál se, ale nebyl to příjemný úsměv. „Nestvůry jsou skvělý terč.“

„Oni nejsou terč,“ ohradil se Richard.

„Každý je terč,“ trval na svém Edward, „nakonec.“

„Kdybych si vážně myslela, že bychom ohrozili nezúčastněné přihlížející, nešla bych do toho klubu. To dobře víš, Richarde.“

Chvilku na mě upřeně hleděl a pak přikývl. „Vím.“

V hloubce Edwardova hrdla se ozval tichý zvuk. „Nezúčastnění přihlížející.“ S úsměvem zavrtěl hlavou. „Půjdeme se obléct,“ řekl pak. „Přinesl jsem ti na večer nové hračky.“

Podívala jsem se po něm. „Nebezpečné hračky?“ zeptala jsem se.

„Copak jsou i nějaké jiné?“ Oba jsme se zubili od ucha k uchu.

„Vás dva to baví,“ řekl Richard. Znělo to skoro jako obvinění.

„Kdyby nás to nebavilo, oba bychom dělali něco jiného,“ podotkl Edward.

„Anita lidi nezabíjí pro peníze jako ty.“

Sledovala jsem, jak se z Edwardových očí vytrácí humor, jako když slunce zajde za mraky. Bez něho byly jen nemilosrdné a prázdné. „Mysli si, co chceš, fešáku, ale Anita si mohla vybrat práci, při níž by nic neriskovala. Ale neudělala to. To musí mít důvod."

„Ona není jako ty."

Edward na mě pohlédl prázdnýma očima. „Je mi blíž, než bývala dřív." Hlas měl mírný a skoro netečný, ale mně z něho běhal mráz po zádech.

Opětovala jsem jeho pohled a poprvé po dlouhé době jsem se zamyslela nad tím, čeho jsem se musela vzdát, abych dokázala zmáčknout kohoutek. Je to to samé, čeho se ve svém nitru vzdal Edward, aby mohl tak lehce zabíjet? Zvedla jsem oči k Richardovi a uvažovala, jestli on by to dokázal. Jestli by doopravdy dokázal někoho zabít, až budou lítat chlupy. Někteří lidi to nedokážou. Není se za co stydět. Ale jestli Richard couvne, bude ho to stát život. Ne dneska ani zítra, ale nakonec jo, protože Marcus se o to postará. Richard Marcuse dvakrát porazil a odmítl ho zabít. Pochybuju, že by mu Marcus dovolil ještě jeden pokus. Stephena včera unesli, protože věděli, co Richard udělá. Kdybych s ním nebyla já, už by asi byl mrtvý. Do prdele.

Já se teď musím jenom postarat o to, abych zabila vraha dřív, než on dostane mě. A věřit Richardovi, že se od Marcuse nenechá zabít. Nedovolit Raině, aby mě sejmula. A pak uvidíme, určitě je tu ještě něco dalšího. Jo, aha, ještě se rozhodnout, jestli s Richardem začnu spát, a pokud ano, co to bude znamenat pro můj vztah s Jean-Claudem. Jsou dny, kdy je můj život příliš komplikovaný dokonce i na mě.

13

Najít slavnostní šaty, do kterých si můžete schovat zbraň, je problém. Vlastně jsem neměla v plánu brát si na rande s Jean-Claudem pistoli. Ale to bylo samozřejmě předtím, než jsem se dozvěděla o zabijákovi. Teď už bez ní nikam nepůjdu. Kdybych tušila, že dneska budu potřebovat zbraň, vzala bych si včera černé minišaty a na dnešek si nechala kalhotový kostým. Kdo to ale mohl vědět. Takhle s sebou mám kromě džínů jenom ty šaty. Jsou to černé minišaty s dost širokými ramínky, abych si pod ně mohla vzít podprsenku, když si to pohlídám. Pro jistotu jsem si vzala černou. Nápadně bílá ramínka podprsenky k černým šatům mi vždycky připadala dost vulgární. Sako je z temně černého sametu, bolerko střižené tak, že mi v pase dokonale sedí. Límec a spodní okraj lemují černé korálky.

Sako viselo na klice Richardovy skříně. Seděl zoufale na posteli a díval se, jak si ještě upravuji rtěnku. Nakláněla jsem se dopředu a prohlížela se v zrcadle jeho prádelníku. Šaty jsou tak krátké, že jsem se rozhodla vzít si pod ně černé kombiné, ne místo spodního prádla, ale aby mi zakrývalo kalhotky a všechno spolu ladilo. Ronnie nevěřila, že se ani jednou nesehnu. A měla pravdu. Proto i kdybych se zapomněla, kombiné toho zakrývá víc než většina plavek. Já sama bych si něco tak krátkého nikdy nevybrala. Ronnie na mě má špatný vliv. Kdyby tušila, že mám v plánu vzít si to na schůzku s Jean-Claudem, nejspíš by mi vybrala něco jiného. Říká mu zubáč, nebo ještě hůř. Richarda má ráda.

„Pěkné šaty," pochválil mě Richard.

„Díky." Otočila jsem se před zrcadlem, abych zkontrolovala, jak vypadají šaty. Byly dost nařasené, aby se vlnily, kdykoli se pohnu. Černá pouzdra na předloktích ladila se šaty. A nože k nim tvořily pěkné stříbřité doplňky. Pouzdra na zápěstích skoro zakrývala jizvy na rukou. Vidět byla jenom vyvýšená zjizvená tkáň na levém lokti. Kdysi mi jeden upír potrhal ruku. A ten samý upír mi překousl klíční kost. Na jizvy už jsem si zvykla, ale vždycky jednou za čas se dobře bavím a pak zjistím, že si mě někdo prohlíží a zírá na mě. Potom kvapně odvrátí zrak nebo se mi podívá do očí. Ne že by jizvy byly na pohled ošklivé. Vážně to není nijak strašné. Ale vyprávějí příběh mé bolesti a něčeho mimořádného. Říkají, že jsem byla někde, kde většina lidí ne, a že jsem to přežila. To nejspíš za nějaký pohled stojí.

Černé popruhy, které mi držely nový nůž na zádech podél páteře, byly maličko vidět na ramenou, ale nejvíc na zádech. Rukojeť byla zakrytá mými vlasy, ale neměla jsem v úmyslu odkládat sako.

„Proč sis tohle nevzala včera?“ zeptal se Richard.

„Kalhotový kostým mi připadal vhodnější.“

Hleděl na mě a přejížděl očima spíš po mém těle než po obličeji. Zavrtěl hlavou. „Na schůzku s někým, s kým se nechystáš spát, je to hodně sexy oblečení.“

Vůbec jsem neměla v plánu, aby Richard tyhle šaty někdy viděl, nebo aspoň ne, když si je obléknu kvůli Jean-Claudeovi. Nevěděla jsem, co říct, ale aspoň jsem to zkusila. „Když jsem s Jean-Claudem, věřím si víc než s tebou, takže pro něho mám minisukni, a pro tebe ne.“ Byla to pravda.

„Chceš mi říct, že pro mě se neoblékáš tak sexy, protože jsem příliš neodolatelný?“

„Něco takového.“

„Kdybych ti přejel rukama po stehnech, našel bych kalhotky, nebo podvazky?“ Tvářil se vážně a ublíženě. Kdyby se dělo něco jiného, nemusela bych si s uraženými city svého kluka dělat starosti, ale co teď s tím? Život jde dál, i když jste po krk ve sračkách.

„Kalhotky,“ odpověděla jsem.

„Dozví se Jean-Claude, jaké máš kalhotky?“

„Může se mě zeptat, jakos to udělal ty,“ řekla jsem.

„Dobře víš, že na to jsem se neptal,“ naléhal.

Povzdychla jsem si. „Já nevím, jak ti to ulehčit, Richarde. Jestli můžu udělat něco, abych tě o tom přesvědčila, tak mi to řekni.“

Musím mu přiznat, že po mně nechtěl, abych tam nechodila. Myslím, že si uvědomoval, že by se mu moje odpověď nelíbila. „Pojď sem,“ řekl a natáhl ke mně ruku.

Došla jsem k němu a vzala ho za napřaženou ruku. Posadil si mě na klín s nohama napříč, jako si sednete na klín Santovi. Jednou rukou mě objal a druhou mi položil na stehno.

„Slib mi, že se s ním dneska nevyspíš.“

„Vzhledem k tomu, že na mě někde za rohem číhá nájemný zabiják, si myslím, že to je skoro stoprocentní,“ odpověděla jsem.

„Nedělej si prosím legraci, Anito.“

Pohladila jsem ho po vlasech. Tvářil se tak vážně a dotčeně. „Vždyť ho tak dlouho odmítám, Richarde. Proč ti dnešní večer dělá takovou starost?“

„To ty šaty,“ přiznal se.

„Uznávám, že jsou hodně krátké, ale…“

Přejel mi rukou po stehně, až zmizela pod mojí sukní. Zastavil ji těsně pod krajkou mého kombiné. „Proboha, ty máš krajkové prádlo; vždyť nikdy krajky nenosíš.“

Mohla bych mu vysvětlovat, jak má oblečení ladit dohromady, ale nějak jsem měla pocit, že by ho to neuklidnilo. „Tak fajn, dneska s ním spát nebudu. Ani jsem neměla v plánu s tím někdy začínat.“

„Slib mi, že se sem vrátíš a pomiluješ se se mnou.“ Usmíval se, když to říkal.

Úsměv jsem mu vrátila a sklouzla mu z klína. „Nejdřív se budeš muset proměnit. Musím vidět šelmu v tobě. Nebo mi to aspoň pořád říkáš.“

„Můžu se proměnit, až se vrátíš.“

„Dokážeš se vrátit do lidské podoby dost rychle, aby nám to ještě dneska k něčemu bylo?“

Zasmál se. „Jsem dost silný, abych byl ulfrikem, Anito. A jedna z věcí, které dokážu, je, že můžu měnit podobu skoro libovolně. Neomdlívám, když se vracím do lidské podoby, jako většina kožoměnců.“

„To je praktické,“ poznamenala jsem.

Usmál se. „Vrať se sem dneska v noci a já se pro tebe proměním. Sylvie má pravdu. Musím přijmout, co jsem.“

„A k tomu patří, že to vyzkoušíš na mně?“

Přikývl. „Řekl bych, že jo.“

Při pohledu do jeho vážných očí mi bylo jasné, že jestli se pro mě dneska v noci promění a já to nezvládnu, něco v jeho duši umře. Doufám, že to zvládnu. „Až se dneska vrátím, podívám se, jak se proměňuješ.“

Tvářil se zachmuřeně, jako by čekal, že s křikem uteču. „Dej mi pusu a běž,“ řekl.

Políbila jsem ho a on si olízl rty. „Rtěnka.“ Dal mi ještě pusu. „Ale i pod ní pořád cítím tvoji chuť.“

„Mhhmmm,“ pochvalovala jsem si. Dívala jsem se na něj a skoro se mi nechtělo odcházet. Skoro. Zazvonil zvonek u dveří a já sebou trhla. S Richardem to nehnulo, jako by to slyšel dřív než já.

„Buď opatrná. Nejradši bych tam šel s tebou.“

„Budou tam všude spousty novinářů,“ upozornila jsem ho. „Neprospělo by ti, kdyby se někde objevila tvoje fotka spolu s partičkou příšer. Mohl by ses prozradit.“

„Klidně se prozradím, pokud ti to zajistí bezpečí.“

Miluje svoji práci, ale já mu věřila. Kvůli mně by podstoupil cokoli. „Díky, ale Edward má pravdu. Měla bych takové starosti, jak tě udržet naživu, že bych se nedokázala pořádně postarat sama o sebe.“

„O Jean-Claudea si starosti dělat nebudeš?“

Pokrčila jsem rameny. „Ten se o sebe dokáže postarat sám. A kromě toho už mrtvý je.“

Richard zavrtěl hlavou. „Tomu přece nemůžeš věřit.“

„Ne, Richarde, je mrtvý. Tím jsem si jistá. To, co ho udržuje naživu, je nějaká forma nekromancie. Hodně se to liší od toho, co dělám já, ale pořád je to magie.“

„To možná říkáš, ale v hloubi srdce tomu nevěříš.“

Znovu jsem pokrčila rameny. „Možná ne, ale přece je to pravda.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Richard řekl: „Je tady tvůj nápadník.“

„Už jdu. Ještě si musím znovu nanést rtěnku.“

Richard si prsty otřel rty a podíval se na ně. Měl na nich rudé skvrny. „Aspoň poznám, jestli jsi ho líbala. Tohle bude na jeho bílé košili stejně nápadné jako krev.“

Nepřela jsem se s ním. Jean-Claude vždycky chodil v černé a bílé. Jenom jednou jsem ho viděla v košili, která nebyla bílá. Byla černá. Znovu jsem si namalovala rty a schovala rtěnku do černé kabelky s korálky položené na prádelníku. Tahle kabelka je moc malá dokonce i na firestar. Mám sice derringer, ale ten je na větší vzdálenost v podstatě k ničemu. A k nájemnému vrahovi se nebudu chtít tolik přiblížit. Edward našel řešení. Půjčil mi svůj poloautomat Seecamps .32. Je stejně veliký jako malá .25, jenom o maličko větší než moje dlaň a má malou pažbu. Je to moc pěkná pistole, s ohledem na její ráži a velikost jsem asi neviděla lepší. Chtěla bych takovou. Edward mě informoval, že čekal skoro rok, než mu pistole přišla. Vyrábějí se v podstatě na zakázku. Nebo mi ji dá jako dárek. Fajn, objednám si vlastní − pokud přežiju do rána. Jestli ne, neobjednám si nic.

Dařilo se mi na to nemyslet. Soustředila jsem se na oblékání, na to, aby všechny zbraně byly na svém místě, na Richarda a na cokoli kromě toho, že sloužím jako terč pro někoho dost dobrého, aby si zasloužil 500 000 dolarů za ránu. Musím věřit tomu, že mě Edward udrží naživu. Protože i když by Edward limuzínu zastavil a střílel by, teprve až by viděl můj obličej, většina zabijáků by to udělala jinak. Většina profesionálů dává přednost výstřelu pěkně z bezpečné vzdálenosti. S dalekonosnou puškou můžete být stovky metrů nebo i přes kilometr daleko. S tím já ani Edward nemůžeme nic moc udělat. A o výbušninách nevím vůbec nic. Musím Edwardovi věřit, že se o případné bomby postará. Dneska se svěřuji Edwardovi do rukou a důvěřuji mu víc, než jsem kdy důvěřovala komukoli jinému. To je hodně děsivá představa.

Ještě jednou jsem zkontrolovala kabelku; občanka, rtěnka, peníze, pistole. Normálně s sebou nosím malý kartáč na vlasy, ale na ten dneska nemám místo. Jednu noc s rozcuchanými vlasy přežiju.

Při té myšlence jsem si prohlédla vlasy v zrcadle a ještě jednou je projela kartáčem. Musím přiznat, že vypadaly úžasně. Vlasy jsou na mně nejspíš to nejhezčí. Dokonce ani Ronnie by na nich nedokázala nic zlepšit. Jsou kudrnaté od přírody. I dneska jsem si do nich po sprše včesala kondicionér a nechala je normálně uschnout. Kdysi v Kalifornii se na mě jedna ženská naštvala, že jsem jí nepřiznala, že mám trvalou. Nechtěla věřit, že můj účes je přirozený.

Pověsila jsem si kabelku přes rameno tak, že jsem tenký pásek měla křížem přes hrudník. Splýval se šaty a vypadalo to skoro tak dobře jako bez něj. Kabelka mi ale visela na žebrech jenom o kousek níž než podpažní pouzdro. Párkrát jsem zkusila vytáhnout zbraň a šlo to docela dobře. Ne tak dobře jako z podpažního pouzdra, ale to není divu. Natáhla jsem si sako a snad potisící se prohlédla v zrcadle. Nože ani pistole nebyly vidět. Super. Nakonec jsem si nasadila křížek. Ujistila jsem se, že je schovaný pod šaty, a pak ho přelepila kouskem náplasti. Takhle ho nemusím odkládat, ale nevyklouzne ven a nezazáří na Jean-Claudea. Ještě jednou jsem zvedla kartáč, ale pak jsem ho zase položila.

Stála jsem jako ochromená. Neměla jsem strach jenom ze zabijáka. Děsila jsem se chvíle, kdy se dneska setkají Richard s Jean-Claudem. Nebyla jsem si jistá, jak zareagují, a na nějaký dojemný výstup jsem neměla. Na ten se cítím málokdy.

Zhluboka jsem se nadechla a vykročila ke dveřím. Richard mě následoval. Je to jeho dům. Nemůžu po něm chtít, aby se schoval v koupelně.

Jean-Claude stál vedle televize a prohlížel si police plné videokazet, jako by zkoumal jejich tituly. Je vysoký a štíhlý, i když ne tak vysoký jako Richard. Na sobě měl černé kalhoty a krátké černé sako střižené do pasu stejně jako to moje. Měl vysoké kožené holínky, které mu zakrývaly skoro celé nohy. Měkkou kůži nahoře přidržovaly černé řemínky se stříbrnými přezkami. Černé vlasy měl rozpuštěné po ramenou a o víc než deset centimetrů delší, než když jsem ho viděla poprvé.

Prudce se obrátil, jako by netušil, že tu jsme. Když se ke mně obrátil, mimoděk jsem zalapala po dechu. Košili měl rudou. Její jasný šarlat mu zářil z otevřeného saka. Vysoký límec přidržovaly tři starobylé korále z černého jantaru. Pod límcem se košile rozevírala a odhalovala veliký oválný kus jeho hrudníku. V kruhu rudé látky byla vidět jizva po spálenině ve tvaru kříže, jako by ji schválně zarámoval pro diváky. Ovál holé kůže končil těsně nad černými kalhotami, do kterých byla košile pevně zastrčena.

K jeho bledé kůži, černým vlnitým vlasům a očím v barvě půlnoční modři vypadala košile nádherně. Zavřela jsem otevřenou pusu a pochválila ho. „Elegantní, vážně elegantní."

Usmál se. „Ach, *ma petite*, ty vždycky víš, co říct." V parádních holínkách svižně překonal koberec a já si uvědomila, že bych byla ráda, kdyby si sundal sako. Moc ráda bych viděla, jak se jeho vlasy rozlijí po košili, černé na rudé. Byla jsem si jistá, že to bude nádhera.

Richard ke mně zezadu přistoupil. Nedotkl se mě, ale cítila jsem, že tam stojí. Hřejivá, nešťastná přítomnost za zády. Ani jsem se mu nedivila. Jean-Claude vypadal jako reklama na „Erotické sny, to jsme my". Nemohla jsem mu mít za zlé, že žárlí.

Jean-Claude se zastavil přede mnou, takže kdybych natáhla ruku, mohla jsem se ho dotknout. Stála jsem mezi nimi a symbolický význam toho neunikl ani jednomu z nás.

„Kde je Edward?" podařilo se mi zeptat. Můj hlas zněl skoro normálně. Bod pro mě.

„Kontroluje auto. Myslím, že kvůli zápalným hračkám," prohlásil Jean-Claude s nepatrným úsměvem.

Sevřel se mi žaludek. Někdo doopravdy touží po tom, abych byla do půlnoci mrtvá. Edward prohledává auto, jestli v něm není bomba. Dokonce i mně to připadalo trochu neskutečné.

„Jsi v pořádku, *ma petite?*" Jean-Claude vzal moji dlaň do svých. „Máš studenou ruku."

„Od tebe je to divné postesknutí," podotkl Richard.

Jean-Claude se přes moje rameno podíval na Richarda. „To nebylo postesknutí, ale fakt."

Jeho dlaně byly teplé a já věděla, že to teplo někomu ukradl. No co, má dost ochotných zájemců. Vždycky se najdou lidé ochotní darovat krev vládci města. Ale bez ohledu na to, jak vypadá, je pořád mrtvola sající krev. Při pohledu na něj jsem si uvědomila, že nějaká moje část už to tak nežere. Nebo mi to už je možná fuk. Do háje.

Pomalu si moji ruku zvedl ke rtům, očima však nemířil na mě, ale na Richarda. Vytrhla jsem mu ruku. Pohlédl na mě. „Jestli mi chceš líbat ruku, fajn. Ale nedělej to jenom proto, abys naštval Richarda."

„Omlouvám se, *ma petite.* Máš naprostou pravdu." Obrátil se na Richarda za mnou. „Vám se také omlouvám, pane Zeemane. Nacházíme se v… ošemetné situaci. Bylo by dětinské ji ještě zhoršovat popichováním."

Neviděla jsem Richardovu tvář, ale věděla jsem, že se mračí.

Dovnitř vešel Edward a zachránil nás. Teď už bez řečí můžeme jít. Doufejme.

„Auto je čisté," oznámil.

„To ráda slyším," řekla jsem.

Edward byl připravený na večer. Až ke kotníkům mu sahal hnědý kožený kabát, a jak vcházel do místnosti, pohyboval se jako něco živého. Kabát na několika místech ztěžkle visel. Už dřív mi ukázal některé ze svých hraček rozmístěných tu a tam. Navíc jsem věděla, že tuhý naškrobený límec jeho košile skrývá škrtící drát. To je trošku moc i na mě.

Přelétl očima po obou mužích v mém životě, ale řekl jen: „Pojedu za limuzínou. Dneska se po mně nesháněj, Anito. Budu tam, ale nechceme zabijáka upozornit na fakt, že máš tělesného strážce."

„Dalšího tělesného strážce," podotkl Jean-Claude. „Váš, jak říkáte, zabiják, bude vědět, že jsem s ní."

Edward přikývl. „Jo, kdyby zaútočil na limuzínu, budete tam vy. Pak asi budou mít v plánu sejmout i vás, a to znamená, že použijí pořádnou palebnou sílu."

„Já je současně odstrašuji i lákám, je to tak?" zeptal se Jean-Claude.

Edward se na něho podíval, jako by konečně udělal něco zajímavého. Přesto mu nepohlédl do očí. Já sama jsem jediný člověk, kterého znám, co se může vládci města podívat do očí a nepodlehnout kouzlu. Být nekromant má svoje výhody. „Přesně tak." Řekl to, jako by nečekal, že upír situaci pochopí. Ale jestli je Jean-Claude v něčem dobrý, je to umění přežít.

„Tak půjdeme, *ma petite?* Na večírku na nás čekají." Mávl rukama, aby mě nasměroval ke dveřím, ale za ruku mě nevzal. Podíval se na Richarda a pak zase na mě. Choval se tak strašlivě korektně. Jean-Claude, prvotřídní osina v zadku. Vůbec mu není podobné, aby se choval jako hodný chlapeček.

Otočila jsem se na Richarda. „Už běž. Kdybych ti dal pusu, zase bych ti rozmazal rtěnku."

„Už na sobě máš její rtěnky až dost," poznamenal Jean-Claude. Poprvé dneska večer jsem v jeho hlase zaslechla vášnivý podtón žárlivosti.

Richard udělal dva kroky vpřed a napětí v místnosti zhoustlo. „Znovu ji políbím na dobrou noc, jestli tě to potěší."

„Nechte toho, oba," zarazila jsem ho.

„Rozhodně," souhlasil Jean-Claude. „Po zbytek večera patří mně. Můžu si dovolit být velkorysý."

Richard sevřel ruce do pěstí. Pokojem se rozlil první pramínek energie.

„Já jdu." Bez ohlédnutí jsem se vydala ke dveřím. Než jsem se k nim dostala, Jean-Claude mě dohonil. Jako první sáhl po klice, otevřel je a nechal mě projít.

„Zapomínám na tvoji zálibu v otevírání," poznamenal.

„Já ne," podotkl Richard mírně.

Ohlédla jsem se a viděla ho, jak tam stojí v džínách a tričku napjatém svaly paží a ramen. Pořád byl bosý a husté vlnité vlasy mu visely kolem obličeje. Kdybych tu zůstala, mohli bychom se mazlit na gauči u jednoho z jeho oblíbených filmů. Začínáme mít společné oblíbené filmy, písničky a úsloví, a říkáme jim naše. A možná bychom se šli při měsíčku projít. Vidí ve tmě skoro stejně dobře jako já. Potom bychom snad dokončili to, co jsme začali před schůzkou.

Jean-Claude mě vzal za ruku a já obrátila pozornost k němu. Vzhlížela jsem do těch sytě modrých očí. Do očí modrých jako obloha před bouří nebo jako chladná mořská voda skrývající se v hloubce skaliska. Mohla bych se dotknout těch tří knoflíků a potvrdit si, že jsou to doopravdy starožitné korále. Pohled mi sklouzl k jeho bledě prosvítajícímu hrudníku. Dobře jsem věděla, že spálenina ve tvaru kříže je na dotek drsná a kluzká. Při pohledu na něj se mi sevřela hruď. Je tak nádherný. Bude mé tělo vždycky vnímat tuhle přitažlivost tak, jako se slunečnice obrací za sluncem? Možná. Ale jak jsem tu stála a držela ho za ruku, došlo mi, že to nestačí.

S Jean-Claudem bych mohla mít nádherný románek, ale s Richardem si dokážu představit, že bych s ním prožila celý život. Stačí k tomu láska? I kdyby Richard začal v sebeobraně zabíjet, dokáže snést, kolik lidí zabíjím já? Dokážu já přijmout šelmu v jeho nitru, nebo z ní budu vyděšená stejně jako on sám? Jean-Claude mě bere se vším všudy včetně pistole. Ale já neberu jeho. To, že oba svět vidíme černými brýlemi, přece neznamená, že se mi to líbí.

Vzdychla jsem a nebyl to vůbec šťastný zvuk. Jestli se teď s Richardem vidíme naposledy, měla bych se mu vrhnout kolem krku a dát mu pusu, na kterou nikdy nezapomene. To ale nemůžu. Držím za ruku Jean-Claudea a nesmím to udělat. Bylo by to kruté k nám všem.

„Ahoj, Richarde," loučila jsem se.

„Buď opatrná," opakoval. Znělo to osaměle.

„Půjdete dneska s Louiem do kina?" zeptala jsem se.

Přikývl. „Za chvilku by tu měl být."

„Výborně." Otevřela jsem pusu, abych něco dodala, ale neudělala jsem to. Neměla jsem co říct. Odcházím s Jean-Claudem. A nic, co řeknu, to nezmění.

„Počkám na tebe," řekl Richard.

„Byla bych radši, kdybys nečekal."

„Já vím."

Otočila jsem se a trochu příliš rychle kráčela k limuzíně. Byla bílá. „Ta je ale naleštěná," řekla jsem.

„Říkal jsem si, že černá by vypadala skoro jako pohřebák," vysvětloval Jean-Claude.

Edward vyšel ven s námi. Zavřel za námi. „Až mě budeš potřebovat, budu na místě, Anito.“

Pohlédla jsem mu do očí. „Já vím.“

Věnoval mi letmý úsměv. „Jenom pro jistotu si hlídej záda jako pes kost.“

Zasmála jsem se. „Copak to nedělám pořád?“

Podíval se na upíra stojícího vedle otevřených dveří limuzíny. „Ne tak dobře, jak jsem si myslel.“ Než jsem přišla na nějakou odpověď, odešel Edward do tmy ke svému připravenému autu. Taky dobře. Má pravdu. Příšery mě nakonec dostaly. Svést mě je skoro tak dobré jako mě zabít, a zrovna tak paralyzující.

14

Rudě zářící neonová písmena vysoká dva a půl metru hlásala do světa jméno klubu, Danse Macabre. Byla zakroucená a nakloněná, jako by je právě dopsala ruka nějakého obra. Klub sídlí ve skladišti starého pivovaru. To stojí na nábřeží a celé roky bylo zabedněné a opuštěné. Bylo jediným trnem v oku v řadě módních restaurací, tanečních klubů a barů. Většinu z nich vlastní upíři. Nábřeží se taky říká Distrikt nebo Krvavá čtvrť. Ne ale v kultivované upíří společnosti. Z nějakého důvodu je ta přezdívka štve. Kdopak ví proč?

Zástup návštěvníků se z chodníku přelil do vozovky a limuzínu nakonec prostě zastavila masa lidí. Bylo to tak zlé, že jsem dokonce zahlédla uniformovaného policistu, jak se snaží zatlačit lidi zpátky aspoň natolik, aby auta mohla projet. Dívala jsem se ven černě zbarvenými skly na mačkající se dav. Čeká tam venku vrah? Chystá se mě jeden z těch dobře oblečených a usměvavých lidí zabít? Otevřela jsem kabelku a vytáhla seecamp.

Jean-Claude si pistolku prohlížel. „Jsi nervózní, *ma petite*?“

„Ano,“ přiznala jsem.

Díval se na mě s hlavou nakloněnou ke straně. „Ano, jsi nervózní. Ale proč tě lidský zabiják znervózňuje o tolik víc než všechna nadpřirozená stvoření, jimž jsi stála tváří v tvář?“

„U všech ostatních, kteří mě chtěli zabít, to bylo osobní. To chápu. Ale tenhle, ať už je to kdokoli, mě chce zabít na kšeft. Je to jenom obchod.“

„Proč tě to ale děsí víc? Bez ohledu na vrahovy důvody budeš mrtvá úplně stejně.“

„To ti děkuju,“ řekla jsem.

Pohladil mě po ruce, kterou jsem svírala zbraň. „Jenom se tě snažím pochopit, *ma petite*, nic víc.“

„Nevím docela, proč mi to tolik vadí. Prostě to tak je,“ vysvětlovala jsem. „Jsem ráda, když mí nepřátelé mají tvář. Když tě někdo zabije, nemělo by to být jenom pro peníze.“

„Takže zabíjet pro žold se dotýká tvého cítění?“ divil se. Hlas měl korektní. Až příliš korektní, jako by se v duchu smál.

„Jo, sakra, dotýká.“

„Ale přesto se přátelíš s Edwardem.“

„Nikdy jsem netvrdila, že bych byla nějak zvlášť zásadová, Jean-Claude.“

„Jsi jeden z nejzásadovějších lidí, které jsem kdy potkal, *ma petite.*“

„Jak bych mohla být zásadová, když chodím se dvěma muži najednou?“

„Ty myslíš, že jsi povrchní, protože si mezi námi nedokážeš vybrat?“ Zatímco to říkal, naklonil se ke mně a dlaní mi uhlazoval rukáv saka.

Potíž je, že jsem si už skoro vybrala. Málem jsem mu to řekla, ale pak jsem se zarazila. Za prvé jsem si nebyla jistá na sto procent. Za druhé mě Jean-Claude vydíral, abych s ním chodila. Chtěl mít šanci mě Richardovi přebrat. A to znamenalo s ním doopravdy chodit. Tvrdil: „Není fér, když Richardovi dovolíš, aby tě líbal, a mně ne.“ Kdybych se rozhodla pro Richarda, Jean-Claude by mu údajně ustoupil. Myslím, že je dost velký sobec, aby to myslel vážně. Vládce města si koneckonců nedokáže představit, že by někoho nedokázal získat. Ne, když máte přístup k jeho nádhernému tělu. Pořád mi ho nabízel. A já pořád odmítala. Kdybych před ním dala přednost Richardovi, doopravdy by se s grácií vytratil, nebo by nás všechny zatáhl do hrozného krveprolití?

Hleděla jsem do jeho temně modrých očí, ale odpověď jsem tam nenašla. Znám ho už celé roky. Několik měsíců s ním chodím. Ale pořád je pro mě záhadou. Já prostě netuším, co by udělal. A nemám chuť tenhle knoflík zkoušet zmáčknout. Prozatím ne.

„O čem tak hluboce přemýšlíš, *ma petite?* A neříkej mi, že o zabijákovi. Nevěřil bych ti.“

Nevěděla jsem, co říct, a tak jsem jenom zavrtěla hlavou.

Jeho dlaň mi klouzala po ramenou, až jsem se opírala o oblouk jeho paže. Z pocitu, že mám jeho tělo tak blízko, se mi vzrušením svíralo břicho. Naklonil se ke mně, jako by mě chtěl políbit, a já ho zarazila. Hřbetem levé ruky jsem se mu opřela o hruď. Nejsem si jistá, jestli to něčemu pomohlo, protože jsem se teď dotýkala jeho nahé kůže.

„Celou cestu sem ses choval úžasně. Co bude následovat?“ zeptala jsem se.

„Snažím se tě uklidnit, *ma petite.*“

„No jasně,“ řekla jsem.

Objal mě druhou rukou okolo pasu a obrátil mě horní polovinou těla k sobě. V ruce jsem pořád držela pistoli, ale začínalo to být trapné. Proti Jean-Claudeovi ji nepoužiji a nájemný vrah zamčenými dveřmi nepřijde. Takhle zřejmé násilí uprostřed ohromného zástupu a mezi policisty, kteří řídí dopravu, mi připadalo trochu moc drzé dokonce i na profesionála.

Prostrčila jsem mu ruku za zády. Pořád s pistolí. „Jestli mi dáš pusu, budu si muset upravit rtěnku.“

Sklonil tvář tak, že mě mohl políbit. Jeho rty byly tak blízko mým, že mě mohl vdechnout. Těsně nad mými ústy zašeptal. „To není zapotřebí.“ Políbil mě na tvář a sklouzl rty k okraji čelisti.

Dotkla jsem se jeho tváře hranou pistole a posunula ji tak, abych ji viděla. Jeho oči zmodraly, že bych v nich klidně mohla utonout. „Na krk ne,“ upozornila jsem ho. Myslela jsem to vážně. Jako dárce krve jsem se přihlásila jenom jednou, a to umíral. S vládcem města si tělesné tekutiny nevyměňuji.

Otřel se tváří o pistoli. „Já myslel na něco o trochu níž.“ Sklonil hlavu k mé klíční kosti a olízl mi kůži. Na chviličku mě napadlo, jak nízko má asi v plánu jít, ale pak jsem ho od sebe odstrčila.

„To já ne,“ odpověděla jsem se smíchem.

„Už se cítíš líp, *ma petite?*“

Chviličku jsem na něj zírala a pak jsem se rozesmála. Bylo to tak. „Ty jsi ale mazaný zmetek, víš to?“

„Už mi to říkali,“ odpověděl s úsměvem.

Policie zatlačila dav zpátky a limuzína se rozjela. „Tys to udělal, jenom abys mě rozesmál.“ Znělo to skoro jako výčitka.

Vytřeštil oči. „Byl bych vůbec něčeho takového schopný?“

Hleděla jsem na něj a cítila, jak mi úsměv mizí z tváře. Doopravdy jsem se na něj dívala, ale ne jako na nejpřitažlivějšího muže na světě, ale jako na něho samotného, na Jean-Claudea. Vládce města se stará o to, jak se cítím. Potřásla jsem hlavou. Je vážně milejší, nebo si to jenom namlouvám?

„Proč jsi tak zvážněla, *ma petite?*“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jako obvykle, snažím se přijít na to, jak moc jsi upřímný.“

Jeho úsměv se rozšířil. „Já jsem vždycky upřímný, *ma petite,* dokonce i když lžu.“

„Proto jsi v tom tak dobrý,“ poznamenala jsem.

Jedinkrát sklonil hlavu, skoro jako by se mi klaněl. „Přesně tak.“

Zkoumavě se zahleděl dopředu. „Chystáme se vyplout na oceán médií, *ma petite.* Co kdybys schovala pistoli? Myslím, že pro novináře by to bylo trošičku moc.“

„Novináře?“ divila jsem se. „Myslíš tím místní média?“

„Ano, místní.“

„Cos mi ještě zatajil?“

„Až se otevřou dveře, vezmi mě prosím za ruku a usměj se, *ma petite.*“

Zamračila jsem se na něj. „Co se tu chystá?“

„Budeš představena světu.“

„Co máš za lubem, Jean-Claude?“

„Já za to nemůžu, *ma petite.* Tolik zas světla reflektorů nemiluju. Upíří koncil si mě zvolil, abych byl jeho zástupcem pro média.“

„Já vím, že když jsi vyhrál poslední souboj, musel jsi vystoupit z truhly před místními upíry. Ale není to nebezpečné? Chci tím říct, že jsi zatím předstíral, že jsi vrchní lokaj nějakého tajemného pána. To ti zajišťovalo bezpečí před možnými cizími soupeři.“

„Většina pánů používá bílé koně, *ma petite.* Snižuje to počet vyzyvatelů i lidských zabijáků.“

„To já vím, tak proč chceš všecko zveřejnit?“

„Rada je přesvědčená, že schovávání ve stínu jenom poskytuje munici kritikům. Ti z nás, kteří jsou vhodným terčem pro média, dostali rozkaz vyjít na světlo.“

Zírala jsem na něj. „Jak moc na světlo?“

„Schovej zbraň, *ma petite.* Portýr otevře dveře a budou tam kamery.“ Ostře jsem si ho změřila, ale uklidila jsem seecamp do kabelky.

„Do čehos mě zatáhl, Jean-Claude?“

„Usmívej se, *ma petite,* nebo se aspoň nemrač.“ Než jsem stačila cokoli odpovědět, dveře limuzíny se otevřely. Držel je muž ve smokingu. Blesky fotoaparátů nás oslňovaly a já dobře věděla, že to jeho očím vadí daleko víc než mým. Podal mi ruku a přitom se usmíval. Jestli on bez mrknutí vydrží takovou záplavu světla do obličeje, můžu já být okouzlující. Pohádat se klidně můžeme potom.

Vystoupila jsem z limuzíny a byla jsem ráda, že se držím jeho ruky. Všude kolem nás blýskala světla jako maličká vybuchující slunce. Zástup se valil vpřed a mikrofony na nás mířily jako nože. Kdyby mě pevně nedržel za ruku, zase bych zalezla zpátky do limuzíny. Přisunula jsem se k němu blíž, abych se aspoň udržela na nohou. Kde je sakra jednotka pro rozhánění demonstrací?

Nějaký mikrofon se skoro dotkl mé tváře. Docela zblízka na mě ječel ženský hlas: „Je dobrý v posteli? Nebo je to spíš rakev?“

„Cože?“ zeptala jsem se.

„Je dobrý v posteli?“ Na okamžik bylo skoro ticho a všichni čekali na moji odpověď. Než jsem stačila otevřít pusu a říct něco kousavého, vykročil kupředu Jean-Claude, elegantní jako vždycky.

„My o svých polibcích nevyprávíme, že *ma petite?*“ Jeho francouzský akcent byl silnější než kdykoli předtím.

„*Ma petite* − to je její důvěrná přezdívka?“ vyptával se nějaký mužský hlas.

„*Oui,*“ odpověděl Jean-Claude.

Vzhlédla jsem k němu a on se ke mně sklonil, jako by mě chtěl políbit na tvář. Zašeptal: „Ten zlostný pohled si schovej na potom. Všude jsou kamery.“

Nejradši bych mu řekla, že na ně zvysoka kašlu, ale jedno mi to nebylo. Tedy aspoň myslím, že ne. Připadala jsem si jako zajíc oslněný dálkovými světly. Kdyby na mě v tu chvíli vyskočil zabiják s pistolí, jenom bych stála a dovolila mu, ať mě zastřelí. Právě tahle představa mě víc než cokoli jiného vrátila zpátky na zem a dovolila mi zase začít uvažovat. Pokoušela jsem se proniknout pohledem za reflektory, mikrofony, pár magnetofonů a videokamery. Na kamerách jsem zahlédla emblémy přinejmenším dvou velkých televizních společností. Do háje.

Jean-Claude reagoval na otázky jako profík, usměvavý, elegantní, dokonalá upíří hvězda. Usmála jsem se, na špičkách jsem se o něho opřela a přiblížila rty k jeho uchu tak blízko, že bych mu je mohla olíznout, a doufala jsem, že mikrofony nezachytí to, co mu řeknu. Určitě to vypadalo strašně upejpavě, jako bych byla malá holčička, ale doprčic, nikdo není dokonalý. „Hned mě odsud odveď, nebo vytáhnu pistoli a prostřílím si cestu sama."

Zasmál se a jeho smích mi přejel po kůži jako kožešina. Ten hřejivý zvuk mě šimral a současně byl mnohoznačně obscénní. Reportéři kolem dělali „Oooo" a „Aaahh". Zajímalo by mě, jestli Jean-Claudeův smích působí i z nahrávky nebo z videa. To byla děsivá představa.

„Ale, *ma petite,* ty jsi přece zlobivá."

„Tak už mi nikdy neříkej," šeptala jsem.

„Omlouvám se." Usmál se, zamával a odváděl mě mezi tlačícími se reportéry. Dva upíří portýři mu přišli pomoct proklestit cestu. Oba byli velcí a svalnatí a nebyli mrtví dlouho. Byli růžolící a vypadali skoro jako živí. Dneska večer někoho vysáli. Ale co, to Jean-Claude taky. Bylo pro mě čím dál těžší hodit po příšeře kamenem.

Dveře se otevřely a my vklouzli dovnitř. Ticho bylo nádherné. „Jak se opovažuješ zatáhnout mě do takové mediální show?"

„Nijak tě to neohrožuje, *ma petite*."

„Nenapadlo tě, že kdybych dala přednost Richardovi, asi bych nestála o to, aby celý svět věděl, že jsem chodila s upírem?"

Slabě se pousmál. „Jsem dost dobrý, abys se mnou chodila, ale už ne, aby se to veřejně vědělo?"

„Už jsme spolu byli všude možně, od symfonie po balet. Nestydím se za tebe."

„Vážně?" Ten úsměšek zmizel a nahradilo ho něco jiného, ne doslova vztek, ale něco velice podobného. „Tak proč se zlobíš, *ma petite?*"

Otevřela jsem pusu, ale pak jsem ji zase zavřela. Pravda je, že bych radši tohle divadlo nepodstoupila, protože nejspíš nevěřím, že bych si doopravdy vybrala Jean-Claudea. Je to upír, mrtvola. V tu chvíli jsem

si uvědomila, kolik mám ještě předsudků. Je mi dost dobrý, abych s ním chodila. Je dost dobrý, abych se s ním držela za ruce, a možná i trošku víc. Ale všechno má meze. Pořád je tu bod, kdy řeknu dost, protože je mrtvola. Překrásná mrtvola, ale upír je upír. Do někoho takového se přece nezamilujete. Nemůžete se s ním milovat. Ani náhodou. Porušila jsem jedno z Jean-Claudeových pravidel. Vlastně jsem mu nikdy nedala stejnou šanci jako Richardovi. A teď, v televizním přenosu, je obušek z pytle venku. Vadí mi, že by si někdo mohl myslet, že s ním snad vážně chodím. Že mi na nějaké chodící mrtvole může doopravdy záležet?

Vztek zahnalo vědomí, jaký jsem pokrytec. Netuším, kolik z toho mi bylo vidět ve tváři, a Jean-Claude naklonil hlavu na stranu. „V obličeji se ti míhají nějaké myšlenky, *ma petite*, ale jaké?“

Upřeně jsem na něj hleděla. „Myslím, že ti dlužím omluvu.“

Vykulil oči. „Tak to je vskutku historický okamžik. A za co se mi omlouváš?“

Netušila jsem, jak to zformulovat. „Máš pravdu, nechovala jsem se správně.“

Položil si ruku na hruď, ve tváři hraný úžas. „Připouštíš, že jsi se mnou zacházela jako s ošklivým tajemstvím, když jsi mě schovávala. Žes mě ani nevpustila do svých citů, zatímco ses miliskovala s Richardem a jeho živým tělem?“

Zamračila jsem se. „Tak dost. Uvidím, jestli se ti ještě někdy za něco omluvím.“

„Bude stačit, když si se mnou zatancuješ,“ navrhl.

„Netancuju. To moc dobře víš.“

„Tohle je velkolepé otevření mého tanečního klubu, *ma petite.* A ty jsi moje partnerka. Opravdu mi upřeš jediný tanec?“

Takhle to zní, jako bych se chtěla hádat o hlouposti. „Jeden tanec.“

Usmál se zkaženým úsměvem pokušitele. Takhle se musel usmívat had na Evu. „Myslím, že nám to spolu půjde moc dobře, *ma petite.*“

„To pochybuji.“

„Řekl bych, že by nám spolu šla spousta věcí.“

„Slíbím ti jeden tanec, a ty bys hned chtěl všecko. Neodbytná stvůro.“

S úsměvem se mírně uklonil a oči mu zářily.

Pružným krokem se k nám blížila upírka. Byla aspoň o deset centimetrů vyšší než Jean-Claude, což znamená, že musela mít aspoň metr osmdesát. Byla to modrooká blondýna, a kdyby vypadala ještě o maličko víc nordicky, mohla by dělat reklamu na vyšší rasu. Na sobě měla modrofialové přiléhavé šaty s otvory vystřiženými na patřičných místech. Tělo, které v nich bylo vidět, bylo svalnaté a mělo široká ramena, ale kromě toho i plná prsa. Dlouhé svalnaté nohy se až po

stehna ukrývaly v kožených holínkách přesně stejné barvy, jako měly šaty.

„Anita Blakeová, a tohle je Liv."

„Nech mě hádat," řekla jsem. „Ty šaty vybíral Jean-Claude."

Liv na mě ze své nemalé výšky hleděla, jako by už to, že je vysoká, mělo znamenat, že nahání strach. Když jsem nehnula brvou, usmála se. „On je tu šéf."

Prohlížela jsem si ji. Sama sebe jsem se ptala proč. Cítila jsem, jak mě její věk tíží jako závaží. Je aspoň šest set let stará. Přinejmenším dvakrát starší než Jean-Claude. Tak proč tady nevelí ona? Odpověď jsem vnímala na kůži jako chladný závan. Nemá dost velkou moc. Nepatří k upířím vládcům, a to se nikdy nezmění.

„Na co tak koukáš?" zeptala se. Pohlédla mi přímo do očí a zavrtěla hlavou. „Vážně je proti našemu pohledu imunní."

„Proti tvému pohledu," opravila jsem ji.

Zapřela si ruce v bok. „Co tím chceš říct?"

„Tím chci říct, že nemáš dost šťávy, abys mě zvládla," řekla jsem.

O krok postoupila. „A co tě třeba popadnout a trochu šťávy si z tebe vymáčknout?"

V takovou chvíli by mě to, že pistoli nemám v pouzdře, mohlo stát život. Mohla bych vytáhnout nůž, ale pokud nestojím o to, aby se dostala těsně ke mně, nebude mi k ničemu. Mohla bych strčit ruku do kabelky. Jen málokdo čeká, že z takhle malé kabelky vytáhnete pistoli. Kdyby ovšem Liv zjistila, že sahám po pistoli, byla by u mě dřív, než bych ji stačila vytáhnout. S pistolí v pouzdře bych to riskla. Ale v kabelce přes rameno ne. Upíři jsou strašně rychlí.

„Kolik upírů už jsi zabila, Anito?" zeptal se Jean-Claude.

Ta otázka mě překvapila, ale moje odpověď mě překvapila ještě víc. „Mám přes dvacet legálních zabití."

„A kolik celkem, *ma petite?*"

„To nevím," odpověděla jsem. Už to musí být přes třicet, ale po pravdě řečeno si to nepamatuji. Nevím, kolik životů jsem ukončila. To není dobré znamení.

„Liv patří mně, *ma petite.* Před ní můžeš mluvit."

Zavrtěla jsem hlavou. „Nepřiznávej se k vraždě před cizími lidmi, Jean-Claude. To je pravidlo."

Liv se na mě zahleděla. A to, co viděla, se jí zřejmě nelíbilo. „Takže tohle je Popravčí." Potřásla hlavou. „Není trošičku malá?" Obcházela mě, jako bych byla kůň na prodej. Když byla za mnou, otevřela jsem kabelku. Když zase vyšla přede mě, měla jsem pistoli venku, nenápadně zakrytou kabelkou, ale v mžiknutí oka bych ji skrz ni trefila. Proč ale, když to není nutné?

Liv zavrtěla hlavou. „Je hezká, ale nijak ohromující.“ Stála za Jean-Claudem a přejížděla mu silnýma rukama po ramenou a pažích. Skončila s rukama kolem jeho pasu a hladila mu tělo.

Začínala jsem mít Liv doopravdy dost.

„Udělám pro tebe věci, jaké žádný smrtelník nedokáže, Jean-Claude.“

„Chováš se k Anitě neslušně. Už ti to nebudu připomínat.“ V hlase měl mrazivou chladnou výhrůžku.

Liv se od něho odlepila a postavila se mezi nás. „Úžasného Jean-Claudea donutila lidská žena k celibátu. Lidi se ti za zády posmívají.“

„K celibátu?“ opakovala jsem.

Jean-Claude na mě pohlédl a vzdychl. „Dokud se nepřestaneš chovat jako jeptiška, *ma petite*, budu si já hrát na mnicha.“

Vytřeštila jsem oči. Nedokázala jsem si pomoct. Věděla jsem, že já i Richard jsme každý měli jednoho milence a pak jsme se rozhodli k celibátu. Nikdy jsem ale nepřemýšlela o Jean-Claudeovi a o tom, co dělá k ukojení svých potřeb. Abstinenci bych rozhodně netipovala.

„Vypadáš překvapeně, *ma petite*.“

„Myslela jsem, že někdo, z koho sálá sex tak jako z tebe… Prostě mě to nikdy nenapadlo.“

„Ale kdybys zjistila, že jsem spal s nějakou jinou ženou, živou či mrtvou, a přitom chodím s tebou, co bys udělala?“

„Okamžitě bych ti dala kopačky.“

„No právě.“

Liv se rozesmála hlasitým, odpudivým hýkáním. „Dokonce ani tvá lidská partnerka ti nevěří.“

Jean-Claude se k ní obrátil a v očích mu zablýskly safírové plameny. „Říkala jsi, že se mi za zády smějí.“

Stále ještě s úsměvem přikývla.

„Ale ty jediná se mi směješ do očí.“

Její smích ustal, jako když otočíte vypínačem. Zírala na něj.

„Trochu víc poslušnosti, Liv. Nebo to má být zpochybnění mojí autority?“

Zatvářila se polekaně. „Ne, totiž… nikdy jsem nechtěla…“

Dál na ni hleděl. „Tak to bys mě radši měla požádat o odpuštění, že?“

Klesla na jedno koleno. Nevypadala vyděšeně, spíš jako by udělala obrovské faux pas a teď to chtěla napravit. „Prosím o tvé odpuštění, Pane. Nechala jsem se unést.“

„Ano, tos nechala, Liv. Nezvykej si na to.“

Liv se zvedla na nohy. Samý smích. Všechno odpuštěno. Jakoby nic. Ve vzduchu byla dusná atmosféra intrik. „Já jenom, že nevypadá ani zdaleka tak nebezpečně, jak jsi ji líčil.“

„Anito," oslovil mě Jean-Claude. „Ukaž jí, co máš v ruce."

Odsunula jsem kabelku stranou a na chviličku jí ukázala pistoli.

„Držela bych tě za krk, než bys tu hračku stačila namířit," chlubila se Liv.

„Ne, nedržela," oponovala jsem.

„To má být výzva?" zeptala se.

„Šest set let života plus mínus nějaké desetiletí," poznamenala jsem. „Nezahoď to kvůli hloupé snaze blýsknout se."

„Jak to, že znáš můj věk?"

Usmála jsem se. „Dneska vážně nemám chuť blufovat, Liv. Nepokoušej mě."

Zůstala na mě zírat a přimhouřila neobvyklé oči. „Ty jsi nekromantka. Umíš víc než probouzet mrtvé. Cítím tě ve své hlavě, skoro jako kdybys byla taky upír." Otočila se na Jean-Claudea. „Proč jsem to nevnímala dřív?"

„Její energie vyšlehne, když je v ohrožení," vysvětloval.

To pro mě byla novinka. Pokud vím, tak jsem žádnou energii nepoužívala. Ale nahlas jsem to neřekla. Teď nebyla vhodná chvíle, abych mu kladla hloupé otázky. Dokonce ani ty chytré.

Liv ustoupila stranou, skoro jako by měla strach. „Za hodinu otevíráme. Mám spoustu práce." Couvala ke dveřím a celou cestu ze mě nespustila oči.

Sledovala jsem, jak odchází. Byla jsem potěšena její reakcí, ale nechápala jsem ji.

„Pojď, Anito," zval mě Jean-Claude. „Chtěl bych ti ukázat svůj klub."

Nechala jsem se odvést do hlavní místnosti klubu. Útroby skladiště tu odstranili, takže se otevírala přímo vzhůru a každé ze tří pater bylo ohrazeno zábradlím. Ústřední taneční parket byl obrovský a hladký a v tlumeném světle se leskl. Reflektory byly ukryty tak, že nebylo snadné určit, odkud světlo přichází.

Ze stropu něco viselo. Na první pohled jsem si myslela, že jsou to mrtvoly, ale byly to figuríny, gumoví panáci v životní velikosti. Některé byly nahé, jiné zahalené celofánem, jiné v černé kůži nebo gumě. Jedna gumová panna měla kovové bikiny. Visely na řetězech v různých výškách. Celé se to pohybovalo.

„To je divné," řekla jsem.

„Speciálně pro klub to udělal jeden slibný mladý umělec."

Zavrtěla jsem hlavou. „Je to snad umělecká výpověď?" Zasunula jsem pistoli zpátky do kabelky, ale nechala jsem ji otevřenou. Takhle jsem se k ní dokázala dostat nečekaně rychle. A kromě toho nelze celou noc chodit s nabitou zbraní v ruce. Nakonec do ní dostanete křeč, i když je pistole docela malá.

Jean-Claude se rychle vydal přes taneční parket a já ho následovala. „Liv ze mě měla strach. Proč?“

Ladně a s úsměvem se otočil. „Jsi přece Popravčí.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Říkala, že mě cítí v hlavě jako jiného upíra. Co tím myslela?“

Povzdychl si. „Jsi nekromantka, *ma petite*, a tvoje moc s používáním roste.“

„Ale proč by to mělo nahánět strach šest set let staré upírce?“

„Jsi vytrvalá, *ma petite*.“

„To je jedna z mých nejlepších vlastností.“

„Když ti odpovím, budeš si se mnou užívat v klubu a dělat mi společnost, dokud se tu neukáže ten zabiják?“

„Díky, žes mi to připomněl.“

„Přece jsi na to nezapomněla.“

„Ne, nezapomněla. Tak jo, odpověz na moji otázku a budu hrát, že jsem tvoje děvče.“

„Hrát?“

„Přestaň uhýbat a odpověz na otázku.“ Napadlo mě ještě něco, na co bych chtěla znát odpověď. „Na dvě otázky.“

Nadzdvihl obočí, ale přikývl. „V bájích, pověstech a představách lidí mají upíři schopnosti, které nemáme: ovládat počasí a měnit se ve zvířata. A nekromanti mají být schopni ovládat všechny druhy nemrtvých.“

„Ovládat? Teď tím nemyslíš jenom zombie, že ne?“

„Ne, *ma petite*.“

„Takže Liv se bojí, že si ji podmaním?“

„Něco takového.“

„To je šílenost. Nedokážu poroučet upírům.“ Hned, jak jsem to řekla, bych to nejradši odvolala. Nebyla to pravda. Jednou jsem probudila z mrtvých upíra. Jenom jednou. To mi stačilo.

Asi mi to bylo vidět v obličeji, protože Jean-Claude mě pohladil po tváři.

„Co se děje, *ma petite?* Proč máš v očích takový… děs?“

Otevřela jsem pusu a lhala jsem. „Kdybych dokázala přikázat upírům, co mají dělat, tak by mi před dvěma měsíci Serephina nezměřila tep.“

Jeho tvář zněžněla. „Je mrtvá, *ma petite.* Dočista a nadobro mrtvá. O to ses postarala.“ Naklonil se ke mně a políbil mě na čelo. Rty měl měkké jako samet. Přejel mi jimi po čele, přistoupil blíž a snažil se mě utěšit.

Cítila jsem se provinile. Je pravda, že jsem pořád měla děsivé sny o Serephině. Už jenom z toho, že jsem vyslovila její jméno, se mi sevřel žaludek. Ze všech upírů, kterým jsem kdy stála tváří v tvář, měla

ona nejblíž k tomu, aby mě dostala. Ne že by mě chtěla zabít, k tomu dřív nebo později stejně dojde. Ne, málem ze mě udělala jednu z nich. Skoro mě přesvědčila, abych zatoužila stát se jednou z nich. Nabídla mi něco mnohem cennějšího než sex nebo moc. Nabízela mi klid. Byla to lež, ale pokud jde o lži, patřila k nejlepším.

Proč bych Jean-Claudeovi neřekla pravdu? No, nic mu do toho není, zatraceně. Ale ve skutečnosti mě děsilo to, co jsem udělala. Nechtěla jsem se tím zabývat. Nechtěla jsem na to myslet. Vůbec jsem nechtěla vědět, jaké by byly hypotetické důsledky toho, že bych upíry ve dne probouzela z mrtvých.

„*Ma petite*, ty se celá chvěješ." Odsunul mě od sebe a zkoumal můj výraz.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jde po mně nájemný zabiják a ty se mě ptáš, proč se třesu."

„Ty to sama moc dobře víš, *ma petite*. Kvůli tomuhle to není."

„Nelíbí se mi, že mě na upíry používáš jako strašáka. Tak děsivá zase nejsem."

„To ne, ale já jsem ten dojem posílil."

Odstrčila jsem ho. „Chceš tím říct, že jsi ostatním upírům vyprávěl, že je dokážu ovládat?"

„Párkrát jsem to naznačil." Usmál se a z toho prostého výrazu bylo jasné, že myslí na něco ošklivého.

„Ale proč, proboha?"

„Poučil jsem se od tvého diplomatického Richarda. Spoustu vlků si získal prostě tím, že jim slíbil, že s nimi bude jednat hezky a nebude je nutit dělat věci, které nechtějí."

„No a?" pobízela jsem ho.

„Já jsem zase upíry přilákal do své tlupy slibem bezpečí místo strachu a obav."

„Liv taky?"

Přikývl.

„Jak si můžeš být jistý, že nezinscenují palácový převrat?" zeptala jsem se.

„To se dá zajistit."

„Třeba tím, že jim pohrozíš nekromantkou," dodala jsem.

Usmál se. „Ovšem."

„Ale všichni tomu neuvěří."

„Já určitě ne," přerušil nás nějaký hlas.

15

Otočila jsem se a viděla jiného upíra. Byl vysoký a štíhlý a jeho kůže měla barvu čistých bílých prostěradel, ale pod prostěradly se nepohybují svaly. Prostěradla nesbíhají ze schodů a bohorovně nekráčejí přes místnost. Vlasy mu padaly skoro na ramena a byly čistě rudé, takže měly skoro barvu krve. Ten odstín divoce kontrastoval s jeho bledostí. Na sobě měl kabát se šosy, jaké se nosily v osmnáctém století, ale pod ním zářila jeho hubená nahá hruď. Silná látka byla pokrytá výraznou výšivkou tak intenzivně zelenou, že doslova svítila. Měla stejnou barvu jako jeho oči. Zelenou jako kočičí oči, zelenou jako smaragdy. Od pasu dolů byl oblečený do zelených lycrových legín, které nenechávaly představivosti moc prostoru. Kolem pasu měl jako pirátský pás černou šerpu se zeleným střapcem. Jeho oděv doplňovaly černé, po kolena vysoké těžké boty.

Myslela jsem, že znám všechny pijavice ve městě, ale najednou tu během ani ne dvou minut byly dvě nové. „Kolik nových upírů je ve městě?“ chtěla jsem vědět.

„Jenom pár,“ připustil Jean-Claude. „Tohle je Damian. Damiane, to je Anita.“

„V tomhle oblečení si připadám jako idiot,“ prohlásil.

„Ale vypadáš v něm báječně, že ano, *ma petite?*“

Přikývla jsem. „Dá se to tak říct.“

Jean-Claude obcházel kolem nového upíra a sbíral mu z fraku imaginární smítka. „Tobě se to nelíbí, Anito?“

Vzdychla jsem. „Já jenom…“ Pokrčila jsem rameny. „Proč všechny kolem sebe nutíš, aby se oblékali, jako kdyby vystoupili z nějaké sexuální fantazie s ohromným rozpočtem na kostýmy?“

Rozesmál se a zvuk mě obklopil a dotýkal se mě mnohem níž, než se mě kdykoli dotkl on. „Dost,“ chtěla jsem ho zarazit.

„Vždyť se ti to líbí, *ma petite*.“

„Možná, ale stejně toho nech.“

„Jean-Claude měl vždycky úžasný vkus na oblékání,“ řekl Damian, „a sex patřil k jeho oblíbeným kratochvílím, že ano?“ V tom, jak vyslovil poslední slova, bylo něco, co z nich rozhodně nedělalo lichotku.

Jean-Claude se k němu obrátil. „Ale přes všechnu moji fintivost jsi tady, na mojí půdě, a žádáš mě o ochranu.“

Zorničky Damianových očí pohltil výboj zeleného ohně. „Mockrát ti děkuji, žes mi to připomněl."

„Nezapomínej, kdo je tady pán, Damiane, nebo tě odsud vykážu. Samotný koncil intervenoval u tvé bývalé paní a zachránil tě před ní. Ale nechtěla se tě vzdát. Já jsem se za tebe přimluvil. Zaplatil jsem za tebe výkupné, protože jsem nezapomněl, jaké to je být v pasti. A být přinucen dělat věci, které dělat nechceš. Být zneužíván a mučen."

Damian se trochu narovnal, ale očima neuhnul. „Máš pravdu. Jsem ti… vděčný, že tady můžu být." Odvrátil zrak, pak sklopil oči a roztřásl se. „Jsem rád, že jsem se jí zbavil." Když zvedl pohled, měl oči zase normální. Podařilo se mu usmát, ale až k očím úsměv nedospěl. „Převlékání do kostýmů není to nejhorší, co jsem kdy dělal."

V jeho hlase byla taková bolest, že bych nejradši Jean-Claudea poprosila, aby mu dovolil převléct se do kalhot, ale neudělala jsem to. Jean-Claude se tu pohybuje po velice tenkém ledě. Damian je přes pět set let starý. Není to pán, ale přesto má zatraceně velikou moc. S Liv a Damianem by si Jean-Claude asi poradil, ale jestli je jich tu víc, potom na to nemá. A to znamená, že tyhle dominantní hrátky jsou nezbytné. Ostatní nesmějí zapomenout, kdo je pán, protože jakmile by se to stalo, byl by vyřízený. Kdyby se mě ale zeptal na názor, než je sem pozval, rozhodně bych řekla, ať to nedělá.

Na opačné stěně sálu se otevřely dveře. Byly to černé dveře v černé stěně, takže když z nich vyšla ta žena, vypadalo to skoro jako kouzlo. Byla asi stejně vysoká jako já, s kudrnatými, po pás dlouhými vlasy, které se jí vlnily po ramenou černého, až po kotníky dlouhého pláště. Pod ním měla svítivě tyrkysové legíny a sportovní podprsenku stejné barvy. Od kalhot se k podprsence táhly překřížené tenké pásky a zdůrazňovaly její úzký pas. Černé latexové holínky jí sahaly pod kolena a končily malými jazýčky, které jí je zakrývaly. Sešla ze schodů a kráčela přes parket volným plavným krokem, který se skoro blížil běhu. Vstoupila do místnosti, jako by to byl její pokoj. Nebo to možná její pokoj byl, vypadala, že je tu docela doma.

S úsměvem se zastavila před námi a její příjemné oříškové oči vypadaly díky tyrkysové stužce kolem krku zelenější. „Tak co myslíte?"

„Vypadáš překrásně, Cassandro," pochválil ji Jean-Claude.

„Ty v tom vypadáš rozhodně líp než já," podotkl Damian.

„To je věc názoru," namítla jsem.

Žena se obrátila ke mně. Přejela pohledem po celém Damianově těle, pohlédla mi do očí a obě jsme se rozesmály.

Damian se zatvářil zmateně a Jean-Claude se mi podíval do tváře. „*Ma petite,* vysvětli nám prosím ten vtip."

Znovu jsem Cassandře pohlédla do očí, spolkla smích a zavrtěla hlavou. Několikrát jsem se zhluboka nadechla. Když jsem si byla docela jistá, že můžu promluvit, aniž bych se rozesmála, řekla jsem. „Tomu byste nerozuměli, to je taková holčičí věc."

„Velice diplomaticky řečeno," pochválila mě Cassandra. „To na mě udělalo dojem."

„Kdybys věděla, jak je pro *ma petite* diplomacie těžká, byla bys ohromená ještě daleko víc," poznamenal Jean-Claude. Konečně vtip pochopil, jako by tu mohla být nějaká pochybnost.

Damian se na nás pořád rozpačitě mračil. No, nevadí.

Jean-Claude znovu pohlédl na Cassandru, pak na mě a zase zpátky. „Vy se znáte?"

Současně jsme zavrtěly hlavami.

„Cassanda, Anita. Má nová vlčice, seznam se se světlem mého žití. Cassandra bude dneska v noci jedním ze tvých strážců."

„Jsi hodně dobrá. Já bych na to nepřišla."

Její úsměv se ještě rozšířil. „Richard říkal, že ani u něho jsi nejdřív nevěděla, že je vlkodlak."

Okamžitě ve mně vzplála jiskřička žárlivosti. Ale samozřejmě, jako Jean-Claudeův vlkodlak musí patřit k Richardovým stoupencům. „Nebyla jsi na schůzce."

„Jean-Claude mě potřeboval tady. Nedokáže se obejít bez Jasona i beze mě."

Obrátila jsem se na Jean-Claudea. Dobře vím, co pro něj Jason dělá. Hned po ránu mu saje krev, a to má u upírů hodně blízko k sexu. „No ne," řekla jsem.

„Neměj strach, *ma petite*. Cassandra mi nedává ani krev. Má toho s Richardem hodně společného. Jsem přesvědčený, že ji pro mě Richard vybral, protože tě v určitém ohledu připomíná. A nejen tělesně, ale i určitým *je ne sais quoi*."

„*Je ne sais quoi* znamená francouzsky nic," divila jsem se.

„Znamená to definovatelné cosi, které se dá jen obtížně vyjádřit slovy, *ma petite*. Je to vlastnost, jež se ve slovníku nevyskytuje."

„Mluví hezky, co?" ušklíbla se Cassandra.

„Má i světlé chvilky," řekla jsem. „Nemůžeš Jasona každé ráno vysávat. Dokonce i vlkodlak se potřebuje trochu zotavit."

„Stephen je ochotný dárce."

„Proč nebyl Stephen včera v noci s tebou?" zajímala jsem se.

„To má být výčitka?" zeptal se Jean-Claude.

„Prostě mi odpověz."

„Požádal mě o volný večer, protože chtěl být se svým bratrem. Kdo jsem já, abych stál v cestě rodinným závazkům?" Když to říkal, díval

se na mě, jako by z tohohle tématu vůbec neměl radost. Jasně. To já taky ne.

Stephena zradil vlastní bratr, fungoval jako návnada v pasti. Zatraceně. „Kde je Stephen?“

„Je vzadu,“ odpověděla Cassandra. „Pomáhal mi tohleto si obléct. Nedosáhla jsem na všechny pásky.“ Shodila kabát z ramen a otočila se, abych ji viděla zezadu. Pásky tvořily hustou síť a většinou byly na místech, kde si je bez cizí pomoci nedokážete zapnout. Znovu vklouzla do kabátu, obrátila se a pohlédla na mě. „Ty tu pozici alfa samice bereš hodně vážně, že jo?“

Pokrčila jsem rameny. „Beru hodně vážně Stephenovo bezpečí.“

Cassandra s vážným a zamyšleným výrazem přikývla. „To se mi líbí. Alfa fena je někdy jenom symbolická pozice. Je to jenom označení milenky vůdce smečky. Většina z nich nebývá tak aktivní jako Raina.“ Když vyslovila její jméno, zašklebila se, jako by spolkla něco trpkého.

Jean-Claude nás přerušil. „Nechám vás tady, abyste si mohly popovídat. Musím ještě před otevřením něco zařídit.“ Políbil mě na hřbet ruky a byl pryč a nechal nás stát samotné uprostřed parketu. Damian se vytratil hned po něm, jako bych ho o to požádala.

Na okamžik jsem znervózněla. Stály jsme s Cassandrou moc na ráně. „Pojďme támhle.“ Ukázala jsem na schody vedoucí do vyššího poschodí. Sedly jsme si na ně a já si musela přihladit sukni. Vůbec to nepomohlo. Musela jsem držet nohy a kolena u sebe, jinak bych byla před celou místností odhalená. Sakra.

„Budu hádat,“ začala jsem. „Raina tě chtěla mít v těch svých filmech.“

„Chce pro filmy každého, kdo je aspoň vzdáleně atraktivní. I když tě z toho může dostat, když s někým na zkoušku vlezeš do postele. Mně na zkoušku nabídla Gabriela. A ten zatracený leopard dokonce není ani člen smečky.“

„Kdyby byl, udělala by z něho vůdce,“ poznamenala jsem.

Cassandra zavrtěla hlavou. „Gabriel by nedokázal porazit ani Marcuse, o Richardovi nemluvě. Je vůdce leopardodlaků jen proto, že tam nikdo silnější není. Je sice alfa, ale je zkažený. A to ho oslabuje.“

„Sexuální úchylka nemusí znamenat, že v souboji prohraješ,“ namítla jsem.

„O to nejde,“ vysvětlovala Cassandra. „Má rád nebezpečí při sexu. Lykantropové přežijí spoustu zranění.“ Zachvěla se. „Co všechno se mnou chtěl dělat.“ Pohlédla na mě a v očích se jí objevil strach. „Tvrdí, že tě jednou přitiskl k zemi a ty jsi ho málem vykuchala.“

Odvrátila jsem zrak. „Jo.“

Cassandra mě pohladila po ruce a já necítila vůbec žádnou energii. Dokázala to, čím je, skrývat stejně dobře jako Richard. Sylvie vedle ní

vypadala jako amatérka. Její dotek mě přiměl, abych se k ní zase otočila. „Úplně z tebe šílí, Anito. Richardovi jsem to neřekla, protože, no, jsem ve smečce nová. Do města jsem přijela asi před čtrnácti dny. Bála jsem se, že kdybych mu řekla, co o tobě Gabriel povídá, mohl by provést nějakou hloupost. Ale když jsem tě teď potkala, možná bude stačit, že to řeknu tobě. Můžeš se sama rozhodnout, jestli to Richard musí vědět."

Tvářila se hrozně vážně. To mě děsilo. „Co Gabriel říkal?"

Cassandra se zhluboka nadechla. „Jsi součástí takové jeho fantazie. Chce, abys byla ozbrojená noži a snažila se ho zabít, zatímco on tě bude znásilňovat."

Zůstala jsem na ni zírat. Nejradši bych řekla, to si snad děláš legraci, ale věděla jsem, že nedělá. Gabriel je přesně takhle zvrácený. „A jak ten film podle něho skončí?"

„Umřeš," odpověděla.

„Když mě bude znásilňovat?" ujišťovala jsem se.

Přikývla.

Objala jsem si rukama paže a přejela si po nich rukama. Napjala jsem záda a vnímala zbraně, které jsem u sebe měla. Jsem ozbrojená. Jsem v bezpečí, ale přesto jsem nadávala.

Dotkla se mého ramene. „Jsi v pohodě?"

„No není to dojemné," ozval se za námi na schodech mužský hlas. Cassandra byla v mžiku na nohou a otočila se proti němu. Já zasunula ruku do otevřené kabelky a vytáhla seecamp. Pistole se trochu zachytila o podšívku a to mě stálo několik okamžiků, ale pak byla venku a namířená. Cítila jsem se líp. Otočila jsem se na schodech a klekla si na jedno koleno. Se vstáváním jsem se neobtěžovala. To, že vstanete, z vás někdy dělá lepší cíl.

Asi pět schodů nad námi stál Sabin. Děsivě blízko na to, že o něm ani jedna z nás nevěděla. Oblečený byl stejně, jako když jsem se s ním sešla v kanceláři. Plášť s kapucí ho zakrýval od hlavy k patě. Teď jsem pod něj viděla. Žádné nohy tam nebyly. On se nad schody vznášel. „Přál bych si, abyste mohla vidět výraz ve své tváři, slečno Blakeová."

Polkla jsem vzrušený tep a prohlásila: „Netušila jsem, že tady dnes večer budete, Sabine."

Cassandra se k němu o krok přiblížila a z hrdla jí uniklo tiché zavrčení. „Já vás neznám," varovala ho.

„Uklidni se, vlčice. Jsem Jean-Claudeův host, že ano, slečno Blakeová?"

„Jo," přisvědčila jsem. „Je to host." Přestala jsem na něj mířit, ale pistoli jsem neschovala. Zatraceně dobře se k nám dokázal připlížit.

„Ty ho znáš?" ujišťovala se Cassandra. Pořád stála nade mnou upírovi v cestě. Brala svůj úkol bodyguarda naprosto vážně.

„Potkala jsem se s ním.“

„Je neškodný?“

„Ne,“ odpověděla jsem, „ale není tu, aby mi ublížil.“

„A komu tu chce ublížit?“ chtěla vědět Cassandra. Pořád neustoupila ani o píď.

Sabin klouzal ze schodů a plášť se kolem něho divně vlnil jako rukáv na amputované ruce. „Přišel jsem se podívat na dnešní představení, to je všechno.“

Cassandra couvla a zůstala stát o schod nade mnou. Vstala jsem, ale zbraň jsem pořád držela v ruce. Byla jsem nervóznější než obvykle. Taky jsem si vzpomněla, jak mě Sabin na dálku do krve zranil. Mít pistoli v pohotovosti mi připadalo jako dobrý nápad.

„Kde je Dominik?“

„Někde tady bude.“ Jeho kapuce byla jako číše plná temnoty, ale já věděla, že si mě prohlíží. Cítila jsem na sobě jeho pohled jako závaží.

Zastavil se na schodu těsně nad Cassandrou, dva nade mnou. „Kdo je vaše krásná společnice?“

„Sabine, to je Cassandra. Cassandro, Sabin.“

Zpod pláště vyklouzla ruka v černé rukavici. Natáhl se ke Cassandře, jako by ji chtěl pohladit po tváři.

Ucukla. „Nedotýkejte se mě.“

Jeho ruka se uprostřed pohybu zastavila. Pohltila ho nehybnost. Už jsem viděla upíry v naprosté strnulosti a myslela jsem si, že to má optické důvody. Na Sabinovi nic vidět nebylo, ale prázdnota z něj přesto sálala. Iluze tak byla ještě dokonalejší, jako by se na schodech vznášel prázdný plášť.

Z té letargie se ozval jeho hlas. Zněl děsivě. „To je můj dotek tak odporný?“

„Páchneš nemocí a smrtí.“

Sabin zase stáhl ruku pod plášť. „Jsem urozený host. Patří k mým právům požádat o určitou… společnost. Mohl bych si říct o tebe, vlčice.“

Cassandra na něho zavrčela.

„Nikdo nebude násilím někoho posílat do cizí postele,“ řekla jsem.

„Jste si tím tak jistá, slečno Blakeová?“ zeptal se Sabin. Proplul kolem Cassandry. Otřel se o ni pláštěm a ona se otřásla.

Já jsem ho necítila. Nemám tak dobrý čich jako vlkodlaci. Ale viděla jsem něco z toho, co je pod pláštěm. To si nějaké to oklepání rozhodně zaslouží.

„Cassandra byla Jean-Claudeovi jenom zapůjčena. Patří ke smečce, takže si jistá jsem.“

Cassandra se na mě ohlédla. „Budeš mě chránit?“

„Teď to přece mám v popisu práce, nebo ne?“

Zkoumavě mi hleděla do obličeje. „Jo, nejspíš jo.“ Hlas měla tichý, jako by vrčení byl jen vzdálený sen. Až na oblečení vypadala docela normálně.

„Vy jste viděla, co se ze mě stalo, slečno Blakeová. Chvějete se při mém doteku odporem?“

Sestupovala jsem po schodech, dokud jsem nestála na parketu. Tady mám mnohem pevnější oporu než na schodech. „Potřásla jsem vám přece rukou.“

Sabin sklouzl až na nejnižší úroveň tanečního sálu. Temnota uvnitř jeho kapuce se rozplynula. Odhodil ji dozadu a odkryl zlaté vlasy a zhyzděnou tvář.

Cassandra vyjekla. Couvala, dokud nenarazila na zábradlí. Myslím, že v tu chvíli Sabin mohl vytáhnout pistoli a zastřelit ji, a ona by vůbec nezareagovala.

Usmál se na ni. Jeho nádherná ústa trhala shnilé maso. „Copak jsi nikdy neviděla nic podobného?“

Těžce polkla, takže to bylo slyšet až ke mně. Jako by se pokoušela přemoct zvracení. „Nikdy jsem neviděla nic tak děsivého.“

Sabin se zase otočil ke mně. Jedno jeho oko bylo pořád jasné a čistě modré, ale druhé v jamce puklo a bylo zalito proudem hnisu a nějaké řidší tekutiny.

Teď jsem polykala zase já. „Včera bylo vaše oko v pořádku.“

„Říkal jsem, že se to rychle šíří, slečno Blakeová. Myslela jste si, že přeháním?“

Zavrtěla jsem hlavou. „To ne.“

Ruka v rukavici se zase vynořila z úkrytu. Vzpomněla jsem si na její měkkou konzistenci, když jsem ji včera stiskla. Nestála jsem o to, aby se mě dotýkal, ale v nádherném oku měl takový výraz, takovou bolest v tom, co zbylo z jeho obličeje, takže to vydržím. Nepohnula jsem ani brvou. Bylo mi ho líto. Vím, že to je pěkná pitomost, ale bylo to tak.

Černá rukavice se vznášela u mého obličeje, ale nedotýkala se mě. Seecamp v mé ruce zůstal zapomenutý. Konečky Sabinových prstů mi přejely po tváři. Rukavice byla plná tekutiny jako nějaký obscénní balónek.

Upřeně na mě pohlédl. Já mu pohled vrátila. Rozevřel dlaň kolem mé spodní čelisti a stiskl. V rukavici bylo něco tvrdého, nějaké pevné kousky a kosti, ale ruka už to nebyla. Tvar tomu dodávala jenom rukavice.

Z krku mi unikl tichý, neartikulovaný zvuk. Nedokázala jsem to zastavit.

„Třeba bych mohl požádat o vás?“ uvažoval.

Couvla jsem před jeho stiskem. Měla jsem strach ucuknout rychle. Bála jsem se, že prudký pohyb by mohl rukavici utrhnout. Nestála jsem o to, aby se proměnil v kaluž páchnoucí tekutiny. Pohled na něj byl dost děsivý i bez toho.

Sabin se mě nesnažil zastavit. Možná měl strach z toho samého jako já.

„Zase zneužíváš moji pohostinnost?“ ozval se Jean-Claude. Stál na tanečním parketu s pohledem upřeným na Sabina. Z očí mu šlehaly jasně modré blesky. Jeho pleť byla bílá a hladká jako leštěný mramor.

„Vlastně jsi mi pohostinnost ani neprojevil, Jean-Claude. Je zvykem hostu nabídnout společnost.“

„Netušil jsem, že z tebe ještě zbylo tolik, abys měl podobná přání,“ omlouval se Jean-Claude.

Sabin se ušklíbl. „Je to krutá nemoc. Ještě mi neshnilo celé tělo. A žádostivost zůstává, i když její nádoba je tak groteskní, že se mě nikdo nechce dotknout. A rozhodně ne ze své vůle.“ Zavrtěl hlavou a na straně hlavy mu pukla kůže. Po tváři mu stékalo cosi černého a hustšího než krev.

Cassandra tiše zasténala. Má tělesná strážkyně asi bude zvracet. Třeba je ten zápach pro ni moc silný.

„Jestli mě někdo z mých lidí dostatečně rozzlobí v době, kdy budeš na mém území, můžeš ho mít. Ale nemůžu ti někoho dát jen proto, že si to přeješ. Ne každý by to přežil se zdravým rozumem.“

„Jsou dny, Jean-Claude, kdy mám pochybnosti o vlastním zdravém rozumu.“ Sabin sjel pohledem z Cassandry na mě. „Myslím, že tvoji vlčici by to zlomilo. Ale řekl bych, že tvoje služebnice by to přežila.“

„Ta je pro tebe nedostupná, Sabine. Jestli ještě jednou zneuctíš mou pohostinnost podobnou urážkou, tak tě bez ohledu na výnos rady zničím.“

Sabin se k němu otočil. Oba upíři se upřeně měřili. „Byly doby, Jean-Claude, kdy si se mnou nikdo netroufl takhle mluvit, nikdo kromě koncilu.“

„To bývávalo,“ upozornil ho Jean-Claude.

Sabin si povzdechl. „Jo, bývávalo.“

„Klidně si užívej show, ale už mě neprovokuj, Sabine. Když jde o *ma petite*, nesnáším žerty.“

„Dělíš se o ni s vlkodlakem, ale se mnou nechceš.“

„To je naše věc,“ odsekl Jean-Claude, „a už o tom nebudeme mluvit. Pokud ano, budu to chápat jako výzvu, a na to ty nemáš.“

Sabin se mírně uklonil. K něčemu takovému není snadné získat bez nohou dostatečnou oporu. „Ty jsi vládce města. Tvoje slovo je zákon.“ Slova byla naprosto korektní, ale jejich tón byl výsměšný.

Přiblížila se k nám Liv a zůstala stát o krok vzadu za Jean-Claudem. „Je čas otevřít, Pane.“ Myslím, že to „pane“ dodala schválně. Jean-Claude většinou stádo trestal za to, že mu tak říká.

Jean-Claude je pobídl. „Všichni na místa.“ Jeho hlas zněl přiškrceně.

„Já si najdu stůl,“ navrhl Sabin.

„To rozhodně udělej,“ přikývl Jean-Claude.

Sabin zase zvedl kapuci do původní polohy. Rychle klouzal zpátky ke schodům a zamířil ke stolům v poschodí. Nebo se bude jenom tak vznášet u stropu.

„Omlouvám se, *ma petite*. Obávám se, že jeho nemoc postupuje i v hlavě. Dej si na něj pozor. Cassandru budu potřebovat při představení. Zůstane s tebou Liv.“

Změřila jsem si vysokou upírku. „Ta se kvůli mně do dráhy kulky nevrhne.“

„Jestli mě zklame, dám ji Sabinovi.“

Liv zbledla, což pro upíra není snadný trik, i když je nakrmený. „Prosím, to ne, Pane.“

„Teď už věřím, že to udělá,“ připustila jsem. Kdybych měla na výběr mezi tím, spát se Sabinem, a kulkou, brala bych kulku. Podle výrazu na Livině tváři se mnou naprosto souhlasila.

Jean-Claude odešel, aby se připravil na své entrée.

Cassandra mi pohlédla do očí. Nebyla jenom bledá, byla doslova zelená. Uhnula přede mnou očima, jako by měla strach, co v nich uvidím. „Mrzí mě to, Anito.“ Odcházela ke dveřím, kterými předtím vešla. Připadalo mi, že se za své chování stydí. Nejspíš jí to nemůžu mít za zlé.

Cassandra jako tělesná strážkyně ve zkoušce neobstála. Mezi lykantropy má velikou moc, ale Sabin ji naprosto vyvedl z míry. Kdyby zkusil zaútočit, byla by nejspíš v pohodě, ale on tu jenom stál a hnil jí před očima. Co máte dělat, když obludy žalostně prosí o soucit?

Vstupy se otevřely a dav se valil dovnitř jako povodeň a rozléval se klubem v záplavě hromového rámusu. Pistoli jsem zase zasunula do kabelky, ale tu jsem nezavřela.

Vedle mého lokte promluvila Liv. „Tvůj stůl je tamhle.“ Šla jsem s ní, protože jsem uprostřed strkajícího se zástupu nechtěla zůstat sama. A navíc začala moji bezpečnost najednou brát velice vážně. Nedivím se jí. Sabinovo nakažené tělo je účinná výhrůžka.

Cítila bych se líp, kdybych nevěřila tomu, že by to Jean-Claude udělal. Ale natolik ho už znám. Klidně by Liv Sabinovi dal. Doopravdy. A pohled v upírčiných očích prozrazoval, že to dobře ví i ona.

16

Můj stůl byl největší v řadě malých černých stolků. Skoro dokonale splývaly s černými zdmi. S touhle výzdobou ladily i moje šaty. Vážně se budu muset podívat po něčem v jiném barevném schématu. Stůl stál dál od zdi u zábradlí, takže mi houstnoucí zástup nebude bránit ve výhledu na taneční parket. Znamenalo to ale také, že budu mít odkrytá záda. Odsunula jsem si židli tak daleko, že jsem za zády měla zeď, ale dobře jsem si uvědomovala, že se zábradlí napravo ode mě zatáčí, takže se kdokoli může přiblížit a vystřelit na mě v relativním skrytu před ostatními.

Liv byla samozřejmě se mnou. Stála mi za zády s rukama složenýma na břiše a scházel jí už jenom neon s nápisem bodyguard.

Přiznávám, že má kabelka byla otevřená. Pistoli jsem měla na dosah a byla jsem v pokušení si ji položit na klín. Byla jsem vystrašená, ale o to nešlo. Měli jsme plán. A k tomu nepatřilo zabijáka vyděsit.

Vzala jsem Liv za paži.

Sklonila se ke mně.

„Měla bys být nenápadná."

Zatvářila se zmateně. „Mám ti zajistit bezpečí."

„Tak si sedni a předstírej, že jsi moje kamarádka. Past nesklapne, když uvidí, že mě někdo hlídá."

Klekla si vedle mě. Nejspíš by se tolik sklonit nedokázala. „Nebudu riskovat, že mě dá Sabinovi. Je mi fuk, jestli tvůj vrah bude vědět, že tady jsem, nebo ne."

Nebylo lehké se na ni zlobit, ale byla jsem ochotná se o to pokusit. Naklonila jsem se k ní. „Podívej se, buď budeš spolupracovat, nebo ode mě běž pryč."

„Poslouchám Jean-Claudea, ne jeho couru."

Pokud si dokážu vzpomenout, nikdy v životě jsem neudělala nic, za co bych si zasloužila označení coura. „Jean-Claude ti řekl, že jestli ho zklameš, dá tě té hnijící mrtvole. Je to tak?"

Liv přikývla. Prohledávala očima zástup za mými zády. Vážně se snažila dělat svou práci, ale úsilí na ní bylo vidět.

„Netvrdil přece, že tě potrestá, když se mi něco stane."

Liv na mě letmo pohlédla. „Kam tím míříš?"

„Jestli zabijáka zastrašíš a pokazíš nám plán, tím ho taky zklameš."

Zavrtěla hlavou. „Ne, takhle to nemyslel."

„Říkal, abys ho už nezklamala.“

Sledovala jsem, jak si to snaží srovnat v hlavě. Vsadila bych se, že přemýšlení nepatří k jejím silným stránkám.

„To je chytré, Anito, ale pokud tě zabije, Jean-Claude potrestá mě. To vím určitě.“

Zmýlila jsem se. Je daleko chytřejší, než vypadá. „Ale jestli nám zhatíš plán, potrestá tě stejně.“

V očích se jí objevil strach. „Pak jsem v pasti.“

Bylo mně jí líto. Soucítila jsem se dvěma netvory − ne, se třemi − za jedinou noc. Začínám ztrácet říz. „Pokud mě nezabije, postarám se, aby tě nepotrestal.“

„Přísaháš?“ Vyslovila to, jako by to znamenalo daleko víc. Přísahat na něco pro ni nebylo obvyklé. Spousta upírů pochází z dob, kdy slovo muže nebo ženy znamenalo závazek.

„Dávám ti své slovo.“

Zůstala ještě chvilku klečet a pak vstala. „Pokus se zůstat naživu.“ Vmísila se do davu a nechala mě samotnou, jak jsem to po ní chtěla.

Ostatní stolky se rychle zaplňovaly. Zástupy lidí proudily kolem stěn na vyvýšenou plochu kolem tanečního parketu. U zábradlí stálo tolik lidí, že kdyby můj stůl byl až u stěny, vůbec bych na parket neviděla. Za jiných okolností bych takovou předvídavost ocenila. Každou chvíli může přijít další tělesný strážce. Snesla bych společnost.

Dav zaplnil obě poschodí nahoře určená pouze k stání. Hledala jsem Sabinův černý plášť, ale nikde jsem ho neviděla. Hlavní taneční parket byl naprosto prázdný. Cestu k němu zahrazovalo půl tuctu upírů. Tiše, ale důrazně všechny posílali zpátky ke stěnám sálu. Upíři i upírky byli oblečení téměř naprosto stejně: v černých lycrových kalhotách, těžkých botách a černých síťovaných trikách. Ženy měly pod tričky černé podprsenky, ale to byl jediný rozdíl. Takhle jsem to schvalovala. Krátké sukničky nebo dráždivé kalhotky žen by mě štvaly. Napadlo mě, že když je Jean-Claude oblékal, možná si na mě vzpomněl. V určitých ohledech mě dobře zná, ale v jiných sotva tápe.

Hledala jsem v davu Edwarda nebo něco podezřelého, ale ve strkajícím se veselém zástupu nebylo snadné rozeznat jednotlivé osoby. Edwarda jsem nikde nezahlédla. Musím prostě věřit, že tu někde je. Ale i když jsem mu důvěřovala, tíži na mé hrudi to nijak nezmírnilo.

Edward mě nabádal, abych se chovala nenuceně a snažila se nevypadat podezřívavě. Navenek jsem se o to snažila. Uvnitř se mi málem točila hlava z toho, jak jsem prohledávala zástupy a sledovala to prázdné místo napravo skoro za mnou, kde mi zábradlí mizelo z dohledu. Složila jsem ruce do klína a přinutila se sklopit oči. Kdyby se zabiják přiblížil teď, neuvidím ho, ale musela jsem se držet. Kdyby

ne, budu se za chvíli vrhat na každý stín, a až to bude doopravdy, nebudu v pohotovosti. Začínala jsem si přát, abych Liv dovolila zůstat.

Dýchala jsem zhluboka a pravidelně, nádech a výdech, a soustřeďovala se na rytmus svého těla. Když jsem cítila, jak mi v hlavě proudí krev, pomalu jsem zvedla tvář. Klidně jsem pozorovala dav u tanečního parketu. Cítila jsem se prázdná, klidná a nepřítomná. To je daleko lepší.

K zábradlí před mým stolem se přiblížil upír. Willie McCoy byl oblečený v obleku strašlivě zelené barvy chartreuse. Zelená košile a široká kravata s Godzillou bourající Tokio. Nikdo by nemohl Williemu vyčítat, že ladí se zařízením jakékoli místnosti.

Usmála jsem se. Nemohla jsem si pomoct. Willie je jeden z prvních upírů, který překonal hranici, jež dělí příšeru od přítele. Posunul si židli tak, že její opěradlo mířilo do volného prostoru. Posadil se, jako by to nemělo vůbec žádný smysl. Ani jsem nemusela předstírat, jak jsem ráda, že ho vidím.

Musel se ke mně trochu naklonit, abych ho slyšela přes sílící šumění davu. Cítila jsem sladkou vůni pomády, kterou si uhlazoval krátké vlasy dozadu. V jeho přítomnosti jsem vůbec neznervózněla. Důvěřuju Williemu víc, než věřím Jean-Claudeovi.

„Jak se vede, Anito?“ zazubil se, až mu byly vidět tesáky. Willie ještě nebyl mrtvý ani tři roky. Je jedním z mála upírů, které jsem znala před i po smrti.

„Už to bylo lepší,“ ujistila jsem ho.

„Jean-Claude říkal, že ti máme dělat ochranku, ale že to nemá být nápadné. Budeme se tu střídat. Ty ale vypadáš vyděšeně.“

S úsměvem jsem potřásla hlavou. „To je to tak očividné?“

„Pro někoho, kdo tě zná, jo.“

Usmívali jsme se na sebe. Dívala jsem se zblízka Williemu do tváře a uvědomila jsem si, že je taky na mém seznamu. Na stejném seznamu jako Stephen. Kdyby Willieho někdo zabil, dostanu ho. Zjištění, že je na seznamu i upír, mě překvapilo. Když jsem o tom tak uvažovala, nejspíš tam bude ještě jeden upír.

Na protější straně klubu se vynořil Jean-Claude. O kom se mluvívá… Odněkud na něho namířilo světlo reflektoru. Muselo to být někde z horního poschodí, ale osvětlení bylo tak dobře ukryté, že se to nedalo zjistit. Skvělé místo pro ostřelovače. *Nech toho, Anito. Přestaň se mučit.*

Ani mě nenapadlo, kolik lidí na slavnostním otevření bude. Edward hledající v téhle mase lidí samotářského zabijáka má jen chabou šanci. Upíři a vlkodlaci jsou sice amatéři, ale pár očí navíc nemůže škodit.

Světla pomalu pohasla, až byl jediným osvětlením reflektor mířící na Jean-Claudea. Vypadalo to, jako by zářil. Nebyla jsem si jistá, jestli

to je trik, nebo jestli z jeho kůže skutečně vychází záře. Těžko říct. Tak či tak, byla jsem nejspíš ve tmě s nájemným vrahem a rozhodně jsem si spokojeně nelebedila.

K čertu. Položila jsem si seecamp do klína. Tak je to lepší. Ne dokonalé, ale rozhodně lepší. To, že se cítím líp, jen se dotknu pistole, je nejspíš špatné znamení. A to, že postrádám své vlastní zbraně, ještě horší.

Willie se dotkl mého ramene a já sebou trhla, až se lidi kolem otáčeli. Kurva.

Zašeptal: „Uklidni se, kryju ti záda."

Willie je skvělý pěšák, ale nemá na to, aby mě ochránil. Před smrtí byl tak trochu herec a jeho smrtí se to nezměnilo. Došlo mi, že kdyby došlo na střílení a ti parchanti použili stříbrné kulky, měla bych o Willieho strach. Bát se o svého bodyguarda není nic moc.

Jean-Claudeův hlas se nesl tmou a naplňoval ji zvukem, který mě hladil po kůži. Vedle stolku stála nějaká žena a ta se zachvěla, jako kdyby ji pohladil. Její průvodce ji objal kolem ramen a pak se schoulili ve tmě obklopeni Jean-Claudeovými slovy.

„Vítejte v Danse Macabre. Tahle noc bude plná překvapení. Některá z nich budou doslova neuvěřitelná." Do davu zamířily dva menší reflektory. Na zábradlí v prvním poschodí se objevila balancující Cassandra. Odhodila kabát, odhalila tělo a ladně kráčela po pažení širokém několik centimetrů, jako by to byla pevná zem. Skoro tančila. Zástup spustil ohromný aplaus. Další reflektor zachytil v přízemí Damiana. Rychle se vynořil z davu a vyšívaný kabát se kolem něho míhal jako krátký plášť. Jestli si v tom oblečení připadal hloupě, nedal to na sobě znát.

Procházel mezi lidmi a světlo reflektoru ho následovalo. Tu někoho pohladil po rameni, prohrábl vlasy dlouhé až po pás, jedné ženě položil ruku kolem boků. Nikomu, mužům ani ženám, to zřejmě nevadilo. Nakláněli se k němu nebo mu něco šeptali do ucha. Došel k ženě s dlouhými hnědými vlasy rozdělenými uprostřed pěšinkou. V porovnání s ostatními byla oblečená poměrně skromně. Měla tmavě modrou sukni a sako. Na její bílé blůze byla jedna z těch velikých mašlí, co mají vypadat jako kravata, ale nikdy se jim to nepodaří. Ze všech žen kolem Damiana vypadala nejobyčejněji. Obešel ji tak těsně, že se o ni otíral tělem. I přes celou místnost jsem viděla, že má oči vytřeštěné strachy a uskakuje před každým jeho dotekem.

Chtělo se mi zavolat: „Nechte ji na pokoji," ale nechtěla jsem křičet. Jean-Claude by nepřipustil nic nezákonného, přinejmenším ne před tolika svědky. Očarovat sebevětší skupinu lidí není ilegální. Skupinová hypnóza není nic trvalého. Ale jeden na jednoho trvalé je. A

to znamená, že si Damian jedné tmavé noci může stoupnout pod okno té ženy a přivolat ji ven. A pak už, kdykoli ho napadne.

Willie se na židli předklonil a tmavé oči upíral na Damiana. Nevypadalo to, že by v tu chvíli pátral po zabijákovi.

Sledovala jsem, jak se z tváře ženy vytratil veškerý výraz, a pak vypadala, jako by usnula. Prázdnýma očima zírala na Damiana. Vzal ji za ruku a opřel se o zábradlí. Přehodil přes ně nohy, ale stále ji držel za ruku. Váhavě udělala dva kroky k mřížovému okraji. Položil jí ruce pod sakem kolem pasu, bez námahy ji zdvihl a postavil v těch jejích praktických lodičkách na taneční parket.

Světla mířící na Jean-Claudea a Cassandru zhasla a jediný reflektor ozařoval Damiana a ženu. Vedl ji do středu parketu. Šla poslušně a hleděla jenom na něj, jako by zbytek světa přestal existovat.

K sakru. To, co teď Damian dělá, je nezákonné. Většina lidí v davu to vůbec nezaznamenala. Upíři mají povoleno používat schopnosti k zábavním účelům, takže ani média, pokud se dostala dovnitř, nebudou nic namítat. Já ale ten rozdíl poznala. Já zákon znám. Jean-Claude musel vědět, že přijdu na to, co se tu ve skutečnosti děje. Je to herečka? Je sem nastrčená kvůli představení?

Naklonila jsem se k Williemu, takže jsem se mohla dotknout ramene jeho saka. „To je herečka?“

Obrátil ke mně překvapené oči a já si všimla, že mu panenky zmizely v hnědé barvě duhovek. Na konci dlouhého temného tunelu byl vidět náznak žáru.

Ztěžka jsem polkla a couvla od něj. Byla jsem ráda, že mám pistoli na klíně. „Je to doopravdy, že jo?“

Willie si nervózně olízl rty. „Když ti řeknu, že jo, něco uděláš a celá show bude v háji. A Jean-Claude se naštve na mě. Já nechci, aby se na mě zlobil, Anito.“

Zavrtěla jsem hlavou, ale nic jsem nenamítala. Už jsem viděla, co Jean-Claude dělá s upíry, na které má vztek. Hodně mírně se tomu říká mučení. Musím přijít na to, co se tu děje, ale nesmím přitom nadělat zmatek a upoutat na sebe větší pozornost, než o jakou dneska stojím.

Damian s tou ženou stáli uprostřed kužele světla. Obrátil její tvář k něčemu, co jsme ze svého místa neviděli. Netečně stála a čekala na jeho příkazy. Stál jí za zády, objímal ji rukama kolem pasu a tváří se třel o její vlasy. Rozvázal jí stužku u krku a rozepnul vrchní tři knoflíky na blůzce. Přejel jí rty po odhaleném krku a já už to dál nevydržela. Jestli je to herečka, tak fajn. Ale pokud je to nedobrovolná oběť, musím to zastavit.

„Willie?“

Pomalu a neochotně se ke mně otočil. Jeho hlad ho nutil dívat se. A strach z toho, na co se ho budu ptát, ho zpomaloval.

„Co je?“

„Běž Jean-Claudeovi říct, že představení skončilo.“

Willie zavrtěl hlavou. „Když tě opustím a někdo tě sejme, Jean-Claude mě zabije. Pomalu a bolestivě. Zůstanu po tvém boku, dokud mě nepošle pryč.“

Vzdychla jsem. Tak fajn. Naklonila jsem se přes zábradlí a přivolala k sobě jednoho z upířích číšníků. Podíval se do tmy, jako by tam viděl Jean-Claudea, i když já jsem to nedokázala, a pak došel ke mně.

„Co se stalo?“ šeptal. Nahnul se tak blízko, že jsem z jeho dechu cítila mentolky. Skoro všichni upíři, které znám, cucají mentolky kvůli svěžímu dechu.

Pořád jsem v ruce držela připravený seecamp. Říkala jsem si, že k čerstvě mrtvým se můžu přiblížit a mluvit s nimi osobně, a tak jsem se k němu sklonila a šeptem odpověděla. „Je to herečka?“

Rychle pohlédl na scénu. „Je to dobrovolnice z publika.“

„Ona se ale nehlásila,“ upozornila jsem ho. Bylo tam pět nebo šest lidí, kteří by se rádi přihlásili, ale upír si vybral tu, která měla strach. Troška sadismu navíc − tomu prostě nedokázali odolat.

„Řekni Jean-Claudeovi, že jestli to nezarazí, udělám to já.“

Vytřeštil na mě oči.

„Jen běž,“ pobídla jsem ho.

Odešel po kraji tanečního parketu a ztratil se ve tmě. Dokázala jsem ho sledovat, ale spíš jako vjem pohybu než cokoli jiného. Jean-Claudea jsem neviděla vůbec.

Damian přejel dlaní nad ženinou tváří, a jakmile ji oddálil, zamžikala a najednou se docela probrala. Se šíleným děsem v očích její ruce vystřelily k blůze. „Co se to děje?“ Její hlas přiškrcený strachem se nesl sálem.

Damian se ji pokusil vzít do náruče, ale odtáhla se a on zachytil jenom její zápěstí. Zápasila s ním, ale snadno ji udržel. „Nechte mě, prosím, nechte mě!“ Chytila se někoho v zástupu lidí. „Pomozte mi!“

Dav okamžitě ztichl natolik, že jsem zaslechla hlas jejího údajného přítele. „Bav se. Určitě to patří k představení.“

Damian ji trhnutím obrátil čelem k sobě takovou silou, že jí zůstanou modřiny. Jakmile se jejich pohledy setkaly, zmizel jí z tváře jakýkoli výraz. Poklesla na kolena, ale on ji dál držel za zápěstí.

Zvedl ji na nohy, tentokrát něžně. Přitiskl ji k sobě, odhrnul jí vlasy stranou a odhalil dlouhou křivku jejího krku. Otáčel ji v pomalém kruhu, jako by tančili, a všem ukazoval její odhalenou kůži.

Willie se naklonil dopředu a jazyk mu tančil na spodním rtu, jako by už cítil chuť jejího těla. Willie je můj přítel, ale nesmím zapomínat, že je taky stvůra.

Upíří číšník se vracel. Sledovala jsem, jak se ke mně blíží.

Damian zkroutil rty a ukázal tesáky. Odtáhl hlavu a všem nabídl pohled na ně. Viděla jsem, jak se mu napínají svaly na krku, a došlo mi, že mi nezbývá čas.

Willie zvedl hlavu, jako by si uvědomil, že dělám něco, s čím nepočítal, ale na nic už nebyl čas.

Vykřikla jsem: „Nedělej to, Damiane!“ Namířila jsem pistoli na jeho záda, tam, kde by bylo srdce. Když je upírovi okolo pěti set let, není žádná jistota, že ho jediná střela do hrudníku zabije. Bez ohledu na to, jestli je kulka stříbrná, nebo ne. Ale jestli ji kousne, tak vážně přísahám, že to musím zjistit.

Willie ke mně natáhl ruku.

„Ne, Willie.“ Myslela jsem to vážně. Jenom to, že nikomu nechci dovolit, aby ho zabil, ještě neznamená, že to neudělám sama.

Willie zase klesl na židli.

Damian si dal pauzu, otočil hlavu a podíval se na mě. Obrátil se tak, že dívka byla před ním jako štít. Vlasy měla pořád odhrnuté stranou a krk odhalený. Upřeně mě pozoroval a jedním prstem ji hladil po nahé kůži. Provokoval mě.

Ozářilo mě slabé světlo reflektoru a jeho záře sílila s tím, jak jsem se velice opatrně blížila ke dvěma schodům vedoucím dolů na taneční parket. Daleko líp by vypadalo, kdybych se přehoupla přes zábradlí, ale při tom bych ho jen těžko udržela na mušce. Od zábradlí bych ho nejspíš trefila do hlavy, ale s neznámou zbraní to bylo příliš riskantní. Nerada bych nedopatřením zasáhla ženu do hlavy. Když zabijete rukojmí, všichni se na vás začnou mračit.

Upíří číšníci a číšnice nevěděli, co mají dělat. Kdybych byla pobuda z ulice, asi by se na mě vrhli. Já ale byla milá jejich pána, a to byl maličko zádrhel. Periferním zrakem jsem je pořád sledovala. „Ustupte a udělejte mi místo − a hned.“

Podívali se na sebe.

„Nechcete mě přece umačkat, tak se pohněte!“ Couvli.

Když jsem byla dost blízko, že jsem si byla jistá zásahem, zastavila jsem se. „Pusť ji, Damiane.“

„Nic se jí nestane, Anito. Je to jen zábava.“

„Ona s tím nesouhlasí. A to je nezákonné i pro pobavení publika, takže ji pusť, nebo ti sakra ustřelím palici.“

„Ty bys mě vážně zastřelila před tolika svědky?“

„To se můžeš vsadit,“ ujistila jsem ho. „A kromě toho jsi víc než pět set let starý. Nemyslím, že by tě jedna rána do hlavy zabila, aspoň ne napořád. Bude to ale zatraceně bolet a asi ti zůstane jizva. A ty by sis nechtěl poškodit krásný obličej, že ne?“ Začínala jsem být unavená z toho, jak jsem držela jednu ruku zvednutou. Ne že by pistole byla

těžká, ale nebylo snadné tak dlouho mířit jednou rukou, aby se mi nezačala třást. Nechtěla jsem dovolit, aby se mi zachvěla.

Několik úderů srdce na mě hleděl. Pak důkladně a pomaličku olízl ze strany ženin krk a celou dobu na mě zíral podivně zelenýma očima. Zkoušel mě vyhecovat. Jestli si myslel, že blufuju, vsadil na špatného koně.

Vydechla jsem, celé mé tělo znehybnělo a slyšela jsem v uších vlastní tep. Soustředila jsem pohled ve směru své ruky, pistole a… a pak zmizel. Dal se do pohybu tak nečekaně, že jsem sebou škubla. Sundala jsem prst z kohoutku, zvedla zbraň k nebi a čekala, až mi srdce přestane bušit.

Stál přesně na kraji kuželu světla a žena pořád čekala na místě s tváří bez výrazu. Damian si mě nepřátelsky měřil.

„To nám každou noc budeš kazit zábavu?“ zeptal se.

„Nedělám to ráda,“ odpověděla jsem, „ale vyber si nějakého dobrovolníka a nebudeš mít se mnou problém.“

„Dobrovolník,“ prohlásil a otočil se, aby viděl na publikum. Všichni ho sledovali. Olízl si rty a ruce se začaly zvedat.

Zavrtěla jsem hlavou a schovala zbraň. Vzala jsem ženu za ruku. „Propusť ji, Damiane,“ řekla jsem.

Letmo se na ni podíval a poslechl mě. Její oči se prudce otevřely a horečně se rozhlížely okolo, jako když se někdo probudí z děsivého snu a zjistí, že se mu to nezdálo. Pohladila jsem ji po ruce.

„To je v pořádku. Už jste v bezpečí.“

„Co se to děje? Co se to děje?“ Zahlédla Damiana a hystericky se rozplakala.

Na okraji osvětleného prostoru se objevil Jean-Claude. „Od nás vám nic nehrozí, krásná dámo.“ Rychle se k nám blížil.

Začala ječet.

„Neublíží vám,“ uklidňovala jsem ji. „To vám slibuji. Jak se jmenujete?“

Nepřestávala křičet. Byla vyšší než já, ale já vzala její tvář do dlaní a přinutila ji podívat se na mě. „Jak se jmenujete?“

„Karen,“ šeptala. „Jmenuju se Karen.“

„Odejdeme odsud spolu, Karen, a nikdo vám neublíží. Máte mé slovo.“

Znovu a znovu přikyvovala a začala dýchat tak rychle, že jsem měla strach, aby neomdlela.

Na světlo vyšla Cassandra, ale držela se vzadu. „Můžu vám nějak pomoct?“

Od chvíle, kdy Karen začala ječet, se Jean-Claude nepohnul. Jenom se na mě díval a já pořád nedokázala rozluštit jeho výraz.

„Jo,“ odpověděla jsem, „pomoc by se šikla.“

Karen před ní uskočila. „Ona není upírka," uklidňovala jsem ji.

Nechala se od Cassandry vzít za druhou paži a společně jsme ji odváděly z tanečního parketu a mimo záři reflektorů. Jean-Claude pokročil doprostřed jeviště a do tmy nás následoval jeho hlas. „Užili jste si naše malé melodrama?" Následovalo zmatené ticho. Jeho hlas jako měkoučká kožešina hladil dav skrytý ve tmě, vdechoval jejich strach a vracel jim místo něj žádostivost. „My tady v Danse Macabre na nikoho nenaléháme. Kdo by chtěl zažít skutečný Damianův polibek?" Někdo ho vezme za slovo. Vždycky se někdo přihlásí. Jestli někdo po tom hysterickém záchvatu dokáže představení zachránit, pak je to Jean-Claude.

Liv se nám nejspíš vydala na pomoc. Karen stačil jediný pohled na svalnatou upírku a omdlela docela. Nebyla to zrovna malá žena a Cassandru i mě to zaskočilo. Sesula se na podlahu. Liv vykročila k nám, ale mávnutím jsem ji poslala pryč.

Ze zástupu se k nám váhavě blížila nějaká žena. „Nechcete pomoci?" zeptala se. Byla asi stejně vysoká jako Cassandra a já, drobné postavy, a až k pasu jí padaly krásné, rovné nazrzlé vlasy. Na sobě měla tmavě hnědé večerní kalhoty. Takové ty, co se nosí velké, mají záložky a obvykle bývají lněné. Místo košile měla jenom vestu s hedvábným živůtkem.

Podívala jsem se na Cassandru. Pokrčila rameny. „Díky. Můžete ji vzít za nohy." Cassandra by si Karen mohla klidně přehodit přes rameno, tak jako nosí raněné hasiči, ale lykantropové většinou neradi ukazují sílu. I já bych ji dokázala zvednout a někam na krátkou vzdálenost odnést, i když je tak hrozně vysoká. Ne moc rychle a ne daleko.

Žena si kabelku zasunula pod paži a vzala bezvědomou za nohy. Nemotorně jsme se daly do pohybu, ale za chvíli jsme chytily rytmus a Cassandra nás dovedla na dámskou toaletu. Nebo spíš do salónku. Vpředu byl gauč a osvětlená toaletka. Všechno bylo zařízené v bílé a černé a na jedné stěně byla mozaika s tématem z jednoho známého dřevořezu nazvaného „Démonický milenec". Démon v téhle verzi vypadal podezřele jako Jean-Claude a já nevěřila, že to je náhoda.

Položily jsme Karen na černý gauč. Žena, která nám pomáhala, bez ptaní navlhčila pár papírových ručníků a donesla nám je. Položila jsem je Karen na čelo a na zátylek. „Díky."

„Bude v pořádku?" vyptávala se žena.

Neodpověděla jsem, protože to všechno závisí na Damianovi. „Jak se jmenujete?"

Žena se skoro stydlivě usmála. „Anabelle, Anabelle Smithová."

Úsměv jsem jí vrátila. „Anita Blakeová. A tohle je Cassandra." Uvědomila jsem si, že neznám její příjmení. Jean-Claude svým vlkům

vždycky říkal jenom křestním jménem jako domácím zvířatům. „Omlouvám se. Neznám tvoje příjmení."

„Cassandra musí stačit." Potřásla Anabelle rukou. Vyměnily si úsměvy.

„Neměly bychom to nahlásit policii?" zeptala se Anabelle. „Ten upír se jí přece chtěl zmocnit násilím. A to je ilegální, že jo?"

Karen se na gauči zavrtěla a zasténala.

„Jo, je to protizákonné," souhlasila jsem.

Anabelle mě upozornila na zajímavý problém. Mohla bych to poldům nahlásit. Když nějaký upír nebo upírka nasbírá tři stížnosti, může být na něho vydáno povolení k popravě, pokud se dostanete ke správnému soudci. Nejdřív bych si měla promluvit s Jean-Claudem a s Damianem, ale jestli mi nedají odpovědi, které bych chtěla slyšet, asi bych na policii jít měla. Zavrtěla jsem hlavou.

„O čem přemýšlíte?" zeptala se.

„Není to nic, co by stálo za řeč," odpověděla jsem.

Dveře toalety se otevřely. Dovnitř vešla Raina v krémových šatech stejně krátkých jako ty moje. Tmavé punčochy a boty na jehlách vzbuzovaly dojem, že její nohy nemají konce. K tomu měla rezavě rudou kožešinovou vestu, nejspíš z lišky. Byla jediný kožoměnec, který nosil skutečné kožešiny, jež mu nepatřily.

Kaštanové vlasy si sepnula na temeni do volného drdolu. Volné pramínky se jí elegantně kroutily okolo obličeje a krku.

Tu chvíli si Karen vybrala, aby nabyla vědomí. Nebyla jsem si jistá, jestli se jí budíček bude líbit. Mně určitě ne.

Vstala jsem. Cassandra se přesunula přede mě a kousek stranou. Ne aby mě kryla, ale aby byla k hrozbě blíž než já. Nejsem zvyklá, že mě někdo hlídá. Byl to divný pocit. Dokážu se o sebe postarat. Ale o to přece právě jde.

„Co se tu děje?" zeptala se Anabelle.

Karen se očima už zase vytřeštěnýma strachy rozhlížela kolem sebe. „Kde to jsem?"

„Anabelle, můžete si sednout ke Karen, prosím?" Když jsem ji o to žádala, usmívala jsem se, ale nespouštěla jsem z Rainy oči. Dveře se za ní zavřely a nezbývalo tu místo na manévrování. Jestli ji Cassandra dokáže aspoň na několik okamžiků zastavit, vytáhnu pistoli. Ale z nějakého důvodu jsem měla dojem, že se Raina nepřišla prát. Asi by si vzala jiné boty.

Anabelle se posadila na gauč a doopravdy vzala Karen za ruku. Ale sledovala přitom nás ostatní. Sakra, možná to bude lepší představení než tam venku.

„Co chceš, Raino?" zeptala jsem se.

Široce se usmála namalovanými rty a odhalila malé, pravidelné bílé zuby. „Tohle je přece dámská toaleta. Přišla jsem si přepudrovat nos. A podívat se, jak se vede našemu vyděšenému hostu.“ Udělala dva kroky vpřed a Cassandra se postavila před ni a zablokovala jí cestu.

Raina na ni shůry pohlédla. „Zapomínáš se, vlčice.“ V jejím hlase se ozval tichý náznak zavrčení.

„Já na nic nezapomínám,“ odsekla Cassandra.

„Tak ustup stranou,“ upozornila ji Raina.

„Jak jsi to myslela s tím *naším hostem?*“ chtěla jsem vědět.

Věnovala mi úsměv. „Jsem v tomhle malém podniku Jean-Claudeovým partnerem. On ti to neřekl?“ Podle výrazu její tváře soudě, znala odpověď a užívala si to.

„Nejspíš na to zapomněl,“ navrhla jsem. „Jak to, že se neúčastníš show?“

„Jsem tichý společník,“ odpověděla. Protáhla se kolem Cassandry a otřela se o menší ženu tělem. Klekla si vedle gauče. „Jak se cítíte, drahoušku?“

Karen vykoktala: „Jenom bych chtěla jet domů.“

„Ale ovšem.“ Zvedla k nám oči a usmála se. „Jestli mi ji někdo pomůžete postavit, venku na ni čeká taxík, který ji na náklady klubu odveze, kamkoli si bude přát. Nebo byste radši jela domů se svými přáteli?“

Karen zavrtěla hlavou. „To nejsou mí přátelé.“

„Jste moudrá, že jste to pochopila,“ poznamenala Raina. „Tolik lidí věnuje důvěru nesprávným lidem.“ Když to říkala, upřeně si mě měřila. „A pak se jim něco stane, nebo skončí ještě hůř.“

Anabelle před Rainou couvla. Vyděšeně nás všechny pozorovala a křečovitě svírala kabelku. Myslím, že nechápala všechno, co jsme říkaly, ale rozhodně si to moc neužívala. Jeden dobrý skutek, a už následuje trest.

„Můžete vstát? Proč mi nepomůžete?“ ptala se Raina Anabelle.

„Ne, pomůže ti Cassandra,“ řekla jsem.

„Máš strach, abych tvou novou kamarádku neukousla?“

Zasmála jsem se. „Ty sežereš cokoli, co nestačí utéct. To víme všichni.“

Tvář se jí napjala a v jantarově hnědých očích jí blýskla zlost. „Nakonec se uvidí, kdo co sežere, Anito.“ Pomohla Karen vstát.

Cassandra zašeptala: „Jean-Claude mi přikázal, abych tě hlídala.“

„Přesvědč se, že nastoupí do taxíku, který ji opravdu zaveze domů. Potom mě můžeš po zbytek večera sledovat, OK?“

Cassandra přikývla. „Ale Jean-Claudeovi se to nebude líbit.“

„Já z něj teď taky nejsem zrovna odvázaná,“ upozornila jsem ji.

„Potřebuju pomoc,“ naléhala Raina.

Cassandra vzdychla, ale vzala Karen za druhou paži a společně ji vedly ze dveří. Když se za nimi zavřely, Anabelle si dlouze povzdychla. „Co se to tady děje?“

Otočila jsem se k osvětlenému zrcadlu a položila ruce na toaletku. Zavrtěla jsem hlavou. „To je dlouhá historie, a čím méně toho budete vědět, tím míň riskujete.“

„Musím se přiznat, že jsem měla i postranní úmysly.“ Pozorovala jsem ji v zrcadle a připadalo mi, že je jí to trapné. „Nepomáhala jsem vám jenom z lásky k bližnímu. Jsem novinářka na volné noze. A s citací od Popravčí bych vážně stoupla v ceně. Víte, mohla bych si diktovat cenu. Zvlášť kdybyste mi vysvětlila, co se tu zrovna stalo.“

Sklopila jsem hlavu. „Reportérka. To je to poslední, co dneska večer potřebuju.“

Anabelle ke mně zezadu přistoupila. „To na tanečním parketu, to bylo doopravdy, že ano? Ten upír − jmenuje se Damian? On ji vážně chtěl dostat hned na místě, v průběhu představení.“

Sledovala jsem v zrcadle její tvář. Chvěla se nedočkavostí. Nejradši by si na mě sáhla. Viděla jsem, jak se jí ruce třesou nervozitou. Kdybych to potvrdila, mohl by to být trhák. A taky bych zatopila Jean-Claudeovi.

Něco se Anabelle mihlo v očích. Část jasu zmizela.

Pak se skoro současně stalo několik věcí. Anabelle mi vytrhla kabelku, řemínek se přetrhl, ona o krok couvla a z pouzdra za kalhotami skrytého vestou vytáhla pistoli. Dveře se otevřely a dovnitř vstoupily tři rozesmáté ženy. Začaly ječet.

Anabelle se jen na okamžik podívala ke dveřím. Vytáhla jsem nůž a otočila se. Nepokusila jsem se popojít ty dva kroky k ní. Prostě jsem klesla na jedno koleno a vyrazila tělem jako kopím s nožem místo hrotu. Zasáhl ji do břicha pod žebry. Pistole se ke mně pořád blížila. Levou rukou jsem jí vrazila do paže. Minula a střela rozbila zrcadlo. Trhla jsem nožem nahoru pod hrudní kost a pokračovala, dokud se rukojeť nezarazila o maso a kost. Ostřím jsem kroutila nahoru a do stran. Její ruka křečovitě mačkala zbraň a další kulka se zabořila do koberce na podlaze. Tlumič způsobil, že všechny rány zněly zdušeně, až to pro mě bylo skoro zklamání.

Padla na kolena, vytřeštila oči a otevírala a zase zavírala ústa. Sjela jsem jí rukou po paži a sebrala jí pistoli. Nevěřícíma očima na mě zírala a pak najednou padla k zemi jako loutka, které přestřihnete provázky.

Ve dveřích stál Edward s vytaženou a namířenou zbraní. Přejel pohledem ze mě na čerstvou mrtvolu. Všiml si nože, který jí pořád ještě čouhal z hrudi, a pistole s tlumičem v mojí ruce. Uklidnil se

a sklonil pistoli k podlaze. „Nepozorný bodyguard, což jsem náhodou já, tě nechal, aby sis na dámách přepudrovala nos.“

Zvedla jsem k němu oči. Byla jsem ochromená a nepřítomná. V šoku. „Málem mě dostala,“ řekla jsem.

„Ale nedostala,“ opravil mě.

Zaslechla jsem volání mužských hlasů. „Policie! Všichni zůstaňte na místech. My to prověříme.“

„Do prdele,“ řekla jsem tiše, ale procítěně. Položila jsem Anabellinu pistoli vedle jejího těla a sedla si na koberec. Nebyla jsem si jistá, jestli se udržím na nohou.

Edward schoval pistoli do pouzdra, vycouval ze dveří a připojil se k davu, který se tlačil dopředu, aby mu z podívané nic neuniklo. Prostě další divák v anonymním zástupu. No jasně.

Seděla jsem tam vedle mrtvé a zkoušela přijít na něco, co bych mohla říct poldům. Nebyla jsem přesvědčená, že pravda je varianta, kterou si zrovna teď můžu dovolit. Začala jsem být zvědavá, jestli dneska v noci uvidím vězení zevnitř. Při pohledu na krev prosakující Anabellinou vestou, mi to připadalo pravděpodobné.

17

Seděla jsem na židli v Jean-Claudeově kanceláři v Danse Macabre. Ruce jsem měla spoutané za zády. Nedovolili mi opláchnout si krev z pravačky a zaschla na pěkně lepkavou hmotu. Jsem zvyklá na to, že na sobě mám zaschlou krev, ale stejně to bylo nepříjemné. Uniformovaní strážníci mi odebrali druhý nůž a v kabelce našli seecamp. Velký nůž v pochvě na mých zádech neobjevili. Prohlídka, které unikne nůž delší než moje předloktí, musí být pořádně lajdácká. Ale policista, který ji prováděl, se nejdřív domníval, že jsem další oběť. Otřáslo jím, když zjistil, že ta hezká drobná žena je vražedkyně. Oh, pardon, domnělá vražedkyně.

Kancelář měla bílé zdi, černý koberec a stůl, který vypadal na vyřezávaný eben. Stál tu červený lakovaný paraván s motivem černého hradu na vrcholku černého kopce. Na protější stěně bylo zarámované šarlatové kimono s černým a sytě modrým vzorem. Ve dvou menších rámech byly vějíře: jeden černobílý s obrázkem něčeho podobného čajovému obřadu a druhý modrobílý s hejnem jeřábů. Mně se víc líbili jeřábi a na rozhodování jsem měla spoustu času.

V místnosti se mnou celou dobu zůstal jeden z uniformovaných strážníků. Pil kafe a mně ani nenabídl. Byl z policistů mladší a chtěl mi sundat pouta, ale jeho parťák mu v podstatě vyhrožoval, že jestli to udělá, vymlátí z něj duši. Ten parťák měl šedé vlasy a oči stejně chladné a prázdné jako Edward. Jmenoval se Rizzo. Při pohledu na něj jsem byla ráda, že jsem pistoli položila na zem dřív, než vstoupil do místnosti.

Proč, můžete se ptát, jsem nebyla u výslechu na policejní stanici? Odpověď: Média na nás pořádala štvanici. Čtyři strážníci v uniformách dokázali řídit dopravu a zabránit novinářům, aby se na každého vrhali − dokud neucítili senzaci. Kamery a mikrofony byly najednou všude jako houby po dešti. Strážníci zavolali posily a zablokovali místo činu a kancelář. Všechno ostatní bylo vydáno napospas kamerám a mikrofonům.

Nade mnou stál detektiv z oddělení vražd − vlastně se nade mnou tyčil. Detektiv Greeley měl skoro sto osmdesát centimetrů a tak široká ramena, že vypadal jako veliký čtverec. Většina černochů ve skutečnosti není černá, ale Greeley k tomu měl blízko. Obličej měl tak tmavý, že světlá místa byla temně fialová. Jeho krátce ostříhané šedivějící vlasy vypadaly jako vlna. Ale černý, bílý nebo hnědý, tmavé

oči měl neutrální a diskrétní. Byly to oči poldy. Jeho pohled říkal, že si všechno prohlédl a že to na něj neudělalo dojem. A rozhodně jsem na něj nezapůsobila já. Tak či tak, tvářil se otráveně, ale na mě to neplatilo. Stejný pohled už jsem viděla u Dolpha těsně předtím, než na někoho uhodil a roztrhal jeho alibi na kusy.

Protože jsem žádné alibi neměla, nedělala jsem si z toho hlavu. Řekla jsem jim svoji verzi, ještě než mi přečetli práva. Poté co to Greeley udělal, jsem jenom opakovala, že chci právníka. Dokonce i mně to začínalo znít jako přeskakující deska.

Detektiv si přitáhl židli, takže seděl čelem proti mně. Dokonce se trochu přikrčil, aby nevypadal tak hrozivě. „Jakmile sem přijede právník," prohlásil, „už pro vás nebudeme moci nic udělat, Anito."

Neznal mě tak dobře, aby mi říkal křestním jménem, ale nechala jsem to být. Předstírá, že je můj přítel. Ale já vím svoje. Když vás poldové podezřívají z vraždy, nikdy to nejsou vaši přátelé. To by byl konflikt zájmů.

„Vypadá to jako jasný případ sebeobrany. Povězte mi, co se stalo, určitě si s tím nějak poradíme."

„Chci právníka," odpověděla jsem.

„Jakmile do toho zatáhneme právníka, je po dohodě," trval na svém.

„Vy nemáte pravomoc se se mnou dohodnout," namítla jsem. „Chci svého právníka."

Kůže kolem očí se mu napjala. Jinak vypadal docela netečně. Ale já ho štvala. Nemůžu se mu divit.

Dveře do kanceláře se otevřely. Greeley zvedl hlavu a chtěl kvůli tomu vyrušení vybuchnout. Dovnitř vešel Dolph a ukázal odznak. Jen na okamžik po mně přejel pohledem a pak se upřeně zadíval na Greeleyho.

Greeley vstal. „Omluvte mě, Anito. Hned jsem zpátky." Dokonce se mu povedl laskavý úsměv. Tolik se snažil to zahrát, že jsem se skoro styděla, že mu to nežeru. Ale na druhou stranu, kdyby byl doopravdy přátelský, sundal by mi pouta.

Greeley se pokusil Dolpha přimět, aby šel ven, ale ten zavrtěl hlavou. „V kanceláři jsme v bezpečí. Nikde jinde v klubu ne."

„Co tím chcete říct?" divil se Greeley.

„To, že vaše místo činu včetně oběti ukázala celostátní televize. Dal jste rozkaz, že s novináři nikdo nemá mluvit, a tak začali spekulovat. Nejoblíbenější fáma je, že upíry chytil amok."

„Chcete, abych řekl médiím, že žena spolupracující s policejní jednotkou je obviněna z vraždy?"

„Máte tři svědkyně, které tvrdí, že paní Smithová vytáhla pistoli jako první. Byla to sebeobrana."

„O tom musí rozhodnout státní návladní," upozornil Greeley.

Legrační bylo, že když mluvil se mnou, tvářil se, že se může dohodnout. Teď, když mluví s jiným podlou, je najednou okresní prokurátor jediný, kdo může rozhodnout.

„Tak jim zavolejte," pobízel ho Dolph.

„Přesně tak," souhlasil Greeley. „Chcete ji pustit?"

„Jakmile ji s jejím právníkem dostaneme na stanici, učiní prohlášení."

Greeleymu se z hrdla ozval neslušný zvuk. „Jo, svýho právníka se vážně nemůže dočkat."

„Běžte si promluvit s novináři, Greeley."

„A co jim mám říct?"

„Že s tím upíři nemají nic společného. Že to byla prostě shoda okolností, že k tomu zabití došlo v Danse Macabre."

Greeley na mě přísně pohlédl. „Až se vrátím, chci ji tady mít, Storre. Žádné nečekané zmizení."

„Budeme tady oba."

Greeley chvíli civěl a v jeho očích se na okamžik objevil všechen vztek a zklamání. Přátelská maska byla ta tam. „Dejte si pozor, abyste tu byli. Hlavouni možná chtějí, abyste to dělal jinak, ale tohle je případ vraždy, *můj* případ." Namířil na Dolpha prst, ale nedotkl se ho. „Neserte se do toho."

Greeley se prodral kolem něj a rozhodně zavřel dveře. Místnost naplnilo mlčení tak husté, že by se dalo krájet.

Dolph si přitáhl židli před stůl vedle mě. Seděl a díval se na mě. Založil svoje veliké ruce a zíral. Já mu pohled vracela.

„Ty tři ženy říkají, že paní Smithová vytáhla zbraň první. Strhla ti kabelku, takže věděla, kde máš zbraň ty," povídal.

„Moc jsem ji dneska ukazovala. Moje chyba."

„Slyšel jsem, že ses zapojila do té show. Co se stalo?"

„Musela jsem na představení trochu dohlédnout. Ta žena si nechtěla hrát. Je protizákonné kohokoli za pomoci nadpřirozených schopností nutit, aby dělal něco, co nechce."

„Ty nejsi policistka, Anito."

Bylo to poprvé, kdy mi to připomněl. Dolph se ke mně obvykle choval jako k jednomu ze svých lidí. Dokonce mi doporučoval, abych prostě říkala, že patřím k jeho jednotce, takže si všichni budou myslet, že jsem detektiv.

„Dáváš mi padáka, Dolphe?" Při té otázce se mi sevřel žaludek. Vážím si práce pro policii. Vážím si Dolpha a Zerbrowského i ostatních hochů. Přijít o to všechno by mě bolelo víc, než bych byla ochotná přiznat.

„Dva mrtví za dva dny, Anito, a oba jsou normální lidé. To znamená spoustu vysvětlování na ústředí.“

„Kdyby to byli upíři nebo jiná havěť, všichni by se na to koukali jinak, že jo?“

„Začít se se mnou hádat není to nejlepší, co teď můžeš udělat, Anito.“

Chvilku jsme se dívali jeden na druhého. Jako první jsem odvrátila zrak a přikývla. „Proč jsi tady, Dolphe?“

„Abych si poradil s tou bandou od médií.“

„Ale promluvit si s novináři jsi poslal Greeleyho.“

„Musíš mi říct, co se tu děje, Anito.“ Hlas měl klidný, ale z napětí kolem očí a z toho, jak držel ramena, jsem věděla, že má vztek. Nejspíš jsem se mu nemohla divit.

„Co chceš slyšet, Dolphe?“ zeptala jsem se.

„Pravda by byla nejlepší,“ odpověděl.

„Myslím, že nejdřív potřebuju právníka.“ Nehodlala jsem hned všechno vysypat jenom proto, že Dolph je můj přítel. Pořád je to polda a já někoho zabila.

Dolph přimhouřil oči. Obrátil se ke strážníkovi, který se pořád opíral o zeď. „Rizzo, doneste kafe. Pro mě černé. Co do něj chceš ty?“

Kafe na obzoru. Věci se začínají obracet k lepšímu. „Dva cukry a smetanu.“

„Vezměte jednu i pro sebe, Rizzo, a dejte si načas.“

Strážník Rizzo se odstrčil od stěny, o kterou se opíral. „Jste si tím jistý, seržante Storre?“

Dolph se na něj podíval. Jenom se na něj podíval.

Rizzo zvedl ruce, jako by něco odstrkoval. „Nestojím o to, aby se po mně Greeley vozil, že jsem vás tu nechal o samotě.“

„Dojděte pro to kafe, strážníku Rizzo. Když se na vás rozčílí, vezmu to na sebe.“

Rizzo odešel a vrtěl hlavou, nejspíš nad blbostí detektivů v civilu. Když jsme osaměli, řekl mi Dolph: „Otoč se.“

Vstala jsem a natáhla k němu ruce. Sundal mi pouta, ale už mě neprohledal. Nejspíš předpokládal, že to udělal Rizzo. O noži, který jim unikl, jsem mu neřekla, což ho naštve, pokud na něj později přijde, ale co. Nedovolím poldům, aby mi zkonfiskovali všechny mé zbraně. A kromě toho jsem dneska nechtěla zůstat beze zbraně.

Zase jsem se posadila a odolala nutkání namasírovat si zápěstí. Ale jsem velká drsná zabíječka upírů. Nic mě nerozháže. Tak fajn.

„Řekni mi to, Anito.“

„Mimo záznam?“ ujistila jsem se.

Hleděl na mě přímým, ale neproniknutelným pohledem dobrého poldy. „To bych měl odmítnout.“

„Ale," pobízela jsem ho.

„Mimo záznam. Povídej."

Řekla jsem mu to. Změnila jsem jenom jedinou věc: že mě na tu odměnu upozornil anonymní telefonát. Jinak to byla naprostá pravda. Myslela jsem si, že z toho Dolph bude mít radost, ale neměl.

„A ty netušíš, proč by někdo za tebe nabízel peníze?"

„Pokud jde o takové peníze a s tímto časovým omezením, tak ne."

Prohlížel si mě, jako by se nedokázal rozhodnout, jestli mu říkám pravdu. „Proč jsi nám o tom anonymním telefonátu neřekla už dřív?" Velký důraz kladl na slovo *anonymním.*

Pokrčila jsem rameny. „Nejspíš síla zvyku."

„Ne, chtěla jsi to vyřešit sama. Místo aby ses někam ukryla, šla jsi sem a dělala volavku. Kdyby zabiják použil bombu, mohla jsi ohrozit spoustu lidí."

„Ale ona přece bombu nepoužila."

Zhluboka se nadechl a pak pomalu vydechoval. Kdybych ho neznala tak dobře, řekla bych, že počítal do desíti.

„Měla jsi štěstí," řekl.

„Já vím."

Dolph mě upřeně pozoroval. „Málem tě dostala."

„Kdyby tam ty ženy zrovna v tu chvíli nevešly, tak bych s tebou teď nemluvila."

„Nevypadáš, že by sis z toho dělala hlavu."

„Je mrtvá. Tak proč bych se měla trápit?"

„Anito, za tyhle peníze ji zítra nahradí někdo jiný."

„Už je po půlnoci a já jsem pořád naživu. Třeba tu zakázku zruší."

„Kvůli čemu je ten termín?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Kdybych to věděla, nejspíš bych věděla i to, kdo na mě zabijáka poslal."

„A co bys udělala, kdybys zjistila, kdo peníze nabídl?" zeptal se.

Pohlédla jsem na něj. Mimo záznam, nebo ne, Dolph je polda až do morku kostí. Bere svou práci naprosto vážně. „Předala bych jeho jméno tobě."

„Moc rád bych tomu věřil, Anito. Vážně moc rád."

Věnovala jsem mu svůj nejlepší překvapený a nevinný pohled. „Co tím chceš říct?"

„Přestaň ze sebe dělat malou holčičku, Anito. Na to tě moc dobře znám."

„Fajn, oba dva přece víme, že dokud někdo bude nabízet peníze, vždycky se objeví další zabiják. Jsem dobrá, Dolphe, ale takhle dobrý není nikdo. Nakonec prohraju. Pokud tu budou ty peníze. Až tu nebude odměna, nepůjdou po mně ani další vrazi."

Hleděli jsme si do očí. „Mohli bychom tě dát do ochranné vazby," navrhl Dolph.

„Na jak dlouho? Navždycky?" Zavrtěla jsem hlavou.

„A kromě toho by další vrah mohl zaútočit bombou. Chceš riskovat životy svých lidí? Já ne."

„Takže vypátráš toho, kdo odměnu nabízí, a zabiješ ho."

„Já to neřekla, Dolphe."

„Ale máš to v plánu," poznamenal.

„Tak už se na to neptej, Dolphe. Má odpověď na tom nic nezmění."

Vstal a sevřel rukama opěradlo židle. „Nepřežeň to, Anito. Jsme přátelé, ale především jsem policista."

„Vážím si tvého přátelství, Dolphe, ale víc si cením svého i tvého života."

„Ty myslíš, že se o sebe nedokážu postarat?"

„Myslím, že jsi polda, a to znamená, že musíš hrát podle pravidel. A když máš co dělat s profesionálními zabijáky, může tě to stát život."

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Dále," zavolal Dolph.

Dovnitř vešel Rizzo s kulatým podnosem se třemi křehkými šálky z černého porcelánu. V každém z nich byla rudá lžička. Rizzo pohlédl na Dolpha a potom na mě. Podíval se na moje volné ruce, ale neřekl nic. Položil tác na stůl dost daleko ode mě, abych se ho nemohla zmocnit. Strážník Rizzo vypadal jako dvacetiletý mladík, ale přesto se choval, jako bych byla nesmírně nebezpečná. A pochybovala jsem o tom, že by se obrátil zády i k Anabelle. Kdyby mi nestrhla kabelku, mohla mě střelit do zad. Jo, viděla jsem ji v zrcadle, ale nikdy bych pistoli nestačila vytáhnout včas. Žádného muže, byť by byl sebevíc přátelský nebo vstřícný, bych si za sebe takhle nepustila. S Anabelle jsem udělala stejnou chybu, jaké se lidé dopouštějí se mnou. Viděla jsem drobnou hezkou ženu a podcenila jsem ji. Zachovala jsem se jako ženské šovinistické čuňátko. A to byl skoro osudový omyl.

Dolph mi podal šálek, v němž bylo nejsvětlejší kafe. Bylo by přehnané doufat, že smetana bude opravdová, ale každopádně vypadalo úžasně. Opatrně jsem se napila kouřící tekutiny a spokojeně zamručela. Byla to skutečná káva s pravou smetanou.

„Jsem moc rád, že vám chutná," poznamenal Rizzo.

Zvedla jsem k němu oči. „Děkuju, strážníku."

Něco zavrčel, odsunul se stranou a opřel se o protější stěnu.

„Mluvil jsem s Tedem Forresterem, tím tvým známým lovcem odměn. Zbraň ve tvé kabelce je registrovaná na něj." Dolph se posadil a foukal do svého hrnku.

Ted Forrester je jedno z Edwardových krycích jmen. Při policejním zkoumání už jednou obstálo. Tehdy jsme skončili s místností plnou mrtvol. Pokud jde o policii, byl to lovec odměn, který se specializuje

na nadpřirozená stvoření. Většina lovců odměn se zdržovala v západních státech, kde se pořád za kožoměnce vyplácejí nemalé odměny. Ne všichni se zajímali o to, jestli kožoměnec, kterého zabíjejí, skutečně někoho ohrožuje. V některých státech je jediným kritériem jenom to, že se po smrti lékařsky potvrdí, že se jednalo o lykantropa. Ve většině případů stačí rozbor krve. Wyoming uvažuje o změně zákonů kvůli třem soudním sporům pro neoprávněné zabití, které se dostaly až ke státnímu nejvyššímu soudu.

„Potřebovala jsem pistoli, která by byla dost malá, aby se mi vešla do kabelky, a já přitom nepřišla o palebnou sílu," vysvětlovala jsem.

„Nemám rád lovce odměn, Anito. Obcházejí zákon."

Napila jsem se kávy a zůstala v klidu. Kdyby tušil, jak moc Edward obchází zákon, zavřel by ho na pořádně dlouhou dobu.

„Jestli je to dost dobrý přítel, aby ti zachraňoval zadek při takovýchhle problémech, proč ses o něm nezmínila dřív? Vůbec jsem netušil, že existuje, až do té poslední patálie s pytláky lovícími kožoměnce."

„Pytláky," opakovala jsem a zavrtěla hlavou.

„Co se děje?" divil se Dolph.

„Někdo zabíjí kožoměnce, a je to pytlačení. Když jde o normální lidi, je to vražda."

„Ty teď máš ale zvláštní pochopení pro nestvůry, Anito." Žasl. Hlas měl ještě tišší, tak tichý, že byste to mohli mylně považovat za klid. Klidný ale nebyl. Byl pořádně naštvaný.

„Vztekáš se kvůli něčemu jinému než těm mrtvým," mířila jsem rovnou k věci.

„Máš poměr s vládcem města. Takhle získáváš důvěrné informace o příšerách?"

Zhluboka jsem se nadechla a zase vydechla. „Někdy."

„Mělas mi o tom říct, Anito."

„Odkdy je můj osobní život policejní záležitost?"

Jenom se na mě podíval.

Já sklopila oči k šálku s kávou a upřeně se dívala na ruce. Nakonec jsem zase zvedla hlavu. Nebylo snadné opětovat jeho pohled, daleko těžší, než bych si přála. „Co ti na to mám říct, Dolphe? Že mi vadí, že jedno z těch monster je můj kluk? Stydím se za to."

„Tak ho pusť k vodě."

„Můžeš mi věřit, že kdyby to bylo tak snadné, už bych to udělala."

„Jak ti můžu věřit, že odvedeš svoji práci, Anito? Spíš s nepřítelem."

„Proč si všichni myslí, že s ním spím? Copak nikdo kromě mě nechodí na rande s někým, s kým nespí?"

„Omlouvám se za ten předpoklad, ale musíš přiznat, že spousta lidí si bude myslet to samé.“

„Já vím.“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil Greeley. Přejel očima sundané náramky a kafe. „Hezky jste si popovídali?“

„Jak to šlo s prohlášením pro tisk?“ chtěl vědět Dolph.

Pokrčil rameny. „Řekl jsem jim, že slečna Blakeová je vyšetřována v souvislosti s úmrtím uvnitř klubu. Taky jsem jim řekl, že v tom nemají prsty upíři. Nejsem si jistý, jestli mi uvěřili. Pořád chtěli mluvit s Popravčí. I když většina z nich jí říkala přítelkyně vládce města.“ Trhla jsem sebou. Bez ohledu na to, že mám vlastní život, nejspíš pro tisk skončím jako paní Jean-Claudeová. Je daleko fotogeničtější než já.

Dolph vstal. „Chci odsud Anitu odvést.“

Greeley si ho nepřátelsky změřil. „To nejspíš nepůjde.“

Dolph postavil šálek na stůl a došel až k druhému detektivovi. Ztlumil hlas a následoval nepříjemný šepot. Greeley vrtěl hlavou. „Ne.“

Další šepot. Greeley na mě pohlédl. „Tak fajn, ale do rána bude na stanici, nebo si to odserete, seržante.“

„Bude tam,“ slíbil Dolph.

Rizzo na nás jen zíral. „Chcete ji odsud odvést, ale ne na stanici?“ Dokonce i mně to připadalo jako obvinění.

„Je to moje rozhodnutí, Rizzo,“ okřikl ho Greeley. „Rozumíte tomu?“ Nepříjemně zavrčel. Dolph měl z nějakého důvodu navrch, a to se Greeleymu nelíbilo. Jestli ze sebe chce Rizzo udělat snadný cíl pro jeho hněv, dobře mu tak.

Rizzo zase couvl ke zdi, ale radost z toho neměl. „Rozumím.“

„Odveďte si ji,“ vyštěkl Greeley. „Zkuste zadní vchod. Ale nevím, jak se vám podaří uniknout kamerám.“

„Nějak to projdeme,“ ujistil ho Dolph. „Jdeme, Anito.“

Postavila jsem hrnek na stůl. „O co jde, Dolphe?“

„Potřebuju, aby ses podívala na jednoho mrtvého.“

„Podezřelá z vraždy pomáhá s jiným případem. Nebudou se nahoře vztekat?“

„To už jsem vyřešil,“ trval na svém Dolph.

Pohlédla jsem na něho s očima rozšířenýma překvapením. „Jak?“ podivila jsem se.

„To by tě nezajímalo,“ prohlásil.

Změřila jsem si ho. On mi pohled vracel. Já jsem nakonec odvrátila pohled jako první. Když někdo řekne, že by mě to nezajímalo, obvykle to znamená pravý opak. Ale některým lidem to můžu věřit. Jedním z těchhle lidí je Dolph. „Tak fajn,“ řekla jsem. „Jdeme.“

Dolph mě nechal omýt si zaschlou krev z rukou a vyrazili jsme.

18

Prázdné tlachání mi nijak zvlášť nejde, ale vedle Dolpha vypadám jako mluvka. Mlčky jsme jeli po silnici 270 a jedinými zvuky bylo šumění pneumatik a vrčení motoru. Buďto si vypnul vysílačku, nebo dneska v St. Louis nedošlo k žádnému zločinu. Vsadila bych se, že je vypnutá. Jedna z dobrých věcí na tom, že děláte detektiva u speciálního oddílu, je, že nemusíte pořád poslouchat rádio, protože většina volání není váš problém. Pokud Dolpha někde potřebují, můžou mu vždycky zavolat na pager.

Snažila jsem se to vydržet. Chtěla jsem, aby Dolph promluvil jako první. Ale asi po čtvrt hodině jsem to vzdala. „Kam jedeme?“

„Creve Coeur.“

Zdvihla jsem obočí. „To je trochu nóbl na vraždící příšery.“

„To jo,“ přikývl.

Čekala jsem další informace, ale nic už nedodal. „No, díky, žes mi to vysvětlil, Dolphe.“

Otočil se ke mně a pak zase k silnici před sebou. „Budeme tam za pár minut, Anito.“

„Trpělivost nikdy nebyla moje silná stránka, Dolphe.“

Rty mu zaškubaly a pak se usmál. Nakonec se krátce trhaně rozesmál. „To vážně ne.“

„Jsem ráda, že se mi podařilo trochu odlehčit atmosféru,“ řekla jsem.

„Když nezabíjíš lidi, je s tebou vždycky legrace, Anito.“

Nevěděla jsem, co na to říct. Nejspíš se to až příliš blížilo pravdě. V autě se rozhostilo ticho a já to tak nechala. Tentokrát to bylo příjemné spřízněné mlčení podbarvené smíchem. Dolph už se na mě nezlobil. Chvilku mlčení ještě vydržím.

Creve Coeur je stará čtvrť, ale není to tu vidět. Její věk byl znát na velkých domech stojících na dlouhých svažitých pozemcích. Některé z nich měly točité příjezdové cesty a ubytovny pro služebnictvo. Tu a tam se tu krčily i nové developerské projekty, které vždycky neměly velikou zahradu, ale byly rozmanité, s bazény a skalkami. Rozhodně nebyly jeden jako druhý, nic déclassé.

Olive je jedna z mých nejoblíbenějších ulic. Miluju všehochuť benzínových pump, Dunkin‘ Donuts, zakázkových klenotnictví, prodejen Mercedes Benz a Blockbuster Music a Video. Creve Coeur není jako hogo fogo čtvrti, kde neustále válčí s námezdními

pracovníky. Tahle část města nadšeně akceptuje jak své peníze, tak obchody. Stejně spokojeně nakupují vybrané starožitnosti a berou dětičky k okénku drive-in u McDonalda.

Dolph zatočil do boční uličky sevřené mezi dvěma benzínovými pumpami. Prudce se svažovala, takže bych nejradši zatáhla za brzdu. Dolph tuhle touhu nesdílel, a vůz se hnal z kopce pěkným fofrem. No jo, je přece polda. Nejspíš pokuty za překročení rychlosti nedostává. Míjeli jsme skupinky nových domů, které se od cesty rozrůstaly jako na opravdovém předměstí. Domy se pořád od sebe hodně lišily, ale pozemky se dost scvrkly a bylo vidět, že většina z těch, kolem kterých jsme jeli, nikdy neměla pokoje pro služebnictvo. Silnice se trochu zvedla a pak pokračovala po rovině. Stále jsme byli ve stinném údolí, když Dolph zapnul blinkr. Na vkusné ceduli stálo Countryside Hills.

Úzká vedlejší ulička byla ucpaná policejními auty a světla jejich majáků se míhala tmou jako stroboskopy. Uniformovaní policisté drželi stranou hlouček lidí, kteří měli přes pyžama lehké kabáty, nebo tu stáli v pevně zavázaných županech. Ta skupinka nebyla velká. Při vystupování z auta jsem si všimla, že se v domě na druhé straně ulice pohnula záclona. Proč chodit ven, když můžete šmírovat z pohodlí domova?

Dolph mě provedl řetězem uniforem do prostoru označeného žlutou páskou s nápisem Nevstupovat. Dům, který byl v centru pozornosti, byl jednopatrový. Cihlová hradba stejně vysoká jako zdi domu uzavírala jeho zahradu ze všech stran. V klenutém vjezdu dokonce měl bránu z tepaného železa ve středozemském stylu. Kromě zahrady dům vypadal jako typický předměstský ranč. Byla tu dlážděná cesta a pravoúhlé záhony s kamennými obrubníky plné růžových keřů. Uzavřenou zahradu osvětlovaly světlomety a každému listu i okvětnímu lístku propůjčovaly vlastní stín. Někdo to tady s osvětlením pozemku pořádně přestřelil.

„Tady člověk ani nepotřebuje baterku," poznamenala jsem.

Dolph si mě změřil. „Takže jsi tady nikdy nebyla?"

Pohlédla jsem mu do očí, ale nic jsem z nich nevyčetla. Zase na mě hleděly jen oči poldy. „Ne, nikdy jsem tu nebyla. Měla bych snad?"

Bez odpovědi mi otevřel zamřížované dveře. Šel první a já ho následovala. Dolph se pyšní tím, že své lidi nijak neovlivňuje, nechá je všechno si prohlédnout na vlastní oči a dojít k vlastním závěrům. Ale i na něho to bylo až příliš tajemné. Nelíbilo se mi to.

Obývák byl úzký a dlouhý s televizí a videotechnikou na jednom konci. Byl tak nacpaný policisty, že skoro nebylo kam si stoupnout. V případě vraždy se vždycky místu činu věnuje větší pozornost, než si zaslouží. Vlastně by mě zajímalo, jestli se při tom shonu neztratí víc důkazů, než kolik jich ty pilné ruce objeví. Na případu vraždy může

polda udělat kariéru, zvlášť pokud jde o postup z uniformy do civilu. Objevte *důležitou* stopu nebo *ten* důkaz, a blýsknete se v tu správnou chvíli, lidi si toho všimnou. Ale je v tom i něco víc. Vražda je nejkrajnější ublížení, to nejhorší, co můžete jinému člověku provést. A poldové to cítí. Možná silněji než my ostatní.

Policisté Dolphovi uhýbali z cesty a obraceli ke mně oči. Většina z nich byla mužských a po prvním letmém pohledu si mě důkladně prohlíželi celou. Znáte ty pohledy. Potřebují se přesvědčit, jestli když k sobě pasuje obličej a hruď, jsou i nohy stejně dobré jako to ostatní. A funguje to i obráceným směrem. Ale každý muž, který začne u mých nohou a skončí u obličeje, rázem přijde o všechny kladné body, které kdy měl.

Z obýváku v pravém úhlu odbočovaly dvě krátké chodbičky. Před jídelnou byly otevřené dveře do nějaké místnosti. Odhalovaly schody pokryté kobercem vedoucí do zařízeného sklepa. Nahoru a dolů po schodech běhali jako mravenci policisté s důkazy v igelitových sáčcích.

Dolph mě vedl do druhé chodby, po níž následoval další obývák s krbem. Byl menší a hranatější, ale protější stěna byla z přírodních cihel. Díky tomu byl ohromně teplý a útulný. Nalevo za otevřenými dveřmi byla vidět kuchyně. Horní část příčky do pokoje byla otevřená a připomínala okno, takže si při práci v kuchyni můžete povídat s lidmi v obýváku. Takovýhle průhled byl v domě mého otce.

Další pokoj byl evidentně nový. Stěny pořád vypadaly jako čerstvě natřené, jako by byly dokončené docela nedávno. V levé stěně byly skleněné šoupací dveře. Většinu podlahy zabírala ohromná vana. Na jejím hladkém povrchu pořád ještě visely kapky vody. Vanu používali dřív, než vymalovali pokoj. Jasné priority.

Od místnosti s vanou vedla chodba dokončená jen nahrubo. Na podlaze pořád ležely silné igelity, po nichž chodili dělníci. Byla tu další, větší, ne docela dokončená koupelna a na konci chodby zavřené dveře. Ty byly vyřezávané a nové, ze světlého dubu. Byly to první zavřené dveře, které jsem v domě viděla. To působilo maličko zlověstně.

Kromě poldů jsem nikde neviděla jedinou věc, která by nebyla na svém místě. Vypadalo to tu jako pěkný domek pro někoho z vyšší střední třídy. Pro pěknou rodinku. Kdybych vstoupila doprostřed masakru, byla bych v pohodě, ale z takhle dlouhého napínání se mi svíral žaludek a naplňovalo mě to děsem. Co se asi odehrálo v tomhle hezkém domě s novou vanou a cihlovým krbem? Proč si tady žádají moje odborné znalosti? Vůbec jsem netoužila to zjistit. Nejradši bych odsud vypadla, než uvidím nějakou hrůzu. Za poslední rok jsem viděla tolik mrtvol, že mi to vystačí do smrti.

Dolph položil ruku na kliku. Chytila jsem ho za paži. „Nejsou to děti, že ne?“ zeptala jsem se.

Mrkl na mě přes rameno. Normálně by mi neodpověděl. Řekl by něco tajemného jako: „To za chviličku zjistíš.“ Dnes ale prozradil: „Ne, děti to nejsou.“

Zhluboka jsem se nadechla nosem a pomalu vydechla ústy. „To je dobře.“ Cítila jsem vlhkou sádru, čerstvý beton a pod tím vším krev. Slabý pach čerstvě prolité krve hned za dveřmi. Jak je cítit krev? Kovově, skoro uměle. Vlastně to samo o sobě ani pach není. Neudělá se vám z něj zle, to z toho, co ho provází. Všichni nějakou starodávnou částí svého já dobře víme, že to je krev. Bez ní jsme mrtví. Pokud nepřátele dokážeme připravit o dostatečné množství krve, připravíme je o život. To je ten důvod, proč krev souvisí se skoro všemi náboženstvími na téhle planetě. Je to prvotní matérie a bez ohledu na to, jak náš svět vysterilizujeme, nějaká naše část si toho stejně bude vědoma.

Dolph s rukou pořád na klice zaváhal. Promluvil, ale nepodíval se na mě. „Řekni mi, co si o tom myslíš, a pak tě odvezu zpátky k výslechu. To asi chápeš.“

„Chápu,“ přisvědčila jsem.

„Jestli mi v něčem lžeš, Anito, řekni mi to hned. Dva mrtví za dva dny, to znamená spoustu vysvětlování.“

„Já jsem ti nelhala, Dolphe.“ *Aspoň ne moc,* dodala jsem v duchu.

Přikývl, aniž by se otočil, a otevřel dveře. Vstoupil dovnitř první a obrátil se, aby mohl sledovat můj výraz, až vejdu do místnosti.

„Co se děje, Dolphe?“ naléhala jsem.

„Podívej se sama,“ pobízel mě.

Nejdřív jsem viděla jenom světle šedý koberec a prádelník s velikým zrcadlem u stěny napravo. V pohledu na zbytek místnosti mi bránil hlouček policistů. Dolph jim pokývl a oni ustoupili stranou. Dolph ze mě a z mojí tváře nespustil oči. Nikdy dřív jsem nezažila, že by ho tolik zajímala moje reakce. To mě znervózňovalo.

Na zemi leželo mrtvé tělo. Nějaký muž s roztaženýma rukama a nohama u sebe. Do zápěstí a kotníků měl zabodnuté nože s černými střenkami. Ležel uprostřed velikého červeného kruhu. Byl tak veliký, aby krev neprosákla ven a neporušila ho. Krev se vsákla do světlého koberce a šířila se po něm jako rudá zhouba. Muž byl otočený tváří ode mě. Viděla jsem jenom jeho krátké blond vlasy. Hrudník měl nahý a pokrytý takovou vrstvou lepkavé krve, že to vypadalo jako červené tričko. Nože ho jenom držely na místě. Ty ho nezabily. Ne, zabila ho díra zející mu v břiše těsně pod žebry. Vypadala jako rudě obroubená jeskyně dost velká, abyste do ní strčili obě ruce.

„Vytrhli mu srdce,“ prohlásila jsem.

Dolph si mě ostře změřil. „To poznáš ode dveří?“

„Ale mám pravdu, že jo?“

„Kdybys mu chtěla vyjmout srdce, proč nepostupovat přímo k němu?“

„Když chceš, aby to přežil, jako při srdeční operaci, musel bys otevřít žebra a postupovat obtížnější cestou. Ale oni ho chtěli zabít. Pokud chceš jenom srdce, je jednodušší vyndat ho pod žebry.“

Postoupila jsem k tělu.

Dolph šel přede mnou a pozoroval můj výraz. „Co je?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Řekni mi, co víš o tom mrtvém, Anito.“

Zírala jsem na něj. „S čím máš dneska problém?“

„S ničím.“

Byla to lež. Něco má za lubem, ale nenaléhala jsem na něj. K ničemu by to nebylo. Když se Dolph rozhodne, že vám něco neřekne, tak to neřekne, tečka.

Stála tam ohromná postel s purpurovými saténovými povlaky a takovou spoustou polštářů, že byste nevěděli, co si s nimi počít. Byla zválená, jako by se používala k něčemu jinému než ke spaní. Na dekách byly tmavé, skoro až černé fleky.

„Je to krev?“

„Myslíme, že jo,“ přikývl Dolph.

Ohlédla jsem se na mrtvého. „Z toho těla?“

„Až budeš hotová s prohlídkou místa činu, sbalíme deky a hodíme je do laborky.“

To byl jemný náznak, abych se svou prací pohnula. Popošla jsem až k mrtvému a snažila se Dolpha ignorovat. Bylo to snadnější, než to zní. Tělo na sebe takříkajíc strhlo veškerou pozornost. Čím blíž jsem postupovala, tím víc detailů jsem vnímala, a tím míň jsem toho chtěla vidět. Pod vší krví byl pěkný hrudník, svalnatý, ale ne zase moc. Vlasy měl ostříhané docela nakrátko, blonďaté a kudrnaté. Na hlavě bylo něco nutkavě známého. Černé dýky byly omotané stříbrným drátem. Byly až po jílce vražené do masa a při zabodnutí polámaly kosti. Rudý kruh byl rozhodně nakreslený krví. Na vnější straně kruhu byly kolem dokola kabalistické symboly také napsané krví. Některé z nich jsem poznala, a to mi stačilo, abych věděla, že se jedná o nějakou formu nekromancie. Znám symboly, které představují smrt, a které před ní chrání.

Z nějakého důvodu jsem nechtěla do kruhu vstoupit. Opatrně jsem obcházela po jeho obvodu, dokud jsem neuviděla obličej. Opřela jsem se zády o zeď a zírala do vytřeštěných očí upíra Roberta. Moničina manžela. A nastávajícího tatínka.

„Do prdele,“ zaklela jsem tiše.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Dolph.

Přikývla jsem. „Robert. Jmenuje se Robert.“ Symboly smrti dávaly smysl, pokud byste chtěli obětovat upíra. Ale kvůli čemu? A proč tímhle způsobem?

Vykročila jsem kupředu a dotkla se kruhu. Ztuhla jsem na místě. Bylo to, jako kdyby mé tělo zaplavily milióny mravenců. Nemohla jsem dýchat. Couvla jsem za krvavou čáru. Ten pocit se vytratil. Pořád jsem ho cítila v těle i v hlavě jako vzpomínku, ale teď už to bylo v pohodě. Nadechla jsem se, pomalu vydechla a znovu postoupila vpřed. Vůbec to nebylo, jako když narazíte do zdi. Bylo to spíš jako zamotat se do prostěradla. Do nasáklého, dusivého prostěradla hemžícího se červy. Snažila jsem se jít dál a proniknout kruhem, ale nedokázala jsem to. Vrávorala jsem zpátky. Kdyby tam nebyla zeď, upadla bych na zem.

Sklouzla jsem dolů, až jsem seděla ve dřepu s koleny pevně přitisknutými k sobě. Prsty nohou jsem měla jen několik centimetrů od kruhu. Už jsem se ho nechtěla dotknout.

Dolph prošel kruhem, jako by tam žádný nebyl, a klekl si vedle mě. Částečně zůstal uvnitř kruhu. „Co se stalo, Anito?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tím si nejsem jistá.“ Zvedla jsem k němu oči. „Je to kruh síly a já do něho nemůžu vstoupit.“

Sklopil pohled ke svému tělu částečně za hranicí kruhu. „Já jo.“

„Ty neumíš oživovat mrtvé. Nejsem čarodějnice a o oficiální magii toho moc nevím, ale některé z těch symbolů jsou buďto symboly smrti, nebo snad mají chránit před tím mrtvým.“ Hleděla jsem na něj a tělo se mi pořád třáslo od toho, jak jsem se pokusila kruh překročit. Hlavou mi proběhla další děsivá představa. „Je to kouzlo, které má mrtvého udržet uvnitř, nebo ho tam nepustit, a já ho nedokážu překonat.“

Měřil si mě ze své výšky. „Co to přesně znamená, Anito?“

„To znamená,“ odpověděl mu nějaký ženský hlas, „že ona ten kruh neudělala.“

19

Ve dveřích stála žena. Byla vysoká, štíhlá a oblečená do purpurového kostýmu s bílou košilí mužského střihu. Vešla do místnosti s dychtivostí, která mě přiměla odečíst jí tak deset let věku. Vypadala na třicet, ale tolik jí nebylo. Měl něco přes dvacet a překypovala sebevědomím. Nejspíš byla tak mého věku, ale pořád zářila novotou, o kterou jsem já přišla už před lety.

Dolph vstal a natáhl ke mně ruku, aby mi pomohl. Zavrtěla jsem hlavou. „Pokud mě nechceš vzít do náruče, tak se ještě zvednout nedokážu."

„Anito, tohle je detektiv Reynoldsová," prohlásil. Neznělo to, jako by z toho měl radost.

Reynoldsová obcházela kruh stejně jako předtím já, ale ona se chtěla pořádně podívat na mě. Zastavila se z druhé strany vedle Dolpha. S netrpělivým úsměvem si mě prohlížela. Vzhlížela jsem k ní a na kůži mě pořád mravenčilo od toho, jak jsem se pokusila proniknout dovnitř kruhu.

Sklonila se ke mně a zašeptala: „Celá místnost se na vás dívá, drahoušku."

„Proto jsem si vzala prádlo tak, aby ladilo," opáčila jsem.

Zatvářila se překvapeně.

Neexistoval způsob, jak bych natáhla nohy bez toho, abych se znovu dotkla kruhu, takže pokud jsem se chtěla přestat ukazovat celé místnosti, musela jsem vstát. Podala jsem Dolphovi ruku. „Pomoz mi nahoru, ale za žádných okolností mě nenech upadnout dovnitř."

Detektiv Reynoldsová mě bez pobízení vzala za druhou paži, a popravdě řečeno jsem její pomoc potřebovala. Nohy jsem měla těstovité jako špagety. V okamžiku, kdy se mě dotkla, se mi zježily chlupy na celém těle. Uskočila jsem před ní, a kdyby mě Dolph nezachytil, spadla bych do kruhu.

„Co se děje, Anito?" zeptal se Dolph.

Opřela jsem se o něj a pokoušela se dýchat pomalu a pravidelně. „V tuhle chvíli už nesnesu žádnou další magii."

„Přineste jí z jídelny židli," přikázal Dolph. Neoslovil nikoho konkrétního, ale z pokoje vyšel nějaký uniformovaný strážník, nejspíš aby splnil rozkaz.

Zatímco jsme čekali, Dolph mě prošacoval. Vzhledem k tomu, že jsem se neudržela na nohou, nemohla jsem protestovat, ale připadala jsem si jako pitomec.

„Co to máš na zádech, Anito?“ zajímal se.

Na nůž v pochvě na páteři jsem docela zapomněla. Před odpovědí mě zachránil policista, který do místnosti přinesl židli s rovným opěradlem.

Dolph mě posadil. „Zkoušela na tebe detektiv Reynoldsová nějaké kouzlo?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Vysvětlí mi sakra někdo, co se tu stalo?“

Po bělostné pleti Reynoldsové se rozlil nezdravý ruměnec. „Pokusila jsem se tak trochu prozkoumat její auru.“

„Ale proč?“ chtěl vědět Dolph.

„Prostě ze zvědavosti. Četla jsem o nekromantech, ale zatím jsem se s žádným nesetkala.“

Zvedla jsem k ní oči. „Až budete zase chtít experimentovat, detektive, nejdřív mě upozorněte.“

Přikývla a v tu chvíli byla jakoby mladší a míň sebejistá. „Omlouvám se.“

„Reynoldsová,“ oslovil ji Dolph.

Otočila se k němu. „Ano, pane.“

„Postavte se támhle.“

Pohlédla na nás a pak přikývla. „Ano, pane.“ Přešla na druhou stranu pokoje a postavila se k ostatním policistům. Snažila se, aby to vypadalo nonšalantně, ale pořád se po nás otáčela.

„Odkdy máte na výplatní listině čarodějnici?“ zeptala jsem se Dolpha.

„Reynoldsová je vůbec první detektiv s nadpřirozenými schopnostmi. Mohla si vybrat zařazení a chtěla se přidat k naší jednotce.“

Potěšilo mě, že řekl „k naší“ jednotce. „Říkala, že já jsem ten kruh nenamalovala. Ty si vážně myslíš, že by to byla moje práce?“ ukázala jsem na mrtvolu.

Ostře si mě měřil. „Roberta jsi nesnášela.“

„Kdybych zabila každého, koho nemám ráda, bylo by St. Louis plné mrtvých těl,“ upozornila jsem ho. „Proč jinak bys mě sem tahal? Ona je čarodějnice. O tom kouzle toho nejspíš ví daleko víc než já.“

Dál si mě zkoumavě prohlížel. „To mi vysvětli.“

„Já probouzím mrtvé, ale nejsem školená čarodějnice. Většina z toho, co dělám,“ pokrčila jsem rameny, „je něco jako přirozené nadání. Na vysoké jsem studovala základy teoretické magie, ale jenom

pár semestrů, takže pokud bys chtěl vysvětlit, jak funguje takhle komplikované kouzlo, nepomůžu ti.“

„Kdyby tu nebyla Reynoldsová, co bys nám navrhla?“

„Abyste si našli čarodějnici, která vám to kouzlo odstraní.“

Přikývl. „Máš představu, kdo nebo proč by to dělal?“ Ukázal za svými zády na mrtvého.

„Jean-Claude změnil Roberta v upíra. To je velice silné pouto. Myslím, že kouzlo mělo zabránit tomu, aby se dozvěděl, co se děje.“

„Mohl by to Robert svému pánovi sdělit na takovou dálku?“

Zamyslela jsem se nad tím. Nebyla jsem si jistá. „To nevím. Možná. Některým upírům jde telepatie líp než jiným. Netuším, jak je na tom Jean-Claude s ostatními upíry.“

„Připravit to muselo chvilku trvat,“ upozornil Dolph. „Proč ho zabili takhle?“

„To je dobrá otázka,“ řekla jsem. Napadlo mě něco ošklivého. „Je to zvláštní způsob zabití, ale mohlo by to být zpochybnění Jean-Claudeovy vlády nad jeho územím.“

„Jak to?“ Dolph měl teď vytažený notýsek a připravenou propisku. Skoro jako za starých časů.

„Robert mu patřil a teď ho někdo zabil. Mohl to být vzkaz.“

Pohlédl na mrtvé tělo. „Ale komu je ten vzkaz určený? Třeba Robert někoho naštval a je to osobní. A jestli vzkaz byl určený tvému milému, proč ho nezabili v Jean-Claudeově klubu? Tam přece pracoval, že jo?“

Přikývla jsem. „Ať už to udělal kdokoli, nemohl něco tak komplikovaného chystat v klubu, mezi všemi ostatními upíry. To ani náhodou. Potřebovali soukromí. A možná kouzlo potřebovali jenom kvůli tomu, aby mu Jean-Claude nebo nějaký jiný upír nepřispěchal na pomoc.“ Přemýšlela jsem o tom. Co vlastně o Robertovi vím? Nic moc. Znala jsem ho jako Jean-Claudeova lokaje. Chodil s Monikou a pak se s ní oženil. Byl to budoucí otec. Všechno, co o něm vím, bylo zprostředkované tím, jak ho viděli ostatní. Teď ho zabili ve vlastní ložnici a mě napadlo jenom to, že to je vzkaz pro Jean-Claudea. Považovala jsem ho za poskoka, protože se k němu Jean-Claude tak choval. Nebyl to vznešený upír, a tak by ho nikdo nechtěl zabít kvůli němu samotnému. No nazdar, vlastně Roberta považuju za věc na jedno použití. Rozhodně si zasloužil víc.

„O něčem přemýšlíš,“ podotkl Dolph.

„Vlastně ani ne. Možná se kolem upírů motám moc dlouho. Začínám uvažovat jako jedna z nich.“

„Vysvětli mi to,“ žádal Dolph.

„Předpokládala jsem, že Robertova smrt souvisí s jeho pánem. Nejdřív mě napadlo, že by Roberta nikdo nezabíjel kvůli němu

samotnému, protože nebyl dost významný, aby ho někdo odpravil. Jako že Robertova smrt z tebe stejně vládce města neudělá, tak proč ji páchat?“

Dolph mi pohlédl do očí. „Začínám si o tebe dělat starosti, Anito.“

„Houby starosti,“ opravila jsem ho, „já ze sebe jsem *vyděšená*.“ Pokusila jsem se vidět místo činu čerstvýma očima, ne jako upírka. Komu by Robertova smrt stála za takové nesnáze? To jsem naprosto netušila. „Jestli to nemá být zpochybnění Jean-Claudeovy autority, pak nemám představu, proč by Roberta někdo zabíjel. Bude to tím, že o něm vlastně skoro nic nevím. Mohla by to být nějaká z těch xenofobních skupin jako Lidé především nebo Lidé proti upírům. Ale to by museli mít magické znalosti pořádného kalibru a obě skupiny čarodějnici ukamenují stejně rychle, jako upírovi vrazí kolík do srdce. Považují je za ďáblovo sémě.“

„Proč by si tyhle militantní skupiny vybraly právě tohohle upíra?“

„Jeho žena je těhotná,“ navrhla jsem.

„Taky upírka?“ zeptal se Dolph.

Zavrtěla jsem hlavou. „Normální žena.“

Dolph maličko vytřeštil oči. Byla to nejsilnější známka překvapení, jakou jsem kdy u něho viděla. S Dolphem stejně jako s většinou poldů jen tak něco nehne.

„Je těhotná? A otcem je upír?“

„Ano,“ přikývla jsem.

Zavrtěl hlavou. „Jo, to by mu mohlo zajistit přední místo na seznamu cílů takové skupiny. Pověz mi něco o reprodukci upírů, Anito.“

„Nejdřív musím zavolat Jean-Claudeovi.“

„Proč?“

„Abych ho varovala,“ odpověděla jsem. „Souhlasím, že to nejspíš bude něco osobního. Máš pravdu. Konkrétně Lidé především by ho zabili bez mrknutí oka, ale pro jistotu chci Jean-Claudea varovat.“ Napadlo mě ještě něco. „Možná je to ten důvod, proč mě někdo chce zabít.“

„Jak to myslíš?“

„Pokud chtějí Jean-Claudeovi ublížit, pak by moje smrt byla dost dobrý způsob, jak to provést.“

„Řekl bych, že půl milionu dolarů je trochu hodně za to, že někdo sejme něčí holku.“ Zavrtěl hlavou. „Za takovými prachy je něco osobního. Někdo má strach z tebe, ne z tvého zubatého přítele.“

„Dva najatí vrazi během dvou dní, Dolphe, a já pořád nevím proč.“ Zvedla jsem k němu zrak. „Jestli na to nepřijdu, je po mně.“

Pohladil mě po rameni. „My ti pomůžem. Poldové přeci jen k něčemu jsou, i když s námi ty stvůry nekomunikují.“

„Díky, Dolphe.“ Poplácala jsem ho po ruce. „Vážně jsi Reynoldsové věřil, když tvrdila, že jsem to možná spáchala já?“

Narovnal se v zádech a pak mi pohlédl do očí. „Na chviličku jo. A potom šlo o to, že musím svým detektivům naslouchat. Přijali jsme ji, aby nám pomohla řešit nadpřirozené záležitosti. Rozhodně by byla pitomost úplně ji ignorovat.“

Nemluvě o tom, jaký vliv by to mělo na morálku, napadlo mě. „OK, ale vážně sis myslel, že bych byla schopná tohle udělat?“ Ukázala jsem na mrtvé tělo.

„Viděl jsem tě vrážet do upírů kůly, Anito. Viděl jsem, jak jim usekáváš hlavy. Tak proč ne tohle?“

„Protože když mu rozřízli hrudník, Robert ještě žil. Byl naživu, dokud mu nevyřízli srdce. K čertu, nejsem si jistá, jak dlouho mohl žít i potom. Když jde o smrtelná zranění, reagují upíři dost divně. Někdy jim to docela trvá.“

„Takže proto mu neuřízli hlavu? Aby ještě víc trpěl?“

„Možná,“ odpověděla jsem. „Pro případ, že to byla hrozba, to musím říct Jean-Claudeovi,“ opakovala jsem.

„Řeknu někomu, aby mu zavolal.“

„Nevěříš mi ani natolik, abych mu to mohla říct?“

„Nech toho, Anito.“

Projednou jsem udělala, co po mně chtěl. Ještě před rokem bych nikomu, kdo chodí s upírem, nevěřila. Myslela bych si, že je zvrhlý. Někdy si podobné věci myslím pořád. „Fajn, ale zavolejte mu hned. Bylo by zlé, kdyby Jean-Claudea zlikvidovali, zatímco my tu diskutujeme o tom, kdo by ho měl varovat.“

Dolph k nám kývnutím přivolal strážníka v uniformě. Načmáral něco do bloku, vytrhl stránku, složil ji a podal policistovi. „Doneste to detektivovi Perrymu.“

Strážník odešel s papírem v ruce.

Dolph se vrátil ke svým poznámkám. „Teď mi pověz o rozmnožování upírů.“ Hleděl na to, co si napsal do notýsku. „Už jen to vyslovit zní divně.“

„Čerstvě mrtví muži často mají zbytky spermatu z doby před smrtí. To bývá nejčastější. Doktoři doporučují počkat se sexem šest měsíců po tom, co se staneš upírem, podobně jako po vasektomii. Takové děti většinou bývají zdravé. U starších upírů je plodnost daleko vzácnější. Upřímně řečeno jsem nevěřila, že by takhle staří upíři mohli mít děti, dokud jsem na večírku nepotkala Roberta s jeho ženou.“

„Jak starý byl Robert?“

„Století a nějaké drobné.“

„Můžou upírky otěhotnět?“ dotazoval se dál.

„Někdy k tomu dochází u nově mrtvých, ale tělo samovolně potratí nebo dítě vstřebá. Mrtvé tělo nemůže dávat život.“ Odmlčela jsem se.

„Co je?“ zeptal se Dolph.

„Byly zaznamenány dva případy, kdy starší upírky porodily dítě.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Nebylo to nic hezkého a rozhodně to nebyli lidé.“

„Přežily to ty děti?“

„Nějakou dobu ano,“ přisvědčila jsem. „Nejlépe zdokumentovaný případ je ze začátku dvacátého století. Doktor Henry Mulligan se tenkrát snažil najít lék proti vampyrismu ve sklepě staré Městské nemocnice St. Louis. Jedna z jeho pacientek porodila. Mulligan to považoval za známku toho, že se do jejího těla vrací život. Dítě se narodilo s kompletním špičatým chrupem a byl to spíš kanibal než upír. Doktor Mulligan nosil až do smrti od toho porodu jizvu. Celé ty tři roky, než mu jeden z jeho pacientů rozdrtil obličej.“

Dolph upřeně hleděl do notýsku. „Všechno si píšu. Ale po pravdě řečeno doufám, že jsou to informace, které mi nikdy k ničemu nebudou. To dítě potom zabili, že ano?“

„Ano,“ řekla jsem. „Než se na to zeptáš, rovnou ti řeknu, že otec nebyl uveden. Z toho vyplývá, že otec byl normální člověk, nebo to dokonce mohl být doktor Mulligan sám. Pokud víme, upíři bez lidského partnera děti mít nemohou.“

„Je příjemné vědět, že lidi jsou dobří ještě k něčemu kromě krve,“ poznamenal.

Pokrčila jsem rameny. „Asi jo.“ Po pravdě, představa, že porodím dítě s vážným Vladovým syndromem, pro mě byla noční můrou. Nikdy jsem neměla v plánu se s Jean-Claudem milovat, ale kdyby k tomu někdy došlo, rozhodně si dáme pozor. Žádný spontánní sex, pokud k tomu nepatří kondom.

Něco z toho mi muselo být vidět ve tváři, protože prohlásil: „Dal bych leccos za to, abych se dozvěděl, na co myslíš.“

„Nejspíš jsem jenom ráda, že mám pevné morální zásady. Jak říkám, dokud jsem neviděla Roberta se ženou, myslela jsem si, že upíři starší než sto let jsou sterilní. A vzhledem k době, po jakou musíš zvyšovat upírovu tělesnou teplotu,“ − zavrtěla jsem hlavou − „nechápu, jak by k tomu mohlo dojít náhodou. Ale oba tvrdili, že to tak bylo. Ona dokonce ještě nemá výsledky vyšetření plodové vody.“

„Vyšetření plodové vody kvůli čemu?“ zeptal se.

„Kvůli Vladovu syndromu,“ odpověděla jsem.

„Dovoluje její zdravotní stav, abychom jí sdělili takovou zprávu?“ chtěl vědět.

Pokrčila jsem rameny. „Vypadala v pohodě, ale já nejsem odborník. Řekla bych, že by se to neměla dozvědět po telefonu, a nejspíš by neměla zůstat sama. Já prostě nevím."

„Jste s jeho ženou kamarádky?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, a ani to po mně nechtěj. Já Moniku nebudu držet za ruku, až bude oplakávat mrtvého manžela."

„Dobře, dobře, tohle nemáš v popisu práce. Možná tam pošlu Reynoldsovou."

Pohlédla jsem na mladou ženu. Ona i Monika by si to obě zasloužily, ale… „Jean-Claude by mohl vědět, s kým se Monika přátelí. A pokud ne, já o někom vím. Catherine Maison-Gillete a Monika spolu pracují."

„Monika je advokátka?" divil se Dolph.

Přikývla jsem.

„No super," řekl.

„Kolik se toho chystáš říct Jean-Claudeovi?" zeptala jsem se.

„Proč?" zajímal se Dolph.

„Protože bych chtěla vědět, kolik mu toho můžu říct."

„Nemůžeš rozebírat probíhající vyšetřování vraždy s příšerou," upozornil mě.

„Oběť mu víc než sto let dělala společnost. Bude o tom chtít mluvit. Potřebuju vědět, co mu povíš, abych náhodou něco neprozradila."

„Nebude ti dělat problém před svým přítelem něco zatajit?"

„Ne, pokud jde o vraždu. Ať už to udělal kdokoli, je to přinejlepším čarodějnice, a nejspíš něco ještě hroznějšího. Tak či tak je to pravděpodobně nějaké monstrum, takže stvůrám nemůžeme odhalit všecky podrobnosti."

Dolph se na mě dlouze a pevně zahleděl a pak přikývl. „Nemluv o tom srdci a o symbolech použitých v kouzle."

„O srdci vědět musí, Dolphe, nebo na to přijde sám. Srdce nebo hlava, moc dalších možností, jak zabít stoletého upíra, neexistuje."

„Říkala jsi, že mu ty informace zatajíš, Anito."

„Vysvětluji ti, čemu uvěří, a co fungovat nemůže, Dolphe. Tajit před upíry srdce není k ničemu, protože si to domyslí. S těmi symboly, no fajn, ale i tady se bude Jean-Claude určitě zajímat, jak to, že necítil, když Robert umíral."

„Tak co před svým přítelem *dokážeš* utajit?"

„Konkrétní symboly použité v kouzle. Nože." Chviličku jsem přemýšlela. „To, jak srdce dostali ven. Většina lidí by se pustila přes žebra, kdyby někomu chtěli vytrhnout srdce. Sledují v televizi všechny seriály z nemocničního prostředí a nenapadne je, že by to šlo jinak."

„Takže až budeme mít podezřelého, zeptáme se ho, jak by někomu vyrval srdce?“

Přikývla jsem. „Ti nejpotřeštěnější začnou mluvit o kolících nebo jen tak neurčitě.“

„OK,“ souhlasil. Pozorně si mě prohlížel. „Myslel jsem, že jestli někdo příšery nenávidí, pak jsi to ty. Jak můžeš s jednou z nich chodit?“

Tentokrát jsem jeho pohled bez pohnutí vydržela. „Já nevím.“

Zavřel notýsek. „Greeley by nejspíš rád věděl, kam jsem tě vzal.“

„Cos mu to pošeptal? Vsadila bych se, že mě nepustí.“

„Řekl jsem mu, že jsi podezřelá z další vraždy. Že potřebuji vidět, jak budeš reagovat.“

„A on to zbaštil?“

Dolph se otočil k mrtvému tělu. „Nemělo to daleko k pravdě, Anito.“

Teď mě tady měl. „Nepřipadalo mi, že by mě Greeley měl nějak zvlášť v lásce,“ řekla jsem.

„Zrovna jsi zabila nějakou ženu, Anito. To obvykle nezanechá nejlepší první dojem.“

To má pravdu. „Budu potřebovat, aby za námi na stanici přijela Catherine?“ chtěla jsem vědět.

„Nejsi zatčená,“ ujistil mě Dolph.

„Přesto bych chtěla, aby Catherine na stanici byla.“

„Zavolej jí.“

Postavila jsem se.

Dolph mě vzal za rameno. „Počkej.“ Obrátil se k ostatním policistům. „Všichni chviličku počkejte venku.“ Obrátilo se k němu pár nesouhlasných pohledů, ale nikdo nediskutoval, prostě šli ven. Všichni už dřív s Dolphem spolupracovali a nikdo z přítomných neměl vyšší hodnost.

Jakmile jsme byli za zavřenými dveřmi sami, pobídl mě: „Dej mi to.“

„Co?“

„Na zádech máš něco jako ohromný nůž. Podíváme se na to.“

Vzdychla jsem a sáhla si pod vlasy pro rukojeť. Vytáhla jsem ho ven. Chvilku to trvalo. Je to hodně dlouhý nůž.

Dolph natáhl ruku. Podala jsem mu ho.

Potěžkal ho v dlani a tiše hvízdl. „Proboha, co jsi s tím chtěla dělat?“

Jenom jsem na něj hleděla.

„Kdo tě v klubu prohledával?“

„Rizzův parťák,“ řekla jsem.

„Budu si s ním muset promluvit.“ Dolph si mě změřil. „Bylo by zlé, kdyby mu to uniklo u někoho, kdo by to chtěl použít. To je jediná zbraň, která mu unikla?“

„Jo.“

Přísně se na mě podíval. „Opři se o prádelník, Anito.“

Zvedla jsem obočí. „Chceš mě prošacovat?“

„Jo.“

Chtěla jsem něco namítnout, ale usoudila jsem, že to nemá cenu. Další zbraně, které by mohl najít, jsem už neměla. Položila jsem ruce na prádelník. Dolph odložil nůž na židli a prohledal mě. Kdyby něco mohl najít, objevil by to. Dolph je ve všem, co dělá, důkladný a metodický. To je jedna z věcí, které z něho dělají skvělého poldu.

Pohlédla jsem na něho v zrcadle, aniž bych se otočila. „Spokojený?“

„Jo.“ Vrátil mi nůž, rukojetí napřed.

Musela jsem vypadat stejně překvapeně, jako jsem se cítila. „Ty mi ho vracíš?“

„Kdybys mi lhala a nebyla to tvoje poslední zbraň, nechal bych si ho se vším ostatním, co bych našel.“ Pak se zhluboka nadechl a zase vydechl. „Ale nepřipravím tě o poslední zbraň. Zvlášť když je na tebe vypsaná odměna.“

Vzala jsem si zbraň a zasunula ji do pochvy. Bylo daleko těžší vrátit ji zpátky než ji dostat ven. Nakonec jsem se musela orientovat pomocí zrcadla.

„Připadá mi, že ten nůž je nový,“ ujišťoval se Dolph.

„Jo.“ Přehodila jsem si vlasy přes pochvu s nožem a rázem nic nebylo vidět. Budu muset s tím nožem začít víc cvičit. Je to tak dobrá skrýš, že by byla škoda ji nepoužívat víc.

„Nechceš mi říct ještě nějaký dojem z místa činu, než tě odvezu zpátky?“

„Nějaké známky násilného vniknutí?“

„Ne.“

„Takže někdo, koho znal,“ poznamenala jsem.

„Asi.“

Pohlédla jsem na Robertovo nehybné tělo. „Nemůžeme ten hovor dokončit jinde?“

„Tobě to vadí?“

„Já ho znala, Dolphe. Sice jsem ho neměla ráda, ale znala jsem ho.“

Dolph přikývl. „Můžeš mi to dopovědět v dětském pokoji.“

Pohlédla jsem na něj a cítila jsem, jak blednu. Na to, abych se dívala, jak Monika zařídila dětský pokojíček, jsem neměla. „To od tebe není fér, Dolphe.“

„Nějak se nedokážu srovnat s tím, že chodíš s vládcem města, Anito. To prostě nedokážu přejít.“

„Chceš mě trestat za to, že chodím s upírem?“

Věnoval mi dlouhý pátravý pohled. Neodvrátila jsem zrak. „Nepřeju si, abys s ním chodila.“

„Nejsi můj táta.“

„Rodiče o tom vědí?“

Teď jsem uhnula pohledem. „Ne.“

„Oni jsou katolíci, že jo.“

„O tomhle s tebou nebudu diskutovat, Dolphe.“

„S někým si o tom promluvit musíš,“ namítl.

„Možná, ale ne s tebou.“

„Podívej se na něj, Anito. Podívej se na něj a řekni mi, že bys s někým takovým mohla spát.“

„Nech toho,“ prosila jsem ho.

„Nemůžu.“

Hleděli jsme jeden na druhého. Nebudu tady takhle stát a vysvětlovat Dolphovi svůj vztah s Jean-Claudem. Do toho mu nic není. „Tak to máme problém.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Teď ne,“ zavolal Dolph.

„Dále,“ řekla jsem.

Dveře se otevřely. Fajn. Dovnitř vešel Zerbrowski. Ještě líp. Uvědomovala jsem si, že se směju jako idiot, ale nedokázala jsem to zastavit. Naposledy jsem ho viděla, když ho pustili z nemocnice. Jeden kožoměnec, leopardodlak veliký jako poník, ho málem připravil o vnitřnosti. Tenhle útočník nebyl lykantrop, ale proměňující se čarodějnice. Proto také Zerbrowskému nerostou jednou za měsíc chlupy. Ta čarodějnice ho děsivě podrápala. Já jsem ji zabila. Držela jsem ho rukama za břicho a cpala mu střeva zpátky do těla. Ještě od té příšery mám jizvy.

Zerbrowského vlasy jsou obvykle kudrnaté a rozcuchané a jejich černá barva se pomalu mění v šedou. Stříhá si je nakrátko, aby je udržel upravené. Díky tomu působí seriózněji a dospěleji, ale míň jako Zerbrowski. Na sobě měl hnědý oblek, který vypadal, že v něm spal. Kravata byla neurčitě modrá a neladila s ničím, co měl na sobě.

„Blakeová, už dlouho jsme se neviděli.“

Nemohla jsem si pomoct; přešla jsem k němu a objala ho. Být holka má svoje výhody. I když bych asi tomu nutkání odolala, než do mého života vstoupil Richard. Richard ve mně probouzí ženskou stránku.

Zerbrowski mě se smíchem nemotorně objal. „Já vždycky věděl, že toužíš po mém těle, Blakeová.“

Odstrčila jsem ho. „To bys rád.“

Přejel mě očima od hlavy k patě a v očích mu blýskalo veselí. „Jestli se takhle oblíkáš každý večer, třeba bych kvůli tobě opustil Katie. Kdyby ta sukně byla ještě kratší, byla by jako stínítko k lampě.“

I když si mě dobíral, viděla jsem ho ráda. „Jak dlouho už jsi zase naplno ve službě?“

„Dlouho ne. Viděl jsem tě ve zprávách s tím tvým klukem.“

„Ve zprávách?“ nechala jsem se zaskočit. Už jsem zapomněla na zástup novinářů, jímž jsme s Jean-Claudem museli proniknout.

„Na mrtvýho chlápka je docela hezkej.“

„Do prdele.“

„Co je?“ chtěl vědět Dolph.

„Takže to byla celostátní televize, a nejenom místní.“

„No a?“

„Táta o tom neví.“

Zerbrowski se rozesmál. „Teď už o tom ví.“

„Kurva.“

„Řekl bych, že si s tátou nakonec budeš muset promluvit,“ poznamenal Dolph.

V Dolphově hlase a v mém výrazu muselo být něco znát, protože Zerbrowskému se humor z tváře okamžitě vytratil. „O co tu jde, vy dva? Tváříte se, jako by vám někdo zašlápl štěně.“

Dolph se podíval na mě a já se podívala na něj. „Rozcházíme se v určitých názorech,“ řekla jsem nakonec. Dolph k tomu nedodal nic. Vlastně jsem to ani nečekala.

„Tak fajn,“ prohlásil Zerbrowski. Dolpha znal dost dobře na to, aby nevyzvídal. Kdybychom spolu byli sami, strašně by mě otravoval, ale Dolpha ne.

„Jeden z nejbližších sousedů je opravdový a militantní nepřítel upírů,“ spustil. To nás zaujalo.

„Pokračuj,“ pobízel ho Dolph.

„Delbert Spalding a jeho žena Dora seděli na gauči a drželi se za ruce. Nabízela mi ledový čaj. Začal se se mnou přít, když jsem řekl, že Robert byl zavražděn. Tvrdil, že nemůžete zabít někoho, kdo už mrtvý je.“ Zerbrowski vyhrabal z kapsy saka pomačkaný notes. Otočil pár stránek, pak se jednu snažil uhladit, ale vzdal to a začal číst. „Teď když někdo to stvoření odstranil, měla by ta žena jít na potrat, aby se zbavila monstra, co v sobě nosí. Normálně nejsem zastánce potratů, ale tohle je odporné, naprostý hnus.“

„Přinejmenším Lidé proti upírům,“ hádala jsem. „Možná dokonce Lidé především.“

„Třeba se mu jenom nelíbí, že bydlí vedle upíra,“ navrhl Dolph.

Zerbrowski i já jsme se k němu otočili.

„Zeptal ses pana Spaldinga, jestli nepatří k některé z těch radikálních skupin?“ chtěl vědět Dolph.

„Konferenční stolek měl plný letáků LPU a jeden mi dal.“

„To je skvělý,“ poznamenala jsem, „štváči zahájili evangelizační kampaň.“

„LPU neobhajuje takovéhle násilí,“ upozornil Dolph.

Řekl to takovým tónem, že mě napadlo, jestli i Dolph není na jejich seznamu. Zavrtěla jsem hlavou. Neuvěřím nejhorší možnosti jenom proto, že se mu nelíbí, že chodím s chodící mrtvolou. Před pár měsíci bych si myslela to samé. „Ale Lidé především ano,“ řekla jsem.

„Musíme zjistit, jestli pan Spalding není členem Lidé především,“ prohlásil Dolph.

„Taky si musíš ověřit, jestli Spaldingovi nemají kouzelné schopnosti,“ podotkla jsem.

„Ale jak?“ chtěl vědět Dolph.

„Můžu se s nimi sejít. Stačí mi být s nimi ve stejné místnosti. Abych si byla jistá, mohla bych se jich nějak dotknout, třeba si s nimi potřást rukou.“

„Já panu Spaldingovi ruku podával,“ poznamenal Zerbrowski. „Bylo to stejné jako podat ruku komukoli jinému.“

„Ty jsi skvělý polda, Zerbrowski, ale jinak skoro úplná nula. Mohl by sis podávat ruku se samotným Pooh Bahem a necítil bys nic než stisk. A Dolph je naprostá nula.“

„Jak to, že nula?“ ohradil se Dolph.

„Magická nula. Někdo, kdo nemá žádné kouzelné ani parapsychologické schopnosti. Proto jsi mohl projít krvavým kruhem a udržet mě mimo.“

„Chceš tím říct, že já nějaké magické schopnosti mám?“ divil se Zerbrowski.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jsi trochu vnímavější. Nejspíš jsi jedním z lidí, kteří mívají tušení, co se později ukážou jako správná.“

„I já mívám tušení,“ bránil se Dolph.

„Vsadila bych se, že tvoje tušení jsou založena na zkušenosti a mnoha letech práce u policie. Zerbrowski dokáže udělat nesmyslný logický posun, který se potom ukáže jako správný. Nebo se pletu?“

Podívali se na sebe, potom na mě a oba přikývli. „Zerbrowski má světlé chvilky,“ přisvědčil Dolph.

„Půjdeš Spaldingovým podat ruku?“ požádal mě Zerbrowski.

„To může udělat detektiv Reynoldsová. To je přece jeden z důvodů, proč jsi ji přijal?“

Znovu se na sebe podívali. Zerbrowski se zašklebil. „Seženu Reynoldsovou a hned tam dojdu.“ U dveří se zastavil. „Katie mě nutí, abych tě pozval na večeři. Aby ses seznámila s dětmi. Chce z toho

udělat opravdovou událost.“ Díval se na mě bezelstnýma hnědýma očima za tmavými obroučkami brýlí. „Chtěl jsem ti navrhnout, abys s sebou vzala Richarda, ale jestli teď chodíš s hrabětem Drákulou, bylo by to maličko trapné.“ Hleděl na mě a vyzvídal bez otázek.

„Pořád se s Richardem vídám, ty neodbytný zmetku.“

Zasmál se. „Výborně. Tak ho od soboty za týden přiveď. Katie uvaří svoje slavné kuře na houbách.“

„Kdybych chodila jenom s Jean-Claudem, taky by se pozvání týkalo i mého přítele?“

„Ne,“ odpověděl. „Katie je maličko nervózní. Myslím, že by na setkání s hrabětem Drákulou neměla.“

„Jmenuje se Jean-Claude.“

„Já vím.“ Zavřel za sebou dveře a já s Dolphem znovu osaměla u mrtvého těla. Na žádný obrat k lepšímu to nevypadalo.

„Po čem jdeme, Anito?“ Vážně se mi ulevilo, že Dolph mluví o práci. Osobních řečí jsem už měla pro jednu noc až dost.

„Vrahů je víc než jeden.“

„Proč?“

Zvedla jsem k němu oči. „Netuším, jestli je na světě dost lidí, kteří by dokázali nějakého upíra takhle připíchnout k zemi. I kdyby to byli další upíři nebo kožoměnci, muselo jich být víc. Řekla bych, že ho držely dvě bytosti s abnormální silou a třetí zabodla nože. Možná jich ho drželo víc a možná jich bylo potřeba víc kvůli kouzlu. To nevím, ale přinejmenším tři.“

„I kdyby to byli upíři?“ ujišťoval se Dolph.

Přikývla jsem. „Pokud jeden z nich nebyl tak silný, aby ovládal Robertovu mysl.“ Opatrně, abych se nedotkla kruhu, jsem si prohlížela ležící tělo. Přinutila jsem se pohlédnout na to, co mu provedli. „Ne. Myslím, že jakmile do něho začali vrážet dýky, žádná kontrola mysli už by asi nefungovala. U člověka ano. Tomu by to mohli udělat a přesvědčit ho, aby se přitom smál, ale jinému upírovi ne. Co sousedi? Neviděl nebo neslyšel někdo z nich něco? Spaldingovi v tom můžou mít prsty, takže klidně mohou lhát, ale někdo musel něco vidět nebo slyšet. Ten potichu nezemřel.“

„Tvrdí, že ne,“ prohlásil Dolph. Řekl to, jako by si byl vědom, že mu někteří z nich, nebo dokonce všichni lhali. Jedna z prvních věcí, které se polda naučí, je, že všichni lžou. Někteří lidé něco skrývají, jiní lžou jenom tak, ale lžou všichni. Předpoklad, že každý něco skrývá, vám ušetří čas.

Upřeně jsem se zahleděla na Robertovu tvář, na jeho pootevřená, ochablá ústa. V koutcích měl slabě zarudlou odřenou kůži. „Všiml sis stop u jeho úst?“

„Ano,“ přisvědčil Dolph.

„A neupozornil jsi mě na ně?“

„Byla jsi podezřelá.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tomu jsi ve skutečnosti nevěřil. Jenom sis všechny podrobnosti nechával jako vždycky pro sebe. Už mě unavuje skládat si všechno dohromady, když ty už to máš dávno hotové.“

„Takže co si myslíš o těch oděrkách?“ zeptal se nevzrušeně.

„Sám zatraceně dobře víš, co o tom soudím. Když mu to dělali, mohl mít roubík. A sousedi vážně nemuseli nic slyšet. To ale pořád nic nevypovídá o tom, jak se jeho vrazi dostali do domu. Jestli v tom jedou upíři, nemohli bez pozvání překročit práh. Robert by k sobě domů podezřelé upíry nepozval, takže někoho z nich musel znát, musel to být člověk, nebo přinejmenším nebyl upír.“

„Mohl ten člověk přejít práh a pozvat upíry dovnitř?“

„Ano,“ připustila jsem.

Dolph si dělal poznámky a na mě se nedíval. „Takže hledáme smíšenou skupinu, v níž je přinejmenším jeden upír, pak nejméně jeden, kdo upír není, a aspoň jedna čarodějnice nebo nekromant.“

„To máš od Reynoldsové,“ poznamenala jsem.

„Ty s tím nesouhlasíš?“

„To ne, ale protože jediná nekromantka ve městě jsem já, musí to být někdo odjinud.“ Jakmile jsem to vyslovila, došlo mi, že někdo takový ve městě je. Dominik Dumare.

„John Burke to být nemohl?“

Přemýšlela jsem o tom. „John je kněz voodoo, tohle ale voodoo není. Netuším, jestli jeho znalosti tajemství sahají až tak daleko. Taky nevím, jestli je dost silný, aby něco takového dokázal, i kdyby ty znalosti měl.“

„Ty na to dost silná jsi?“

Povzdychla jsem si. „To nevím, Dolphe. Jsem v nekromancii tak trochu nováček. Tím chci říct, že mrtvé probouzím už řadu let, ale ne takhle formálním způsobem.“ Ukázala jsem na mrtvého. „Podobné kouzlo jsem nikdy neviděla.“

Přikývl. „Ještě něco?“

Vůbec jsem do toho Dominika nechtěla zatahovat, ale byla by to zatraceně veliká náhoda, kdyby do města dorazil mimořádně mocný nekromant a někdo zrovna pomocí kouzel sejmul upíra. Jestli je nevinný, omluvím se mu. Jestli není, je za to trest smrti.

„Dominik Dumare je nekromant. Zrovna přijel do města.“

„Mohl by to udělat?“ chtěl vědět Dolph.

„Viděla jsem ho jenom jednou, Dolphe.“

„Řekni mi svůj názor, Anito.“

Vzpomněla jsem si, jak jsem Dominika vnímala uvnitř v hlavě. A na jeho nabídku, že mě naučí nekromancii. Zajímavé ale bylo, že zabít

Roberta a nechat jeho tělo, abychom je našli, byla hloupost. A Dominik Dumare mi nepřipadal jako hloupý člověk.

„Mohl. A je lidským služebníkem jednoho upíra, takže bychom měli dva z té smíšené skupinky."

„Znal ten upír Roberta?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Pokud vím, ne."

„Nemáš telefon, na kterém bychom mohli pana Dumarea zastihnout?"

„Můžu zavolat noční sekretářce a sehnat ti ho."

„Výborně." Dolph si prohlížel poznámky. „Je Dumare podle tebe náš nejlepší podezřelý?"

Uvažovala jsem o tom. „Jo, asi je."

„Máš pro to důvod?"

„Je to nekromant a tohle udělal někdo, kdo se v nekromancii vyzná." Pokrčila jsem rameny.

„Ze stejného důvodu jsme podezřívali tebe," poznamenal Dolph. Když to říkal, skoro se usmál.

„Máš bod," řekla jsem. „Byla jsem zaujatá."

Dolph zavřel notes. „Teď tě odvezu, abys udělala výpověď."

„Fajn. Můžu zavolat Catherine?"

„Telefon je v kuchyni."

Zerbrowski otevřel dveře. „Je tady jeho manželka a je pořádně hysterická."

„Kdo je s ní?" chtěl vědět Dolph.

„Reynoldsová."

Otevřenými dveřmi jsem slyšela ženský hlas, který skoro ječel. „Můj manžel Robert že je mrtvý? On nemůže být mrtvý. Nemůže být mrtvý. Musím ho vidět. Copak nechápete, kdo je? On není mrtvý." Hlas se přibližoval.

„Tohle vidět nemusí, Anito."

Přikývla jsem. Vyšla jsem ze dveří a pevně je za sebou zavřela. Pořád jsem Moniku neviděla, ale slyšela jsem ji. Hlas měla čím dál vyšší a přiškrcenější panikou. „Vy tomu nerozumíte. On není doopravdy mrtvý."

Vsadila bych se, že Monika neuvěří mému slovu, že Robert je nadobro a docela mrtvý. Počítám, že kdyby tu takhle ležel Jean-Claude, taky bych nevěřila. Musela bych to vidět na vlastní oči. Zhluboka jsem se nadechla a vykročila vstříc truchlící vdově. Zatraceně. Tahle noc je vážně čím dál lepší.

20

Nemocniční pokoj měl světlefialový odstín a na stěnách byly obrázky květů. Postel měla lila prostěradlo a růžové povlaky. Monika ležela na posteli připojená na kapačku a dvě různé obrazovky. Popruh přes její břicho monitoroval kontrakce. Křivky byly díkybohu zase vyrovnané. Druhý monitor sledoval puls dítěte. Ten zvuk mě nejdřív vyděsil. Byl příliš rychlý, jak srdce maličkého ptáčka. Když mě sestry ujistily, že takový tep je normální, uklidnila jsem se. Asi po dvou hodinách se z toho zběsilého bušení stal uklidňující zvuk podobný bílému šumu.

Moničiny kaštanové vlasy se jí lepily na čelo jako vlhké úponky. Pečlivý make-up měla rozmazaný po celém obličeji. Museli jí dát sedativa, i když to pro dítě nebylo vhodné. Upadla do lehkého, skoro horečnatého spánku. Otáčela hlavou, oči se jí za víčky pohybovaly a rty se jí nezastavily. Po noci, kterou měla za sebou, nejspíš zůstala polapená v nějakém snu. Asi hodně ošklivém snu. Už byly skoro dvě hodiny a já pořád musela jet na stanici a před detektivem Greeleym vypovídat. Catherine už byla na cestě, aby mě vystřídala u Moničiny postele. Moc ráda ji uvidím.

Na pravé ruce jsem měla červené půlměsíčky od nehtů. Monika se jí držela, jako by to bylo to jediné, co jí brání, aby se nesesypala. Když měla nejhorší kontrakce a vypadalo to, že kromě manžela přijde i o dítě, zaťala do mě dlouhé nalakované nehty a sestra mě na to upozornila, teprve když mi po ruce tekly tenké šarlatové krůpěje krve. Jakmile se Monika uklidnila, trvali na tom, že se o rány postarají. Použili na to dětské náplasti s komiksovými postavami, takže jsem měla předloktí pokryté Mickey Mousem a Goofym.

Na poličce na stěně stála televize, ale já ji nezapnula. Jediné zvuky, které byly slyšet, bylo šumění vzduchu ve ventilaci a srdeční tep miminka.

Přede dveřmi stál policista v uniformě. Pokud Roberta zabila nějaká militantní skupina, mohla by Monika s miminkem představovat další cíl. Jestli ho někdo zabil z osobních důvodů, mohla by Monika něco vědět. Tak či tak, nebyla v bezpečí. Proto k ní postavili stráž. Mně to vyhovovalo, protože mi zůstal jenom nůž. Opravdu jsem postrádala pistole.

Telefon na nočním stolku začal zvonit a já vyskočila ze židle vystrašená představou, že to Moniku probudí. Přikryla jsem mluvítko rukou, a zatímco mi srdce divoce bušilo, potichu jsem řekla. „Ano?“

„Anito?“ Byl to Edward.

„Jak ses dozvěděl, kde jsem?“

„Teď je důležité, že když tě dokážu najít já, klidně to dokáže i někdo jiný.“

„Nabídka pořád ještě platí?“

„Jo.“

„Sakra. A co termín?“

„Prodloužili ho na čtyřicet osm hodin.“

„A kurva. Ti jsou ale umanutí.“

„Myslím, že by ses na nějakou dobu měla ztratit, Anito.“

„Někam se schovat?“

„Jo.“

„Měla jsem pocit, že chceš, abych dělala volavku.“

„Pokud budeš venku jako návnada, budeme potřebovat další strážce. Vlkodlaci a upíři jsou sice děsiví, ale jsou to amatéři. My jsme profíci a v tom je naše výhoda. Já jsem hodně dobrý, ale nemůžu být všude.“

„Jako třeba doprovázet mě na dámský záchodek,“ poznamenala jsem.

Slyšela jsem, jak vzdychl. „Nechal jsem tě na holičkách.“

„I já jsem byla neopatrná, Edwarde.“

„Takže souhlasíš?“

„S tou schovávačkou? No jo. Máš na mysli něco určitého?“

„No, vlastně ano.“

„Tvůj tón se mi nelíbí, Edwarde.“

„Je to nejbezpečnější místo ve městě a patří k němu i ochranka.“

„Kde to je?“ Dokonce i mně to znělo až moc podezřele.

„Cirkus prokletých,“ prohlásil.

„Tobě už vážně muselo hrábnout.“

„Je to denní útočiště vládce města, Anito. Je to hotová pevnost. Jean-Claude neprodyšně uzavřel tunel, kterým jsme tam vešli, když jsme chtěli dostat Nikolaos. Je to nedobytné.“

„Chceš po mně, abych se na celý den utábořila mezi upíry. To se mi nezdá.“

„Chceš se vrátit do Richardova domu?“ chtěl vědět Edward. „Myslíš, že tam budeš v bezpečí? Nebo kdekoli jinde nad zemí?“

„Sakra, Edwarde.“

„Mám pravdu, a ty to dobře víš.“

Moc ráda bych mu odporovala, ale on *měl* pravdu. Cirkus je nejbezpečnější místo, o kterém vím. Do háje, jsou tam žalářní kobky. Při představě, že bych tam šla dobrovolně spát, mi naskočila husí kůže.

„Jak můžu odpočívat mezi samými upíry, i když budou přátelští?“

„Jean-Claude ti dá k dispozici postel. Než přijdeš o rozum, bude dávno spát ve své rakvi.“

„To říká teď,“ namítala jsem.

„Já nemám obavy o tvoji počestnost, Anito. Bojím se, abych tě dokázal udržet naživu. A musím přiznat, že ti nedokážu zajistit bezpečí. Jsem dobrý. Jsem ten nejlepší, jakého si můžeš koupit za peníze, ale jsem sám. A jediný člověk, bez ohledu na to, jak dobrý je, nestačí.“

To znělo děsivě. Edward připustil, že něco nezvládne. Nikdy bych nečekala, že se dožiju něčeho takového. A když se nad tím zamyslím, málem jsem se toho nedožila.

„Tak fajn, udělám to. Ale na jak dlouho?“

„Schováš se a já si pár věcí prověřím. Když tě nebudu muset hlídat, stihnu toho víc.“

„Na jak dlouho?“

„Na den, možná na dva.“

„A co když ten někdo zjistí, že jsem v Cirkusu?“

„Asi se tě pokusí dostat,“ prohlásil Edward. Jeho hlas zněl velice věcně.

„A pokud ano?“

„Jestli si s tím nedokážeš poradit ty, půl tuctu upírů a stejné množství vlkodlaků, pak se nemá cenu snažit.“

„Ty ale dokážeš uklidnit.“

„Moc dobře tě znám, Anito. Kdybych tě utěšoval, asi by ses odmítla schovat.“

„Dvacet čtyři hodin, Edwarde, pak chci nějaký jiný plán. Nebudu se schovávat v díře a čekat, až mě někdo přijde zabít.“

„Dohodnuto. Vyzvednu tě, až skončí výslech.“

„Odkud máš ty informace?“

Zasmál se, ale nebyl to příjemný smích. „Když vím já, kde se budeš pohybovat, asi to ví i někdo jiný. Zkus se zeptat svých kámošů u policie, jestli nemají vestu navíc.“

„Myslíš neprůstřelnou vestu?“

„To nemůže být na škodu.“

„Pokoušíš se mě vystrašit?“

„Jo.“

„Odvádíš dobrou práci.“

„Díky. Neodcházej z policejní stanice, dokud pro tebe nepřijdu a neodvezu tě. A pokud to bude možné, vyhýbej se otevřeným prostranstvím.“

„Ty si vážně myslíš, že by se mě dneska v noci mohl pokoušet zabít ještě někdo další?“

„Odteďka budeme počítat s nejhorší možností. Už žádná překvapení. Tak zatím.“ Zavěsil, než jsem stačila cokoli dodat.

Zůstala jsem vyděšeně stát s telefonem v ruce. Uprostřed panického strachu kolem Moniky a jejího miminka jsem skoro zapomněla, že se mě někdo snaží zabít. Na takové věci asi není dobré zapomínat.

Pokládala jsem sluchátko, ale pak jsem vytočila Richardovo číslo. Zvedl to při druhém zazvonění, což znamená, že čekal, až zavolám. Zatraceně.

„To jsem já, Richarde.“

„Kde jsi, Anito?“ V jeho hlas jsem slyšela úlevu, ale i obezřetnost. „Dorazíš sem ještě dneska v noci?“

Moje odpověď zněla ne, ale ne z toho důvodu, kterého se obával. Co nejstručněji jsem mu vysvětlila, co se stalo.

„Čí to byl nápad, abys zůstala s Jean-Claudem?“ v jeho hlase byl znát náznak vzteku.

„Richarde, já nezůstanu s Jean-Claudem. Schovám se v Cirkusu.“

„A jaký je v tom rozdíl?“

„Podívej, Richarde, jsem moc unavená na to, abych se s tebou o tohle přela. Přišel s tím Edward a já moc dobře vím, že Jean-Claudea má rád ještě míň než tebe.“

„O tom pochybuju,“ odsekl.

„Richarde, nevolala jsem ti, abych se s tebou hádala. Chtěla jsem ti říct, co se stalo.“

„Moc si toho vážím.“ Nikdy jsem od něho neslyšela větší sarkasmus. „Chceš nějaké šaty?“

„Do háje, na to jsem si ani nevzpomněla.“

„Dovezu ti je do Cirkusu.“

„To nemusíš, Richarde.“

„Ty o to nestojíš?“

„To ne, moc ráda bych měla svoje věci, ale nejenom šaty, jestli mi rozumíš.“

„Přivezu ti všecko.“

„Díky.“

„A zabalím si tašku i pro sebe.“

„Myslíš, že to je dobrý nápad?“

„Už jsem v Cirkusu bydlel. Nezapomeň, že jsem býval jedním z Jean-Claudeových vlků.“

„Já vím. Neměl bys nejdřív Jean-Claudea požádat o dovolení, než se tam nastěhuješ?“

„Napřed mu zavolám. Jestli nemáš nic proti tomu, abych tam byl.“ Řekl to velice tiše.

„Pokud to nebude vadit Jean-Claudeovi, já jsem jenom pro. Docela bych potřebovala morální oporu.“

Oddechl si, jako by zadržoval dech. „Tak výborně. Uvidíme se tam.“

„Musím na policii vypovídat o tom incidentu v Danse Macabre. Může to trvat i několik hodin, tak nepospíchej.“

„Máš strach, aby mi Jean-Claude neublížil?“ Na okamžik se odmlčel. „Nebo máš strach, abych já něco neudělal jemu?“

Zamyslela jsem se. „Bála jsem se o tebe.“

„To rád slyším,“ řekl a já slyšela, že se usmívá.

O Richarda jsem se bála proto, že není zabiják. Jean-Claude je. Richard by se mohl pustit do boje, ale Jean-Claude by ho ukončil. Nic z toho jsem nevyslovila. Richarda by to nepotěšilo.

„Těším se, až tě zase uvidím,“ řekl.

„I když to bude v Cirkusu?“

„Na tom nezáleží. Miluju tě.“

„Já tě taky miluju.“

Zavěsili jsme. Ani jeden z nás neřekl nashledanou. Třeba to bylo freudovské opomenutí.

Vsadila bych se, že Richard s Jean-Claudem si najdou něco, kvůli čemu by si mohli vjet do vlasů, ale byla jsem příliš unavená, abych se tím zabývala. Kdybych ale Richardovi řekla, aby se držel stranou, byl by přesvědčený, že chci být s Jean-Claudem sama. A to rozhodně není pravda. Tak ať se klidně trochu poperou. Po pravdě řečeno, i já mám před sebou pořádnou srážku s Jean-Claudem a Damianem. V Danse Macabre porušili zákon. Překročili ho natolik, že od správného soudce bych dokonce dostala příkaz k Damianově popravě. Asi to bude pořádně nepříjemná a zdlouhavá diskuse.

Zajímalo by mě, kde všichni budou spát a s kým.

21

Cirkus prokletých je kombinace putovního lunaparku, cirkusu a jednoho z nižších kruhů pekla. Venku tančí nad neóny hlásajícími jeho jméno zubatí klauni. Po stěnách budovy se táhnou plakáty nabízející: „Sledujte, jak zombie vstávají z hrobu. Zhlédněte Lamii − napůl ženu a napůl hada.“ V Cirkusu neuvidíte triky, všechny inzerované kousky jsou naprostá skutečnost. Je to jedna z mála upířích turistických atrakcí, které jsou vhodné pro děti. Kdybych já měla dítě, ani bych tomu pacholkovi nedovolila se sem přiblížit. Sama se tu necítím v bezpečí.

Edward si mě vyzvedl před policejní stanicí přesně, jak slíbil. Výpověď mi zabrala tři hodiny, ne dvě. Jediný důvod, proč jsem se dostala ven tak brzo, byl ten, že Bob, Catherinin manžel a společník, jim nakonec řekl, ať mě obviní, nebo mě nechají jít. Vlastně jsem si říkala, že mě asi obviní. Ale měla jsem tři svědkyně, které tvrdily, že jsem zabíjela v sebeobraně. Svědkyně, které jsem nikdy předtím neviděla. To hodně pomohlo. Okresní zástupce obvykle nevznáší obvinění v případech sebeobrany. Obvykle.

Edward mě do Cirkusu vedl postranním vchodem. Tady nebyly žádné neony, které by upozorňovaly, že tu uvidíte něco zvláštního. Na vnější straně pancéřových dveří ale nebyla ani klika. Edward zaklepal. Dveře se otevřely a my vešli dovnitř.

Jason za námi zavřel. V Danse Macabre jsem ho postrádala. Rozhodně bych si pamatovala, co měl na sobě. Bylo to přiléhavé latexové triko bez rukávů. Kalhoty měl z krabaté modré látky, která vypadala jako nějaká barevná fólie, s oválnými průhlednými okénky, v nichž bylo vidět jeho stehno, lýtko, a když se otočil, i půlka zadku.

S úsměvem jsem zavrtěla hlavou. „Můžu se spolehnout, že tě Jean-Claude nenutil se v tom ukazovat někde, kde by tě viděli lidi?“

Jason se široce usmál a otočil se, abych viděla jeho odhalenou hýždi. „Tobě se to nelíbí?“

„Nejsem si jistá,“ odpověděla jsem.

„O módě můžete diskutovat potom na nějakém bezpečnějším místě,“ upozornil nás Edward. Mrkl na dveře napravo. Ty vedou do hlavních prostor Cirkusu. I když je nad nimi nápis Nepovolaným vstup zakázán, nikdy se nezamykají. Stáli jsme v kamenné místnosti a pod stropem se houpala žárovka. Je to skladiště. V protější stěně jsou

zasazeny třetí dveře. Za nimi je schodiště a spodní prostory, kde se upíři zdržují během dne.

„Za chviličku se budu schovávat pod zemí, Edwarde.“

Edward si mě dlouze změřil. „Slíbila jsi, že se schováš na dvacet čtyři hodin. Ze žádného důvodu nepůjdeš ven. Když bude otevřeno pro veřejnost, nechoď ani do hlavních prostor Cirkusu. Zůstaň prostě dole.“

„Provedu, kapitáne.“

„To není legrace, Anito.“

Škubla jsem za neprůstřelnou vestu, kterou jsem si natáhla přes šaty. Byla mi moc velká, dost nepohodlná a bylo mi v ní vedro. „Kdybych si myslela, že je to srandovní, neměla bych na sobě tohle.“

„Až se vrátím, donesu ti něco, co ti bude.“

Pohlédla jsem mu do světle modrých očí a viděla v nich něco, co tam nikdy dřív nebylo. Měl o mě starost.

„Ty si myslíš, že mě dostanou, že jo?“

Neodvrátil zrak. Nehnul ani brvou. Ale po tom, co jsem viděla v jeho očích, jsem si přála, aby něco takového udělal. „Až se zítra vrátím, přivedu pomoc.“

„Jakou pomoc?“

„Lidi, jako jsem já.“

„Co to znamená?“

Zavrtěl hlavou. „Dvacet čtyři hodin znamená, že se budeš schovávat do zítřejšího rána, Anito. S trochou štěstí už budu mít pro nás to jméno a můžeme ho zabít. Dávej si pozor, až tu nebudu.“

Chtělo se mi říct něco neformálního nebo vtipného. Něco jako: „Netušila jsem, že ti na mně tolik záleží,“ ale nedokázala jsem to. Při pohledu do jeho vážných očí jsem nemohla žertovat.

„Budu opatrná.“

Přikývl. „Zamkněte za mnou.“ Vyšel ven a Jason zamkl dveře.

Jason zůstal chviličku opřený o dveře. „Proč mi nahání strach?“

„Protože nejsi pitomec,“ odpověděla jsem.

Usmál se. „Díky.“

„Pojďme dolů,“ navrhla jsem.

„Jsi nervózní?“

„Mám za sebou dlouhou noc, Jasone. Nemám náladu na vtipy.“

Odstrčil se ode dveří a řekl: „Běž první.“

Otevřela jsem dveře na kamenné schodiště klesající dolů. Bylo dost široké, abychom šli vedle sebe. Vlastně tu bylo skoro místo pro tři, jako by schody postavili pro něco většího, než jsou rozměry lidského těla.

Jason za námi se zvučným zaduněním zavřel. Trhla jsem sebou. Začal něco povídat, ale při pohledu na můj výraz se zarazil.

Edwardovy řeči při odchodu mě vyvedly z rovnováhy. Kdybych se neznala tak dobře, řekla bych, že jsem vyděšená. Ale to snad ne.

Jason šel pár schodů přede mnou a maličko se předváděl, aby zvýraznil své pozadí.

„Mohl bys prorazit v peep show," pochválila jsem ho.

„Tobě se ten pohled nelíbí?" Opřel se o stěnu s rukama za zády a předváděl hrudník.

Zasmála jsem se, přešla kolem něj a zaklepala mu nehty na tričko. Bylo tvrdé a tuhé jako krovky nějakého brouka. „Je to stejně nepohodlné, jak to vypadá?"

Srovnal se mnou krok. „Vůbec to není nepohodlné. A dámám v Danse Macabre se to moc líbilo."

Mrkla jsem na něj. „To věřím."

„Rád flirtuju."

„Neříkej."

Rozesmál se. „Na někoho, kdo neflirtuje, se o tebe zajímá spousta mužských."

„Možná je to právě proto, že neflirtuju," naznačila jsem.

Přicházeli jsme k ohybu schodiště a Jason se odmlčel. „Chceš tím říct, že se za tebou honí, protože představuješ výzvu?"

„Něco takového."

Za zatáčku jsem neviděla. Štve mě, když nevidím za roh. Ale tentokrát mám pozvání a nepřišla jsem nikoho zabít. Upíři jsou většinou daleko přátelštější, když se je nepokoušíte zabít.

„Richard už je tady?"

„Ještě ne." Ohlédl se po mně. „Myslíš, že to byl dobrý nápad, vzít je sem oba současně?"

„Ne," připustila jsem, „to rozhodně ne."

„No, aspoň se všichni shodneme, že to je hloupý nápad," poznamenal.

Dveře u paty schodiště mají železné závěsy a jsou vyrobené z těžkého tmavého dřeva. Připomínaly mi bránu do jiného času − do doby, kdy byly v oblibě žalářní kobky a rytíři zachraňovali krásné dámy nebo pomordovali pár venkovanů a nikomu to nevadilo. Snad kromě těch venkovanů.

Jason z kapsy u kalhot vytáhl klíč. Odemkl dveře a zatlačil. Pohnuly se v dobře naolejovaných závěsech.

„Odkdy máš klíč?" zeptala jsem se.

„Já tady teď bydlím."

„A co škola?"

Pokrčil rameny. „To mi nepřipadá důležité."

„Máš v plánu zůstat Jean-Claudeovým vlčkem na hraní navždycky?"

„Mám se skvěle," namítl.

Zavrtěla jsem hlavou. „Já dělám, co můžu, abych se ho zbavila, a ty to prostě vzdáš. To prostě nechápu."

„Ty máš vysokoškolský titul, že jo?" ujišťoval se.

„Jo."

„Já ne. Ale nakonec jsme na tom oba stejně."

Tím mě dostal.

Jason mi pokynul do dveří ozdobným pukrletem, na němž hned bylo vidět, že napodobuje Jean-Claudea. V Jean-Claudeově podání to byla opravdová dvornost. U Jasona to byl vtip.

Dveře vedly přímo do Jean-Claudeova obýváku. Strop se ztrácel ve tmě, ale dolů visely v černých a bílých záhybech hedvábné závěsy a na třech stranách tvořily látkové stěny. Čtvrtá stěna byla z holého nabíleného kamene. Krb z bílého kamene vypadal jako původní, ale já věděla, že není. Římsa nad krbem byla z černě žilkovaného bílého mramoru. Ohniště zakrývala stříbrná zástěna. Okolo stolku ze skla a dřeva byla připravena čtyři černo-stříbrná křesla. Na stolku stála černá váza plná bílých tulipánů. Moje vysoké podpatky se zabořily do silného černého koberce.

V místnosti bylo ještě něco dalšího a ten pohled mi docela vzal dech. Nad krbem visel obraz. Podobizna tří lidí ve stylu sedmnáctého století. Žena na sobě měla bílo-stříbrné šaty, korzet, hranatý výstřih odhalující pořádný kus dekoltu, a hnědé vlasy měla upravené do dokonalých kudrn. V jedné ruce držela rudou růži. Za ní stál vysoký a štíhlý muž a lokny temně zlatých vlasů mu padaly na ramena. Jeho knírek a bradka jako od van Dykea byly tak sytě zlaté, že vypadaly jako hnědé. Na hlavě měl jeden z těch měkkých kloboukú s peřím a šaty z bílé a zlaté. Ale to, co mě přimělo přistoupit blíž, byl druhý muž.

Seděl hned za ženou. Na sobě měl černé šaty se stříbrnými výšivkami, široký krajkový límec a krajkové manžety. Na klíně držel měkký černý klobouk s jediným bílým perem a stříbrnou sponou. Prstýnky černých vlasů mu proudily dolů z ramen. Byl hladce oholený a malíři se podařilo zachytit temnou modř v jeho očích. Zírala jsem na Jean-Claudeovu tvář vytvořenou stovky let předtím, než jsem se narodila. Zbylí dva se usmívali. On jediný byl vážný a dokonalý, jako protějšek jejich záře. Bylo to, jako když doprostřed veselí dopadne stín smrti.

Věděla jsem, že Jean-Claude je staletí starý, ale nikdy jsem neviděla tak evidentní důkaz, ještě nikdy mi ho nestrčil před nos. Ten portrét mi dělal starosti ještě z dalšího důvodu. Přiměl mě uvažovat nad tím, jestli mi Jean-Claude o svém věku nelhal.

Zaslechla jsem zvuk a otočila se. Jason se svalil do jednoho z křesel. Za mnou stál Jean-Claude. Sundal si sako a kudrnaté černé vlasy měl rozpuštěné po ramenou šarlatově rudé košile. Manžety košile byly dlouhé a na zápěstích pevně sepnuté trojicí starožitných knoflíků z černého jantaru stejně jako stojací límec. Sako teď nerušilo pohled a bělostný ovál jeho kůže lemovaný rudou látkou doslova zářil. Látka mu zakrývala bradavky, ale pupík nechala odhalený a přitahovala pohled k hornímu okraji černých kalhot. Nebo možná jenom můj pohled. To, že jsem tady, nebyl dobrý nápad. On je stejně nebezpečný jako najatý vrah, a možná ještě víc. Nebezpečný způsobem, pro který nemám slov.

Rychle se ke mně ve vysokých černých botách blížil. Sledovala jsem, jak kráčí blíž, jako jelen hypnotizovaný reflektory auta. Čekala jsem, že bude flirtovat nebo se zeptá, jak se mi líbí obraz. Ale místo toho řekl: „Pověz mi o Robertovi. Policie mi řekla, že je mrtvý, ale jinak nic nevěděli. Ty jsi viděla jeho tělo. Je opravdu mrtvý?“

Hlas měl plný zájmu a obav. Úplně mě to zaskočilo. „Odnesli jeho srdce.“

„Kdyby mu do srdce jenom vrazili kůl, mohl ještě žít, až se kůl vyndá.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Srdce je docela pryč. Nikde v domě ani v zahradě jsme ho neobjevili.“

Jean-Claude se zastavil. Zničehonic padl do křesla a hleděl před sebe do prázdna. Aspoň já tam nic neviděla. „Tak to je vážně po něm.“ V jeho hlase byla bolest stejně jako jindy smích, takže jsem jeho slova cítila jako chladný šedivý déšť.

„Choval ses k Robertovi hnusně. Tak proč teďka brečíš a naříkáš?“

Podíval se na mě. „Já nebrečím.“

„Ale nezacházel jsi s ním hezky.“

„Byl jsem jeho pán. Kdybych k němu byl laskavý, považoval by to za známku slabosti. Mohl by mě vyzvat, a já bych ho třeba zabil. Nekritizuj věci, kterým nerozumíš.“ V poslední větě byla zlost. Dost na to, aby mi po těle přeběhlo horko.

Normálně bych se naštvala, ale dneska… „Omlouvám se. Máš pravdu. Nechápu to. Myslela jsem, že ti na Robertovi ani za mák nesejde, pokud nemá čím rozšířit tvoji moc.“

„Tak to mě ani trochu nechápeš, *ma petite.* Déle než století mi dělal společnost. Po sto letech bych truchlil i nad odchodem nepřítele. Robert nebyl můj přítel, ale byl můj. Můj, abych ho trestal, můj, abych ho odměňoval, můj, abych ho chránil. Nedostál jsem svému úkolu.“

Zvedl ke mně pohled a oči měl modré a cizí. „Jsem ti vděčný, že jsi zašla za Monikou. To poslední, co můžu pro Roberta udělat, je postarat se o jeho ženu a dítě. Nebudou to mít lehké.“

Najednou se jediným plynulým pohybem zvedl. „Pojď, *ma petite.* Ukážu ti *náš* pokoj.“ Nelíbilo se mi to náš, ale nehádala jsem se s ním. Tenhle nový, lepší a citlivý Jean-Claude mě mátl.

„Kdo jsou ti další dva na obraze?“

Otočil se ke krbu. „Julianna a Asher. Ona byla jeho lidská služebnice. Skoro dvacet let jsme putovali společně.“

Fajn. Aspoň mi nevykládá blbosti o tom, že šaty jsou jenom současné kostýmy. „Jsi moc mladý na to, abys byl mušketýr.“

Hleděl na mě s tváří dokonale bez výrazu a nic na sobě nenechal znát. „Co tím myslíš, *ma petite?*“

„Ani to nezkoušej. To oblečení je ze sedmnáctého století, asi z doby Dumasových *Tří mušketýrů.* Když jsme se poprvé setkali, tvrdil jsi mi, že ti je dvě stě deset. Potom jsem přišla na to, že jsi lhal, že ti je spíš kolem tří set.“

„Kdyby Nikolaos znala můj skutečný věk, mohla mě zabít, *ma petite.*“

„Jo, stará vládkyně města byla pořádná čubka. Ale teď je mrtvá. Tak proč ještě lhát?“

„Myslíš, proč ti lžu?“ zeptal se.

Přikývla jsem. „Jo, přesně tak to myslím.“

Usmál se. „Jsi přece nekromantka, *ma petite.* Myslel jsem, že dokážeš odhadnout můj věk i bez mojí pomoci.“

Pokoušela jsem se něco vyčíst z jeho tváře, ale nedokázala jsem to. „Víš přece, že jsem do tebe nikdy moc neviděla.“

„Jsem moc rád, že pro tebe aspoň v nějakém smyslu představuji výzvu.“

Na to jsem nic neřekla. Moc dobře věděl, jaký problém pro mě znamená, ale poprvé po hodně dlouhé době mě to štvalo. Určit věk upíra je jedna z mých schopností. Rozhodně to není exaktní věda, ale jsem v tom dobrá. Ještě nikdy jsem se nespletla o tolik. „O sto let víc, no nazdar.“

„Jsi si jistá, že to je jenom jedno století?“

Zlostně jsem si ho změřila. Dovolila jsem jeho energii, aby bubnovala na mou kůži, a nahlížela na ten pocit v hlavě ze všech stran. „Naprosto jistá.“

Usmál se. „Nemrač se tolik, *ma petite.* Mám nadání skrýt skutečný věk. Když byl mým společníkem Asher, předstíral jsem, že jsem o sto let starší. Dovolilo nám to putovat územím jiných pánů.“

„Proč ses přestal snažit vypadat starší?“

„Asher potřeboval pomoc, a já nebyl dost mocný, abych mu pomohl.“ Vzhlédl k portrétu. „Já… musel jsem se pokořit, abych mu pomoc zajistil.“

„Jak to?“

„Církev měla teorii, že je upíry možné vyléčit pomocí různých posvěcených předmětů. Spoutali Ashera svěcenými provazy a stříbrnými řetězy. Pak na něho použili svěcenou vodu a kapku po kapce se snažili zachránit jeho duši.“

Dívala jsem se na tu hezkou usměvavou tvář. Kdysi mě kousl vznešený upír a já si musela ránu vyčistit svěcenou vodou. Bylo to, jako kdyby se mi do těla vpaloval doruda rozžhavený cejch. Jako kdyby se všechna moje krev změnila ve vřící olej. Zvracela jsem a ječela a myslela jsem si, jak statečně to snáším, protože jsem docela neztratila vědomí. A to bylo jediné kousnutí a trvalo jenom den. Aby na vás kapali něco podobného kyselině, dokud neumřete, se řadí do první pětky způsobů, jimiž bych nechtěla umřít.

„A co se stalo s tou dívkou Juliannou?“

„Upálili ji jako čarodějnici.“

„Kde jsi byl ty?“

„Já odplul za matkou. Umírala. Plavil jsem se zpátky, když jsem zaslechl Asherovo volání. Nedokázal jsem se tam dostat včas. Přísahám při všem, co je svaté nebo bezbožné, že jsem se snažil. Ashera jsem zachránil, ale nikdy mi neodpustil.“

„On není mrtvý?“ divila jsem se.

„Ne.“

„Jak špatně na tom byl?“

„Dokud jsem nepotkal Sabina, považoval jsem Asherovy jizvy za nejhorší zranění, které kdy upír přežil.“

„Proč sis sem pověsil ten obraz, když tě to tak trápí?“

Vzdychl a podíval se na mě. „Asher mi ho poslal jako dar. Jako blahopřání, že jsem se stal vládcem města. My tři jsme bývali společníci, skoro jako rodina. Já a Asher jsme byli opravdoví přátelé. Oba jsme byli vznešení, zhruba stejně mocní a oba jsme milovali Juliannu. Zasvětila se jemu, ale i mně věnovala svoji přízeň.“

„Něco jako ménage à trois?“

Přikývl.

„Asher k tobě nechová zášť?“

„Ale ovšemže v sobě živí nenávist. Kdyby to rada dovolila, přišel by s obrazem sám a pomstil by se.“

„Zabil by tě?“

Jean-Claude se zasmál. „Asher měl vždycky velký smysl pro ironii, *ma petite.* Nežádal koncil o můj život, ale o tvůj.“

Vytřeštila jsem oči. „Copak jsem mu něco udělala?“

„Já zabil jeho lidskou služebnici, on zabije mou. To je spravedlnost.“

Znovu jsem se zahleděla na ten příjemný obličej. „A rada to zamítla?“

„Jistěže.“

„Pronásledují tě ještě další staří rivalové?“

Jean-Claude se slabě pousmál. „Spousta, *ma petite*, ale žádný z nich momentálně není ve městě.“

Vzhlédla jsem k usmívajícím se tvářím. Nevěděla jsem, jak to přesně zformulovat, ale přesto jsem to řekla. „Vypadáte všichni mladě.“

„Tělesně jsem naprosto stejný, *ma petite*.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Možná mladě není to, co jsem chtěla říct. Spíš naivněji.“

Usmál se. „V době, kdy vznikl tenhle obraz, *ma petite*, mě nevystihovalo ani slovo naivní.“

„Fajn, tak ať je po tvém.“ Pohlédla jsem na něj a studovala jeho tvář. Byl krásný, ale v jeho očích bylo něco, co na obraze nebylo, něco jako smutek nebo děs. Něco, pro co jsem nenašla slovo, ale stejně to tam bylo. Upírům se nedělají vrásky, ale to, že žijete pár století, na vás zanechá stopy. I když je to jenom stín v očích nebo napětí okolo úst.

Otočila jsem se k Jasonovi, který si pořád hověl v křesle. „Dává tyhle historické přednášky často?“

„Jenom tobě,“ opáčil Jason.

„Ty se ho na nic neptáš?“ divila jsem se.

„Jsem jeho domácí mazlíček. A domácím miláčkům nebudeš odpovídat na otázky.“

„A tebe to neštve?“

Jason se zasmál. „Proč bych se měl starat o nějaký obraz? Ta holka je mrtvá, takže s ní stejně nemůžu píchat. Proč by mi na tom mělo záležet?“

Cítila jsem, že mě Jean-Claude míjí, ale nedokázala jsem ho sledovat očima. Z jeho ruky byla jenom rozmazaná šmouha. Křeslo narazilo o podlahu a Jasona zvrhlo s sebou. Z úst mu tekla krev.

„Už nikdy o ní takhle nemluv.“

Jason si přejel ústa hřbetem ruky a všiml si, že na něm má krev. „Jak si přeješ.“ Olízl si krev dlouhým, pomalým pohybem jazyka.

Přejížděla jsem pohledem z jednoho na druhého. „Oba jste se zbláznili.“

„Nezbláznili, *ma petite*, jenom nejsme lidé.“

„To, že jsi upír, ti nedává právo s někým takhle zacházet. Richard nikoho nemlátí.“

„A proto taky nikdy nebude vůdce smečky.“

„Co tím chceš říct?“

„I kdyby překonal morální zábrany a zabil Marcuse, nikdy nebude dost krutý, aby ostatním nahnal strach. Znovu a znovu ho budou vyzývat. Jestli je nezačne masakrovat, nakonec zemře.“

„To, že bude všechny kolem sebe fackovat, ho naživu neudrží," namítla jsem.

„Ale pomůže to. Mučení funguje skvěle, ale pochybuji, že by na to měl Richard žaludek."

„Ani já bych neměla."

„Ale necháváš za sebou zem posetou mrtvými těly, *ma petite.* Zabíjení je nejlepší způsob zastrašování."

Na takové řeči jsem byla příliš unavená. „Je půl páté ráno. Chci jít do postele."

Jean-Claude se usmál. „Ale, ale, *ma petite*, jindy nebýváš tak nedočkavá."

„Moc dobře víš, jak to myslím," upozornila jsem ho.

Jean-Claude klouzavě přistoupil až ke mně. Nedotkl se mě, ale stál velice blízko a díval se na mě. „Docela přesně vím, jak to myslíš, *ma petite.*"

To mi vehnalo červeň do tváře. Samotná slova byla nevinná. Ale dokázal je vyslovit intimně a nemravně.

Jason narovnal křeslo, zůstal stát a z koutku úst si olizoval krev. Nic neříkal. Jenom nás pozoroval jako dobře cvičený pes, kterého je vidět, ale ne slyšet.

Jean-Claude o krok ustoupil. Vnímala jsem, že se pohybuje, ale nedokázala jsem to zachytit pohledem. Ještě před pár měsíci mi to připadalo jako kouzlo. Jako by se najednou objevil o metr dál.

Nabídl mi ruku. „Pojď, *ma petite.* Půjdeme si odpočinout."

Už jsem ho za ruku držela, tak proč jsem znehybněla a zírala, jako by mi nabízel zakázané ovoce, které jednou okusím a všechno bude jiné? Je starý skoro čtyři sta let. Jean-Claudeova tvář z těch dávných dob se na mě usmívala ze stěny a on stál vedle mě se skoro stejným úsměvem. Pokud jsem potřebovala důkaz, teď ho mám. Zmlátil Jasona jako otravného psa. A přesto je tak krásný, až se mi tají dech.

Moc ráda bych ho vzala za ruku. Nejradši bych rukama hladila tu rudou košili a zkoumala ovál holé kůže. Složila jsem ruce na břiše a zavrtěla hlavou.

Jeho úsměv se rozšířil, takže maličko odhalil tesáky. „Už jsi mě přece držela za ruku, *ma petite*. Co je na dnešní noci tak zvláštního?" V jeho hlase byl výsměšný tón.

„Prostě mi ukaž můj pokoj, Jean-Claude."

Nechal ruku klesnout k boku, ale nevypadal uraženě. Pokud se vůbec nějak tvářil, tak pobaveně, a to mě štvalo.

„Až Richard dorazí, uveď ho dál, Jasone, ale nejdřív ho ohlas. Nepřál bych si, aby mě vyrušil."

„Jak si přeješ," přikývl Jason. Ušklíbl se na nás, a zvlášť na mě, s vědoucím úsměvem ve tváři. Copak i všichni jeho vlci věří, že se

Jean-Claudem spím? Samozřejmě je to možná ten případ, kdy dáma protestuje až příliš. Možná.

„Klidně Richarda pošli do pokoje, až tu bude," prohlásila jsem. „Nic tím nezkazíš." Pak jsem mrkla na Jean-Claudea.

Rozesmál se hřejivým, hebkým hlasem, který mě hladil po kůži jako hedvábí. „Tvé odhodlání odolat pokušení slábne, *ma petite*."

Pokrčila jsem rameny. Nejradši bych to popřela, ale cítil by, že lžu. Dokonce i docela průměrný vlkodlak cítí žádost. A Jason není průměrný. Takže všichni v pokoji vědí, že mě Jean-Claude vzrušuje. No a co?

„Ne, to je jedno z mých nejmilejších slov, Jean-Claude. To už bys měl vědět."

Úsměv z jeho tváře se vytratil a jeho modré oči se dál třpytily. Nebyl v nich ale humor. V jeho pohledu se objevilo něco temnějšího a sebejistého. „Mě živí jenom naděje, *ma petite*."

Jean-Claude rozhrnul černobílý závěs a odhalil holé tmavé kameny, z nichž je budova postavena. Dál do labyrintu se táhla široká chodba. Mimo elektřinou osvětlený obývák se leskla světla pochodní. Stál tam ozářený plameny i měkkým světlem moderních žárovek. Nějakou hříčkou světla a stínu se polovina jeho tváře ponořila do tmy a v očích se mu rozsvítily maličké plamínky. Nebo to možná nebyla hříčka. Třeba to udělal on.

„Půjdeme, *ma petite?*"

Vstoupila jsem do tmy tam venku. Když jsem ho míjela, ani se mě nepokusil dotknout. Kdybych ho neznala příliš dobře, dala bych mu bod, že dokázal odolat pokušení. Prostě si dává na čas. Když se mě dotkne hned, mohla bych se naštvat. Později třeba ne. Dokonce ani já sama bych nedokázala zaručit, kdy na to bude správná nálada.

Jean-Claude mě předešel. Otočil se ke mně přes rameno. „Přece jen neznáš cestu do mojí ložnice, *ma petite*."

„Už jsem tam byla," připomněla jsem mu.

„Přinesli tě tam umírající a v bezvědomí. To se nepočítá." Rychle pokračoval chodbou. Přidal ke své chůzi mírné kolébání boky, trochu jako Jason na schodech. Ale to, co u vlkodlaka bylo komické, dokázal Jean-Claude dělat velice svůdně.

„Chtěl jsi jít přede mnou, jenom abych ti musela koukat na zadek."

Odpověděl a ani se neotočil. „Nikdo tě nenutí se na mě dívat, *ma petite*, a já už vůbec ne."

A přesně to byla pravda. Strašlivá pravda. Kdybych se k němu v nějakém temném zákoutí své duše od začátku necítila přitahována, už dávno bych ho zabila. Nebo se o to pokusila. Mám na svém kontě víc legálně zabitých upírů než kterýkoli lovec upírů v zemi. Ne nadarmo mi říkají Popravčí. Tak jak to, že si nakonec připadám bezpečnější

v hlubinách Cirkusu prokletých s příšerami než nad zemí mezi lidmi? Protože jsem někde cestou nedokázala zabít netvora, kterého jsem zabít měla.

A tenhle konkrétní netvor přede mnou klouzal chodbou. A pořád měl nejhezčí zadek, jaký jsem kdy na mrtvém viděla.

22

Jean-Claude se ramenem opíral o stěnu. Už stačil otevřít dveře. Pobídl mě dovnitř elegantním pokynutím ruky.

Moje vysoké podpatky se zabořily do vysokého bílého koberce. Stěny zdobily bílé tapety s jemným stříbrným vzorem. Nalevo od postele byly ve stěně bílé dveře. Postel byla povlečena bílým saténem a u hlavy měla hromádku aspoň deseti černých a bílých polštářů. Ze stropu padal vějíř černobílých závěsů a tvořil nad postelí něco jako nebesa. V protějších rozích stála černá lakovaná toaletka a prádelník s několika šuplíky. Tapeta i dveře tu byly nové. Zkuste hádat, co mi vadilo víc.

„Kam vedou ty dveře?“

„Do koupelny.“ Zavřel dveře ven, prošel kolem mě a posadil se na kraj postele. Nebyla tu ani jedna židle.

„Koupelna. Ta tu minule nebyla,“ poznamenala jsem.

„Ne v této podobě, ale rozhodně tu byla.“

Opřel se o lokty. Ten pohyb napjal látku košile a odhalil tolik nahé kůže, kolik jen košile dovolovala. Přes látku vykoukl proužek tmavých chloupků začínající dole na břiše.

Tady v pokoji bylo dost teplo. Odepnula jsem suché zipy neprůstřelné vesty a stáhla si ji přes hlavu. „Kam to mám položit?“

„Kamkoli budeš chtít,“ řekl. Jeho hlas byl něžný a důvěrnější než samotná slova.

Přešla jsem k opačné straně postele, co nejdál od něho, a položila vestu na saténové povlečení.

Položil se na záda do peřin a černé vlasy dokonale rámovaly jeho bledý obličej. Horko. Rozhodně tu začíná být horko.

„Nebude ti vadit, když se osvěžím?“

„Všechno, co mám, náleží tobě, *ma petite.* To už bys mohla vědět.“

Zacouvala jsem do dveří a s pocitem úlevy je otevřela. Zavřela jsem je, aniž bych si koupelnu prohlédla. Když jsem zvedla oči, tiše jsem hvízdla údivem.

Byla to dlouhá a úzká místnost. Bylo tu dvojité umyvadlo obklopené zrcadly a bílými, kulatými lampami. Umyvadla byla z černého mramoru protkaného bělostnými žilkami. Všechny kohoutky a kovové hrany se třpytily stříbrem. Na podlaze byl černý koberec. Zástěna ze stříbrných a zrcadlových polí zakrývala černou mísu před černou stěnou. Protější stěnu zdobila další zástěna. A pak tu byla vana.

Tři mramorové schůdky vedly do černé vany dost velké pro čtyři lidi. Jako kohoutek měla stříbrnou labuť s roztaženými křídly. Nebylo tu místo, kde bych si mohla dát sprchu, čemuž obvykle dávám přednost, a labuť na mě byla trochu moc, ale jinak to byla nádhera.

Posadila jsem se na studený mramor. Bylo skoro pět ráno. Oči mě pálily nedostatkem spánku. Příval adrenalinu z toho, jak jsem se málem nechala zabít, už dávno ustoupil. Toužila jsem po tom, aby mě někdo utěšovala a objímal. Ano, někde v tom byl i sex, ale dneska to nebyla moje nejvyšší priorita. Napadlo mě, že by mi Richard i Jean-Claude řekli, že to nikdy nebyla moje nejvyšší priorita, ale to je jejich problém. Tak jo, je to náš problém.

Kdyby na posteli ve vedlejším pokoji ležel natažený Richard, dneska v noci bych se s ním vyspala. Ale Richard tu nebyl, a i když sem dorazí, stejně bychom leželi v Jean-Claudeově posteli. Zdálo se mi nechutné milovat se poprvé v posteli dalšího přítele. Ale sexuálním napětím netrpí jenom chlapci, i já v tom pěkně plavu.

Má Richard pravdu? Je jediný důvod, proč s Jean-Claudem nespím, ten, že není člověk? Není. Nebo si aspoň myslím, že není. A s Richardem? Tady odpověď bohužel zní nejspíš ano.

Opláchla jsem se a neodolala jsem, v zrcadle jsem zkontrolovala, jak vypadám. Make-up maličko vybledl, ale díky očním linkám s ním mé veliké tmavé oči dramaticky kontrastovaly. Zdravíčka byla skoro pryč a po rtěnce už dlouho nezbyla ani stopa. Rtěnku mám v kabelce. Aspoň to bych mohla opravit. Ale opravit si rtěnku by znamenalo připustit, že mi záleží na tom, co si o mně Jean-Claude myslí. A mně na tom záleží. To je právě to hrozné. Rty jsem si nenamalovala. Prostě jsem se vrátila do ložnice a nechala na něm, ať si myslí, co chce.

Opíral se o loket a sledoval, jak vcházím do dveří. „*Ma petite*, ty jsi ale nádherná."

Zavrtěla jsem hlavou. „Hezká, to připouštím, ale nádherná ne."

Naklonil hlavu ke straně a lokna dlouhých vlasů mu spadla z ramene. „Kdo ti tvrdil, že nejsi nádherná?"

Opřela jsem se o dveře. „Když jsem byla malá holčička, táta se vždycky postavil za moji maminku. Objal ji rukama kolem pasu, zabořil jí tvář do vlasů a zeptal se: ‚Jak se má ta nejnádhernější žena na světě?' Říkal jí to aspoň jednou za den. Pokaždé se smála a odpovídala, že je blázínek. Já s ním ale souhlasila. Pro mě byla ona nejnádhernější žena na světě."

„Byla to tvoje máma. Tohle si o mamince myslí každá malá holčička."

„Možná, ale dva roky po tom, co umřela, se táta znovu oženil. Vzal si Judith, vysokou modrookou blondýnu, která se v ničem nepodobala mojí mámě. Jestli vážně věřil, že moje mamka byla nejnádhernější

žena na světě, tak proč se oženil s nordickou ledovou princeznou? Proč si nevzal nějakou drobnou tmavou ženu, jako byla máma?“

„To nevím, *ma petite*,“ odpověděl tiše.

„Judith má dceru jen o pár let mladší než já. Spolu měli Joshe, který je blonďatý a modrooký jako všichni ostatní. Já na rodinných fotografiích vypadala jako nějaký omyl.“

„Ale tvoje pleť je skoro tak světlá jako moje, *ma petite*.“

„Ale mám oči a vlasy po mámě. Vlasy nemám tmavé, ale černé. Jednou se přede mnou nějaká žena zeptala Judith, jestli jsem adoptovaná. Judith odpověděla, že ne, že jsem z mužova prvního manželství.“

Jean-Claude sklouzl z postele. Blížil se ke mně a mně nezbylo než sklopit zrak. Zoufale jsem si přála, aby mě někdo držel v náručí a utěšoval mě. Kdyby tu byl Richard, utíkala bych k němu. Ale Richard tu nebyl.

Jean-Claude mě pohladil po tváři a zvedl mi obličej, takže mi nezbylo než se na něho podívat. „Už žiji přes čtyři sta let. Za tu dobu se pojetí krásy mnohokrát změnilo. Veliká ňadra, ženy drobné, štíhlé, oblé, vysoké i malé, to všecko bylo někdy ideálem krásy. Ale po celý ten čas, *ma petite*, jsem po nikom netoužil tak, jako toužím po tobě.“ Naklonil se ke mně a já neuhnula. Jeho rty se v něžném polibku dotkly mých.

Udělal poslední krok a chtěl se ke mně přitisknout, a já ho zastavila. Jednu ruku jsem mu položila na hruď, ale tam mě čekala jeho nahá kůže. Na mé prsty čekala hlaďoučká jizva po spálenině ve tvaru kříže. Uhnula jsem rukou a moje dlaň se setkala s jeho bušícím srdcem. To nebylo o nic lepší.

Nadechl se a zašeptal mi do úst: „Řekni mi, že to nechceš, *ma petite*, a já toho nechám.“

Než jsem dokázala promluvit, musela jsem dvakrát polknout. „Nechci.“

Jean-Claude ode mě odstoupil. Položil se na postel tak, jako ležel předtím. Opíral se o lokty a nohy od kolen dolů mu visely z postele. Upřeně na mě hleděl a nejspíš mě vyzýval, abych se k němu připojila.

Tak pitomá zase nejsem. Mám v sobě temnou stránku, a ta byla v pokušení. Chtíč je někdy míň logický než zamilovanost, ale dá se s ním snadněji bojovat.

„Po mnoho měsíců jsem kvůli tobě předstíral, že jsem smrtelník. V březnu, když jsi objímala mé nahé tělo a dělila se se mnou o svou krev, jsem si myslel, že se mezi námi něco změnilo. Že se poddáš touze a přiznáš, co ke mně cítíš.“

Po tváři se mi rozlil žhavý ruměnec. Nemám žádnou výmluvu za tu předehru, co se mi vymkla z rukou. Byla jsem strašně slabá, tak mě

klidně suďte. „Krev jsem ti dala, protože jsi umíral. Jinak bych to neudělala, to sám víš."

Dál na mě hleděl. To, co mě nutilo odvrátit pohled, nebyly upíří triky. Byla to nefalšovaná upřímnost, jakou jsem v jeho tváři nikdy předtím neviděla. „Teď už to vím, *ma petite*. Když jsme se vrátili z Bransonu, vrhla ses Richardovi do náruče a chytila se ho jako záchranného lana. Chodili jsme spolu dál, ale ty ses mi vzdalovala. Cítil jsem to, ale nevěděl, co s tím můžu dělat."

Posadil se na posteli a složil ruce v klíně. Jeho obličejem se mihl výraz zklamání a nejistoty. „Ještě nikdy mě žádná jiná žena neodmítla, *ma petite*."

Rozesmála jsem se. „Ty ale nemáš malé ego."

„To není ego, *ma petite*, to je pravda."

Opírala jsem se o dveře koupelny a přemýšlela nad tím. „Za skoro tři století tě nikdo jiný neodmítl?"

„Je pro tebe tak těžké tomu věřit?"

„Když to dokážu já, mohly to dokázat i ostatní."

Zavrtěl hlavou. „Nechceš si přiznat, jak hrozně silnou máš vůli, *ma petite*. To je impozantní. Ani netušíš, jak impozantní."

„Kdybych se ti vrhla do náruče při prvním rande, nebo třeba při desátém, spal bys se mnou, vysál mě a pak mě odkopl."

Pozorovala jsem, jak se pravdivost mých slov odráží v jeho obličeji. Až do tohoto okamžiku jsem si neuvědomila, jak dokonale kontroluje výraz své tváře, a že právě díky tomu, jak málo na všechno reaguje, působí daleko nadpřirozeněji, než ve skutečnosti je.

„Máš pravdu," prohlásil. „Kdyby ses hihňala a dolézala ke mně, ani bych se za tebou neotočil. Ze začátku mě lákalo, že jsi částečně imunní proti mým schopnostem. Ale fascinovalo mě, jak jsi paličatá. To, že mě prostě odmítáš."

„To byla výzva."

„Ano."

Zírala jsem do jeho najednou tak bezelstné tváře. Poprvé jsem měla pocit, že bych v jeho očích mohla zahlédnout pravdu. „Je dobře, že jsem odolala. Nesnáším, když mě někdo využije a pak odhodí."

„Nejdřív jsi pro mě byla jenom výzva, objekt dobývání. Potom mě začala přitahovat tvoje rostoucí moc. Viděl jsem v tom možnost, jak posílit svoji pozici, až budeš po mém boku."

Obličejem mu proběhlo něco jako bolest, a já bych se ho ráda zeptala, jestli to nepředstírá. Jestli je něco z toho skutečné, nebo jestli to zase hraje. Jsem přesvědčená, že Jean-Claude udělá cokoli, aby zůstal naživu. Ale nevěřím, že řekne pravdu, i kdyby seděl na hromadě biblí.

„Několikrát jsem ti zachránila zadek. Veřejně vystupuju jako tvoje lidská služebnice. Co ještě chceš?“

„Tebe, *ma petite*.“ Vstal, ale nepřiblížil se ke mně. „Už dávno tě nezbožňuji kvůli pocitu výzvy nebo příslibu moci.“

Srdce mi najednou bušilo až v krku, a to vůbec nic neudělal.

„Miluji tě, Anito.“

Hleděla jsem na něj vytřeštěnýma očima. Otevřela jsem pusu a zase ji zavřela. Nevěřila jsem mu. Lže tak snadno a tak skvěle. Je mistr manipulace. Jak mu mám věřit teď? „Co na to mám říct?“

Zavrtěl hlavou a v obličeji se mu zase objevily obyčejné rysy. Ta dokonalá krása, kterou jsem považovala za normální. Ale já teď věděla, že i tohle je maska, za níž skrývá hlubší city.

„Jak jsi to udělal?“

„Když několik staletí musíš vnucovat tváři příjemný a neproniknutelný výraz, už nic jiného nedokážeš. To, jestli přežiju, mnohokrát záleželo na tom, jak se tvářím. Přál bych si, abys tušila, jaké úsilí mě stály tyhle projevy lidství.“

„Co na to mám říct, Jean-Claude?“

„Trošku mě ráda máš, tím jsem si jistý.“

Pokrčila jsem rameny. „Snad, ale trošku nestačí.“

„Ale Richarda miluješ hodně, je to tak?“

Podívala jsem se mu do očí a nejradši bych lhala a ušetřila jeho city. Ale takové lži bolí víc než pravda. „Jo.“

„A přesto ses zatím nerozhodla. Neřekla jsi mi, že nemám rušit vaše manželské štěstí. Proč?“

„Když jsme o tom mluvili naposled, řekl jsi, že Richarda zabiješ.“

„Jestli to je to jediné, co ti brání, *ma petite*, nemusíš se bát. Nezabiju Richarda jenom proto, že s ním chceš spát, a se mnou ne.“

„A odkdy?“ zajímala jsem se.

„Když jsem začal podporovat Richarda, stal se z Marcuse můj nepřítel. A to se nezmění.“ Ramenem se opřel o tmavý dřevěný sloupek postele kousek ode mě. „Uvažoval jsem o tom, že bych povolal někoho z jiné smečky. Vždycky se někde najde ambiciózní alfa samec. Někdo, kdo by chtěl mít vlastní smečku, ale ze sentimentality nebo slabosti je odsouzený k tomu, že bude pořád hrát druhé housle. Mohl bych Richarda zabít a pozvat někoho jiného, aby zabil Marcuse.“

Poslouchala jsem, jak mi věcně vykládá své plány. „A kvůli čemu sis to rozmyslel?“

„Kvůli tobě.“

„Pardon?“

„Ty ho miluješ, *ma petite*. Doopravdy miluješ. Jeho smrt by zahubila něco ve tvé duši. Když umřela Julianna, myslel jsem, že už

nikdy nebudu nikoho mít rád. A tak to bylo, dokud jsem nepotkal tebe.“

„Ty Richarda nezabiješ, protože by mi to ublížilo?“

„*Oui*.“

„Takže až sem Richard dorazí, můžu mu říct, že jsem se rozhodla pro něj, a ty nás necháš odejít a dovolíš nám, abychom se vzali a tak dál?“

„Nebrání vaší svatbě mimo mě ještě jedna překážka?“ řekl.

„Jaká?“

„Musíš vidět, jak se promění ve vlka.“ Jean-Claude se usmál a zavrtěl hlavou. „Kdyby byl Richard člověk, sešli byste se u dveří kostela a s úsměvem si řekli ano. Ale ty máš strach z toho, kým je. Není pro tebe dostatečně člověkem, *ma petite*.“

„Není dostatečně člověkem ani sám pro sebe,“ poznamenala jsem.

Jean-Claude zvedl obočí. „To ano, Richard před zvířetem v sobě utíká stejně, jako jsi ty utíkala přede mnou. Ale Richard s tím zvířetem žije v jednom těle. Nemůže mu uniknout.“

„To já vím.“

„Richard pořád utíká, *ma petite*. A ty utíkáš s ním. Kdyby sis byla jistá, že ho dokážeš přijmout se vším všudy, už bys to udělala dávno.“

„Pořád si hledá výmluvy, aby se přede mnou nemusel proměnit.“

„Obává se tvojí reakce,“ prohlásil Jean-Claude.

„To ale není všechno,“ svěřovala jsem se. „I když dokážu přijmout jeho zvíře, nejsem si jistá, jestli potom on bude schopný přijmout mě.“

Jean-Claude naklonil hlavu ke straně. „Tomu nerozumím.“

„Strašně nenávidí to, čím se stal. Obávám se, že jestli budu schopná pochopit zvíře v něm, nebude už mě milovat.“

„Když dokážeš přijmout zvíře, budeš pro něj… perverzní?“

Přikývla jsem. „Myslím, že jo.“

„Tak to máš před sebou strašné dilema, *ma petite*. Nebude se s tebou milovat ani si tě nevezme, dokud neuvidíš a neakceptuješ bestii v něm. Ale bojíš se, že pokud ji přijmeš, opustí tě.“

„Jo.“

Zavrtěl hlavou. „Jenom ty sis mohla za jediný lidský život vybrat dva muže, kteří jsou takovou záhadou.“

„Já to neudělala schválně.“

Odstrčil se od sloupku postele. Zastavil se dva krůčky ode mě a hleděl na mě dolů. „Kvůli tobě jsem se snažil hrát smrtelníka, *ma petite*. Ale Richard je jako člověk daleko lepší než já. Já už skutečným člověkem nebyl hrozně dlouho. Když tedy nedokážu být lepší jako člověk, dovol mi, abych byl lepší jako netvor.“

Přimhouřila jsem oči. „Co to má znamenat?“

„To znamená, *ma petite*, že mi Jason řekl, co se odpoledne stalo. Teď vím, jak jste se k sobě s Richardem přiblížili."

Kolik toho lykantropové mohli slyšet? Rozhodně víc, než kolik mi bylo milé. „Vážně miluju, když mě někdo šmíruje."

„*Ma petite*, nebuď prosím uštěpačná."

To prosím mě dostalo. „Poslouchám."

„Jednou jsem ti řekl, že by nebylo fér, kdyby se tě Richard směl dotýkat, a já ne. To pořád platí."

Odstrčila jsem se ode dveří. Teď zašel příliš daleko.

„Chceš, abych ti dovolila dotknout se mě tam, kde se mě dotýkal Richard?"

Usmál se. „Jsi rozhořčená právem, *ma petite.* Ale neměj strach. Takhle se na tebe vrhnout, to by mi zaváněl znásilněním. A takové věci mě nikdy nezajímaly."

O krok jsem ustoupila a udělala mezi námi trošku místa. Pokud nejsem vážně naštvaná, není nikdy dobře stát takhle blízko. „Takže co tím chceš říct?"

„Vždycky jsi mi zakazovala, abych na tebe zkoušel upíří triky, jak tomu říkáš." Než jsem stačila něco říct, zvedl ruku a zarazil mě. „Nemyslím tím ovládnout tě svým pohledem. Navíc si ani nejsem jistý, jestli je to pořád ještě možné. Já nemůžu být člověk, *ma petite.* Jsem upír. Tak mi dovol, abych ti ukázal, že to v sobě skrývá také nadlidské slasti."

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani náhodou."

„Jediný polibek, *ma petite*, nic víc nežádám. Jedno nevinné políbení."

„Ale má to háček, že?" ujišťovala jsem se.

Oči měl sytě a třpytivě modré a jeho pleť ozářená světlem se leskla jako alabastr.

„Radši ne," odmítla jsem.

„Kdyby sis byla Richardem naprosto jistá, nechal bych tě být. Ale to, že tě miluji i já, si nezasluhuje jediný polibek?" Hbitě se ke mně přiblížil. Couvla jsem, ale dveře jsem měla těsně za zády a už jsem neměla kam ustoupit.

Byl jako oživlá socha ze slonové kosti a safírů. Příliš krásný, aby se to dalo popsat slovy. Příliš nádherný, abych se ho mohla dotknout. Jeho ruce mě pohladily po předloktích a dlaních. Prudce jsem se nadechla. Energie se mi valila po kůži jako hebká vlna, jako by mi po těle tančil vítr.

Asi jsem ztuhla, protože Jean-Claude řekl: „Neublížím ti, slibuji."

„Jenom pusu," zašeptala jsem.

„Jenom pusu," zašeptal v odpověď. Jeho obličej se ke mně sklonil. Něžně a pomalu přejel svými rty po mých. Jeho energie se mi rty valila

do úst. Myslím, že jsem na chvilku přestala dýchat. Měla jsem pocit, že se mi rozpouští kůže a že se do té zářící energie ponořím.

„Vypadá to, že jsem sem dorazil právě včas.“ Ve dveřích stál Richard.

Opřela jsem se dlaní o Jean-Claudeovu hruď a zatlačila natolik silně, že se zapotácel. Lapala jsem po dechu, jako bych se topila. Povrch těla mi pulzoval a tepal energií, která se po mně dál hemžila a pronikala hlouběji.

„Richarde,“ šeptala jsem. Chtěla jsem říct, že to není tak, jak to vypadá, ale nedokázala jsem se dostatečně nadechnout.

Jean-Claude se s úsměvem otočil. Přesně věděl, co má říct. „Richarde, to je výborné, že ses k nám připojil. Jak ses dostal přes mého vlka?“

„To nebylo nijak těžké.“

Zírala jsem z jednoho na druhého. Pořád jsem měla potíže s dechem. Měla jsem pocit, jako by se najednou dotkl všech nervů v mém těle. Hranice mezi slastí a bolestí je zatraceně tenká a já si nebyla jistá, na které její straně se zrovna nalézám.

Záře z Jean-Claudea se vytrácela a on teď byl bledý a hezký, skoro jako člověk.

Richard stál uprostřed dveří. Jeho oči se netřpytily vnitřním světlem, ale vztekem. Vztekem, díky němuž se jeho oči roztančily a svaly na jeho ramenou a pažích se napjaly tak, že z něho síla vyzařovala přes celou místnost. Nikdy předtím jsem si neuvědomila, jak je veliký. Připadalo mi, že zabírá mnohem větší prostor, než by měl. Kolem zavířila první vlna jeho energie a mně naskočila husí kůže.

Zhluboka a nejistě jsem se nadechla a vykročila k němu. Čím víc jsem se blížila, tím byla jeho moc intenzivnější, až jsem asi dva metry od něho vstoupila do téměř tuhé masy pulzující a chvějivé energie.

Stála jsem tam a pokoušela se dostat srdce zase zpátky do krku. Na sobě měl džíny a zelenou flanelovou pracovní košili s rukávy vyhrnutými nad lokty. Vlnitá masa vlasů mu padala volně na ramena. Už jsem ho takhle viděla tisíckrát, ale tohle bylo najednou docela jiné. Nikdy předtím jsem z Richarda neměla strach, ne doopravdy. A teď jsem poprvé viděla, že se mám čeho bát. Za jeho očima se něco převalovalo. Bylo to zvíře v jeho nitru a on je volal. Čekalo hned za upřímnýma hnědýma očima. Netvor, který čeká, až ho vypustí.

„Richarde,“ promluvila jsem a musela jsem si odkašlat, abych si uvolnila hrdlo, „co se to s tebou děje?“

„Zítra je úplněk, Anito. Právě teď mi silné emoce nedělají nejlíp.“ Jeho tvář se zkřivila hněvem a krásné lícní kosti tvrdě vystoupily. „Kdybych vás nepřerušil, porušila bys slib, který jsi mi dala?“

„Pořád ještě neví ani to, jaké mám punčochy,“ řekla jsem.

Richard se usmál a napětí trochu povolilo.

„Na podvazky jsou příliš hladké," poznamenal Jean-Claude. „Punčocháče, ale mohou být bez rozkroku, tím si nejsem jistý."

Richard zavrčel.

Ostře jsem si Jean-Claudea změřila. „Nepomáhej mi."

Usmál se a přikývl. Opřel se zády o jeden ze sloupků postele a jeho prsty přejížděly po nahé kůži hrudě. Působilo to svůdně, a to si taky přál. Zatraceně.

Tiché basové zaburácení obrátilo mou pozornost zase k Richardovi. Vykročil k posteli, jako by mu každý pohyb působil bolest. Hromadící se energií rezonovalo napětí. Uvidím, jak se proměňuje už tady a teď? Pokud se promění, dojde k boji, a já poprvé měla obavy o Jean-Claudeovo bezpečí, nejen o Richardovo.

„Prosím tě, Richarde, nedělej to."

Díval se přese mě na Jean-Claudea. Neodvážila jsem se ohlédnout za sebe, abych viděla, jakou zlomyslnost tam upír provádí. Měla jsem plné ruce práce s vlkodlakem před sebou.

Jeho tváří se něco mihlo. Byla jsem si jistá, že Jean-Claude za mými zády něco udělal. Richard ze sebe vydal spíš zvířecí než lidský zvuk a vrhl se k posteli. Neuhnula jsem mu. Stála jsem na místě, a když byl na mojí úrovni a míjel mě, narazila jsem do něho tělem a podařil se mi skoro dokonalý přehoz přes rameno. O zbytek se postarala jeho vlastní hybnost. Kdybych pustila jeho paži, možná jsme si mohli ušetřit to, co následovalo, ale dopustila jsem se klasické chyby. Nenapadlo mě, že by mi Richard doopravdy ublížil.

Popadl mě za paži, kterou jsem ho držela, a odhodil mě na opačnou stranu místnosti. Ležel na zádech a v podstatě nemohl použít žádnou páku, a to jediné mě zachránilo. Letěla jsem vzduchem jenom chviličku a po dopadu jsem se převalila po koberci. Když jsem sahala po noži, celý svět kolem mě vířil. Neslyšela jsem nic jiného než hučení krve ve své hlavě, ale byla jsem si jistá, že se ke mně blíží.

Dotkl se mé paže, převalil mě a já mu položila stříbrné ostří na krk. Ztuhl v předklonu, myslím, že mi chtěl pomoct vstát. Na vzdálenost deseti centimetrů jsme si s Richardem hleděli do očí. Zlost z tváře mu zmizela. Oči měl normální a krásné jako kdykoli jindy, ale já nespouštěla nůž z jemné kůže na jeho krku a tlačila na něj, aby si uvědomil, že to myslím vážně.

Opatrně polkl. „Nechtěl jsem ti ublížit, Anito. Mrzí mě to."

„Běž ode mě," odpověděla jsem.

„Není ti něco?"

„Běž ode mě, Richarde. Hned!"

„Dovol mi, abych ti pomohl." Sklonil se níž a já přitlačila ostří dost silně, že mu vytryskla krev.

„Pusť mě, Richarde.“

Pustil mě a pomalu ustoupil. Tvářil se zmateně a dotčeně. Dotkl se krve na svém krku, jako by netušil, co to je.

Jakmile byl mimo dosah, dovolila jsem si zhroutit se na koberec. Zlomeného nic nemám, tím jsem si byla jistá, ani jsem nekrvácela. Kdyby mě takovou silou hodil na zeď, to by byla jiná. Chodím s ním sedm měsíců a několikrát jsem se s ním málem vyspala, a celou tu dobu jsem nechápala, s čím si zahrávám.

„*Ma petite*, jsi v pořádku?“ Jean-Claude stál v nohách postele. Blížil se ke mně a obezřetně sledoval Richarda.

„Jsem v pohodě, jsem v pohodě.“ Zlostně jsem se na něj podívala. „Cos to dělal za mými zády, abys ho naštval?“

Jean-Claude se zatvářil zahanbeně. „Trochu jsem monsieur Zeemana škádlil. Možná jsem se dokonce chtěl prát. Žárlivost je šílený cit. Ale jak jsem měl vědět, že neuhneš z cesty útočícímu vlkodlakovi?“

„Já neustupuju před nikým.“ Skoro jsem se rozesmála. „I když příště možná udělám výjimku.“

„Nechtěl jsem ti ublížit,“ řekl Richard. „Ale když jsem viděl, jak spolu… Vědomí, že jsi s ním, není to samé, jako když mi to provádíte před nosem.“ Jeho vztek zmizel, jakmile mi ublížil. Hrůza z toho, co udělal, a strach o mě mu okamžitě vrátily soudnost.

„Bez ohledu na to, o čem tě bude přesvědčovat, jsme si jenom dali pusu, Richarde.“

„Najednou jsem strašně žárlil. Mrzí mě to.“

„Já vím, žes to neudělal schválně, Richarde. Jenom jsem ráda, že nikde blíž nebyla zeď.“

„Mohl jsem tě vážně poranit.“ S rozpraženou náručí udělal krok ke mně, ale pak se zarazil. „A ty po mně chceš, abych té bestii povolil zabíjet. Copak nechápeš, jak tvrdý zápas svádím, abych ji dokázal ovládnout?“

„Teď tomu rozumím líp než před pár minutami,“ připustila jsem.

„Zavazadla máš na chodbě. Přinesu je sem a pak půjdu.“ Tohle byl ten výraz, který mě děsil. Zdrcený štěněcí pohled. S hněvem si poradím líp, i když je to riskantnější.

„Nechoď pryč.“

Oba se ke mně otočili.

„Celé to zinscenoval Jean-Claude.“ Zvedla jsem ruku, než začal protestovat. „Jistě, vím, že sis to užíval, ale přesto sis přál, aby nás Richard spolu viděl. Chtěl jsi vyvolat spor. Chtěl jsi mi ukázat, jaký jsi netvor. To se ti podařilo. A teď vypadni.“

„Vyhazuješ mě z mojí vlastní ložnice?“ Tvářil se pobaveně.

„Jo.“ Vstala jsem a byla jenom maličko nejistá na vysokých podpatcích.

Jean-Claude si povzdychl. „Takže jsem odsouzen odejít do své rakve a k tomu, abych kvůli jednomu zakolísání nikdy nepoznal potěšení z tvé společnosti.“

„Ty nejdeš spát, Jean-Claude. Jsi mrtvý. Možná toužím po tvém hřejivém a oddechujícím těle, ale na to, co k němu patří, se ještě necítím.“

Usmál se. „Výborně, *ma petite*. Nechám tě s monsieur Zeemanem, abyste spolu probrali posledních pár minut. Poprosím jenom o jedinou věc.“

„A to?“ zajímala jsem se.

„Abyste se nemilovali v mojí posteli, když se k vám nesmím přidat.“

Vzdychla jsem. „Milovat se s Richardem v tvojí posteli by bylo pěkně nechutné. Myslím, že pokud jde o tohle, můžeš být v klidu.“

Jean-Claude se podíval na Richarda. Připadalo mi, že pohledem vstřebává každý centimetr jeho těla, a na chvíli se zastavil na otevřené ráně na jeho krku. I když to jsem si možná jenom představovala. „Jestli někdo dokáže odolat pokušení, pak jsi to ty, *ma petite*.“ Jean-Claude se s nečitelným výrazem obrátil ke mně. „Mrzí mě, že se ti mohlo něco stát. To jsem v plánu neměl.“

„Ty máš vždycky jenom ty nejlepší úmysly,“ podotkla jsem.

Povzdechl si a pak se usmál. Pohlédl na Richarda. „Třeba přeci jen nejsem nejlepší netvor.“

„Běž odsud,“ pobídla jsem ho.

Pořád s úsměvem odešel. Zavřel za sebou dveře a já zůstala s jeho energií, která mi tančila na kůži, a se vzpomínkou na jeho rty a ruce na svém těle. Byla to jenom pusa. Předehra. Ale ani vlna adrenalinu nebo to, že jsem skoro přistála na zdi, nedokázaly zahnat její účinky.

Richard stál a zkoumavě si mě měřil, jako kdyby tu energii nějak dokázal cítit. „Dojdu pro věci,“ prohlásil. Mohl toho říct spoustu, ale takhle to bylo nejbezpečnější.

Odešel pro moje tašky a já se posadila na postel. Richard mě mohl zabít. Jean-Claude by se nikdy takhle nepřestal ovládat. Přála jsem si, aby Richard dokázal přijmout bestii, kterou v sobě má, ale možná, prostě možná jen nechápu, co to vlastně znamená.

23

Posadila jsem se na postel a čekala, až se Richard vrátí do ložnice. Z Jean-Claudeova dárku na rozloučenou mě brněla kůže. Byl to jen polibek, a Richard se na mě s Jean-Claudem skoro vrhl. Co by asi dělal, kdyby nás přistihl při něčem opravdu nemravném? Lepší na to nemyslet.

Richard postavil můj kufr a obě tašky za dveře. Vyšel ven a vrátil se se svojí taškou s věcmi na přenocování.

Zůstal stát těsně za dveřmi a díval se na mě. Já mu pohled vracela. Na krku, kde jsem ho pořezala, mu pořád tekla krev. Vypadalo to, že ani jeden z nás neví, co říct. Ticho houstlo, až bylo natolik intenzivní, že se skoro stalo hmatatelným.

„Mrzí mě, že jsem ti ublížil," začal. „Ještě nikdy se mi nestalo, že bych se takhle přestal ovládat." Udělal krok do místnosti. „Ale když jsem tě viděl s ním…" Vztáhl ke mně ruce a pak je bezmocně nechal klesnout k bokům.

„Byla to jenom pusa, Richarde. Nic víc."

„S Jean-Claudem to nikdy není jenom pusa."

To jsem nedokázala popřít.

„Nejradši bych ho zabil," prohlásil Richard.

„To jsem si všimla."

„Určitě ti nic není?"

„A co tvůj krk?" zajímala jsem se.

Sáhl si na ránu a na prstech měl pořád čerstvou krev. „Stříbrná čepel, to se nemůže zahojit hned." Zastavil se přede mnou a shlížel ke mně dolů. Stál tak blízko, že se nohavice jeho džínsů skoro dotýkaly mých kolen. Skoro až příliš blízko. Z pokračujícího dozvuku Jean-Claudeovy energie mě bolelo celé tělo. Richardova blízkost to jenom zhoršovala.

Kdybych vstala, naše těla by na sebe narazila, tak těsně u mě stál. Zůstala jsem sedět a pokoušela se vstřebat poslední zbytky Jean-Claudeova polibku. Nebyla jsem si jistá, co by se stalo, kdybych se teď Richarda dotkla. Připadalo mi, jako by to, co se mnou Jean-Claude udělal, reagovalo na Richardovo tělo. Nebo jsem to možná byla já sama. Třeba už to začínám potřebovat. Možná je už moje tělo unavené z toho, jak pořád říkám ne.

„Vážně bys mě zabila?" zeptal se Richard. „Dokázala bys do mě ten nůž vrazit?"

Hleděla jsem na něj a nejradši bych tváří v tvář upřímnosti v jeho očích zalhala, ale pak jsem to neudělala. Ať už spolu budeme dělat cokoli, ať už spolu máme jakékoli úmysly, nesmí to být postaveno na lži. „Ano."

„Jako nic," poznamenal.

Přikývla jsem. „Jako nic."

„Viděl jsem ti to v očích. Byly chladné a věcné, jako kdyby z nich hleděl někdo jiný. Kdybych si byl jistý, že dokážu zabíjet tak neosobně, neměl bych z toho takový strach."

„Moc ráda bych ti slíbila, že tě to nebude bavit, ale nemůžu."

„Já vím." Upřeně mě pozoroval. „Nedokázal bych tě zabít. Z jakéhokoli důvodu."

„Kdybych o tebe přišla, Richarde, něco ve mně by to zabilo, ale moje první reakce je bránit se za každou cenu. Takže jestli ještě někdy budeme mít podobné nedorozumění jako dneska, nepomáhej mi vstát a nepřibližuj se ke mně, dokud si nebudu jistá, že mě nechceš sežrat. Platí?"

Přikývl. „Platí."

Závrať z energie, kterou mi předal Jean-Claude, se zmírňovala a ustupovala. Vstala jsem a Richardovo tělo se dotklo mého. Okamžitě jsem ucítila příval hřejivé energie, která s upírem neměla vůbec nic společného. Richardova aura mě obklopila jako závan horkého vzduchu. Jeho dlaně mi sklouzly po zádech. Objala jsem ho rukama kolem pasu a položila si tvář na jeho hruď. Naslouchala jsem silným úderům jeho srdce a hladila rukama heboučkou flanelovou košili. V Richardově náručí jsem cítila bezpečí naprosto nesrovnatelné s tím, když mě objímal Jean-Claude.

Prohrábl mi vlasy a shrnul mi je na obou stranách z tváře. Nakláněl mě dozadu, dokud mi neviděl do obličeje. Pak se ke mně sklonil s rozevřenými rty. Vytáhla jsem se na špičky a vyšla mu vstříc.

Nějaký hlas řekl: „Pane."

Richard se otočil se mnou v náručí, takže jsme oba viděli na dveře. Po bílém koberci se plazil Jason a cestou za sebou nechával šarlatové krůpěje.

„Panebože, co se ti stalo?" zeptala jsem se.

„To jsem byl já," vysvětloval Richard. Přešel k plazícímu se muži.

„Jak to myslíš, že jsi to byl ty?"

Jason se schoulil Richardovi u nohou a tiskl se tváří na koberec. „Omlouvám se."

Richard si klekl a zvedl Jasona do sedu. Z rány nad okem mu po obličeji prýštila krev. Poranění bylo hluboké a potřebovalo zašít.

„Jeho jsi odhodil na stěnu?" zajímala jsem se.

„Nechtěl mě za tebou pustit."

„Nemůžu věřit, žes tohle udělal.“

Richard ke mně zvedl oči. „Chceš, abych byl vůdce smečky. Chceš po mně, abych byl alfa. No a tohle to s sebou nese.“ Zavrtěl hlavou. „Měla bys vidět, jak se tváříš. Vypadáš strašně rozhořčeně. Jak po mně můžeš chtít, abych zabil jiného člověka, a přitom být tak naštvaná z malé rvačky?“

Nevěděla jsem, co na to říct. „Jean-Claude tvrdil, že nebude stačit, když zabiješ Marcuse. Že abys mohl smečce vládnout, musíš být ochotný nahánět jí strach.“

„To má pravdu.“ Richard otřel krev z Jasonovy tváře. Rána už začala srůstat. Zakrvácené prsty si dal do pusy a do čista je olízal.

Stála jsem tam jako přimražená a zírala na něj jako nedobrovolný svědek srážky dvou aut.

Richard se naklonil těsně k Jasonovu obličeji. Tušila jsem, co udělá, ale musela jsem to vidět na vlastní oči, abych tomu uvěřila. Olizoval mu ránu. Přejížděl jazykem po otevřené ráně, přesně jako by to dělal pes.

Odvrátila jsem se. Tohle přece nemůže být můj Richard, z něhož cítím útěchu a bezpečí.

„Nedokážeš se na to dívat, že ne?“ zeptal se. „Copak si myslíš, že zabíjení je to jediné, co jsem nechtěl dělat?“

Jeho hlas mě přiměl, abych se zase otočila.

Na bradě měl krvavou šmouhu. „Pořádně se dívej, Anito. Chci, abys viděla, co to znamená být alfa samec. Potom mi řekneš, jestli to vůbec stojí za to. A jestli na to nemáš žaludek, tak už to po mně nikdy nechtěj.“ Výraz v jeho očích z těch slov dělal výzvu.

Výzvám já rozumím. Posadila jsem se na kraj postele. „Tak do toho. Jsem napjatá.“

Richard si odhrnul vlasy stranou a odkryl ránu na krku. „Já jsem alfa a živím smečku. Prolil jsem tvoji krev a teď ti ji vracím.“ Pokojem se rozlila horká vlna jeho energie.

Jason na něj zíral a skoro obrátil oči v sloup. „Tohle Marcus nedělá.“

„Protože to nedokáže,“ prohlásil Richard. „Já to dokážu. Nasyť se mojí krví, mojí omluvou a mojí mocí a nikdy už proti mně nevystupuj.“ Vzduch byl tak nasycený energií, že se skoro nedal dýchat.

Jason se zvedl na kolena a přiložil ústa k ráně. Nejdřív opatrně, jako by měl strach, že ho Richard odežene nebo mu něco udělá. Když Richard nic neříkal, přitiskl Jason rty k otevřené ráně a pil. Jeho žvýkací svaly pracovaly a hrdlo polykalo. Jednou rukou objal Richarda za zády a druhou měl na jeho rameni.

Obcházela jsem je, dokud jsem Richardovi neviděla do obličeje. Oči měl zavřené a na tváři mír. Musel cítit, že ho pozoruji, protože otevřel oči. Měl v nich vztek, částečně vztek i na mě. Tady nešlo o Marcusovu smrt, ale o to, že se vzdává části svého lidství. To mi zatím nedocházelo.

Dotkl se Jasonova ramene. „Dost.“ Jason se k ráně přitiskl silněji jako sající štěně. Richard ho násilím od svého krku odtrhl. Okolo říznutí už začal být vidět cucflek.

Jason ležel naznak napůl v Richardově náručí. Olizoval si rty a polykal poslední kapky krve. Rozesmál se, převalil se od Richarda a zůstal klečet na podlaze. Otíral si tvář o Richardovu nohu. „Nikdy jsem nic takového nezažil. Marcus se nedokáže takhle rozdělit o svoji sílu. Ví ještě někdo ze smečky, že se můžeš dělit o krev?“

„Pověz jim to,“ pobízel ho Richard. „Řekni jim to všem.“

„Ty vážně Marcuse zabiješ, že jo?“ ujišťoval se Jason.

„Pokud mi nedá jinou možnost, jo. A teď už běž, Jasone, tvůj druhý pán tě očekává.“

Jason vstal, ale málem zase upadl. Narovnal se a třel si dlaněmi nohy a paže, jako by se koupal v něčem, co já nemůžu vidět. Možná se snažil vstřebat žhnoucí, vibrující energii. Ještě jednou se zasmál. „Když mě nakrmíš, můžeš mě hodit proti zdi, kdykoli se ti zlíbí.“

„Zmiz,“ popoháněl ho Richard.

Jason odešel.

Richard zůstal klečet na zemi. Zvedl ke mně oči. „Teď už chápeš, proč jsem to nechtěl?“

„Ano,“ přikývla jsem.

„Až se Marcus dozví, že se můžu dělit o svou krev, třeba přizná porážku.“

„Pořád doufáš, že ho nebudeš muset zabít,“ řekla jsem.

„Nejde jenom o jeho smrt, Anito. Jde i o všechno ostatní. Jde o to, co jsem právě dělal s Jasonem. A ještě o stovky dalších věcí. A žádná z nich není příliš lidská.“ Pohlédl na mě a v jeho hnědých očích byla taková bolest, jakou jsem tam nikdy předtím neviděla.

Najednou jsem to chápala. „O zabíjení vlastně nejde, že ne. Jakmile ovládneš smečku pomocí krve a brutálního násilí, musíš si ji prostřednictvím krve a hrubou silou i udržet.“

„Přesně tak. Kdyby se mi podařilo Marcuse přinutit, aby mi uvolnil místo, získal bych prostor, abych mohl věci dělat jinak.“ Stál přede mnou a ve tváři měl nadšení. „Už jsem skoro polovinu smečky získal na svou stranu, nebo jsou přinejmenším neutrální. Už nepodporují Marcuse. Ještě nikdo smečku takhle nerozdělil bez toho, že by byla spousta mrtvých.“

„A proč se nemůžete rozdělit na dvě smečky?“

Zavrtěl hlavou. „To Marcus nikdy nedovolí. Vůdce smečky dostává desátek od každého člena. Nezmenšilo by to jenom jeho moc, ale i jeho příjmy.“

„Ty už dostáváš peníze?“ divila jsem se.

„Všichni pořád odvádějí desátky Marcusovi. Já ty peníze nechci a je to jen další předmět sporu. Já myslím, že placení desátků by se mělo zrušit.“

Pozorovala jsem jas v jeho obličeji, jeho plány a sny. Snaží se vybudovat moc na základě férovosti a skautských hodnot se stvořeními, která vám dokážou rozsápat hrdlo a potom vás klidně sežerou. Věřil, že se mu to může podařit. Při pohledu na elán v jeho hezkém obličeji jsem tomu skoro taky věřila.

„Myslela jsem, že zabiješ Marcuse a bude to. Ale tak to není, že ne?“

„Raina se postará, aby mě někdo vyzval. Pokud je nepřesvědčím, že mají mít strach ze mě.“

„Dokud Raina bude naživu, bude ti dělat problémy.“

„Nevím, co mám s Rainou dělat.“

„Mohla bych ji zabít,“ navrhla jsem.

Stačil mi jeden pohled do jeho tváře.

„Nemyslela jsem to vážně,“ uklidňovala jsem ho. Aspoň ne docela. Richard by nesouhlasil s takovým praktickým řešením, ale pokud má být v bezpečí, musí Raina zemřít. Možná je to bezcitné, ale pravdivé.

„Na co myslíš, Anito?“

„Že máš možná pravdu a my ostatní se pleteme.“

„V čem?“

„Možná bys Marcuse neměl zabít.“

Richard vytřeštil oči. „Měl jsem pocit, že se na mě zlobíš, protože jsem Marcuse *nezabil.*“

„Nejde o to, že jsi ho nezabil. Problém je v tom, že kvůli tomu, žes ho nezabil, vystavuješ všechny nebezpečí.“

Zavrtěl hlavou. „Nevidím v tom rozdíl.“

„Liší se to tím, že zabíjení je prostředek k dosažení cíle, ne cíl sám o sobě. Přeji si, abys zůstal naživu. Aby byl Marcus pryč. Členové smečky, kteří stojí za tebou, v bezpečí. Nechci, abys musel mučit celou smečku kvůli tomu, aby sis udržel postavení. Jestli tohle všechno můžeme dosáhnout i bez toho, abychom někoho zabili, nic proti tomu nemám. Jsem přesvědčená, že neexistuje možnost, která by se obešla bez zabíjení. Jestli tě ale nějaká napadá, můžeš počítat s mojí podporou.“

Studoval výraz mého obličeje. „Chceš tím říct, že teď už si nemyslíš, že bych měl zabíjet?“

„Jo.“

Rozesmál se, ale byl to spíš ironický než veselý smích. „Nejsem si jistý, jestli na tebe mám začít řvát, nebo tě obejmout.“

„Působím takhle na spoustu lidí,“ poznamenala jsem. „Podívej, když jsme šli na pomoc Stephenovi, měl sis zavolat pár lidí. A jít do toho z pozice síly, mít za zády tři nebo čtyři spolehlivé chlapy. Existuje střední cesta mezi tím být jako sir Lancelot a Vlad Narážeč.“

Sedl si na kraj postele. „To, že dokážu předávat moc prostřednictvím krve, je vzácné nadání. Je to efektní, ale nebude to stačit. Abych Marcuse s Rainou dokázal pokořit, musím mít něco pořádně děsivého. Mám velikou moc, Anito, opravdovou moc.“ Řekl to tak, že to prostě znělo pravdivě, nezaznělo v tom ego nebo pýcha. „Ale není to takováhle moc.“

Posadila jsem se vedle něj. „Udělám cokoli, co bude v mých silách, Richarde. Jenom mi slib, že budeš opatrný.“

Usmál se, ale jeho oči zůstaly vážné. „Dám si pozor, když mi dáš pusu.“

Políbili jsme se. Chutnal po teple a bezpečí, ale pod tím byla nasládlá slanost krve a Jasonova kolínská. Odtáhla jsem se od něj.

„Co se děje?“

Zavrtěla jsem hlavou. Vysvětlovat mu, že na jeho rtech cítím cizí krev, by ničemu neprospělo. Pokusíme se, aby takové věci nemusel dělat. To, co ho může připravit o lidskost, není zvíře v něm, ale tisíc jiných nepatrných věcí.

„Proměň se pro mě,“ řekla jsem.

„Cože?“

„Proměň se přede mnou, hned teď a tady.“

Hleděl na mě, jako by chtěl z mojí tváře něco vyčíst. „Ale proč teď?“

„Chci tě vidět celého, Richarde, se vším, co k tomu patří.“

„Když nechceš ve své posteli Jean-Claudea, nebudeš tam chtít ani vlka.“

„Říkal jsi, že ve vlčí podobě nebudeš uvězněný až do rána.“

„Ne, to nebudu,“ řekl tiše.

„Jestli se dnes proměníš a já to dokážu přijmout, můžeme se milovat. A můžeme začít plánovat svatbu.“

Rozesmál se. „A Marcuse mám zabít předtím, než budu muset zabít Jean-Claudea?“

„Jean-Claude slíbil, že ti neublíží,“ ujišťovala jsem ho.

Richard ztuhl. „Ty už jsi s ním o tom mluvila?“

Přikývla jsem.

„Jak to, že na mě není naštvaný?“

„Slíbil, že nám nebude stát v cestě, když mě nedokáže získat, takže nám jde z cesty.“ Už jsem nedodala tu část, že mě Jean-Claude miluje. To si nechám na potom.

„Přivolej svou bestii, Richarde.“

Zavrtěl hlavou. „Nejde jen o bestii ve mně, Anito. Jde i o lukoi, o celou smečku. Ty musíš taky vidět.“

„Už jsem je viděla.“

Zavrtěl hlavou. „Neviděla jsi nás v měsíčním kruhu, na místě síly. Tam jsme skuteční a nic nepředstíráme, dokonce ani sami před sebou.“

„Právě jsem řekla, že si tě chci vzít. Slyšel jsi to vůbec?“ zeptala jsem se.

Richard vstal. „Já se s tebou chci oženit, Anito. Víc než skoro cokoli jiného na světě. Toužím po tom tolik, že mě z toho bolí celé tělo. Ale nevěřím si natolik, abych tady mohl dneska zůstat.“

„Zatím se nám daří chovat se počestně,“ uklidňovala jsem ho.

„Ale jen s největším úsilím.“ Zvedl svoji tašku. „Lukoi nazývají sex tancem na život a na smrt.“

„A co má být?“

„Stejným výrazem označujeme souboj o následnictví.“

„Pořád nechápu, v čem je problém.“

Upřeně se na mě zadíval. „Pochopíš to. Bůh nám oběma pomáhej. Pochopíš.“

Najednou v něm bylo něco tak zasmušilého a tesknéhо, že jsem ho nechtěla nechat odejít. Zítra se postavíme Marcusovi, ale to, že souhlasil, že ho zabije, ještě neznamená, že to dokáže. Nejsem si jistá, že necouvne, až ta chvíle přijde. Nechtěla bych ho ztratit.

„Zůstaň se mnou, Richarde. Prosím.“

„Nebylo by to k tobě fér.“

„Nechovej se jako posranej skautík.“

Zasmál se a předvedl hodně špatnou imitaci Pepka Námořníka: „Jsem to, co jsem.“ Zavřel za sebou dveře. Ani jsem mu nedala pusu na rozloučenou.

24

Probudila jsem se ve tmě. Někdo se nade mnou nakláněl. Vlastně jsem ho neviděla, ale ve vzduchu nad sebou jsem cítila něco jako závaží. Moje ruka vklouzla pod polštář, a když se zase vynořila, držela firestar. Přitiskla jsem pistoli k tomu stvoření nad sebou a v tu ránu bylo pryč jako sen. Sklouzla jsem z postele, přitiskla se zády ke stěně a snažila se, abych představovala co nejmenší cíl.

Ze tmy se ozval hlas. Namířila jsem podle něj a napínala uši po zvuku dalších vetřelců.

„To jsem já, Cassandra. Vypínač je nad tebou. Než rozsvítíš, zůstanu na místě.“ Hlas měla tichý a klidný. Byl to takový ten hlas, jakým mluvíte se šílenci nebo s lidmi, kteří na vás míří střelnou zbraní.

Navzdory bušícímu tepu jsem polkla a sunula se zády po stěně. Levou rukou jsem tápala vzhůru, dokud jsem se nedotkla plochy vypínače. Potom jsem si zase klekla a prsty se dotýkala tlačítka. Když jsem byla v nejnižší poloze, abych ještě mohla rozsvítit, zmáčkla jsem je. Světla vzplála. Následoval okamžik oslnění a slepoty, po který jsem dřepěla na zemi a slepě mířila před sebe. Když se mi zase vrátil zrak, stála Cassandra kousek od nohou postele s rukama podél těla a dívala se na mě. Oči měla trochu příliš rozevřené. Krajky její viktoriánské noční košile se chvěly v rytmu jejího dechu.

Ano, viktoriánské noční košile. Vypadala křehce jako panenka. Včera jsem se jí ptala, jestli jí noční košili vybíral Jean-Claude. Ne, vybrala si ji sama. Každý svou vlastní.

Stála na koberci jako přimražená a upřeně mě sledovala. „Jsi v pořádku, Anito?“ Tón jejího hlasu prozrazoval, že o tom není přesvědčená.

Zhluboka jsem se nadechla a namířila pistoli ke stropu. „Jo, jsem v pohodě.“

„Smím se hýbat?“

Zvedla jsem se a držela zbraň u boku. „Nikdy na mě nesahej, když tvrdě spím. Nejdřív na mě promluv.“

„Budu si to pamatovat,“ slibovala. „Můžu se pohnout?“

„Jasně. Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Venku jsou Richard s Jean-Claudem.“

Podívala jsem se na hodinky. Jedna hodina odpoledne. Spala jsem skoro šest hodin. Nebo bych aspoň mohla, kdybychom si s Cassandrou hodinu nepovídaly. Celé roky jsem nespala v cizí posteli, a upřímně

řečeno, Cassandra je sice taky holka, ale přece jen je to lykantropka, se kterou jsem se potkala teprve včera. Připadala jsem si divně, že mi má hlídat záda jako osobní strážkyně. Nikdy jsem moc ráda nespala s cizími lidmi. Není v tom nic sexuálního. Je to pouhá opatrnost. Hluboce spící člověk je většinou naprosto bezmocný.

„Co chtějí?“

„Richard říkal, že má plán.“

Ani jsem se nemusela ptát jaký. Teď za úplňku měl v hlavě jenom jedinou věc: Marcuse.

„Běž jim říct, že se nejdřív obléknu.“ Šla jsem si pro kufr. Cassandra se vydala ke dveřím. Otevřela jenom štěrbinku a tiše něco povídala. Rázně je zase zavřela a vrátila se ke mně. Tvářila se zmateně. V noční košili se rozpačitě mračila a vypadala na dvanáct.

Klečela jsem vedle kufru s plnýma rukama oblečení. Zvedla jsem k ní hlavu. „Co zas?“

„Jean-Claude povídal, že se s oblékáním nemusíš obtěžovat.“

Chviličku jsem na ni hleděla. „No jasně. Stejně se obléknu. Tak dlouho snad sakra můžou počkat.“

Přikývla a šla zase ke dveřím.

Odešla jsem do koupelny. Dívala jsem se na sebe do zrcadla. Vypadám právě tak unaveně, jak se cítím. Vyčistila jsem si zuby, postarala se o to nejnutnější a zatoužila po sprše. Možná by mě pomohla probrat. Taky bych si mohla napustit vanu, ale nebyla jsem si jistá, že by to hoši tak dlouho vydrželi. A kromě toho si koupel ve vaně dávám, když se chystám do postele, ne po probuzení. Potřebuju něco povzbuzujícího, ne uklidňujícího.

Richard má plán, ale je s ním Jean-Claude. To znamená, že mu upír pomáhal plán vymyslet. To byla děsivá představa.

Dneska v noci bude Richard bojovat s Marcusem. Zítra už může být mrtvý. Při té myšlence se mi sevřela hruď. Za očima jsem cítila tlak, ale za to mohly spíš slzy než cokoli jiného. Dokážu žít s tím, že Richard někam zmizí. Trápilo by mě, že není se mnou, ale přežila bych to. Ale jeho smrt bych asi nepřežila. Miluju Richarda. Doopravdy ho miluju. Nejsem ochotná se ho vzdát. Kvůli ničemu na světě.

Jean-Claude se chová jako dokonalý gentleman, ale já mu nevěřím. Jak bych taky mohla? Pro všechno, co udělá, má spousty důvodů. Jaký je to plán? Čím dřív budu oblečená, tím dřív se to dozvím.

V podstatě jsem jenom vytáhla nějaké věci z kufru. Skoro všechno oblečení, které mám, můžete zkombinovat a půjde dohromady. Tmavě modré džíny, světlejší tričko s límečkem, bílé sportovní ponožky. Neoblékám se, abych na někoho udělala dojem. Teď, když jsem se trochu víc probrala, mě zamrzelo, že jsem si nevybrala něco trochu míň praktického. Zamilovanost vás nutí starat se o takové věci.

Otevřela jsem dveře. Richard stál u postele. Při pohledu na něho jsem ztuhla. Vlasy měl sčesané dozadu, takže mu jako zpěněná masa padaly na ramena. Na sobě neměl nic než hedvábné spodky v barvě královského purpuru. Po stranách měly rozparky, takže se mi při každém pohybu otevíral pohled na jeho stehna.

Když jsem dokázala zavřít pusu a promluvit, řekla jsem: „Proč máš na sobě tohle?“

Jean-Claude se opíral ramenem o zeď. Byl oblečený do dlouhého černého županu lemovaného černou kožešinou. Jeho vlasy splývaly s kožešinovým límcem, takže bylo těžké říct, kde končí jedna čerň a začíná druhá. Proti tmavé kožešině se jeho krk a trojúhelník hrudi zdály téměř dokonale bílé.

„Vypadáte, jako byste právě vystoupili ze dvou různých pornofilmů. Cassandra mluvila o plánu. Jaký je to plán?“

Richard se podíval na Jean-Claudea. Vyměnili si pohled, který lépe než všechna slova říkal, že něco chystají za mými zády.

Richard se posadil na kraj postele. Šortky mu byly trochu těsnější, než by bylo pohodlné, a já se musela dívat jinam. Proto jsem pohlédla na Jean-Claudea. To nebylo o nic příjemnější, ale aspoň byl oblečený.

„Vzpomínáš si, jak jsme před pár měsíci kolem Vánoc ve tvém bytě náhodou spustili tu kouzelnou energii?“ zeptal se mě Jean-Claude.

„Vzpomínám,“ odpověděla jsem.

„S monsieur Zeemanem jsme přesvědčení, že my tři dokážeme sdílet energii, a tak se z nás může stát triumvirát.“

Přejela jsem pohledem z jednoho na druhého. „To mi vysvětli.“

„Mezi mnou a vlky existuje pojítko. Existuje i pouto mezi tebou, má malá nekromantko, a mrtvými. Touha a láska měly vždycky magickou energii. Můžu ti ukázat kouzla, která využívají spojení mezi upírem a jeho zvířetem nebo mezi nekromantem a upírem. Nemělo by nás překvapovat, že mezi námi proudí taková energie.“

„Pokračuj k věci,“ pobízela jsem ho.

Jean-Claude se usmál. „Jsem přesvědčený, že dokážeme vykouzlit dostatek síly, aby to jistému ulfrikovi nahnalo strach. Já Marcuse znám. Když bude přesvědčený, že nemá naději na vítězství, nebude bojovat.“

„Jean-Claude má pravdu,“ přisvědčil Richard. „Když mu ukážu dost velkou moc, Marcus se pokoří.“

„Jak víte, že dokážeme to něco znovu vyvolat?“ chtěla jsem vědět.

„Trochu jsem po tom pátral,“ vysvětloval Jean-Claude. „Jsou tu dva případy vznešených upírů, kteří dokázali vyvolat zvířata a pak si z nich jako z kožoměnců udělali cosi jako lidské služebníky.“

„A dál?“

„To znamená, že tu je šance, že bych vás mohl oba ovládnout.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani náhodou, žádná upíří znamení. To už tu bylo, už jsi to jednou udělal, a mně se to nelíbilo.“

„V prosinci jste na sobě ani jeden znamení neměli,“ upozornil Jean-Claude. „Myslím, že by to mohlo fungovat bez nich.“

„Proč jste se vy dva takhle oblékli?“

Richard se zatvářil rozpačitě. „Nic jiného jsem si nevzal. Myslel jsem, že budeme spát v jedné posteli.“

Ukázala jsem na jeho šortky. „To by nám nepomohlo zachovat si počestnost, Richarde.“

Po obličeji se mu rozlila červeň. „Já vím. Promiň.“

„Netvrď mi, že v kufru nemáš žádné prádlo, *ma petite*.“

„Nikdy jsem neřekla, že tam není.“ Ronnie mě přemluvila, abych si pořídila podobné oblečení pro případ, že bych se oddala Richardovi. Chtěla po mně, abych se s Richardem vyspala ještě před svatbou, pokud to Jean-Claudea vyřadí ze hry.

„Pro koho sis to koupila?“ zeptal se Richard tiše.

„Pro tebe, ale nerozptyluj mě. Tak k čemu ty parádní trenýrky?“

„S Richardem jsme se párkrát pokusili sami vyvolat energii. Ale jenom ve dvou to nefungovalo. Jeho odpor ke mně to všechno kazil.“

„Je to pravda, Richarde?“

Přikývl. „Jean-Claude tvrdí, že potřebujeme třetího. Že potřebujeme tebe.“

„Ale k čemu to oblečení?“

„Tenkrát ta moc čerpala ze vzteku a chtíče, *ma petite.* Zlost už máme. Schází nám tvůj chtíč.“

„Počkej sakra chviličku.“ Koukala jsem z jednoho na druhého. „Chcete říct, že půjde o ménage à trois?“

„Ne,“ odpověděl Richard. Vstal. Kráčel ke mně a jeho maličké trenýrky zářily místností. „Žádný sex, to ti slibuji. Ani kvůli tomuhle bych nepřipustil, že se s ním budu o tebe dělit.“

Přejela jsem konečky prstů po hedvábí jeho spodků. Lehoučce, jako bych z toho měla strach. „Tak proč ty kostýmy?“

„Nemáme moc času, Anito. Jestli to má fungovat, musíme to udělat rychle.“ Sevřel mi ramena a jeho ruce mě hřály na kůži. „Říkala jsi, že mi s mým plánem pomůžeš. A tohle je ten plán.“

Pomalu jsem se od něho odtáhla a obrátila se k Jean-Claudeovi. „A co z toho budeš mít ty?“

„To, že budeš šťastná. Jestli budeme skutečný triumvirát, žádný vlk se neodváží zpochybnit Richardovu moc.“

„Já budu šťastná, no jasně.“ Prohlížela jsem si jeho nehybnou krásnou tvář a něco mě napadlo. „Tys ochutnal Jasonovu krev, že jo? Okusil jsi moc, kterou nasál z Richarda, je to tak? Že je to tak, ty

zmetku?“ Říkala jsem to a kráčela k němu a bojovala s nutkáním ho uhodit, až k němu dorazím.

„A co má být, *ma petite?*“

Stála jsem přímo před ním a metala mu slova do tváře. „Co z toho získáš pro sebe? A nekrm mě blbostmi o mém štěstí. Na to tě znám moc dlouho.“

Jeho tvář měla nejmírnější výraz, málem až odzbrojující. „Budu mít takovou moc, že žádný upíří pán kromě samotné rady se neodváží mě vyzvat.“

„Já to věděla. Věděla jsem to. Nikdy nic neděláš bez spousty postranních důvodů.“

„Budu z toho mít stejný prospěch jako monsieur Zeeman. Oba si zajistíme své mocenské postavení.“

„Fajn, a co z toho budu mít já?“

„Monsieur Zeeman přece bude v bezpečí.“

„Anito,“ řekl Richard tiše. Pohladil mě po rameni.

Prudce jsem se k němu otočila. Při pohledu na jeho tvář jsem ze sebe ta vzteklá slova nedostala. Měl vážný a slavnostní výraz.

Popadl mě za ramena a dlaní mě pohladil po tváři. „Jestli nechceš, nemusíš to dělat.“

„Chápeš vůbec, co nám navrhuje, Richarde? Už nikdy se ho nezbavíme.“ Pohladila jsem jeho ruku na své tváři. „Nepřipoutávej nás k němu tímhle způsobem. Jakmile z tebe dostane jenom kousek, už ho nepustí.“

„Kdyby sis myslela, že je vážně takhle zlý, už dávno bys ho zabila a měla od něj pokoj.“

Jestli to neudělám a Richard dneska v noci umře, dokážu s tím žít? Naklonila jsem se k němu, přitiskla mu tvář na hruď a vdechovala jeho vůni. Ne. Kdyby umřel a já ho mohla zachránit, nikdy se nezbavím pocitu viny.

Jean-Claude se postavil vedle nás. „Mohla to být jedna z podivných náhod, které nelze opakovat za kontrolovaných podmínek, *ma petite.* V magii se to stává často.“

Otočila jsem obličej a podívala se na něj s tváří pořád přitisknutou k Richardovu nahému hrudníku a s jeho rukama na svých zádech. „Žádná upíří znamení ani u jednoho z nás, platí?“

„Slibuji. To jediné, o co bych vás chtěl požádat, je, aby nikdo z nás necouvl. Potřebujeme mít přesnou představu, jakou moc dokážeme vyvolat. Pokud to nebude hodně, tak to probereme, ale jestli to bude tak, jak si myslím, vyřeší to spoustu problémů.“

„Jsi manipulativní mizera.“

„To má být ano?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývla jsem.

Richard mě objal. Dovolila jsem mu, aby mě držel v náručí a konejšil mě, ale do očí jsem hleděla Jean-Claudeovi. Na tváři měl výraz, který není snadné popsat. Takhle se musí tvářit ďábel, jakmile se podepíšete na tečkovanou čáru a vzdáte se duše. Spokojeně, dychtivě a trochu lačně.

25

„Užívejte si s monsieur Zeemanem svoji návštěvu tady. Teď zase půjdu do koupelny já a potom se k vám připojím.“

Jen jsem slyšela, jak to řekl nahlas, a už bych to nejradši zase odmítla. Ale neudělala jsem to. „Jsi si jistý, že to není důmyslný způsob, jak nás přesvědčit k ménage à trois?“

„Že bych byl takhle prohnaný?“

„Jo.“

Rozesmál se a ten zvuk mě lechtal na kůži jako kostka ledu klouzající po páteři dolů.

„Nechám vás tu o samotě.“ Protáhl se kolem nás do koupelny.

Šla jsem mu v patách a zachytila dveře, ještě než je stačil zavřít. Hleděl na mě škvírou. „Ano, *ma petite?*“

„Radši bys pod tím županem měl mít něco víc než holou kůži.“

Široce se usmál a letmo mi ukázal tesáky. „Mohl bych snad být takový hulvát, *ma petite?*“

„To nevím.“

Přikývl a zavřel dveře.

Zhluboka jsem se nadechla a obrátila se čelem k dalšímu muži ve svém životě. Richardovy šaty ležely složené na mém kufru. Přibližoval se ke mně. Jeho šortky měly rozparek tak vysoko, že jsem měla skoro nerušený výhled od jeho chodidel až k pasu.

Kdybychom byli doopravdy sami, běžela bych k němu. To, co by jinak bylo romantické, bylo najednou děsně trapné. Intenzivně jsem si uvědomovala zvuky tekoucí vody z koupelny. Jean-Claude má v plánu se k nám připojit. Milosrdný Bože.

Richardovi padaly vlasy přes jedno oko, ale pořád vypadal úžasně. Už se přestal přibližovat. Nakonec zavrtěl hlavou. „Proč je to najednou tak hloupé?“

„Řekla bych, že ten hlavní důvod se v koupelně chystá na to, že se k nám připojí.“

Rozesmál se a ještě jednou zavrtěl hlavou. „Obvykle nám objetí netrvá tak dlouho.“

„To ne,“ souhlasila jsem. Při tomhle tempu na sebe budeme koukat jako puberťáci na taneční zábavě, až se Jean-Claude vrátí.

„Potkáme se v půli cesty,“ navrhla jsem.

Richard se usmál. „Jak je libo.“ Vykročil ke mně. Při pohybu se mu vlnily svaly na břiše.

Najednou mě mrzelo, že mám na sobě džíny a tričko. Zatoužila jsem, aby mě viděl v tom koupeném prádélku. Toužila jsem, aby jeho ruce hladily hedvábí i moje tělo pod ním.

Zastavili jsme se jen pár centimetrů od sebe, ale ani jeden se toho druhého nedotkl. Slabě jsem cítila jeho kolínskou. Stál tak blízko, že jsem vnímala teplo jeho těla. Toužila jsem hladit jeho nahá záda. Moc ráda bych ho hladila po hedvábných trenýrkách. Ta představa byla tak živá, že jsem si musela založit ruce, abych je něčím zaměstnala.

Richard se ke mně naklonil. Přejel mi rty po obočí a nesmírně něžně mě líbal na oční víčka. Hledal má ústa a já si stoupla na špičky a vyšla mu vstříc. Vzal mě do náruče.

Přitiskla jsem se k němu, pátrala rukama po jeho těle a tiskla svá ústa k jeho. Sklonil se, vzal mě rukama za zadek a zvedal mě, dokud moje tvář nebyla stejně vysoko jako jeho. Přestala jsem ho líbat a začala říkat: „Postav mě na zem," ale při pohledu na jeho tvář jen z několika centimetrů jsem to nedokázala. Objala jsem ho nohama kolem pasu. Zapřel se, aby neztratil rovnováhu. Políbila jsem ho a první závan energie se o mě otřel jako teplá vlna, při níž mi naskakovala husí kůže a lechtalo mě v břiše.

Richard vydal tichý hrdelní zvuk, který připomínal spíš vrčení než zasténání. Klekl si na podlahu, já ho dál rozkročmo objímala, a když mě položil na zem, nezarazila jsem ho. Vztyčil se nade mnou, opřel se o ruce a podbřiškem se ke mně přitiskl. Když na mě pohlédl, jeho oči se změnily ve vlčí. Na mé tváři to muselo být znát, protože odvrátil hlavu, abych to neviděla.

Nadzvedla jsem se pod ním, popadla jsem ho za vlasy a ne moc jemně jsem jeho tvář otočila zase k sobě. Ať už to bylo bolestí, nebo něčím jiným, když se ke mně obracel, zavrčel. Necouvla jsem ani o píď. Neuhnula jsem očima.

Richard sklonil tvář k mé a já se zase položila na podlahu. Jeho ústa se vznášela nad mými. Když se naše rty setkaly, vnímala jsem horký dotek, jako bych okusila jeho energii, jeho samotnou podstatu.

Dveře do koupelny se otevřely. Při tom zvuku jsem ztuhla a moje oči k nim sklouzly. Richard na okamžik zaváhal, rty nejistě vyčkávaly nad mými, a potom mě políbil na čelist a sklouzl rty po mém krku.

Ve dveřích stál Jean-Claude oblečený do černého hedvábného pyžama. Horní část s dlouhými rukávy měl rozepnutou, takže mu při pohybu vlála okolo nahého hrudníku a břicha. Výraz v jeho tváři a očích mě vyděsil.

Vzala jsem Richarda za rameno. Mezitím se po mém krku propracoval až dolů a strkal nos pod límec mého trička, jako by pod něj chtěl schovat hlavu. Zvedl ke mně děsivě jantarové vlčí oči, ale

jediné, co jsem dokázala z jeho obličeje vyčíst, byla téměř hladová touha. Jeho energie mi proudila po těle jako závany žhavého větru.

Tep mi bušil do kůže na krku, až jsem se bála, že ji protrhne. „Co se s tebou děje, Richarde?“

„Dneska je úplněk, *ma petite.* Jeho zvíře ho volá.“ Jean-Claude kráčel po koberci k nám.

„Pusť mě, Richarde.“

Richard se zvedl na kolenou a pažích a nechal mě, abych se zpod něho vyplazila. Vstala jsem a on si přede mě klekl a objal mě rukama okolo pasu. „Neboj se.“

„Z tebe strach nemám, Richarde.“ Upřeně jsem hleděla na Jean-Claudea.

Richard mi přejel rukama po žebrech a prsty mi zatínal do masa, jako kdyby mi masíroval záda. Soustředila jsem se na něj. „Nikdy bych ti schválně neublížil. To přece víš.“

Věděla jsem to. Přikývla jsem.

„Tak mi důvěřuj.“ Hlas měl něžný a intenzivní, duněly v něm basy, které tam normálně nebyly. Začal mi vytahovat tričko z kalhot. „Chci se tě dotýkat, cítit tvůj pach a okusit tvoji chuť.“

Jean-Claude chodil kolem nás, ale nepřibližoval se. Kroužil okolo nás jako žralok. Jeho oči v barvě půlnoční modři byly pořád ještě lidské. Vypadaly daleko víc lidské než Richardovy.

Richard mi uvolnil triko z kalhot, odhrnul je a odkryl mi břicho. Hladil rukama moji nahou kůži a já se roztřásla. Nebyl v tom ale sex, nebo aspoň ne jenom sex. Ta jeho hřejivá elektrizující energie mu proudila z dlaní po mém těle. Bylo to, jako by skrze mě tekl slabý elektrický proud. Vlastně to nebolelo, ale jestli to nepřestane, tak by mohlo. Nebo by to mohl být skvělý pocit, lepší než cokoli jiného. Nebyla jsem si jistá, co mě děsí víc.

Jean-Claude stál těsně mimo dosah a pozoroval nás. Ta představa mě taky děsila.

Richard mě uchopil za odhalené boky a zápěstími mi nadzdvihával tričko.

Jean-Claude udělal poslední krok a natáhl ke mně sinalou ruku. Ztuhla jsem a můj strach zahnal zbytky touhy. Zase nechal ruku klesnout bez toho, že by se nás dotkl.

Richard mi rychlými, kluzkými pohyby olizoval břicho. Podívala jsem se na něj a on mi pohled vrátil svýma hnědýma očima. Lidskýma očima. „Nedovolím, aby se ti cokoli stalo, Anito.“

Netušila jsem, kolik síly musel vynaložit, aby bestii zase zahnal zpátky, ale bylo mi jasné, že to nebylo snadné. Spousta slabších lykantropů už se nedokáže vrátit, jakmile se jednou začnou proměňovat. Mnohem víc by mě uklidnilo, kdyby jeho upřímné hnědé

oči nebyly temné samy o sobě. To ale nebylo nic zvířecího, ale něco daleko primitivnějšího a lidského: sex. Takový pohled v mužských očích nepřekryje ani vášeň.

Jean-Claude mi stál za zády. Cítila jsem ho. Aniž by se mě jakkoli dotkl, cítila jsem jeho energii jako chladivý pátravý vánek. Otřel se tváří o mé vlasy. Srdce mi bušilo tak hlasitě, že jsem neslyšela vůbec nic kromě hukotu krve v hlavě.

Jean-Claude odhrnul mé vlasy stranou. Jeho rty se dotkly mé tváře a jeho síla ve mně vybuchla jako tichý příval, ledový jako závan z hrobu. Proudila skrz mne a hledala Richardovo teplo. Obě energie na sebe narazily a mísily se ve mně. Nebyla jsem schopná dýchat. Ucítila jsem v sobě tu věc, která je schopná povolat mrtvé z hrobů − nemám pro to lepší slovo nežli magie − a vnímala jsem, jak se ovíjí kolem nich a vzdouvá se k nim.

Pokusila jsem se odtáhnout od Richarda, ale zaryl mi prsty mezi žebra. Jean-Claude mi sevřel pažemi ramena. „Poddej se té energii, nebojuj s ní, *ma petite*."

Přemohla jsem paniku a dech se mi vracel v rychlých nádeších. Jestli si s tím nedokážu poradit, dostaví se hyperventilace a omdlím. Nechala jsem se unášet silou i vlastním strachem a mé já se začalo vzdávat.

Richardovy zuby se mně jemně zakusovaly do břicha. Jean-Claudeovy rty se dotýkaly mého krku a opatrně mě laskaly. Pažemi si mě tiskl k hrudi. Richard na mém břiše žhnul stále silněji. Jean-Claude za mými zády připomínal mrazivý oheň. Stravovali mě z obou stran jako kus dřeva hozený do plamenů. Té energie je příliš. Musím ji někam odvést. Musím s ní něco udělat, nebo mě upálí zaživa.

Nohy se mi třásly a jenom Richardovy a Jean-Claudeovy ruce bránily tomu, abych neupadla. Položili mě na podlahu, ale dál mě drželi v náručí. Dotkla jsem se země ramenem a potom i dlaní a okamžitě jsem věděla, co s mocí dělat. Cítila jsem, jak se v zemi vzdouvá, prohledává ji a pátrá po nějakém mrtvém. Převalila jsem se na břicho. Jean-Claude měl ruce na mých ramenou a jeho tvář se dotýkala mé. Richardovy ruce jsem měla pod tričkem. Dotýkaly se mých zad a posouvaly se výš, ale to všechno bylo podružné. Musím něco udělat s tou energií.

Našla jsem mrtvé, které jsem potřebovala, a ono to nefungovalo. Síla zatím narostla tak, že bych začala ječet, kdybych měla dostatek vzduchu. Jen maličký krůček, nějaká přísada, něco nám scházelo.

Otočila jsem se na záda a koukala se na ně. Oba shlíželi ke mně. Jean-Claudeovy oči dostaly jednolitý, temně modrý odstín. Oba najednou se ke mně sklonili. Richard mířil k mým rtům, Jean-Claude ke krku. Richardův polibek mě málem sežehl. Ucítila jsem dotek

tesáků, jak Jean-Claude zápasil, aby mě nekousl. Všude kolem byla pokušení. Pod tričkem jsem cítila něčí ruku, ale už jsem nevěděla, komu patří. Vtom jsem si uvědomila, že jsou to oba.

Co je to jediné, co potřebuju ke komunikaci s mrtvými? Krev. Musela jsem to vyslovit nahlas: „Krev."

Jean-Claude se vztyčil a prohlížel si mě ze vzdálenosti deseti centimetrů. Dlaň měl pod mým ňadrem. Bez rozmýšlení jsem ho chytila za zápěstí. „Cože, *ma petite?*"

„Krev, abychom to dokončili. Potřebujeme krev."

Richard zvedl hlavu jako tonoucí. „Co?"

„Já ti můžu krev dát, *ma petite.*" Jean-Claude se ke mně sklonil. Zarazila jsem ho dlaní na jeho hrudníku a Richard mu současně položil ruku na rameno. Síla se skrze nás valila jako žhnoucí záplava a mně se začaly dělat mžitky před očima.

„Rozhodně mě nezneužiješ k tomu, abys do ní mohl zatnout tesáky," zavrčel na něj Richard. Jeho hněv kouzlo ještě přiživil a já začala křičet.

„Dejte mi krev, nebo ode mě běžte pryč." Nabízela jsem jim vlastní zápěstí. „Já nemám nůž, tak to někdo udělejte."

Richard se nade mě naklonil. Vlasy odhrnul stranou z krku. „Tady máš krev."

Jean-Claude se s ním nepřel. Naklonil se k němu s vyceněnými zuby. Jako ve zpomaleném filmu jsem sledovala, jak se Richardovi zakousl do krku. Když jeho zuby pronikly do masa, Richard ztuhl a zasykl. Jean-Claude přitiskl ústa k jeho kůži, sál a bylo vidět, jak mu ohryzek pracuje.

Energie mi burácela v celém těle a všechny chlupy se mi zježily. Na kůži mě mravenčilo a měla jsem strach, že vybuchnu. Všechno jsem to vyslala k nalezeným mrtvým. Naplnila jsem je energií a pořád mi zbývalo příliš síly. Natáhla jsem se ještě dál a dál a pak jsem objevila to, po čem jsem pátrala. Energie nás opustila jako mrazivá a žhnoucí vlna.

Ležela jsem na podlaze a lapala po dechu. Nalevo ode mě ležel Jean-Claude a opíral se o loket. Na rtech měl rozmazanou krev a trochu mu jí stékalo na bradu. Napravo ležel na břiše Richard s tváří položenou na mojí paži. Hrudník se mu prudce zdvihal a klesal a na zádech se mu leskl pot.

Celý svět měl zlatavé kontury a skoro jako by se vznášel. Pomaličku se ke mně začaly vracet zvuky. Připadala jsem si, jako bych všechno slyšela na konci dlouhé trubky.

Jean-Claude si olízl krev ze rtů, roztřesenou rukou si přejel bradu a olízal si prsty. Položil se vedle mě s jednou paží přes mé břicho a hlavou na mém rameni. Nahým hrudníkem a břichem se dotýkal mé

ruky. Jeho kůže skoro horečně žhnula. Ještě nikdy nevyzařoval takový žár. Jeho puls mi bušil do kůže jako polapené ptáče.

Jeho vlasy mi padly na tvář. Voněly exotickým šampónem a jím. Rozechvěle se zasmál a řekl: „Pro mě to bylo úžasné, *ma petite*, bylo ti to taky příjemné?“

Polkla jsem, ale byla jsem příliš unavená i na to, abych se dokázala smát. „Doufám, že aspoň tušíš, o čem mluvíš.“

Richard se opřel o lokty. Po krku mu tekla krev a zůstaly mu tam dvě čisté rány od tesáků. Přejela jsem prsty po kousnutí a zbarvily se mi krví.

„Bolí to?“ zajímala jsem se.

„Ani moc ne.“ Něžně mě vzal za zápěstí, lízal mi krev z prstů a sál je, dokud nebyly čisté.

Jean-Claudeova nezvykle horká ruka mě hladila pod tričkem po břiše. Rozepnula mi knoflík od džínů.

„Na to ani nemysli,“ varovala jsem ho.

„Pozdě, *ma petite*.“ Natáhl se a políbil mě. Na jeho jazyku jsem cítila kovově sladkou chuť Richardovy krve. Nadzvedla jsem se, vyšla mu vstříc a přitiskla se k jeho rtům. Potřebovala jsem krev, ale ne nutně jednoho z nich. A navíc je jasné, že s dárcovstvím krve jsme ještě pro dnešek neskončili. To, co jsem povolala z hrobu, bude potřeba uložit zpátky. A k tomu bude zapotřebí krev. Čerstvá krev. Jediná otázka je, kdo bude dárcem a jakým způsobem ji sesbíráme. No, vlastně ještě jedna věc, kolik té krve budeme potřebovat?

26

Konečky Jean-Claudeových prstů mi klouzaly po lemu kalhotek. Richard ho popadl za zápěstí. Oba vybuchli vztekem a oboustranný hněv v nich rozdmýchal sílu k životu.

„Ani to není záminka, aby ses jí dostal do kalhotek," prohlásil Richard. V hlase měl cosi intenzivnějšího a temnějšího než zlost. Jeho ruka na Jean-Claudeově zápěstí se sevřela.

Jean-Claude zaťal pěst a ohnul ruku v lokti. Na tváři obou byl znát vztek a soustředění. Z jejich těl jsem cítila, jak se klepou napětím. Jejich popuzenost mě brněla na kůži. Cítila jsem, že je moc brzo, abych si tím vším procházela znovu. „Tak, kluci, páku si můžete dát potom. Teď musíme jít zjistit, co jsem to vlastně probudila z mrtvých."

Následoval okamžik nejistoty a pak se na mě oba podívali. Jejich ruce spolu dál zápolily a v Richardově obličeji bylo znát úsilí. Jean-Claudeův výraz byl nicneříkající a pobavený, jako by přemožení vlkodlaka nestálo žádnou námahu. Já ale cítila, jak se jeho tělo slaboučce třese. Jean-Claude, to jsou samé iluze a zdání. U Richarda není nic než nervová zakončení a realita.

„Co jsi říkala, *ma petite?*"

„Řekla, že probudila nějakého mrtvého," vysvětloval Richard.

„Jo, takže ze mě slezte. Prát se můžete potom, ale teď musíme přijít na to, co jsem vlastně udělala."

„Co *jsme* udělali," opravil mě Jean-Claude. Přestal klást Richardovi odpor a ten po chvíli jeho ruku pustil.

„Co jsme udělali," opakovala jsem.

Richard vstal a na nahých nohou se mu pod kůží pohybovaly svaly. Nebylo pro mě snadné se jich nedotknout a nevnímat ten pohyb. Podal mi ruku, aby mi pomohl vstát.

„Dej mi ještě chviličku," řekla jsem.

Jean-Claude vstal, jako by ho na nohy zvedly loutkářovy provázky. I on mi podával ruku.

Stáli proti sobě a nevraživě na sebe hleděli. Jejich zloba vířila vzduchem jako neviditelná jiskřička. Zatřásla jsem hlavou. Zdálo se mi, že to jako pouhý člověk snáším mnohem hůř než kterýkoli z nich. Dokonce jsem přijala pomocnou ruku, což je pro mě vzácná událost. Vzdychla jsem, složila nohy pod sebe a s pomocí obou jsem se zvedla.

„Nezlobte," varovala jsem je. „Copak to ve vzduchu necítíte? Zlost k nám přitahuje to, co jsme přivolali, tak toho nechte. Možná to

budeme muset udělat ještě jednou, abychom to, co jsme probudili z hrobu, zase uložili ke spánku.“

Jean-Claude se okamžitě uvolnil a vypadal, že je v pohodě. Vysekl hlubokou poklonu. „Jak je libo, *ma petite.*“

Richard otáčel krkem a uvolňoval si ramena. Ruce měl pořád sevřené do pěstí, ale přikývl. „Nechápu, jak mohlo to, co jsme udělali, přivolat zombie.“

„Dokážu pracovat jako ohnisko pro několik dalších lidí, kteří komunikují s mrtvými. Tímhle způsobem je možné znásobit síly a probudit starší zombii nebo víc než jednu nebo dvě. Neumím skoro nic jiného než komunikovat s mrtvými, takže když jste na mě vrhli takové množství energie…“ pokrčila jsem rameny. „Dělala jsem to, co umím.“

„Probudila jsi všechny na Nikolaosině starém hřbitově?“ zajímal se Jean-Claude.

„Pokud jsme měli štěstí,“ odpověděla jsem.

Zamyšleně naklonil hlavu ke straně.

Richard se podíval na své nahé tělo. „Můžu si vzít kalhoty?“

Usmála jsem se. „Sice mě to mrzí,“ prohlásila jsem, „ale jo.“

„Donesu si z koupelny župan,“ řekl Jean-Claude.

„Poslož si,“ pobídla jsem ho.

„Žádná poznámka o tom, že ti je líto, že se oblékám, nebude?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„To je ale kruté, *ma petite*, nesmírně kruté.“

Zasmála jsem se a maličko se mu uklonila.

Úsměv mi vrátil, ale když vykročil ke koupelně, byla v jeho očích výzva.

Richard si natáhl džíny. Pozorovala jsem, jak si zapíná zip a knoflík. Těšilo mě dívat se, jak se obléká. Láska způsobí, že vás fascinují i docela nepatrné pohyby.

Kráčela jsem kolem něho ke dveřím a nechala ho, aby si oblékl tričko, pokud to má v úmyslu. Jediný způsob, jak mu nevěnovat pozornost, je nedívat se na něj. Stejný postup většinou funguje i u Jean-Claudea.

Došla jsem ke dveřím. Sahala jsem po klice, když mě Richard zezadu objal, zvedl mě ze země a nesl zpátky.

Moje nohy doslova visely ve vzduchu. „Co to sakra děláš? Dej mě dolů.“

„Mí vlci přicházejí,“ řekl, jako by to byla odpověď na všechno.

„Postav mě na zem.“

Spustil mě natolik, abych se nohama dotkla země, ale držel mě v náručí, jako by měl strach, že se rozběhnu ke dveřím. Tvář měl nepřítomnou a něčemu naslouchal. Já neslyšela nic.

Chodbou se ozvalo zavytí a mně se zježily chloupky na rukou. „Co se děje, Richarde?“

„Nebezpečí.“ Skoro šeptal.

„Je to Raina s Marcusem?“

Dál poslouchal zvuky, které já neslyšela. Postavil se přede mě a bez trička, jenom v džínech, se vydal ke dveřím.

Rozběhla jsem se k posteli pro zbraně. Zpod polštáře jsem vytáhla firestar. „Nechoď tam sakra s holýma rukama.“ Zpod postele jsem vyndala uzi.

Ozvalo se sborové zavytí. Richard prudce otevřel dveře a rozběhl se chodbou. Volal jsem za ním, ale už byl pryč.

Z koupelny se vrátil Jean-Claude v černém županu s kožešinou. „Co se stalo, *ma petite?*“

„Máme společnost.“ Přehodila jsem si řemen uzi přes rameno.

Vlčí vrčení se vzdalovalo. Jean-Claude vyrazil okolo mě, až za ním dlouhý župan vlál. Řítil se jako temný vichr. Když jsem vyšla ze dveří, nebyl už v dohledu.

Zase tu zůstanu poslední. Do háje.

27

Hnát se do boje ze všech sil není nejlepší způsob, jak zůstat naživu. Mnohem příhodnější je trocha opatrnosti. Já jsem to věděla, ale bylo mi to fuk. Záleželo mi jenom na tom, abych se tam dostala včas. Včas, abych je mohla zachránit. Je. Neměla jsem čas o tom přemýšlet; utíkala jsem s firestarem pevně sevřeným v pravačce a s uzi v levé ruce. Pospíchala jsem jako idiot, ale aspoň nejsem neozbrojená.

Někde přede mnou zahřímal dunivý výkřik. Neptejte se mě jak, ale najisto jsem věděla, že je to Richard. Měla jsem pocit, že už nedokážu zrychlit, ale mýlila jsem se. Vyběhla jsem do otevřeného prostoru, zajíkavě jsem dýchala a nekoukala nalevo ani napravo. Kdyby tu byl někdo s pistolí, klidně mě mohl odprásknout.

Uprostřed místnosti stál Richard a v natažených rukou držel nad hlavou zombii. Nějaký vlk veliký jako poník tiskl k podlaze další a trhal ji na kusy. Za Richardovými zády stál v lidské podobě Stephen, ale byl nahrbený a připravený k boji. Za nimi byla Cassandra. Jakmile jsem se zastavila v místnosti, obrátila se ke mně. Na tváři měla zvláštní výraz, kterému jsem příliš nerozuměla, ale neměla jsem čas nad tím hloubat.

Jean-Claude stál nalevo vzadu a držel se od vlkodlaků stranou. I on na mě hleděl. Nepochopila jsem jeho výraz, ale jemu nic nehrozilo. On se do zombii nepustil. Na to byl dost rozumný. Richard ne.

Místnost měla tvar úzkého obdélníku, ale zadní stěna se zřítila dovnitř a po podlaze se válela suť. Viděla jsem, jak otvorem vylézají zombie. Pohřebiště, o němž jsem aspoň já nic netušila.

Před troskami stáli mrtví. Jakmile jsem je zahlédla, přesunuly se jejich pohledy ke mně a já ve svém nitru jejich oči cítila jako mrazivý závan.

Strach o bezpečí ostatních byl ten tam. Odplavila ho vlna zlosti. „Richarde, polož ji, prosím. Nic ti neudělá. A odvolej Jasona od té druhé.“ Pokud tu dole není další vlkodlak, musí to být Jason. A jestli je to někdo jiný, kde je potom Jason?

Richard otočil hlavu, podíval se na mě a zombii, která kdysi byla mužem, držel bez námahy nad hlavou. „Zaútočili na Jasona.“

„Bez rozkazu by nic neudělali. Jason se musel unáhlit.“

„Nenapadli nás,“ prozradila Cassandra. „Začali vylézat ze zdi. Jason se proměnil a vyrazil na ně.“

Veliký vlk rozpáral zombii břicho a rval jí vnitřnosti. Už jsem toho měla dost. „Chyťte toho vlka," řekla jsem. Zombie pod ním pevně sevřela paže kolem jeho lopatek. Vlk zaťal zuby do hrdla mrtvoly a trhal z něj maso v proudech nějaké tmavé tekutiny.

Zástup ostatních šedesáti až osmdesáti zombii se vydal k Jasonovi. „Pusť ho, Jasone, nebo ti ukážu, jak vypadá útok zombii."

Richard napjal lokty a odhodil zombii daleko od sebe. Mrtvola proletěla vzduchem a dopadla do hloučku čekajících zombii. Popadaly jako kuželky, až na to, že tyhle kuželky se zase zvedly na nohy, i když jedna z nich při tom přišla o ruku.

Richard si dřepl vedle svých vlků. „Chceš jít proti nám?" Znělo to pobouřeně.

„Zavolej si vlka od mé zombie a je po všem."

„Myslíš, že nás dokážeš přemoci?" divila se Cassandra.

„S tolika mrtvými to vím jistě," odpověděla jsem.

Stephen svraštil tvář, jako by se chystal rozplakat. „Tím bys nám ublížila."

Do háje, na to jsem zapomněla. Jsem teď jejich lupa. Vyhrožovala jsem Raině, že ji zabiju, jestli ještě Stephenovi něco udělá, a teď se ho chystám předhodit zombiím. To není zrovna neprůstřelná logika.

„Jestli vás mám všechny chránit, tak mě musíte poslouchat, jasný? Takže Jason, kurva, zmizí od mojí zombie, nebo z něj vymlátím duši. Je tohle podle pravidel smečky?"

Richard se ke mně obrátil. Na tváři měl výraz, jaký jsem u něj nikdy neviděla: byl to vztek, arogance, nebo něco hodně podobného. „Nemyslím, že by Jason skutečně očekával, že po něm budeš vyžadovat poslušnost. Řekl bych, že nikdo z nás."

„Tak to mě moc dobře neznáte," upozornila jsem ho.

„*Mes amies*, jestli se navzájem pozabíjíme, Marcuse to jenom potěší."

Všichni jsme se k Jean-Claudeovi obrátili. „Stop," řekla jsem. Všechny zombie najednou se zastavily jako přimražené. Jedna z nich sletěla na podlahu, protože jsem ji zastihla uprostřed kroku. Poslechla, místo aby položila nohu na zem. Zombie všechno berou hrozně doslova.

Veliký vlk utrhl ze zombie další kus masa. Mrtvý proti své vůli slabě zasténal. „Hned od něj Jasona odtáhněte, nebo spustím ten tanec. K čertu s Marcusem. S tím si budu dělat starosti potom."

„Jasone, hned ho pusť," rozkázal Richard.

Vlk couvl a táhl s sebou paži mrtvého. Zapraskala kost. Vlk s rukou škubal jako teriér s kostičkou. Kolem stříkala krev a další, hustší tekutiny.

Richard ho popadl za chlupy vzadu na krku a škubnutím ho zvedl nad zem. Vpředu ho chytil za hřívu na hrdle a otočil ho, aby se na něho musel podívat. Svaly na rukou se mu napjaly námahou. Vlk se začal dusit a jeho pracky se míhaly vzduchem. Ohromné drápy přejely po Richardově holé kůži. Objevily se tenké, jasně rudé krvavé pruhy.

Odhodil vlka přes celou místnost mezi nehybné mrtvé. „Už nikdy mě nezkoušej neposlechnout, Jasone. Nikdy!“ Jeho hlas se skoro ztrácel ve vrčení, které se změnilo v zavytí. Zaklonil hlavu a zaštěkal. Všechny zvuky se ozývaly z lidského hrdla. Cassandra se Stephenem se k němu přidali. Jejich vytí naplnilo místnost podivnou zvučnou písní.

Tehdy mi došlo, že Richard se možná vyhne tomu, aby musel Marcuse zabít, ale že lukoi bez surovosti nikdy neovládne. Vlastně už to jakoby mimochodem dělal. Skoro tak ledabyle jako Jean-Claude. Je to dobré, nebo špatné znamení? Tím jsem si nebyla jistá.

Jason se vyhrabal z hloučku mrtvých. Světle zelené oči obrátil ke mně, jako by na něco čekal. „Na mě nekoukej,“ kárala jsem ho, „já jsem na tebe taky naštvaná.“

Jason se ke mně rozběhl a tlapy měl větší než já dlaně. Chlupy na krku se mu naježily jako ostrý kartáč. Vycenil zuby v tichém zavrčení.

Namířila jsem na něj firestar. „Nezkoušej to, Jasone.“

Stále se blížil, ale jeho kroky byly tak toporné a plné napětí, že vypadal jako robot. Srovnal pozici a přikrčil nohy před skokem. Nehodlala jsem mu dovolit pohyb dokončit. Kdyby byl v lidské podobě, mířila bych tak, abych ho jen poranila, ale ve vlčí podobě nenechám nic náhodě. Jedno škrábnutí a je ze mě opravdová alfa fena.

Vydechla jsem a cítila, jak mě naplňuje klid. Měla jsem ho na mušce, ale nic jsem necítila. Nic než nehybnou, bílou prázdnotu.

„Oba dva toho nechte!“ vrčel Richard. Vykročil směrem k nám. Nespouštěla jsem z vlka oči, ale periferním viděním jsem vnímala, jak se Richard blíží.

Přiblížil se ještě víc a postavil se mezi Jasona a mě. Musela jsem pistoli namířit ke stropu, abych mu nemířila na prsa. Zamyšleně se na mě díval. „Tu pistoli nebudeš potřebovat.“ Ohromného vlka srazil pěstí k zemi. Vlk zůstal omráčený ležet. Jedině pohyby jeho hrudníku prozrazovaly, že je ještě naživu.

Když se obrátil ke mně, měl oči jantarové a ani trochu lidské. „Jsi moje lupa, Anito, ale já jsem pořád ulfrik. Nedovolím ti, abys se mnou udělala to, co udělala Raina s Marcusem. Tuhle smečku vedu já.“ V jeho hlase byla mně neznámá tvrdost. Aspoň jsem odhalila jeho mužské ego.

Jean-Claude se rozesmál. Byl to spokojený zvuk, při němž jsem se zachvěla. Richard si přejel po nahých pažích, jako by to taky cítil.

„Copak ty ještě nechápeš, Richarde, že *ma petite* je buď na stejné úrovni, nebo je tvým pánem? Ona to jinak nedokáže.“ Došel až k nám a pak se zastavil. Tvářil se velice pobaveně.

„Chci, abychom si byli rovni,“ prohlásil Richard.

„Ale ve smečce ne,“ podotkl Jean-Claude.

Richard zavrtěl hlavou. „Ne, teda… Ne, Anita je na mojí úrovni.“

„Tak na co si stěžuješ?“ chtěla jsem vědět.

Změřil si mě cizíma očima. „Já jsem ulfrik, ne ty.“

„Veď nás, a já tě budu následovat, Richarde.“ Přistoupila jsem těsně k němu a skoro se ho dotýkala. „Ale buď vůdce, Richarde, skutečný vůdce, nebo se kliď z cesty.“

28

„I když je to nesmírně zábavné," prohlásil Jean-Claude, „a můžete mi oba věřit, že to opravdu zábavné je, nemáme na podobné spory čas, má-li mít Richard šanci, že dneska nebude muset zabíjet."

Oba jsme si ho zlostně změřili, ale on jen s grácií pokrčil rameny, což mohlo znamenat cokoli, i vůbec nic. „Je třeba to kouzlo zkusit znovu, ale tentokrát se Richard musí snažit něco z toho do sebe nasát. Potřebuje udělat něco, čím by smečku ohromil. Tohle," pokynul k zombiím, „je sice působivé, ale vypadá to příliš jako Anitina práce."

„Jestli máš nějaký návrh, sem s ním."

„Možná," sliboval tajemně. Pak jeho oči zvážněly a humor se mu vytrácel z tváře, až byla jen krásná a bez výrazu. „Ale řekl bych, že nejdřív si my tři musíme zodpovědět pár otázek. Mám dojem, že to není jen Richard, koho jsi dneska připravila o mužnost."

„O čem to mluvíš?" chtěla jsem vědět.

Naklonil hlavu ke straně. „Ty to doopravdy nevíš?" V hlase měl překvapení. „Napravo je vedlejší chodba. Podívej se tam."

Viděla jsem klenutý strop chodby, ale prostor zaplňovaly zombie a zakrývaly mi zbytek výhledu. „Běžte dopředu," nařídila jsem. Zombie se pohnuly jako jediný organismus a mrtvýma očima sledovaly moji tvář, jako bych byla to jediné, na čem záleží. Pro ně to tak rozhodně bylo.

Zombie se pohybovaly jako rozvlněná zástěna. Už jsem viděla do vedlejší chodby a na postavy stojící uvnitř. „Stůjte," řekla jsem. Zombie se zastavily, jako kdybych stiskla vypínač.

Hned za vstupem do chodby stála Liv, blonďatá chvastounka z Danse Macabre. Pořád na sobě měla fialový přiléhavý oblek. Její nezvyklé fialové oči na mě bez výrazu vyčkávavě hleděly. Srdce mi bušilo až v krku. Za ní se tlačily další postavy.

Richard tiše poznamenal: „To není možné."

Neodporovala jsem mu. Bylo by to příliš náročné.

„Přiveď je sem, *ma petite.* Podíváme se, koho jsi přivolala z rakví." Hlas měl milý, s náznakem počínajícího vzteku.

„Copak tě žere?"

Trpce se zasmál. „Tímhle jsem svým lidem hrozil, a ty jsi na to nic neřekla. Nesvěřila ses mi, že doopravdy dokážeš ovládnout upíry stejně jako ostatní nemrtvé."

„Předtím jsem to udělala jenom jednou."

„No ovšem.“

„Tak už se na mě nezlob.“

„Budu se zlobit, kdy se mi bude chtít,“ odsekl. „Tohle jsou mí lidé. Moji druhové, a ty si je tady vodíš jako loutky. Mně to připadá nesmírně znepokojivé.“

„To mně taky,“ přisvědčila jsem. Prohlížela jsem si upíry. Liv, která byla včera v noci tak plná života, tu stála jako dobře zachovalá zombie. Ne. Ne, se zombií bych si ji rozhodně nespletla. Vnímala jsem rozdíl. Ale stála tu a její svalnaté tělo čekalo na můj další příkaz. A za ní stáli ostatní. Neviděla jsem kolik. Ale bylo jich hodně.

„Dokážeš moje upíry zase uložit zpět, *ma petite?*“

Dál jsem si prohlížela Liv a vyhýbala se Jean-Claudeovu pohledu. „To nevím.“

Vzal mě za bradu a obrátil mě k sobě. Zkoumal můj výraz a pátral v mé tváři, jestli se tam neobjeví náznak pravdy. Dovolila jsem, aby mou tvář ovládl vztek. Za vztekem se dá vždycky skrýt spousta věcí.

„Co jsi udělala s tím minulým upírem, kterého jsi probudila, *ma petite?*“

Odtáhla jsem se od něho. Neuvěřitelně rychle mi sevřel paži. Tak rychle, že se to nedalo zachytit okem. To, co následovalo, byl pouhý instinkt. Držel mě nahoře za pravou paži, ale já ji přesto dokázala ohnout v lokti a namířit na něj firestar. Uzi v levačce jsem na něho mířila také. Dokázal by mi rozdrtit ruku dřív, než bych byla schopná vystřelit z jedné zbraně, ale na obě by nestačil. Ale dívat se na něj poprvé přes hledí zbraně nebylo vůbec snadné. Šerpa jeho županu se uvolnila a já viděla trojúhelník nahé kůže. Viděla jsem místo, kde má srdce. Mohla bych mu je vystřelit ze zad a přerušit mu páteř. Ale nechtělo se mi to udělat. Nestála jsem o to rozmáznout jeho krásné tělo po zdi. K sakru.

Richard přišel blíž. Nedotkl se ani jednoho z nás. Jenom hleděl z jednoho na druhého. „Dělá ti něco, Anito?“

„Ne,“ odpověděla jsem.

„Tak proč na něho míříš?“

„Neměl na mě sahat,“ procedila jsem mezi zuby.

Richardův hlas byl velice milý. „Před chvílí se tě dotýkal daleko víc, Anito.“

„Proč mu pomáháš?“

„On pomohl mně. A kromě toho, jestli ho zabiješ kvůli směšné maličkosti, nikdy si to neodpustíš.“

Nadechla jsem se a zase vydechla. Tím jsem se zbavila části napětí. Sklonila jsem uzi.

Jean-Claude mi pustil ruku.

Sklonila jsem firestar k podlaze a otočila se k Richardovi. V jeho očích, i teď, v těch vlčích, jantarových očích, bylo něco až příliš lidského. Bolest. Uvědomoval si, jak moc pro mě Jean-Claude znamená. Měl to tam napsané. Ta jediná poznámka naznačila, že mému vztahu s upírem rozumí možná líp nežli já sama.

Nejradši bych se mu omluvila, ale nebyla jsem si jistá, že by pochopil za co. Ani jsem si nebyla jistá, jestli to dokážu vysvětlit. Když někoho milujete, tedy doopravdy milujete, nikdy byste mu neměli způsobit bolest. Nikdy by kvůli vám neměl mít oči plné něčeho tak blízkého zoufalství.

„Mrzí mě, že jsem předtím na tebe vyjela. Já vím, že chceš pro smečku vždycky to nejlepší."

„Pořád si myslíš, že jsem blázen, protože chci, aby se ten souboj obešel bez krveprolití," poznamenal.

Postavila jsem se na špičky a něžně ho políbila. „Blázen ne, ale hrozně, hrozně naivní."

„To bylo nesmírně dojemné, *ma petite*. A oceňuji, že ses za mě přimluvil, Richarde, ale tohle jsou mí lidé. Když se ke mně připojili, slíbil jsem jim jisté svobody. Proto se znova ptám. Dokážeš je zase uložit zpátky?"

Obrátila jsem se k Jean-Claudeovi a jednou rukou se dál opírala Richardovi o prsa. „Já nevím."

„Pak bys na to radši měla přijít, *ma petite*."

Na můj vkus to znělo příliš jako výhrůžka, ale… za mohutnou postavou Liv stál někdo, z koho jsem nedokázala spustit oči. Přistoupila jsem k čekajícím upírům. Otevřela jsem pusu, ale nedostala jsem z ní ani hlásku. V břiše jsem měla tvrdý uzel a hruď se mi svírala. Nakonec jsem to vyslovila: „Willie McCoyi, pojď ke mně."

Willie vyšel zpoza vysoké blond upírky. Na sobě měl stále stejný oblek v barvě chartreusky jako v Danse Macabre. Připadalo mi, že mě jeho hnědé oči vidí, ale nebyla v nich ta jiskra, která mi říkala, že je to on. Nikdo nebyl doma. Bylo to jako loutkové divadlo, a já byla loutkář. V hrdle jsem cítila něco hořkého. Oči mě pálily a svědily. Nevěděla jsem, jestli se nejdřív rozbrečím, nebo budu zvracet.

Zastavila jsem ho asi půl metru od sebe. Dost blízko na to, abych nemohla předstírat, že to je jinak, nebo se tu představu snažit odehnat. Těžce jsem polkla a vřelé slzy se mi rozběhly po tvářích. „Tohle jsem se dozvědět nechtěla," zašeptala jsem.

Jean-Claude se postavil vedle mě. „Willie," řekl a jeho hlas rozezněl vzduch v místnosti. Willieho tělo tím zvukem rezonovalo, jako když uhodíte do ladičky. „Willie, podívej se na mě."

Jeho prázdná, důvěrně známá tvář se obrátila k vládci. Za jeho očima se na okamžik něco mihlo; pohnulo se tam cosi, co jsem nedokázala pojmenovat.

„Jsou tu určité možnosti," prohlásil Jean-Claude.

„Willie," řekla jsem, „podívej se sem." Můj hlas nebyl ani zdaleka tak efektní jako upírův, ale Willie se ke mně otočil.

„Ne," ozval se Jean-Claude, „na mě se dívej, Willie."

Willie zaváhal.

„Willie," opakovala jsem, „pojď ke mně." Natáhla jsem ruku a on ke mně vykročil.

Jean-Claude se nevzdával: „Stůj, Willie, nechoď k ní."

Willie znejistěl a málem se otočil k Jean-Claudeovi.

Soustředila jsem se na ten záhyb energie ve svém nitru, na tu věc, co mi dovoluje probouzet mrtvé, a dovolila jí, aby mě zaplavila a vytryskla ze mě ven. Volala jsem Willieho tělo k sobě a nic, co by Jean-Claude mohl udělat, ho nedokáže přimět, aby se ode mě odvrátil.

Richard promluvil: „Dost, oba toho nechte. On není hračka."

„Ale není ani živý," upozornila jsem ho.

„Tohle si nezaslouží," namítal Richard.

S tím jsem musela souhlasit. Otočila jsem se k Jean-Claudeovi. „Je můj, Jean-Claude. Všichni jsou mí. Až padne noc, budou zase patřit tobě, ale jejich prázdné schránky jsou moje." Přistoupila jsem k němu blíž a energetický vír vyšlehl ven.

Sípavě se nadechl a couvl. Vztáhl ruce, jako bych ho uhodila.

„Nikdy nezapomínej, kdo jsem a co dokážu. Už nikdy žádné hrozby, nebo to jednou bude poslední výhrůžka."

Zahleděl se na mě a na pouhý okamžik jsem zachytila záblesk něčeho, co jsem u něj nikdy předtím neviděla: strachu. Dneska poprvé ze mě má strach. Výborně.

Willie se na mě díval prázdnýma očima, v nichž se zračilo očekávání. Je mrtvý, docela a skrz naskrz mrtvý. Po napjaté a nehybné tváři mi tekly slzy. Chudáček Willie. A já na tom nejsem líp. Už to není člověk. Všechny měsíce přátelství, a on je mrtvý. Prostě mrtvý. Do háje.

„Co se stalo s tím prvním upírem, kterého jsi probudila ze spánku, *ma petite?* Proč jsi ho nevrátila zpátky do rakve?" Za jeho očima se mihla myšlenka. Sledovala jsem, jak ta představa dostává obrysy a opouští jeho rty. „Jak to, že se monsieur Bouvierovi rozplynula spodní polovina těla?"

Magnus Bouvier byl Serephinin smrtelný služebník. Jeho úkolem bylo udržet mě u Serephininy rakve, dokud se nevzbudí a neskoncuje se mnou. Třela jsem si obličej a pokoušela se zbavit slz. Když brečíte,

vždycky to pokazí dojem. „Odpověď znáš," řekla jsem. Hlas jsem měla tichý a přiškrcený.

„Řekni to nahlas, *ma petite*, chtěl bych to slyšet z tvých úst."

„Mám pocit, že mi tu něco uniklo," vmísil se Richard. „O čem to mluvíte?"

„Pověz mu to, *ma petite*."

„Upírka popadla Magnuse kolem pasu a nepouštěla se ho. Měla jsem v úmyslu ho jenom zpomalit, nic víc. Utíkala jsem ke dveřím a vyběhla ven. Sluneční světlo upírku zasáhlo a vyšlehly z ní plameny. Čekala jsem, že se Magnus vrátí dovnitř, ale on to neudělal. Šel pořád dál a táhl ji na světlo." Nepomáhalo ani, že to říkám takhle rychle.

Stála jsem mezi mrtvými, které jsem probudila, a objímala se kolem ramen. Pořád mám sny o Serephině. Pořád vídám Magnuse, jak se ke mně natahuje a žadoní, abych ho zachránila. Klidně bych ho zastřelila a nepřipravilo by mě to ani o chviličku spánku. Ale nechat ho uhořet zaživa, to je mučení. A já nikoho nemučím. Nemluvě o tom, že Ellie Quinlanová se mezitím proměnila v upírku a byla tedy podle zákona živá. Zabila jsem je oba, ale bylo to hodně ošklivé.

Richard se na mě díval a ve tváři měl výraz podobný děsu. „Tys zaživa upálila člověka a upírku?" Sledovala jsem, jak se jeho hnědé oči zase vynořují na povrch. Před mýma očima se zcela proměnily. Vypadalo to, že ho to musí bolet. Pokud to bolelo, nikdy to nedal znát.

„Neměla jsem to v úmyslu, Richarde. Nechtěla jsem, aby k tomu došlo, ale udělala bych cokoli, abych Serephině unikla. Cokoli."

„Tomu nerozumím."

„Já vím," přikývla jsem.

„Na tom, že přežiješ, není nic zahanbujícího, *ma petite*." Otočila jsem se k Jean-Claudeovi. Netvářil se šokovaně. Jeho tvář byla krásná a bez emocí jako obličej porcelánové panenky.

„Tak proč teď máš tak neproniknutelný výraz?"

Do jeho obličeje se vrátil život, naplnil mu oči a pohyboval se pod kůží, až byl docela tady a díval se na mě. Jeho výraz nebyl takový, jaký bych čekala. Stále tam byl strach a překvapení, ale pod tím vším byly starost a obavy.

„Takhle je to lepší?" zeptal se.

„Ano." Zamračila jsem se. „Co ti dělá starosti?"

Povzdychl si. „Každá upřímnost je nakonec potrestána, ale většinou ne takhle rychle."

„Odpověz mi Jean-Claude."

Jeho pohled sklouzl k vlkodlakům čekajícím za Richardem. „Nikdo nesmí promluvit o tom, co se tady stalo, vůbec nikdo."

„Proč ne?" divil se Richard.

„*Ma petite* by to přivádělo do rozpaků."

„To je pravda," připustila jsem, „ale to není důvod. Tobě nevadí, že mě přivádíš do rozpaků. Ksakru, tahle historka znamená pro všechny upíry strašlivé ohrožení. Vyděsila by je k smrti."

„Přesně tak, *ma petite*. To je ono."

Vzdychla jsem. „Přestaň dělat drahoty a řekni nám to."

„Nechci," ukázal na upíry, „aby se to doneslo k upíří radě."

„Ale proč ne?" zeptali jsme se s Richardem najednou.

„Zjednodušeně řečeno, *ma petite*, by tě zabili."

„Jsem vedená jako tvá lidská služebnice," namítala jsem. „Tvrdil jsi, že je to kvůli tomu, abys mi zaručil bezpečí."

„Kvůli tomuhle přijedou a budou to chtít vidět na vlastní oči, *ma petite*. A ten, koho pošlou, okamžitě zjistí, že na sobě nemáš moje znamení. Že jsi má služebnice jenom na papíře. A to jim bude stačit. Není mezi námi žádné pouto, a tak ti nebudou důvěřovat."

„Takže ji prostě zabijí?" zeptal se Richard. Přiblížil se ke mně, jako by mě chtěl obejmout, ale jeho dlaně před mými rameny zaváhaly.

Neotočila jsem se k němu, ale řekla jsem: „Stačí jedna historka o upalování lidí zaživa a už na mě nechceš sahat. To jsi ale pěkně předpojatý vlkodlak." Snažila jsem se o lehký tón, ale přesto mi v hlase zazněl kousavý podtón.

Pevně mě chytil za ramena. „Tebe to, co jsi udělala, vážně trápí, je to tak?"

S jeho rukama pořád kolem ramen jsem se obrátila, abych mu viděla do tváře. „Jasně že mě to trápí. Magnuse jsem jenom nezabila, umučila jsem ho. A Ellie Quinlanová si nezasloužila shořet zaživa." Zavrtěla jsem hlavou a chtěla poodstoupit. Chytil mě kolem pasu a něžně mě k sobě přitiskl.

„Mrzí mě, že jsi to musela udělat." Jednou rukou mě pohladil po vlasech a druhou mě dál držel kolem pasu. „Na očích je ti vidět, jak tě to pronásleduje. Neber si to zle, ale mám lepší pocit, když vidím, jak tě to trápí."

Odstrčila jsem ho od sebe. „Myslel sis, že dokážu někoho umučit, a nic přitom necítit?"

Podíval se mi do očí, ale mně připadalo, že se k tomu musí nutit. „Nebyl jsem si jistý."

Zavrtěla jsem hlavou.

Jean-Claude mě vzal za levou ruku. V té druhé jsem pořád držela firestar. Otočil mě k sobě. Zvedl mou ruku ke rtům a pomalu se mi uklonil. „Nemůžeš udělat nic, co by mě přimělo, abych přestal toužit dotýkat se tvého těla." Políbil mě na hřbet ruky. Jeho rty se zdržely o trochu déle, než by velela slušnost. Přejel mi jazykem po kůži a já ucukla.

„Děsí tě, že dokážu takhle probudit upíry."

„Snad, *ma petite*, ale ty ze mě máš hrůzu už roky, a přece jsi tady.“

V tom měl pravdu. Pohlédla jsem na Willieho. „Uvidíme, jestli je všechny dokážeme vrátit tam, kam patří.“ Doufala jsem, že to zvládnu. Toužila jsem, aby se Willie vrátil, i když to byla jenom iluze. Chodil, mluvil a pořád to byl Willie. Nebo jsem si aspoň přála, aby to byl Willie. Třeba potřebuju, aby to byl Willie.

29

„Odveď mě do místnosti s rakvemi," požádala jsem.

„Kvůli čemu?" chtěl vědět Jean-Claude. V tom, jak to vyslovil, bylo něco, co mě přinutilo se na něj podívat.

„Protože tě o to prosím."

„Jak by se mí lidé cítili, kdybych dovolil Popravčí vstoupit do jejich soukromých komnat, zatímco bezmocně spí?"

„Dneska nikoho nezabiju, aspoň ne úmyslně."

„Vůbec se mi nelíbí, co říkáš, *ma petite*."

„Neovladatelná moc je vždycky nevyzpytatelná, Jean-Claude. Může se stát spousta nepříjemných věcí. Potřebuju vidět, kde mají upíři spočinout. Chci se je pokusit uložit zpátky řízeným způsobem."

„Jaké nepříjemné věci?" zajímal se Richard.

To byla dobrá otázka. Ale protože jsem v tom v podstatě tápala poslepu, neměla jsem na ni dost dobrou odpověď. „K tomu, abychom je uložili zpátky, je zapotřebí menší energie než k probuzení. Pokud ji vyvoláme zkusmo a budeme se je pokoušet poslat zpět…" Potřásla jsem hlavou.

„Mohlo by to uhasit jejich životní sílu," dodala Cassandra.

Hleděla jsem na ni. „Co jsi říkala?"

„Budeš se snažit uložit je zpátky do rakví, jako by to byly zombie, ale u zombie přece chceš, aby byla zase mrtvá."

Takhle jsem o tom nepřemýšlela, ale měla pravdu.

„Když svou vůlí vrátíš upíry zase do rakví, budeš si vlastně přát, aby byli zase mrtví jako zombie. Je to tak?"

„Jo."

„Ty ale nechceš, aby byli mrtví natrvalo."

Rozbolela mě hlava. „Ne, nepřeji si, aby byli mrtví natrvalo."

„Jak to, že toho tolik víš o nekromancii, Cassandro?" chtěl vědět Jean-Claude.

„Mám magisterský titul z teoretické magie."

„To se musí dobře vyjímat v životopisu," poznamenala jsem.

„To ani ne," oponovala, „ale hodí se to teď."

„Věděl jsi, že nová členka tvé smečky je tak vzdělaná, Richarde?" vyptával se Jean-Claude.

„Ano," odpověděl, „byl to jeden z důvodů, proč jsem jí dovolil se sem přestěhovat."

„Dovolil se sem přestěhovat?“ divila jsem se. „Na co by potřebovala tvoje svolení?“

„Každý vlkodlak potřebuje svolení vůdce místní smečky předtím, než vstoupí na cizí území. Pokud to neudělá, považuje se to za zpochybnění jeho autority.“

„Musela žádat o svolení tebe, nebo Marcuse?“

„Oba,“ vysvětlovala Cassandra. „Většina vlkodlaků se k St. Louis radši nepřibližuje, dokud boj o moc neskončí.“

„Proč jsi sem tedy jela ty, vlčice?“ naléhal Jean-Claude.

„Líbilo se mi, co se mi doneslo o Richardovi. Snaží se, aby i jeho smečka žila ve dvacátém století.“

„Měla jsi v plánu být jeho lupa?“ zeptala jsem se. Ano, slabé bodnutí žárlivosti začalo vystrkovat hnusnou hlavu.

Cassandra se usmála. „Snad, ale ta role už je obsazená. Přišla jsem sem, abych se vyhnula sporům, ne abych je začínala.“

„Pak se obávám, že sis nevybrala správné místo,“ upozornil ji Jean-Claude.

Pokrčila rameny. „Kdybych čekala, až bude dobojováno a bude to pro mě bezpečné, už bych tu k ničemu nebyla.“

„Přišla jsi bojovat po boku monsieur Zeemana?“

„Přišla jsem, protože souhlasím s tím, o co se pokouší.“

„Ty neschvaluješ zabíjení?“ chtěla jsem vědět.

„Ani ne.“

„No ne, Richarde, našel jsi spřízněnou duši,“ prohlásil Jean-Claude s úsměvem a až příliš potěšeně.

„Cassandra stejně jako spousta dalších lidí věří, že život je posvátný,“ řekl Richard. Nedíval se na mě.

„Jestli se k tobě hodí líp nežli já, nebudu vám stát v cestě.“

Otočil se ke mně s ohromeným výrazem ve tváři. „Anito…“ zavrtěl hlavou. „Já tě miluju.“

„To tě přejde,“ řekla jsem. Hruď se mi při těch slovech svírala, ale myslela jsem to vážně. Rozcházíme se s Richardem v základních věcech. To se nezlepší. Jeden z nás bude muset slevit, a já to nebudu. Nedokázala jsem se mu podívat do očí, ale zpátky jsem to nevzala.

Stál přímo přede mnou, ale já z něho viděla jenom nahý hrudník. Pod levou bradavkou měl škrábanec a na kůži mu usychala krev jako tmavnoucí linie. Vzal mě za bradu a zvedal mi hlavu, dokud jsem se mu nedívala do očí. Prohlížel si můj obličej, jako by ho viděl poprvé.

„Kdybych tě ztratil, nikdy se z toho nevzpamatuju, Anito. Nikdy.“

„Na tak dlouhou dobu se nemůžeš připoutat k vražedkyni.“

„Nemusíš přece vraždit,“ namítl.

Ustoupila jsem od něj. „Jestli okolo mě přešlapuješ a čekáš, že změknu a bude ze mě hodná holčička, tak toho můžeš rovnou nechat.“

Popadl mě za ruce a přitáhl mě k sobě. „Chci tě, Anito. Se vším všudy.“ Políbil mě. Ruce jsem měla za zády a on mě k sobě zvedl.

S firestarem v pravé ruce jsem se ho chytila kolem pasu. Přitiskla jsem se k němu dost silně, abych se ujistila, jak je mu to příjemné.

Nadechli jsme se a já se odtáhla. Rozesmátá jsem zůstala v jeho náručí. Letmo jsem zahlédla Jean-Claudea stojícího bokem. Výraz na jeho tváři mi zmrazil úsměv na rtech. To nebyla žárlivost, ale touha. Žádostivost. Pohled na nás dva ho vzrušoval.

Ustoupila jsem od Richarda a zjistila, že mám na rukou krev. Na tmavě modrém tričku se to nedalo poznat, ale tam, kde jsem se tiskla ke krvavým škrábancům, bylo mokré. Některé jeho rány byly dost hluboké a pořád krvácely.

Teď se na Jean-Claudea díval i Richard. Poodešla jsem od Richarda a zvedla zakrvácenou ruku. Došla jsem až k upírovi a on očima sledoval čerstvou krev, ne mě. Zastavila jsem se krok od něj a držela mu dlaň před obličejem.

„Po čem teď toužíš víc, po sexu, nebo po krvi?“

Těkal pohledem z mého obličeje na krvavou dlaň a zase zpátky. Sledovala jsem, jak se snaží, aby mi dokázal pohlédnout do očí. „Zeptej se Richarda, po čem touží víc, když se promění ve vlka. Po sexu, nebo po syrovém mase?“

Ohlédla jsem se po Richardovi. „Co by sis vybral?“

„Těsně po tom, co se proměním, maso.“ Řekl to, jako by odpověď byla jasná.

Obrátila jsem se zase k upírovi. Zastrčila jsem si firestar za kalhoty a zvedla zakrvácenou ruku k jeho rtům.

Jean-Claude mi sevřel zápěstí. „Nepokoušej mě, *ma petite*. Moje sebeovládání má meze.“ Jeho paží a dlaní proběhlo zachvění. Odvrátil zrak a zavřel oči.

Pravou rukou jsem se dotkla jeho tváře a zase ho otočila k sobě. „Kdo říká, že tě pokouším?“ zeptala jsem se tiše. „Odveď nás do místnosti s rakvemi.“

Jean-Claude se mi pátravě zahleděl do obličeje. „Co mi nabídneš, *ma petite?*“

„Krev.“

„A sex?“ zajímal se.

„Co bys chtěl právě teď víc?“ Hleděla jsem na něj a viděla mu pravdu ve tváři.

Nejistě se zasmál. „Krev.“

Usmála jsem se a odtáhla ruku. „Nezapomínej, že sis to sám vybral.“

Ve tváři se mu objevila směs překvapení a ironického pobavení. „Touché, *ma petite*, ale začínám doufat, že to nebylo naposledy, co

jsem měl na výběr.“ V hlase i v očích měl takovou vášeň, až mi naskočila husí kůže, i když jsem se ho vůbec nedotkla.

Otočila jsem se k Richardovi. Pozoroval nás. Čekala bych od něj žárlivost nebo vztek, ale v jeho očích jsem viděla jenom žádost. Chtíč. Byla jsem si naprosto jistá, že Richard by si v tuhle chvíli zvolil sex, a představa trošky prolité krve mu zřejmě nedělala starosti. Vlastně se zdálo, že ho to vzrušuje. Začínala jsem mít pocit, že vlkodlak i upír mají o předehře stejné představy. Měla bych být vyděšená, ale nebyla jsem. To bylo hodně špatné znamení.

30

Když jsem naposledy byla v místnosti s rakvemi v Cirkusu prokletých, přišla jsem sem zabít tehdejšího vládce města. Přišla jsem pozabíjet všechny upíry, kteří tam budou. Od té doby se spousta věcí změnila.

Na stěnách byla řada světel v bytelných bílých objímkách a vrhala měkké světlo na každou ze sedmi rakví. Tři z nich byly prázdné a víka měly odsunutá. Všechny rakve byly moderní, nové a prostorné. Všechny byly z kvalitního mořeného dubu a měly skoro černou barvu. Dřevo zdobily stříbrné rukojeti. Saténové polstrování každé z otevřených rakví mělo jinou barvu: bílou, modrou a červenou. V rakvi s červeným vnitřkem byl ve speciální pochvě po straně meč. Hrozivá obouruční zbraň stejně dlouhá, jako jsem já vysoká. K bílé rakvi byla připevněná dvojice nejošklivějších plyšových kostek, jaké jsem kdy viděla. Ta musí být Willyho. Na modrém saténu ležel zvláštní polštářek. Když jsem se nad rakví naklonila, stoupala ke mně pižmová nasládlá vůně bylin. Sáhla jsem na polštářek a zjistila, že je naplněný sušenými květy. „Bylinky pro sladké sny," prohlásila jsem. Nebylo to určeno nikomu konkrétnímu.

„Existuje důvod, proč se věnuješ jejich osobnímu majetku, *ma petite?*"

Podívala jsem se na něj. „Jaké suvenýry máš ve své rakvi ty?"

Jenom se zasmál.

„Proč jsou všechny rakve stejné?"

„Kdybys nás přišla zabít, kde bys začala?"

Rozhlédla jsem se po identických rakvích. „To nevím. Ten, kdo sem vejde, nedokáže říct, kdo je nejstarší ani kdo je vládce města. Ty si tím chráníš zadek, ale ostatní vystavuješ riziku."

„Když nás někdo přijde zabít, *ma petite*, je to ku prospěchu všech, když nejstarší nezemřou jako první. Vždycky je tu šance, že se nějaký starší upír včas probudí a ostatní zachrání."

Přikývla jsem. „A proč jsou vevnitř tak mimořádně široké a vysoké?"

„Ty bys chtěla strávit věčnost na zádech, *ma petite?*" Usmál se, přešel ke mně a se založenýma rukama se zády opřel o otevřenou rakev. „Je přece tolik pohodlnějších poloh."

Cítila jsem, jak mi tváří stoupá horko.

Připojil se k nám Richard. „Budete si vyměňovat vtipné bonmoty, nebo se do toho pustíme?“ Opřel se lokty o zakrytý konec rakve. Na pravém bicepsu měl krvavý škrábanec. Vypadal, že se tu cítí jako doma. Jason byl pořád ještě chlupatý a dost velký, aby se na něm dalo jezdit. Chodil sem a tam po kamenné podlaze a jeho drápy o ni cvakaly. Vlčí hlavu měl tak vysoko, že by mohl zůstat na všech čtyřech a dokázal by Richardovi olíznout krev z nadloktí. Občas jsem mívala pocit, že Richard je příliš normální na to, aby mohl patřit do mého života. Tohle takový okamžik nebyl.

„Jo, jdeme na to,“ souhlasila jsem.

Richard se zvedl, prohrábl si prsty husté vlasy, odhrnul si je z tváře a při tom ukázal dobře stavěný hrudník. Poprvé mě napadlo, jestli to nedělá schválně. Pátrala jsem v jeho obličeji po nějakém náznaku, že si mě dobírá stejně jako Jean-Claude. Po tom, že si uvědomuje, jak na mě každý jeho pohyb působí. Ale nic tam nebylo. Richardova tvář byla dokonale bezelstná, hezká, a nebyly v ní postranní motivy.

Vyměnili jsme si pohledy s Jean-Claudem. Pokrčil rameny. „Jestli mu nerozumíš, na mě se nedívej. Já ho nemiluju.“

Richard se zatvářil zmateně. „Neuniklo mi něco?“ Drbal vlka pod krkem a tiskl si jeho hlavu k hrudi. Vlk spokojeně kňučel. Asi ho těší, že ho vůdce smečky vzal zase na milost.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani ne.“

„Proč jsme tady my?“ chtěl vědět Stephen. Stál co nejblíž ke dveřím, aby se pořád dalo říct, že je ještě uvnitř. Hrbil ramena. Je vyděšený, ale z čeho?

Kousek od Stephena, víc uvnitř a blíž k nám, stála Cassandra. Tvář měla klidnou, i když neproniknutelnou, až na jisté ostražité napětí kolem očí. Oba na sobě měli džíny a hodně velká trika. Stephen ještě světle modrou pánskou společenskou košili. Cassandra měla vybledlé, tmavě zelené tričko s velkým obrázkem vlčí hlavy s ohromnýma žlutýma očima.

„Co se děje, Stephene?“ zeptal se ho Richard.

Stephen zamrkal a zavrtěl hlavou.

„Všichni jsme slyšeli, jak Anita Jean-Claudeovi říká, že bude potřebovat další krev, čerstvou krev,“ ozvala se Cassandra. Zadívala se na mě a pak dokončila myšlenku. „Myslím, že Stephenovi dělá starost, odkud ji asi chcete vzít.“

„Nemám ráda lidské oběti,“ namítla jsem.

„Někteří nepovažují lykantropy za lidi,“ upozornila mě Cassandra.

„Já ano,“ prohlásila jsem.

Hleděla na mě a uvažovala o mých slovech. Někteří lykantropové dokážou určit, jestli lžete. Klidně bych se vsadila, že ona je jedna z nich. „Tak kde tu krev vezmete?“

To byla dobrá otázka, ale já si nebyla jistá, že na ni mám dobrou odpověď. „To nevím, ale nikdo při tom neumře."

„Jsi si tím jistá?" zeptala se.

Pokrčila jsem rameny. „Jestli to, abychom je vrátili zpátky, bude vyžadovat něčí smrt, pak už jsou mrtví. Nezabiju kvůli tomu nikoho dalšího." Hned jak jsem to vyslovila, jsem se podívala na tři nehybné upíry. Liv, Willieho a překvapivě Damiana. Probouzet upíry už bylo dost působivé, ale ovládnout někoho tak mocného, jako je Damian, je doslova děsivé. Není to vznešený upír a nikdy nebude, ale ve férovém souboji mi dokázal nahnat strach. Teď tu stojí oblečený jenom v lykrových kalhotách a pirátské šerpě. V záři světel se horní polovina jeho těla leskla jako z mramoru. Jeho zelené oči se na mě dívaly s trpělivostí, které jsou schopni jedině mrtví.

„Ty se chvěješ, *ma petite*."

„Chceme znovu vyvolat tu moc a budeme potřebovat krev." Pohlédla jsem na Jean-Claudea i na Richarda. „Jestli má Richard dneska bojovat s Marcusem, pak bych řekla, že by neměl být ten, kdo nám ji tentokrát poskytne."

Jean-Claude naklonil hlavu na stranu. Čekala bych, že řekne něco, aby nás vyprovokoval, ale neudělal to. Možná že i hodně starý pes se může naučit nové kousky.

„Do tebe se rozhodně nezakousne," prohlásil Richard. Hněv způsobil, že jeho hnědé oči ztmavly a blýskaly se. Sluší mu, když se zlobí. Plála kolem něho aura intenzivní energie. Byla tak blízko, že mi naskočila husí kůže.

„Nemůžeš mu dát krev dvakrát tak krátce po sobě, když tě čeká souboj s Marcusem," trvala jsem na svém.

Richard mě chytil za ramena. „Ty to nechápeš, Anito. Sát krev je pro něj jako sex."

Zase jsem čekala, že Jean-Claude něco dodá, ale on to neudělal. Musela jsem to říct sama. Zatraceně. „Nebude to poprvé, co to udělá, Richarde."

Richard mi zaťal prsty do kůže. „Já vím. Viděl jsem jizvy od tesáků na tvém zápěstí. Ale nezapomeň, že tenkrát neovládal tvé myšlení."

„Já si to pamatuju," řekla jsem. „Bolelo to jako čert."

Richard mě k sobě přitáhl. Držel mě jenom za nadloktí a zvedl mě na špičky, jako by mi chtěl hledět z očí do očí. „Bez ovládnutí myšlenek to je jako znásilnění, není to ono. Tentokrát to bude doopravdy."

„To bolí, Richarde." Hlas jsem měla klidný a pevný, ale výraz na jeho tváři mě děsil. Vášeň v jeho dlaních, tváři a těle mě znervózňovala.

Položil mě na zem, ale nepustil mě. „Vezmi si krev od Jasona nebo Cassandry.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To může fungovat, ale taky nemusí. Jestli ta krev bude jednoho z nás, jsem si jistá, že to fungovat bude. A navíc, jak můžeš nabízet cizí krev bez toho, že by ses ho zeptal?“

V očích se mu mihla pochybnost a uvolnil mi ruce. Dlouhé vlasy se mu nahrnuly dopředu a zakryly mu tvář. „Říkalas, že ses rozhodla pro mě. Že mě miluješ. Že po sexu s ním netoužíš. A teď mi tvrdíš, že chceš, aby ti sál krev. To je stejně hrozné jako sex.“ Pochodoval po místnosti a rázoval okolo čekajících upírů. Pak se vrátil zpátky vzrušeným krokem a naplňoval pokoj horoucí plíživou energií.

„Netvrdila jsem, že stojím o to, aby mi sál krev,“ upozornila jsem ho.

Zastavil se uprostřed místnosti a zahleděl se na mě. „Ale je to tak, nebo ne?“

„Ne,“ prohlásila jsem a byla to pravda. „O to jsem nikdy neměla zájem.“

„Říká pravdu,“ zapojil se konečně Jean-Claude.

„Ty se do toho nepleť,“ uťal ho Richard a namířil na něj prst.

Jean-Claude se maličko uklonil a zmlkl. Choval se až příliš hezky. To mě znervózňovalo. I když Richard běsnil dost za oba dva.

„Tak mi dovol, abych mu dal zase svou krev.“

„Pro tebe je to taky sexuální záležitost?“ zeptala jsem se.

Richard zavrtěl hlavou. „Díval jsem se na tebe, Anito, ne na něho. Trochu bolesti vydržím.“

Teď jsem zavrtěla hlavou zase já. „Chceš mi vážně říct, že když mu dovolím, aby do mého těla zabořil tesáky, vadilo by ti to stejně, jako kdyby vrazil…“ Tu myšlenku jsem nedokončila. „Já za menší zlo považuji to, že mu dám krev. Ty vážně ne?“

„Ano,“ zasyčel. Jeho moc naplňovala místnost jako teplá elektrizující voda. Kdybych natáhla ruku, mohla bych ji skoro nabrat do dlaně.

„Tak na co si stěžuješ?“ zlobila jsem se. „Kvůli mně to neděláme, chtěl jsi to ty. Ty sis přál, abychom to udělali.“ Vykročila jsem k němu. teď jsem se konečně naštvala. „Nechceš Marcuse zabít, tak fajn, ale tohle je cena, kterou za to platíš. Chceš mít dost velkou moc, abys nahnal strach zbytku smečky, ale neztratil své lidství. Super, ale taková moc není zadarmo.“ Stála jsem před ním tak blízko a jeho energie mi tančila na kůži jako jemné jehličky. Jako sex na těsné hranici mezi slastí a bolestí.

„Teď už je pozdě z toho vycouvat. Willieho a ostatní v tom nenecháme jenom pro to, že jsi z toho dostal strach.“ Udělala jsem poslední krok a stála u něho tak blízko, že kdyby se jeden z nás víc

nadechl, naše těla by se dotkla. Ztišila jsem hlas a šeptala jsem, i když jsem věděla, že mě všichni v místnosti uslyší. „Tebe neštve ta krev. Tebe štve, že se ti to líbilo.“ Ztišila jsem hlas ještě víc, až to byl skoro jen pohyb mých rtů provázený zvukem mého dechu. „Jean-Claude nesvádí jenom mě, svádí nás oba.“

Richard hleděl na mě dolů a výraz v jeho upřímných hnědých očích byl zoufalý a bezútěšný. Jako malý kluk, který zjistí, že příšera pod postelí je opravdová, a teď ze všech sil volá mámu.

Místností se rozlila Jean-Claudeova energie a mísila se s Richardovým elektrizujícím žárem jako ledový závan z hrobu. Oba jsme se obrátili a podívali se na upíra. Maličko se usmíval. Rozepnul si župan a nechal ho padnout na podlahu. Blížil se k nám oblečený jenom do hedvábného pyžama a vědoucího úsměvu. Jeho vlastní energie mu vzdouvala dlouhé vlasy jako slabý větřík.

Richard mě objal kolem ramen a i ten cudný dotek mi tělem vyslal proud žhavé vibrující energie. Síla čekala těsně pod povrchem na zavolání. Ani jsme nepotřebovali všechny ty sexuální šarády.

Jean-Claude ke mně natáhl bledou ruku. Dotkla jsem se jí dlaní a jediný dotek mi stačil. Zaplavila mě mrazivá, spalující energie a přese mě a skrz mě proudila do Richarda. Slyšela jsem, jak Richard těžce oddychuje. Jean-Claude se pohyboval kupředu, jako by se chtěl ke mně přitisknout. Držela jsem ho dál rukou pevně spojenou s jeho, jako bychom se zvláštním způsobem přetlačovali. „Je to tady, Jean-Claude, copak to necítíš?“

Přikývl. „Tvoje moc mě volá, *ma petite*.“

Richardovy dlaně mi sklouzly po ramenou a tváří se otřel o mé vlasy. „A co teď?“

„Tentokrát to budeme ovládat a nedovolíme, aby to ovládlo nás.“

„Jak?“ zašeptal Richard.

Jean-Claude se na mě díval očima hlubokýma jako oceán a stejně tajemnýma. „To věřím, že *ma petite* má plán.“

„Jo,“ odsekla jsem. „Mám plán.“ Podívala jsem se z jednoho na druhého. „Zavolám Dominikovi Dumareovi a zeptám se, jestli neví, jak upíry vrátit do rakví.“ Dominik se zbavil podezření, že zavraždil Roberta. Má neprůstřelné alibi. Byl s nějakou ženou. A i kdyby nebyl, můžu ho požádat o pomoc. Willieho jsem chtěla zachránit daleko víc než pomstít Roberta.

Na Jean-Claudeově tváři se objevil zvláštní výraz. „Žádáš někoho o pomoc, *ma petite?* To je hodně neobvyklé.“

Odtáhla jsem se od obou mužů. Tu energii dokážeme přivolat zas, tím jsem si byla naprosto jistá. Hleděla jsem na Willieho prázdný obličej a plyšové kostky pověšené na jeho rakvi. „Jestli udělám chybu, je po Williem. Chci, aby tu zase byl.“

Občas jsem si říkala, že to nebyl Jean-Claude, kdo mě přesvědčil, že všichni upíři nejsou netvoři. Byli to Willie a Mrtvý Dave, bývalý polda a barman. Byla to spousta obyčejných upírů, kteří mi občas připadali jako správní chlapi. O Jean-Claudeovi se dá říct spousta věcí. Že je správný chlap, k nim nepatří.

31

Dominik Dumare přišel oblečený do černých společenských kalhot a černé kožené bundy, kterou měl rozepnutou přes šedivé hedvábné tričko. Když ho Sabin nesledoval, připadal mi víc v pohodě, jako kdyby si vzal den volna. Dokonce i čistě upravené vousy jako od van Dykea nepůsobily tak formálně.

Dominik obcházel kolem upírů, které jsem přivolala z rakví. Couvl do hlavní prostory plné sutě, aby viděl zombie i upíry současně. Pochodoval kolem upírů a občas se jich dotkl. Široce se na mě usmíval, až se mu mezi tmavými vousy blýskaly zuby. „To je úžasné, vážně úžasné."

Přemohla jsem chuť se na něj zamračit. „Nezlob se, ale nesdílím tvoje nadšení. Můžeš mi pomoct je uložit tak, jak byli?"

„Teoreticky vzato ano."

„Když někdo začne slovy *teoreticky vzato,* znamená to, že neví, jak něco provést. Můžeš mi pomoct, nebo ne?"

„Hned, hned," uklidňoval mě Dominik. Klekl si k Williemu a koukal na něj a studoval ho jako brouka pod mikroskopem. „Neříkal jsem, že ti pomoct neumím. Ale je pravda, že jsem to ještě nikdy neviděl. Ty říkáš, že už jsi to dělala dřív?" Vstal a otřel si kolena kalhot.

„Jednou."

„A tenkrát to bylo bez triumvirátu?" chtěl vědět Dominik.

Musela jsem mu to říct. O rituální magii toho vím dost na to, aby mi bylo jasné, že když zatajíme, jak jsme získali takovou moc, pak to, s čím Dominik přijde, nemusí fungovat. Je to, jako když policii řeknete, že to bylo vloupání, když to ve skutečnosti byla vražda. Budou se pokoušet vyřešit nesprávný zločin.

„Jo, poprvé jsem na to byla sama."

„A v obou případech to bylo v denních hodinách?" vyptával se.

Přikývla jsem.

„To dává smysl. Zombie můžeme probudit, teprve když z nich unikne duše. Dávalo by smysl, kdyby upíry bylo možné ovládnout jedině za dne. Po setmění se jejich duše vracejí."

Neměla jsem chuť se s ním přít o to, jestli upíři mají, nebo nemají duši. Odpovědí jsem si už nebyla tak jistá jako dřív.

„Za denního světla nedokážu probudit ani zombie. A o upírech už vůbec nemluvím," namítla jsem.

Dominik ukázal na nehybné mrtvé obojího druhu. „Ale udělala jsi to.“

Zavrtěla jsem hlavou. „V tom to není. Nemělo by to jít.“

„Zkoušela jsi někdy probudit normální zombii za denního světla?“

„No, nezkoušela. Muž, který mě učil, tvrdil, že to není možné.“

„A tak jsi to nikdy nezkusila,“ dodal Dominik.

Váhala jsem s odpovědí.

„Pokusila ses o to,“ odpověděl si sám.

„Nedokázala jsem to. Za slunečního světla jsem dokonce ani nemohla přivolat sílu.“

„To jenom proto, že jsi byla přesvědčená, že to nezvládneš,“ vysvětloval Dominik.

„Jak jsi to myslel?“

„Víra je jeden z nejdůležitějších aspektů magie.“

„Chceš říct, že když nevěřím, že dokážu probudit zombie i ve dne, tak toho nejsem schopná.“

„Přesně tak.“

„To vůbec nedává smysl,“ ozval se Richard. Opíral se o jednu z nepoškozených zdí. Zatímco jsem se s Dominikem bavila o magii, byl zticha. U nohou mu ležel Jason pořád ještě ve vlčí podobě. Stephen si očistil nějaký vypadlý kámen a posadil se vedle vlka.

„Vlastně docela ano,“ řekla jsem. „Viděla jsem lidi, kteří mají ohromné přirozené nadání, ale nedokážou přivolat vůbec nic. Jeden kluk byl přesvědčený, že to je smrtelný hřích, a tak to vytěsnil úplně. Ale ať už se mu to líbilo, nebo ne, doslova zářil energií.“

„Když kožoměnec chce, dokáže zapřít svou moc, ale nezabrání tím tomu, aby se proměnil,“ poznamenal Richard.

„Jsem přesvědčený, že právě kvůli tomu se lykantropie považuje za prokletí,“ svěřoval se Dominik.

Richard na mě pohlédl. Výraz v jeho tváři mluvil sám za sebe. „Prokletí.“

„Musíš Dominikovi prominout,“ zapojil se Jean-Claude. „Před sto lety by nikoho nenapadlo, že by lykantropie mohla být nemoc.“

„Staráš se, jak se Richard cítí?“ divila jsem se.

„Jeho spokojenost je i tvoje spokojenost, *ma petite.*“

Jean-Claudeovo nové gentlemanské chování mi začínalo jít na nervy. Nevěřila jsem, že by se tak změnil.

Cassandra se zeptala: „Pokud Anita nevěřila, že dokáže probudit mrtvého za denního světla, jak to potom dokázala?“ Zapojila se do metafyzické diskuze, jako kdyby to byl postgraduální seminář z teoretické magie. Takové lidi jsem znala na vysoké. Teoretiky, kteří magii nikdy ve skutečnosti nezažili. Ale dokázali celé hodiny sedět a diskutovat, jestli by nějaké hypotetické kouzlo mohlo fungovat.

Přistupovali k magii jako astrofyzici. Jako k čisté vědě, kterou nelze žádným způsobem ověřit. Dominik by mezi ně zapadl, až na to, že má vlastní magickou energii.

„V obou případech to byla extrémní situace," vysvětloval Dominik. „Funguje to na stejném principu, jako když babička dokáže zvednout ze svého vnoučka kamion. Ve chvílích veliké nouze často saháme ke schopnostem, které přesahují ty běžné."

„Ale babička nedokáže zvednout náklaďák, když se jí zachce, jenom proto, že už to jednou dokázala," namítala jsem.

„Hmmm," zabručel Dominik, „ten příklad asi není přesný, ale víš, co chci říct. A pokud tvrdíš, že ne, je to jenom neústupnost."

Málem jsem se rozesmála. „Takže ty říkáš, že kdybych věřila, že to dokážu, mohla bych oživovat mrtvé i za denního světla."

„Jsem o tom přesvědčený."

Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy jsem neslyšela o oživovateli, který by to dokázal."

„Ty ale neumíš jenom oživovat mrtvé, Anito," upozornil mě Dominik. „Jsi taky nekromantka."

„*Já* jsem neslyšel o žádném nekromantovi, který by dokázal probouzet mrtvé za denního světla," ozval se Jean-Claude.

Dominik s grácií pokrčil rameny. Připomnělo mi to Jean-Claudea. Než zvládnete, aby pokrčení rameny působilo ladně, pár set let to trvá. „Nevím, jak za plného denního světla, ale někteří upíři se během dne mohou volně pohybovat, když jsou dostatečně chráněni. Domnívám se, že stejný princip by mohl platit i pro nekromanty."

„Takže nevěříte, že by Anita dokázala oživit mrtvého venku v poledne?" naléhala Cassandra.

Dominik znovu pokrčil rameny. Pak se rozesmál. „Teď jste mě nachytala, zvídavá krasavice. Je docela dobře možné, že Anita přesně tohle dokáže, ale dokonce ani já jsem o ničem takovém neslyšel."

Zavrtěla jsem hlavou. „Podívej, dopady na magii můžeme zkoumat potom. Teď bych ale chtěla, abys mi pomohl přijít na způsob, jak ty upíry uložit zpátky a nezpackat to."

„Definuj mi, co to znamená zpackat," žádal mě Dominik.

„Nedělej vtipy, Dominiku," okřikl ho Jean-Claude. „Moc dobře víš, co tím myslí."

„Chci to slyšet od ní."

Jean-Claude se otočil ke mně a sotva znatelně pokrčil rameny.

„Chtěla bych, aby se, až padne tma, probudili jako upíři. Mám strach, že když to neprovedu správně, budou mrtví. Napořád."

„Ty mě překvapuješ, Anito. Možná tvoje pověst metly místní upíří populace přehání."

Zírala jsem na něj. Než jsem stačila říct něco, co by znělo jako chvástání, ozval se Jean-Claude. „Já bych řekl, že to, co udělala dneska, je dostatečným důkazem, jak moc si svou pověst zaslouží."

Dominik s upírem na sebe upřeně hleděli. Připadalo mi, že mezi nimi něco probíhá. Nějaká výzva, poznání nebo něco jiného. „Kdyby ji nějaký upír dokázal ochočit, byla by z ní úžasná lidská služebnice," prohlásil Dominik.

Jean-Claude se zasmál. Ten zvuk naplnil celou místnost ozvěnou, která se mi tetelila a tančila po celém těle. Smích mi pronikal do těla a já na kratičký okamžik cítila, jak se mě hluboko uvnitř, kam nepatří žádná ruka, něco dotýká. Za jiných okolností by Jean-Claude dokázal, aby to bylo vzrušující, teď to bylo prostě rušivé.

„Tohle už nikdy nedělej," řekl Richard. Třel si holé paže, jako by chtěl zahnat zimu nebo jako by se snažil zahnat vzpomínku na vlezlý smích.

Jason přešel k Jean-Claudeovi a strkal mu hlavu do dlaně. Jemu se to líbilo.

Dominik se maličko uklonil. „Omlouvám se, Jean-Claude, ať je po tvém. Kdybys chtěl, mohl bys způsobit to, co se mému pánovi stalo nedopatřením ve tvé kanceláři."

„V mojí kanceláři," opravila jsem ho. Osobně jsem neměla dojem, že by Jean-Claude dokázal někomu ublížit jenom pomocí svého hlasu. Několikrát jsem s ním byla v situaci, že kdyby to dokázal, udělal by to. Ale nemělo smysl o tom Dominikovi vyprávět.

Dominik se trochu víc uklonil mým směrem. „Ovšem, ve tvé kanceláři."

„Můžeme nechat toho řečnění?" naléhala jsem. „Jsi schopen nám pomoct?"

„Jsem nanejvýš ochoten se o to pokusit."

Vykročila jsem k němu a hledala si cestu mezi popraskanými kameny. Když jsem od něho byla na vzdálenost, kde to ještě nebylo neslušné, nebo možná o nějaký ten centimetr blíž, upozornila jsem ho: „Tihle tři upíři, to není pokus. Nejde o dizertační práci z magické metafyziky. Nabízel jsi, že mě budeš učit nekromancii, Dominiku. Já se obávám, že na to nemáš. Jak mě můžeš učit, když neumíš to co já? Pokud samozřejmě nedokážeš oživit upíry spící v rakvích."

Po celou dobu, co jsem mluvila, jsem se mu dívala do tmavých očí a sledovala, jak mu zlost mhouří oči a svírá rty. Má tak velké ego, jak jsem doufala. Byla jsem si jistá, že mě nezklame. Teď pro nás Dominik udělá, co bude v jeho moci. V sázce je jeho pýcha.

„Přesně mi řekni, jak jste vyvolali sílu, Anito, a já pro vás vytvořím kouzlo, které by mělo fungovat − pokud ovšem budeš mít dostatečnou kontrolu, aby fungovalo."

Usmála jsem se na něj a dala si pozor, aby to nevypadalo příliš blahosklonně. „Když ho dáš dohromady, dokážu ho zvládnout.“

Zasmál se. „Arogance ženám nesluší.“

„Já ji považuji za nesmírně elegantní,“ poznamenal Jean-Claude. „Pokud je na místě. Kdybys právě oživil tři upíry během denního spánku, nebyl bys nafoukaný, Dominiku?“

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Ano, to bych byl.“

Pravda ovšem je, že já jsem pyšná nebyla. Byla jsem vyděšená. Bála jsem se, že jsem to nezvládla a že se Willie už nikdy neprobudí. Ani z Liv a Damiana jsem neměla dobrý pocit. Nešlo o to, koho mám nebo nemám ráda: tohle jsem neměla v plánu. Není správné nešťastnou náhodou uhasit něčí životní energii. Kdybych se cítila tak sebejistá, jako byla moje řeč k Dominikovi, proč by se mi svíralo břicho?

32

Dominik, Cassandra a já jsme vymysleli kouzlo. Ta část plánu, která napadla mě, byla docela jednoduchá. Musím vrátit zombie do hrobů na celé roky. V tom jsem dobrá. Pokud toho budu schopná, budu se chovat, jako by to prostě byla další zakázka; uložit mrtvé ke spánku, nic neobvyklého. Nejdřív uložím zombie a o upíry se postarám potom.

Poslala jsem Cassandru, aby mi z ložnice donesla jeden z mých nožů s pouzdrem na předloktí. Kdybych fungovala jako ohnisko pro jiného oživovatele, nedovolila bych mu, aby se do mě zakousl, tak proč bych měla použít krev, kterou zrovna pije Jean-Claude? Rozhodně to tak být nemusí, nebo jsem si to aspoň myslela. Dominik se mnou souhlasil, ale nebyl si stoprocentně jistý. Takže nejdřív zombie. To bude rozcvička. Pokud to nebude fungovat s nožem, použijeme tesáky, ale budu se snažit, aby to bylo co nejvíc jako normálně.

Stephena jsem poslala pro nádobu na krev. Vrátil se s malou zlatou miskou. Zajímalo by mě, jestli tuhle velikost vybral schválně, abych krve neprolila příliš. Připadalo mi, že na vlkodlaka Stephen krev moc rád nemá. Miska byla vyleštěná tak, že skoro zářila. Uvnitř byly vidět důlky po kladívku. Tepané zlato, a hned, jak jsem se ho dotkla, mi bylo jasné, že hodně staré. Proč si všichni myslí, že na zachycení krve potřebuju něco zvláštního? Miska z umělé hmoty by mi stačila.

Stáli jsme v místnosti plné suti, kde zombie čekaly tak trpělivě, jak dokážou jedině mrtví. Sledovala mě spousta očí. Některé z nich byly zapadlé jako slepé oči mrtvé ryby a pár očních důlků bylo prázdných, ale i bez očí se zdálo, že se na mě dívají.

Nůž jsem si připnula na levé zápěstí a otočila se směrem k nim. Nalevo ode mě stál Richard, napravo Jean-Claude. Na moji žádost se mě ani jeden nedotýkal.

Dominik chtěl znát tolik podrobností z prvního triumvirátu, že mi to bylo trapné. Souhlasil se mnou, že energie tu bude přítomna i bez toho, abychom po sobě lezli. Už jen tím souhlasem si získal kladný bod. Koneckonců máme dneska v plánu použít kouzlo před celou smečkou. Vůbec jsem nestála o to milovat se před tolika cizími lidmi. No jo, nejde sice úplně o sex, ale má to k němu tak blízko, že bych nestála o publikum.

Vzrušení polevilo. Při pohledu na částečně shnilé zombie nebylo snadné udržet si správnou náladu. „Moje zombie většinou drží pohromadě líp," podotkla jsem.

„Kdybys takové množství energie čerpala z dvou nekromantů, byly by zombie v lepším stavu," prohlásil Dominik.

„Třeba to bylo nedostatkem kontroly," navrhl Jean-Claude.

Otočila jsem se k němu a měřila si ho. „Myslím, že Dominik tím chce říct, že část energie, která je oživila, pochází od mrtvého."

„Ty věříš, že jsem mrtvý, *ma petite*?"

Hleděla jsem do jeho krásné tváře a přikývla. „Upíři, které jsem probudila, jsou pouhé mrtvoly. Ať už jsi cokoli, je to určitá forma nekromancie. A nekromancie funguje jedině, když máš mrtvé tělo."

Naklonil hlavu ke straně. „Já slyším, co říkáš, *ma petite*, ale jsem přesvědčený, že tomu úplně nevěříš."

Zavrtěla jsem hlavou. „Já už nevím, čemu mám věřit."

„Vlastně si ani nemyslím," přerušil nás Dominik, „že by záleželo na tom, že je Jean-Claude upír. Řekl bych, že jde spíš o to, že on ani Richard o oživování mrtvých nic nevědí. To je jenom tvoje nadání. Myslím, že s trochou praxe dokážeš tu energii usměrnit do dokonalých zombií, ale Jean-Claude má svým způsobem pravdu. Nevázanost a nedostatek kontroly způsobily, že zombie nejsou dokončené."

Musel mi něco vyčíst z tváře, protože řekl: „Musela jsi sledovat příliš mnoho věcí, než aby ses mohla soustředit na všechny drobnosti. Myslím, že jsi zombie vypustila instinktivně, protože tím sis byla nejvíc jistá. Máš skvělé instinkty."

„Díky," odpověděla jsem.

Usmál se. „Já vím, že čas se nám krátí. Jak vidíme z Jean-Claudeovy přítomnosti, ne všichni upíři spí, dokud se nesetmí. Mám obavy, že jestli některý z upírů zmešká hodinu svého probuzení, bude ztracen. Ale poprosil bych Anitu ještě o něco. Nemá to vůbec co dělat s vaším problémem, ale mě se to týká hodně."

„O co jde?" zeptala jsem se.

„O Sabina," prohlásil Jean-Claude.

Dominik přikývl. „Sabinův čas se krátí."

„Sabin je ten upír z klubu?" ujišťovala se Cassandra.

„Jo," řekla jsem. „Co potřebuješ, Dominiku? Když to bude rychlé, můžeš s tím počítat."

Dominik se usmál. „Díky, Anito. Soustřeď se na jednu z těch zombií. A pokus se ji co nejvíc vylepšit."

Zamračila jsem se na něj.

„Uzdrav jednu z těch zombií, *ma petite*."

„Nemůžeš uzdravit mrtvého," namítla jsem, „ale dosáhnu toho, aby vypadali víc jako živí."

Dominik přikývl. „To by naprosto stačilo."

„Většinou to dělám při prvním vzedmutí energie. Nikdy jsem si nezkoušela s mrtvými hrát, poté co jsem je oživila."

„Pokus se o to, prosím," naléhal Dominik.

„My tři bychom mohli přivolat sílu a já to pak zkusím," navrhla jsem.

Dominik zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý, co by to provedlo s kouzlem. Myslím, že bys se svými druhy hodně riskovala."

Chviličku jsem na něho zírala. „Podstoupíš riziko, že Sabin shnije, abys neohrozil naše přátele?"

„Požádala jsi mě o pomoc, Anito. Řekl bych, že nejsi žena, která o ni žádá často. Za takovou poctu bych se ti ošklivě odvděčil, kdybych ti dovolil, abys kvůli mně vystavila přátele nebezpečí. Pokud svého mrtvého dokážeš vyléčit tak, jak je, budiž. Jestli ne, pokusíme se zachránit ty tři upíry."

„To je nesmírně čestné chování," pochválil ho Jean-Claude.

„Jsou chvíle, kdy už člověku nezbývá nic jiného než čest," podotkl Dominik.

Zdálo se, že v ten okamžik si Dominik s upírem téměř dokonale rozumějí. Sdíleli stejné nebo aspoň podobné vzpomínky. Já jsem tu najednou byla navíc.

Podívala jsem se na Richarda a podobné porozumění proběhlo mezi námi. Oba si ceníme konečnosti života. Fatalismus v Dominikově hlase byl až děsivý. Jak je asi starý? U upíra to většinou dokážu určit, ale u lidského služebníka jsem to nikdy nezkoušela. Nezeptala jsem se ho. V Dominikových hnědých očích byla taková tíže let, že jsem se neodvážila vyptávat.

Pohlédla jsem na Jean-Claudeovu hezkou tvář a uvažovala nad tím, jestli bych byla takhle čestná, nebo jestli bych někoho a možná kohokoli vystavila riziku, abych ho zachránila. Vědět, že je Jean-Claude mrtvý, je jedna věc, ale vidět ho hnít zaživa jako Sabina… V mnoha ohledech to musí být horší než smrt. Jistěže, Sabin umírá. Ať už je jakkoli mrtvý, neudrží se pohromadě navždycky. Nebo třeba ano. Možná by ho mohl Dominik zašít do velikého pytle podobně jako u rukavic, které Sabin nosí na rukou. Třeba by Sabin mohl žít dál i po tom, co se docela promění v tekutinu. To je ale pořádně děsivá představa.

Otočila jsem se k čekajícím mrtvým. Vrátili mi pohled. Jedna ze zombií byla skoro nedotčená. Našedlá kůže lpěla na kostech spíš jako jíl než tkáň. Jedno její modré oko se dívalo na mě. Druhé bylo scvrklé jako rozinka. Připomínalo mi to, co se stalo se Sabinovým okem.

Pochopitelnější by bylo, kdybych řekla, že jsem se oka dotkla a uzdravila ho. Nebo že jsem na ně pomyslela a uhladila maso jako hrnčířskou hlínu. Ale tak to nebylo. Zahleděla jsem se na zombii. Dotkla jsem se jiskry ve svém nitru, která mi dovoluje komunikovat s mrtvými. Vytáhla jsem ji navenek, rozdmýchala ji, jako když

rozfoukáváte plamínek, a vyslala ji do zombie. Šeptala jsem: „Ožij, ožij.“

Už jsem to viděla dřív, ale nikdy nad tím nepřestanu žasnout. Tělo se začalo vyplňovat, zaoblovalo se a vyhlazovalo. Po šedé kůži se jako ruměnec šířil odstín hřejivé živé pleti. Vyschlé vlasy připomínající slámu rostly a kroutily se, dostaly hnědou barvu a hebkost. Odumřelé oko se nafukovalo jako balónek a vyplnilo oční jamku. Teď na mě hleděla dvojice milých očí. Dokonce i rozedrané šaty se zacelily. Měl na sobě vestu s hodinkami na zlatém řetízku. Jeho šaty byly už přes sto let vyšlé z módy.

„Jsem naprosto ohromen,“ prohlásil Dominik. „Kdybys mu vyměnila šaty, vypadal by jako živý.“

Přikývla jsem. „Dělám skvělé zombie, ale to tvému pánovi nepomůže.“

„Přivolej jednoho z upírů z místnosti s rakvemi.“

„Proč?“ chtěla jsem vědět.

Dominik z pochvy na zádech vytáhl malý stříbrný nožík. Netušila jsem, že má zbraň. To ode mě bylo neopatrné.

„Co s tím chceš dělat?“ zeptal se ho Jean-Claude.

„S tvým dovolením jednoho z upírů říznu a požádám Anitu, aby mu ránu zahojila.“

Jean-Claude požadavek zvažoval a potom přikývl. „Jen malé říznutí.“

Dominik se uklonil. „No ovšem.“

Malé říznutí se upírům zahojí samo od sebe. A pokud ne, nic se nestane. I když nevím, jestli by se mnou upíři souhlasili.

„Anito,“ pobízel mě Dominik.

Zavolala jsem: „Pojď ke mně, Damiane.“

Jean-Claude povytáhl obočí. Asi nad mojí volbou. Jestli čekal, že zavolám Willieho, vůbec mi nerozumí. Willie je přítel. A i když je mrtvý, nechci vidět, jak do něho někdo řeže.

Damian se dneska v noci v klubu pokusil mentálně znásilnit ženu. Trochu ho pořežeme.

Damian vešel do místnosti a rozhlížel se, dokud mě neuviděl. Tvář měl pořád prázdnou a bez ducha. Prázdnější než ve spánku, docela bez výrazu. Tohle dokáže jedině smrt.

„Stůj, Damiane.“

Upír se zastavil. Měl nejzelenější oči, jaké jsem kdy viděla. Zelenější, než má Catherine, a spíš kočičí než lidské.

Dominik přešel před Damiana. Prohlížel si upíra. Přiložil stříbrné ostří k pobledlé tváři a ostře sjel hrotem dolů.

Na tu dokonalou bělost vytryskla krev jako jemný šarlatový proud. Upír nijak nereagoval. Ani se nepohnul.

„Anito," vyzval mě Dominik.

Hleděla jsem na Damiana, vlastně ne, na Damianovu schránku. Vrhla jsem na něho a do něj energii. Přála jsem si, aby ožil. Tohle slovo jsem mu šeptala.

Krev tekla pomaleji a pak se zastavila docela. Rána se beze stopy spojila. Bylo to… snadné.

Dominik otřel krev kapesníkem ze svojí bundy. Damianova bělostná líc byla zase dokonalá.

První to vyslovila Cassandra: „Mohla by uzdravit Sabina."

Dominik přikývl. „To by mohla." Obrátil se ke mně s euforickým a triumfálním výrazem. „Abys Sabina probudila z denního spánku, budeš potřebovat sílu svého triumvirátu. Ale jsem přesvědčený, že jakmile ho oživíš, dokážeš ho uzdravit."

„Mělká rána je jedna věc," namítala jsem. „Ale Sabin je… to je průšvih."

„Zkusíš to?"

„Jo, jestli se nám podaří tyhle tři upíry vrátit nepoškozené zpět, pokusím se."

„Zítra."

Přikývla jsem. „Proč ne?"

„Nemůžu se dočkat, až Sabinovi povím, co jsem tu dneska viděl. Tak dlouho už nedoufal. Ale nejdřív musíme vrátit zpátky tvé přátele. Pomůžu ti ze všech svých sil."

Usmála jsem se. „O magii toho vím dost na to, aby mi bylo jasné, že mi můžeš jenom radit."

„Ale budou to výborné rady," dodal s úsměvem.

Věřila jsem mu. Kvůli Sabinovi si přál, abychom uspěli. „Fajn, tak do toho." Natáhla jsem ruce k Richardovi a Jean-Claudeovi. Poslušně se mě chytili a mně bylo příjemné se jich držet. Obě dlaně byly teplé, ale nebylo v tom bezprostřední kouzlo. Žádná jiskra. Uvědomila jsem si, že nějakým zvláštním způsobem zafungovala sexuální mezihra namísto rituálu. U většiny kouzel nejsou rituály absolutně nezbytné, ale slouží jako ohnisko soustředění, jako příprava k samotnému vyslání kouzla. Tady nemám krvavý kruh, který bych mohla obejít. Žádnou oběť, kterou bych mohla zabít. Ani jiné propriety. Mám k dispozici jenom dva muže před sebou, vlastní tělo a nůž na zápěstí. Odvrátila jsem se od nich.

„Nic se nestalo," stěžovala jsem si.

„A co jsi čekala, že se stane?" zeptal se Dominik.

Pokrčila jsem rameny. „Něco. Já nevím."

„Moc se snažíš, Anito. Uvolni se a dovol síle, ať k tobě přijde."

Zatočila jsem rameny a snažila se zbavit napětí. Nefungovalo to. „Fakt mě štve, že jsi mi připomenul, že někteří upíři se mohou vzbudit

ještě před setměním. Už je skoro večer a jsme pod zemí. Vážně by mohlo být moc pozdě.“

„Takové uvažování ti v ničem nepomůže,“ pokáral mě Dominik.

Jean-Claude přešel blíž ke mně, a ještě než se mě dotkl, cítila jsem na kůži vlnu energie jako teplý závan. „Nedotýkej se mě,“ prosila jsem ho.

Cítila jsem, jak za mnou znejistěl. „Co se děje, *ma petite*?“

„Nic.“ Obrátila jsem se k němu. Podržela jsem mu dlaň těsně nad hrudníkem a horký proud putoval z jeho těla do mého. Bylo to, jako kdyby na mě jeho tělo dýchalo. „Cítíš to?“

Naklonil hlavu ke straně. „Kouzlo.“

„Aura,“ opravila jsem ho. Přemáhala jsem nutkání podívat se na Dominika, jako když hráč sleduje trenéra, jestli hraje podle jeho přání. Bála jsem se, že když odvrátím pohled, přijdu o to spojení. Natáhla jsem ruku k Richardovi. „Pojď ke mně, ale nedotýkej se mě.“

Zatvářil se zmateně, ale udělal, co jsem po něm chtěla. Když jsem přejela rukou těsně nad jeho kůží, ucítila jsem stejný teplý proud jako slabý mimovolný závan. Vnímala jsem, jak mi jejich energie dýchá na kůži, každá na jinou dlaň. Zavřela jsem oči a soustředila se na ten pocit. Teď. Začala jsem cítit rozdíl. Slabý, skoro neznatelný, ale byl tam. U Richarda to bylo brnivé, skoro elektrizující chvění. Jean-Claude hebce chladil. Tak fajn, to je dotek jejich aury, ale co s tím? Dostaneme se s tím někam?

Prudce jsem natáhla obě ruce a skrz energii se dotkla jejich těl. Výboj mi proběhl pažemi a já sklonila hlavu a prodýchávala nápor síly. Zvedla jsem tvář a pohlédla jim do očí. Netuším, co mi bylo znát ve tváři, ale ať už to bylo cokoli, Richardovi se to nelíbilo. Začal couvat. Zaťala jsem mu nehty do břicha, abych si udržela jeho pozornost.

„Nepřerušuj spojení.“

Polkl. Oči měl rozšířené a bylo v nich něco podobného strachu, ale neodpojil se. Otočila jsem se k Jean-Claudeovi. Ten nevypadal vyděšeně. Byl na něm vidět klid a sebeovládání, které jsem z něho cítila.

„Výborně, Anito,“ ozval se tichý, měkký Dominikův hlas. „Spoj jejich energie, jako by to prostě byli další dva oživovatelé. Funguješ jako ohnisko. To už jsi dělala. Mrtvé jsi ukládala ke spánku tisíckrát. Tohle je úplně stejné.“

„Dobře, trenére,“ zašeptala jsem.

„Cože?“ divil se Richard.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nic.“

Pomalu jsem od nich ustoupila, ale ruce jsem k nim nechala natažené. Energie mezi námi proudila jako dvě silná lana. Nebylo to vidět, ale podle výrazu na Richardově tváři jsme to cítili všichni. Aniž

bych sklopila oči, vytáhla jsem nůž z pochvy a zvedla zlatou misku. Nespouštěla jsem z nich zrak. Tohle se lišilo od spojení s jinými oživovateli, byla v tom smyslnost. Láska. Prostě něco. Ať už to bylo cokoli, působilo to jako palivo nebo pojítko. Nedokázala bych to vyjádřit slovy, ale když jsem se na ně podívala, bylo to tady.

Držela jsem misku v levé ruce a nůž v pravé. Popošla jsem zase k nim. „Podržte mi jednou rukou tu misku."

„Proč?" chtěl vědět Richard.

„Protože jsem to řekla."

Podíval se, jako by se chtěl hádat. Položila jsem mu plochu nože na rty. „Když zpochybňuješ všechno, co řeknu, rušíš mě v soustředění." Odtáhla jsem nůž z jeho rtů.

„Už to neudělám," slíbil tichým a mírně chraplavým hlasem.

Přikývla jsem. „Fajn." Zvedla jsem zápěstí nad misku a jediným rychlým pohybem přejela ostřím po kůži. Z rány se vyvalila krev. Padala v hustých kapkách a stékala po stranách na dno zářící zlaté nádoby. Ano, bolelo to.

„Teď ty, Richarde." Dál jsem držela zápěstí nad miskou. Škoda, aby má krev vyšla nazmar.

„Co mám dělat?"

„Dej zápěstí nad misku."

Zaváhal, ale pak udělal, o co jsem ho žádala. Natáhl ruku nad misku s dlaní sbalenou v pěst. Obrátil předloktí a odhalil vnitřní stranu ruky. Přidržela jsem ji svojí stále ještě krvácející rukou. Miska, kterou volnou rukou držel spolu s Jean-Claudem, se zahoupala.

Vzhlédla jsem k jeho tváři. „Proč ti tohle vadí víc, než když si na tobě pochutnává Jean-Claude?"

Polkl. „Když myslím na sex, tak mi moc věcí nevadí."

„Mluvíš jako někdo, kdo má jenom chromozom X," poznamenala jsem. Proťala jsem mu kůži jediným pevným řezem a on mi přitom dál hleděl do očí. To jediné, co mu bránilo, aby neucukl, bylo, že jsem ho držela.

Po prvním překvapení přestal klást odpor. Sledoval, jak jeho krev stříká do misky a mísí se s mojí. Dno misky už nebylo vidět, zakrývala ho horká krev. Pustila jsem jeho ruku a on dál držel krvácející zápěstí nad miskou.

„Jean-Claude?" zeptala jsem se.

Sám od sebe ke mně natáhl štíhlé zápěstí. Přidržela jsem je stejně jako to Richardovo. Podívala jsem se do jeho temně modrých očí. Nebyl v nich strach ani nic jiného snad kromě slabé zvědavosti. Řízla jsem ho do zápěstí a karmínová krev zalila jeho bělostnou kůži.

I jeho krev dopadla do misky. Všechna byla červená. Lidská, lykantropí i upíří. Podle ní byste nedokázali určit, kdo je kdo. Všichni máme červenou krev.

Pořád krve nebylo dost, abych mohla obejít kruh síly okolo zhruba šedesáti zombií. Takové množství se nedá získat bez skutečné oběti. Ale to, co jsem držela v rukou, byl velice silný magický koktejl. Dominik byl přesvědčený, že to bude stačit. Já jsem v to doufala.

Nějaký zvuk odvrátil moji pozornost od krve a sílícího žáru síly.

Kousek od nás se krčili Stephen s Jasonem. Jeden v lidské a druhý ve vlčí podobě, ale s téměř identickým výrazem v očích: měli hlad.

Podívala jsem se na Cassandru za jejich zády. Ta se držela, ale ruce měla sevřené v pěsti a na horním rtu se jí třpytily kapky potu. Výraz v jejím obličeji neměl daleko k panice.

Dominik se beze strachu usmíval. Byl to jediný zbývající člověk v místnosti.

Jason zavrčel, ale nebylo to opravdové zavrčení. Zvuk měl rytmus. Pokoušel se promluvit.

Stephen si navlhčil rty. „Jason by chtěl vědět, jestli budeme smět vylízat misku?“

Podívala jsem se na Jean-Claudea s Richardem. Výraz v jejich tvářích mi stačil. „Copak jsem v téhle místnosti jediná, kdo nelační po krvi?“

„Obávám se, že až na Dominika ano, *ma petite.*“

„Dělej, co musíš, Anito, ale udělej to rychle. Je úplněk a čerstvá krev je čerstvá krev,“ pobízel mě Richard.

Ostatní dva upíři, které jsem oživila, se šourali směrem ke mně. Jejich oči byly pořád neosobní jako u loutek.

„Tys je volala?“ divil se Richard.

„Ne,“ odpověděla jsem.

„Přivolala je krev,“ vysvětloval Dominik.

Upíři vešli do místnosti. Tentokrát se nedívali na mě. Hleděli na krev a v okamžiku, kdy ji spatřili, v nich cosi vzplálo. Cítila jsem to. Hlad. Nebyli při smyslech, ale žádost byla přítomná pořád.

Damianovy zelené oči upřeně zíraly na misku se stejnou naléhavostí. Jeho krásná tvář se zkřivila do něčeho bestiálního a primitivního.

Olízla jsem si rty a rozkázala: „Stůjte.“ Poslechli mě, ale civěli na čerstvě prolitou krev a vůbec ke mně nezvedli zrak. Kdybych je nezastavila, asi by se napili. Pili by jako revenanti, živelní upíři, kteří neznají nic než svůj hlad a už nikdy se jim nevrátí lidství nebo vědomí.

Při představě, co jsem málem vypustila na nic netušící osoby, mi srdce bušilo až v krku. Jejich hlad by nerozlišoval mezi lidmi a lykantropy. Nebyl by to parádní boj?

Vzala jsem si nádobu s krví, přitiskla si ji na břicho a nůž jsem dál držela v pravé ruce.

„Neboj se," uklidňoval mě Dominik. „Ulož zombie k odpočinku tak, jako jsi to za ty roky udělala už tisíckrát. Dělej jenom to a nic jiného."

„Jedno po druhém?" řekla jsem.

„No jistě," přisvědčil.

Přikývla jsem. „Fajn."

Všichni kromě těch tří upírů se na mě dívali, jako by byli přesvědčení, že vím, co dělám. Přála bych si, aby to tak bylo. Dokonce i Dominik vypadal, že mi důvěřuje. Ale on nemusí bez kruhu síly uložit zpátky do země přes šedesát zombií. Já jo.

Na sutí poseté podlaze jsem musela hlídat, kam šlapu. Bylo by zlé, kdybych upadla a rozlila tu krev i všechnu moc. Protože přesně to byla. Jean-Claudea s Richardem jsem vnímala za sebou jako dva prameny lana, které se při každém pohybu v mém nitru kroutily. Dominik mi říkal, že budu schopná oba muže vnímat. Když jsem se zeptala, jak konkrétně to budu cítit, začal se vykrucovat. Magie je příliš individuální, než aby mohl mluvit přesně. Kdyby mi něco řekl a ono to bylo jinak, mohla bych začít pochybovat. V tom měl pravdu.

Zamíchala jsem krev nožem a cákla ji na čekající zombie. Dopadlo na ně jenom pár kapek, ale pokaždé, když se jich krev dotkla, cítila jsem to. Jako elektrický šok, škubnutí. Skončila jsem uprostřed obezděné místnosti obklopená zombiemi. Když se krev dotkla poslední z nich, proběhl mnou otřes, až jsem zasténala. Vnímala jsem, jak se krev kolem mrtvých uzavírá. Bylo to podobné, jako když se uzavírá kruh síly, ale tohle uzavření jako by proběhlo v mém nitru, a nikoli vně.

„Vraťte se," zadeklamovala jsem, „zpátky do hrobů. Všichni. Vraťte se pod zem."

Mrtví kolem mě začali šoupat nohama a pohybovali se jako náměsíční při hře „chodí pešek okolo". Když se přesunuli na svá místa, lehali si a čerstvá prsť je zalévala jako voda. Země je pohltila zpět a urovnala se nad nimi, jako kdyby to tu uhladila nějaká ohromná ruka.

Stála jsem sama v místnosti a půda sebou škubala jako kůň posetý mouchami. Když se utišila i poslední vlnka, otočila jsem se k probourané stěně a ostatním.

V otvoru ve zdi stáli Jean-Claude s Richardem. Kolem nich se mačkali všichni tři vlkodlaci. I Cassandra si musela kleknout vedle Jasona. Za nimi stál Dominik a díval se. Zubil se na mě jako pyšný taťka.

Vykročila jsem k nim. Nohy jsem měla jako z papíru. Klopýtla jsem a po straně misky mi ukápla trocha krve. Karmínové kapky dopadly na hladkou zem.

Okamžitě tam byl vlk a čistě podlahu olízal. Nevšímala jsem si ho a pokračovala v chůzi. Teď upíři. Všichni mi uhýbali a nechávali mě projít, jako by se mě báli dotknout. Až na Dominika. Ten se hrnul až moc blízko.

Ucítila jsem, jak mezi námi zasršela jeho energie. Tříštila se na mé kůži a na provazcích síly, které mě spojovaly s Richardem a Jean-Claudem.

Polkla jsem a řekla: „Ustup."

„Omlouvám se." Couval, takže už jsem ho necítila tak intenzivně. „Stačí?"

Přikývla jsem.

Čekali na mě tři upíři s hladovýma očima. Pokropila jsem je chladnoucí krví. Když se jich dotkla, zachvěli se, ale žádný nápor síly se nedostavil. Nic. A kurva.

Dominik se zamračil. „Krev je pořád ještě teplá. Mělo by to fungovat."

Jean-Claude přistoupil blíž. Cítila jsem ho, i když jsem se neotočila. Vnímala jsem, jak postupuje po napjaté energii mezi námi, jako když rybář přitahuje rybu navijákem. „Ale nefunguje to," dodal.

„Ne," přisvědčila jsem.

„Pak jsou ztraceni."

Zavrtěla jsem hlavou. Willie upřeně sledoval misku s krví. Jeho pohled byl divoký. Byl v něm jenom hlad po krvi. Myslela jsem si, že to nejhorší, co se může stát, je, že se Willie prostě položí do rakve a bude doopravdy mrtvý. Mýlila jsem se. Daleko horší by bylo, kdyby vycházel z rakve a netoužil po ničem jiném než po krvi. Nesmím ho ztratit, takhle ne.

„Máte nějaký nápad?" zeptala jsem se.

„Nakrm je krví z té misky," navrhl Dominik, „ale pospěš si, aby nevychladla."

Nic jsem nenamítala, na to nebyl čas. Otřela jsem si nůž o džíny a zasunula ho do pouzdra. Chtěla jsem to udělat až potom, ale potřebovala jsem obě ruce volné. Namočila jsem do krve konečky prstů. Byla ještě teplá, ale už ne moc. Oči sledující mou ruku byly sice pořád hnědé, ale nehleděl z nich Willie. To určitě ne.

Zvedla jsem zlatou nádobu k Williemu ústům a pobídla ho: „Napij se, Willie." Jeho hrdlo se začalo pohybovat a on horečně polykal. Potom jsem ucítila cvaknutí. Už je zase můj. „Dost, Willie."

Přestal pít a já mu misku odtáhla od pusy. Nepokusil se ji chytit. Vůbec se nehýbal. Nad zkrvavenými rty měl prázdné oči bez výrazu.

„Vrať se do rakve, Willie. Odpočívej až do setmění. Vrať se do rakve a spi.“

Otočil se a odcházel chodbou. Věřila jsem, že se vrátí do rakve. Zkontroluji to potom. Jeden dole, zbývají ještě dva. Liv odešla jako poslušná loutka. Když jsem krev zdvihla k Damianovým rtům, už jí moc nezbývalo.

Napil se a jeho bělostný ohryzek se pohyboval. Krev mu stékala do krku a já cítila, že se mě něco lehoučce dotklo. Něco jiného než moje kouzlo. Něco docela jiného. Damianova hruď se zvedla, jako když tonoucí lapá po dechu. To něco mě odhodilo zpět, vyhnalo to moji sílu a odrazilo ji zpátky ke mně. Bylo to, jako když se zabouchnou dveře. Ale bylo to ještě něco víc. Narazila do mě energie, naplno mě zasáhla a svět se se mnou zatočil. Před očima jsem měla tmu a bílé hvězdičky. Slyšela jsem, jak mi srdce neuvěřitelně hlasitě tluče. Bušení mě následovalo do tmy a pak i to zmizelo.

33

Probudila jsem se a hleděla nad sebe na bílé závěsy nad Jean-Claudeovou postelí. Na čele jsem měla vlhký hadr a slyšela vzrušené hlasy. Několik sekund jsem jen tak ležela a mžourala očima. Nevzpomínala jsem si, jak jsem se sem dostala. Pamatovala jsem si ten pocit, když mě to odhodilo od Damiana. Zahnalo mě to jako vetřelce, jako někoho, před kým je třeba se bránit. Ta síla, která mě zasáhla, to nebylo zlo. Už jsem se se zlem setkala, a tohle nebylo ono. Ale rozhodně to nebyla ani přívětivá energie. Spíš jakoby neutrální.

Hlasy patřily Jean-Claudeovi s Richardem. Hádali se kvůli mně. To je ale překvapení.

„Jak ji můžeš nechat umřít, když ji můžeš zachránit?“ naléhal Richard.

„Jsem přesvědčený, že neumírá. Ale i kdyby to tak bylo, už nikdy bez jejího svolení neproniknu do jejího myšlení.“

„Ani kdyby měla umřít?“

„Ani tak,“ trval na svém Jean-Claude.

„To nechápu.“

„Ty tomu rozumět nemusíš, Richarde. Anita by se mnou souhlasila.“

Odhrnula jsem si hadr z čela. Chtěla jsem se posadit, ale připadalo mi to jako příliš velká námaha.

Richard se posadil ke mně na postel a vzal mě za ruku. Nebyla jsem si jistá, jestli o to stojím, ale byla jsem příliš slabá, abych ho dokázala zarazit.

Za ním stál Jean-Claude a díval se na mě. Tvář měl klidnou a dokonalou jako masku.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Richard.

Polkla jsem, než jsem dokázala promluvit. „Nevím.“

Do mého zorného pole vstoupil Dominik. Velice rozumně se hádky neúčastnil. A kromě toho už je lidským služebníkem upíra. Co by asi řekl? Že označení je zlo, nebo že vlastně o nic nejde. Obojí je lež.

„Jsem moc rád, že ses probudila.“

„Odhodilo mě to pryč,“ řekla jsem.

Přikývl. „No jistě.“

„Co ji odhodilo?“ chtěl vědět Richard.

Dominik se na mě podíval.

Pokrčila jsem rameny.

„Když se síla, která upírovi dává život, vrátila a našla Anitu uvnitř těla, vyhnala ji ven.“

Richard se zamračila. „Proč?“

„Neměla jsem tam co dělat.“

„Vrátila se tam duše, když ses jí dotkla?“ zeptal se Jean-Claude.

„Dotek duše jsem cítila už před tím, tohle bylo něco jiného.“

Jean-Claude se na mě zahleděl.

Já mu pohled vrátila.

On odvrátil oči jako první.

Richard mi pohladil vlasy tam, kde jsem je měla od obkladu mokré. „Mně je fuk, jestli to byla duše nebo strašák. Měl jsem strach, že jsem o tebe přišel.“

„Vypadá to, že já přežiju vždycky, Richarde, ať už umře kdokoli jiný.“

Po těch slovech se zamračil.

Nechala jsem ho.

„Je Damian v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Mně se zdá, že ano,“ odpověděl Jean-Claude.

„Kvůli čemu jste se to hádali?“

„Dominiku, mohl bys nás nechat o samotě?“ požádal Jean-Claude.

Dominik se usmál. „S radostí. Nemůžu se dočkat, až si promluvím se Sabinem. Zítra ho s Richardem můžete probudit, a ty, Anito,“ jemně mě pohladil po tváři, „ho uzdravíš.“

Nelíbilo se mi, že se mě dotýká, ale ve tváři měl skoro úctu. Proto nebylo snadné mu vynadat.

„Vynasnažím se,“ přikývla jsem.

„Mám pocit, že to děláš vždycky.“ S těmi slovy se rozloučil a odešel.

Když se za ním zavřely dveře, zopakovala jsem otázku. „Kvůli čemu jste se vy dva hádali?“

Richard se podíval na Jean-Claudea a pak zase na mě. „Na chvíli jsi přestala dýchat. Ani ti nebušilo srdce. Myslel jsem, že jsi mrtvá.“

Pohlédla jsem na Jean-Claudea. „Jak to bylo?“

„Richard chtěl, abych ti zase dal první znamení. Odmítl jsem.“

„Chytrý upír,“ pochválila jsem ho.

Pokrčil rameny. „Vyjádřila ses naprosto jasně, *ma petite*. Nebudu se ti už vnucovat. V žádném smyslu.“

„Resuscitoval mě někdo?“

„Začala jsi dýchat sama od sebe,“ vysvětloval Richard. Stiskl mi ruku. „Nahnala jsi mi strach.“

Vytáhla jsem svou dlaň z jeho. „A tak jsi mu mě nabídl jako lidskou služebnici.“

„Myslel jsem, že jsme se dohodli, že budeme triáda síly. Možná že nechápu, co to znamená.“

Ráda bych se posadila, ale pořád jsem si nebyla jistá, jestli to dokážu, a tak jsem se spokojila s tím, že jsem se na něj zamračila. „Podělím se s vámi o svou moc, ale nedovolím Jean-Claudeovi, aby si mě označil. A jestli mě k tomu někdy zkusí přinutit, zabiju ho.“

Jean-Claude přikývl. „Pokusíš se o to, *ma petite.* Je to tanec, do kterého se nechci pouštět.“

„Já, než dneska odejdu za svou smečkou, mu dovolím, aby mě označil,“ oznámil mi Richard.

Zůstala jsem na něho zírat. „O čem to mluvíš?“

„Jean-Claude se mnou dneska jít nemůže. Není člen smečky. Když budeme spojeni, budu moci i přesto přivolat sílu.“

Snažila jsem se posadit, a kdyby mě Richard nezachytil, spadla bych z postele. Ležela jsem mu v náručí a zatínala mu prsty do předloktí. „Přece mu nechceš navěky sloužit, Richarde.“

„Propojení pána a zvířete není to samé jako mezi pánem a služebníkem, *ma petite.* Není zdaleka tak důvěrné.“

Přes Richardova široká ramena jsem na upíra neviděla. Pokusila jsem se zvednout a Richard mi pomohl. „Vysvětli mi to,“ požádala jsem.

„Skrze Richarda bych nemohl okusit jídlo, zatímco skrze tebe ano. Je to jenom vedlejší důsledek, ale popravdě řečeno mi zrovna tohle chybí. Měl jsem radost, když jsem zase okusil pevnou stravu.“

„A co ještě?“

„Richard je alfa vlkodlak. V určitých ohledech má stejnou moc jako já. Bude mít větší kontrolu nad tím, jestli můžu vstupovat do jeho snů a představ. Takříkajíc mě tam nemusí pustit.“

„To jsem já nemohla,“ ujišťovala jsem se.

Díval se na mě. „Už tenkrát, než ses seznámila se svými nekromantickými schopnostmi, bylo těžší ovládnout tebe než kohokoli jiného. Ale teď,“ pokrčil rameny, „teď už nevím, kdo by byl pánem, a kdo by sloužil.“

Vlastními silami jsem se posadila. Cítila jsem se o maličko líp. „Tak proto jsi mě neoznačil, když jsi k tomu měl příležitost a bylo by to na Richarda. Po tom, co jsem dneska dokázala, jsi měl strach, že já budu pán, a ty můj služebník. To byl ten důvod, že ano?“

Slabě se usmál. „Možná.“ Posadil se z druhé strany vedle Richarda. „Nepracoval jsem dvě stě let na tom, abych byl vládcem vlastního území a nakonec se vzdal svobody. Nechci ji dát nikomu, dokonce ani tobě ne, *ma petite.* Nebyla bys krutý pán, ale velice náročný.“

„Nejde ti jenom o vztah pána a služebníka. Vím to od Alexandra. Nedokázal mě ovládnout, ale já jeho také ne.“

„Pokusila ses o to?“ divil se Jean-Claude.

To mě zarazilo. Musela jsem se zamyslet. „Ne.“

„Prostě jsi ho zabila,“ prohlásil Jean-Claude.

Měl pravdu. „Vážně bych byla schopná přikazovat ti, co máš dělat?“

„Nikdy jsem neslyšel o upírovi, který by si za služebníka vybral tak mocného nekromanta, jako jsi ty.“

„A co Dominik a Sabin?“ namítla jsem.

„Dominik se ti nemůže rovnat, *ma petite*.“

„Kdybych souhlasila s první značkou, udělal bys to, nebo ne?“ chtěla jsem vědět.

Richard se pokusil mě k sobě přivinout, ale odtáhla jsem se. Musela jsem se opírat o obě ruce, ale seděla jsem vlastní silou.

Jean-Claude vzdychl a sklopil oči k podlaze. „Kdybychom byli skutečně spojeni, nikdo by nám nedokázal vzdorovat. Taková moc je ohromné pokušení.“ Pak prudce zvedl zrak a dovolil, abych mu viděla do očí. Ve tváři se mu střídaly různé pocity. Vzrušení, strach, chtíč a nakonec prostě omrzení. „Mohli bychom být spojeni navěky. Spojeni v trojstranném boji o moc. To není příjemná představa.“

„Jean-Claude mi tvrdil, že nebude mým pánem,“ řekl Richard. „Že budeme partneři.“

„A tys mu věřil?“ divila jsem se.

Richard přikývl a zatvářil se hrozně vážně.

Povzdychla jsem si. „Proboha, Richarde, já tě nemůžu nechat ani chviličku samotného.“

„To nebyla lež, *ma petite*.“

„No jasně.“

„Jestli je to lež,“ zlobil se Richard, „zabiju ho.“

Pohlédla jsem na něj. „To nemyslíš vážně.“

„Ale ano, myslím.“ V jeho hnědých očích se něco pohnulo. Něco primitivního, temného a nelidského.

„Jakmile se rozhodneš zabít jednoho, je lehčí zabít i další, že jo?“ poznamenala jsem.

Richard nehnul brvou a neuhnul ani pohledem. „Jo, to je, ale o to tu nejde. Já nebudu nikomu sloužit. Jean-Claudeovi ani tobě, Marcusovi ani Raině.“

„A je ti jasné, že jakmile se s ním spojíš, může jeho zranění ublížit i tobě? Že když ho zabiješ, můžeš zabít i sám sebe?“

„Radši budu mrtvý než v kleci.“

V jeho očích jsem viděla naprostou jistotu. Myslel to vážně. „Dneska v noci zabiješ Marcuse,“ prohlásila jsem.

Richard se ke mně obrátil a v jeho tváři se objevil výraz, který jsem tam nikdy neviděla. Zvláštní divokost mu naplnila oči a vyslala jeho vibrující energii do celé místnosti. „Jestli se nepokoří, zabiju ho.“

Teď poprvé jsem mu to věřila.

34

Ozvalo se zaklepání na dveře. Richard i Jean-Claude odpověděli současně. „Dále.“ „Ano.“ Podívali se na sebe a dveře se otevřely.

Dovnitř vešel Edward. Přejel nás jediným pohledem modrých očí. „Co se to s vámi stalo?“

„To je dlouhá historie,“ řekla jsem. „Pokud ses obával, že to byl ten vrah, tak nebyl.“

„Z toho jsem strach neměl. Vaši vlci teď hlídají moji posilu. Nedovolili mi ho přivést, dokud to někdo neodsouhlasí.“ Podíval se na Jean-Claudea i na Richarda. „Nebyli si tak docela jistí, kdo by mi měl dát svolení.“ Při těch slovech se ani neusmál, ale znala jsem ho dost dobře na to, abych si všimla jiskřičky pobavení v jeho očích.

„Tohle je můj dům,“ prohlásil Jean-Claude. „Potřebuješ mé svolení.“

Přesunula jsem se na kraj postele a zjistila, že se dokážu posadit. Tím pohybem jsem se dostala mezi oba muže. Richard se ke mně naklonil, aby mi pomohl, kdybych padala dopředu. Jean-Claude tam prostě seděl, vůbec se mě nedotkl ani to nenaznačil. V mnoha ohledech mi rozuměl líp než Richard, ale taky mě zná déle. Byl to trochu zvyk.

Jean-Claude vstal. „Přivedu sem tvého hosta.“

„Radši půjdu s tebou,“ nabízel se Edward. „Harley tě nezná, ale bude mu jasné, co jsi zač.“

„Co má tohle znamenat?“ zeptala jsem se.

„Kdyby k tobě přišel nějaký cizí upír a řekl ti, abys s ním šla, udělala bys to?“

Uvažovala jsem nad tím. „Nejspíš ne.“

Edward se usmál. „Ani Harley ne.“

Edward s Jean-Claudem odešli vyzvednout Edwardova kamaráda. Zatímco byli pryč, pokusila jsem se vstát, jen abych viděla, jestli to dokážu. Vždycky radši stojím na nohou, když se setkávám s cizími lidmi, a s najatými rváči zvlášť.

Richard mi chtěl pomoct, ale ucukla jsem. Musela jsem se chytit zdi, abych neupadla.

„Snažil jsem se ti pomoct,“ řekl.

„Nesnaž se tak moc.“

„Co to s tebou je?“

„Nesnáším, když jsem bezmocná, Richarde.“

„Nejsi superžena.“

Vztekle jsem na něho pohlédla. „Sakra, já jsem omdlela. Nikdy neomdlívám.“

„Neomdlela jsi,“ opravil mě. „Něco tě vyhnalo z Damiana. Když se to stalo, byl jsem s tebou pořád spojený, Anito. Cítil jsem, jak se mě to dotklo.“ Zavrtěl hlavou a založil ruce na prsou. „Neomdlela jsi.“

Opřela jsem se zády o stěnu. „A taky mě to vyděsilo.“

„Vážně?“ Postavil se proti mně. „Nevypadáš vyděšeně.“

„Ty ze spojení s Jean-Claudem nemáš strach?“

„Tobě to asi dělá větší starost než to, že mám dneska v noci poprvé zabít, že jo?“

„Jo.“

Než jsme mohli pokračovat v rozhovoru, otevřely se dveře. Taky dobře. Narazili jsme na další věc, ve které se neshodneme. Dovolit někomu, aby se napojil na moje myšlení a moji duši, mě děsí daleko víc než někoho zabít.

Muž, který vešel za Edwardem, nevypadal impozantně. Byl štíhlý a jenom o několik centimetrů vyšší než Edward. Měl kudrnaté, nahnědlé vlasy, které mu v kruhu uprostřed hlavy začínaly řídnout. Při chůzi se hrbil, ale nedokázala jsem odhadnout, jestli je to ze zvyku, nebo jestli má problémy s páteří. Měl hnědé tričko, černé manšestráky a kecky. Všechno vypadalo, jako by to měl z Armády spásy. Přes to měl záplatovanou leteckou bundu, která klidně mohla pocházet ještě z druhé světové. Pod bundou jsem zahlédla pistole.

Měl podpažní pouzdra s devítkou pod oběma pažemi. Už jsem taková dvojitá pouzdra viděla, ale neznala jsem nikoho, kdo by je skutečně používal. Myslela jsem si, že jsou jenom pro parádu. Jen hodně málo lidí je stejně dobrých s pravačkou i levačkou. Pod trikem měl popruhy. Netušila jsem k čemu, ale bylo mi jasné, že to je smrtící zbraň. V jedné ruce měl nacpaný pytel na výstroj dost velký, aby se v něm dala odnést mrtvola. Nesl ho bez viditelného úsilí. Byl silnější, než vypadal.

Nakonec jsem mu pohlédla do očí. Měl je světlounce šedozelené s ohnivě zrzavými řasami, přes které skoro nebyly vidět. Pohled v nich byl ten nejprázdnější, jaký jsem u nějakého člověka viděla. Bylo to, jako by se na mě díval, ale vůbec mě neviděl. Ale ne jako by byl slepý. Něco viděl, ale netušil co. Určitě ne mě. Ani ženu. Prostě něco jiného. Ten pohled mi stačil. Bylo mi jasné, že ten muž se pohybuje ve světě, který si sám vytvořil. Že vidí realitu, ze které by nás ostatní přemohl děs. Dokáže fungovat a neděsí ho to.

„Tohle je Harley,“ řekl Edward. Všechny nás představil, jako kdyby to bylo společenské setkání.

Hleděla jsem do Harleyho bledých očí a došlo mi, že mi nahání strach. Už dlouho se mi nestalo, že by mě nějaký člověk vyděsil tím, že vešel do místnosti.

Richard mu podal ruku, ale Harley se na ni jenom podíval. Ráda bych Richardovi vysvětlila, proč by to neměl dělat, ale nebyla jsem si jistá, jestli to dokážu.

Nikdo jiný už mu ruku nepodal.

„Zjistil jsem, jak se jmenuje člověk, co nabízí odměnu za tvůj život," prohlásil Edward bez jakéhokoli úvodu.

My tři jsme se na něho zadívali. Harley dál hleděl na mě. Znervózňovalo mě to. „Co jsi to říkal?" zeptala jsem se.

„Už vím, kdo tě chce nechat zabít."

„Kdo?" chtěla jsem vědět.

„Marcus Fletcher. Vůdce místní vlčí smečky." Usmál se pro sebe, spokojený účinkem, jaký to mělo na Richarda.

„Jsi si tím jistý?" ujišťoval se Richard. „Naprosto jistý?"

Edward přikývl a zkoumavě hleděl do Richardovy tváře. „On tě tak nenávidí, aby Anitu nechal zabít?"

„Myslel jsem, že ne." Richard se ke mně obrátil a ve tváři měl zaskočený a vyděšený výraz. „Panebože, nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že by udělal něco takového. Proč by to dělal?"

„Jak bys asi dneska v noci bojoval, kdyby *ma petite* byla mrtvá?" zeptal se ho Jean-Claude.

Richard na něho zíral evidentně natolik ohromený podlostí toho, co Marcus provedl, že bych ho nejradši pohladila po hlavě a říkala mu, že to je v pořádku. Málem mě dvakrát zabili, a já ho chtěla utěšovat. Láska je občas prostě pitomá.

„Dokonale se to hodí," prohlásil Edward spokojeně.

„Jak to myslíš?" zeptal se Richard.

„Chce tím říct, že ho máš dneska zabít, Richarde, abychom to nemuseli udělat my," vysvětlovala jsem.

„Já prostě nemůžu uvěřit, že by Marcus udělal něco tak…"

„Zlého," navrhla jsem.

Přikývl.

„Vypadá to spíš na Rainin nápad než Marcusův," poznamenal Jean-Claude.

„Je to dost zvrácené, aby to mohla být ona," souhlasila jsem.

„Marcus to mohl odmítnout," namítl Richard. Prohrábl si prsty vlasy a odhrnul si je z tváře. V krásném obličeji měl velice rozhodný výraz. „Tohle musí přestat. Udělá úplně všechno, co po něm chce. Naprosto všecko, a ona je šílená."

Letmo jsem pohlédla na Harleyho. Nemohla jsem si pomoct. Zachytil můj pohled a usmál se. Nevěděla jsem, na co přesně myslí, ale

nebylo to nic příjemného ani hezkého. Jestli mi Harley bude krýt záda, pak se musím zamyslet, jestli nejsem na nesprávné straně.

„Edwarde, můžu s tebou chvilku mluvit o samotě?“ nechtěla jsem, aby to bylo nápadné, ale z Harleyho jsem vážně měla obavy.

Poodešla jsem od ostatních a Edward mě následoval. Bylo mi příjemné přejít místnost, ztišit hlas a vědět, že ten, o němž mluvím, mě neslyší. Jean-Claude i Richard by mě slyšeli.

Edward se ke mně obrátil a bylo na něm znát takové pobavení, jako kdyby věděl, o čem chci mluvit, a připadalo mu to legrační.

„Proč se na mě pořád kouká?“

„Myslíš Harleyho?“

„Ty zatraceně dobře víš, o kom mluvím,“ zlobila jsem se.

„Jenom se dívá, Anito. Nic ti neudělá.“

„Ale proč na mě?“

„Třeba že jsi holka?“

„Nech toho, Edwarde. Ať už myslí na cokoli, sex to není. A pokud je, nechtěla bych znát podrobnosti.“

Edward se na mě zahleděl. „Zeptej se ho.“

„Cože?“

„Zeptej se ho, proč tak čumí.“

„Jenom tak?“

Přikývl. „Harleyho to nejspíš potěší.“

„Proč se tě vůbec ptám?“ zakroutila jsem hlavou.

„To nevím. Proč?“

Zhluboka jsem se nadechla a zase vydechla. „Jenom mě napínáš, Edwarde. O co tu jde?“

„Jestli se mi během boje něco stane, Harley potřebuje aspoň jednoho člověka, na kterém by mu záleželo.“

„Záleželo?“

„Je naprosto spolehlivý, Anito. Bude mi krýt záda, necouvne ani o píď a zabije každého, na koho ukážu. Když ale nemá konkrétní rozkazy, není moc dobrý. A příkazy rozhodně nepřijímá od každého.“

„A tak jsi pověřil mě?“

Edward zavrtěl hlavou. „Řekl jsem, že si má v místnosti někoho vybrat.“

„Ale proč já?“

„Zeptej se jeho.“

„Fajn.“ Vrátila jsem se k ostatním a Edward šel za mnou. Harley nás pozoroval, jako by viděl něco docela jiného. Strašně mě to znervózňovalo.

„Proč na mě tak zíráš?“ zeptala jsem se.

Hlas měl tichý, jako by nikdy nekřičel. „Jsi nejděsivější netvor v téhle místnosti.“

„Teď je mi jasné, že vůbec nevidíš.“

„Vidím jenom to, co mám před sebou,“ prohlásil.

„Co to sakra s tebou je?“

„Nic.“

Pokoušela jsem se vymyslet lepší otázku a nakonec jsem se zeptala: „Co vidíš, když se podíváš na někoho tady v místnosti?“

„To samé co ty: příšery.“

„A proč mám pocit, že příšery, které tu vidím, nejsou stejné, jaké vidíš ty?“

Usmál se a vycenil zuby. „Možná vypadají jinak, ale pořád jsou to stvůry.“

Typický psychotik, co patří na izolaci. Když se někdo dostane tak daleko, že už nevidí realitu, bývá většinou v místě, odkud není cesty zpět. Někdy pomohou léky, ale bez nich je svět skličující a děsivé místo. Harley nevypadal sklíčeně ani vyděšeně. Tvářil se klidně.

„Když se podíváš na Edwarda, připadá ti pokaždé stejný. Znamená to, že ho poznáváš?“

Harley přikývl.

„Ale mě nepoznáváš,“ ujistila jsem se.

„Když se budu snažit zapamatovat si tě, tak jo.“

„Tak proto jsi na mě hleděl.“

„Ano,“ přisvědčil.

„Co se stane, když dostanou Edwarda i mě?“

Harley se usmál, ale jeho oči sklouzly stranou, jako by místností proběhlo něco přikrčeného, nízko při zemi. Ten pohyb byl tak přirozený, že jsem se taky podívala. Nic.

„Harleyi,“ oslovila jsem ho.

Znovu se na mě podíval, ale jeho oči mířily trochu výš, než jsem měla tvář. „Ano,“ odpověděl tichoučkým hlasem.

„Co se stane, jestli zabijou Edwarda i mě?“

Harley si mě upřeně prohlížel. Na okamžik přejel očima po mé tváři, jako kdyby se mlha rozptýlila. „To by bylo zlé.“

35

Dneska v noci už Marcusovi nedáme možnost vzdát se. Tak nebo tak musí zemřít. Ani Richard proti tomu nic nenamítal. Je tu však možnost, že by Raina vedla vzpouru ostatních lukoi. I když bude Marcus mrtvý, bude jejich loajalita rozdělena natolik, že by to znamenalo válku. Jean-Claude přišel s řešením. Připravíme si pro ně lepší show. Lepší show než Raina s Marcusem? To nemůže myslet vážně. Richard souhlasil s tím, že mu na dnešek Jean-Claude vybere kostým. A protože jsem jeho lupa, znamená to, že oblékne i mě.

Jean-Claude si Richarda odvedl, aby ho oblékl. Za mnou poslal Cassandru s bílou lepenkovou krabicí na šaty. Říkala, že mi má pomoct s oblékáním.

Otevřela jsem krabici, ale uvnitř byla jenom změť černých kožených řemínků. Nedělám si srandu. Vytáhla jsem to z krabice, ale nebylo to o nic lepší. „I kdybych si to byla ochotná obléct, nemám ani páru, jak se do toho dostat."

„Dojdu pro Stephena," navrhla Cassandra.

„Nebudu se svlékat před Stephenem."

„Je to striptér," upozornila mě. „Nezapomeň, že včera večer v Danse Macabre oblékal i mě." Poplácala mě po ruce. „Bude se chovat jako dokonalý gentleman."

Seděla jsem na posteli a škaredila se na dveře. Tuhle pitomost si na sebe nevezmu.

Asi o hodinu později mnou Stephen s Cassandrou otáčeli před zrcadlem v koupelně, abych na sebe viděla. Nejdřív mi bylo trapné, aby mi někdo pomáhal napasovat se do té věci, ale Cassandra měla pravdu. Stephen byl nejen perfektní gentleman, ale měla jsem dojem, že je mu docela fuk, že jsem skoro nahá. Bylo to, jako kdyby mi pomáhaly dvě kámošky. Jenom jedna shodou okolností nebyla holka.

Top byl v podstatě kožená podprsenka s podšívkou, aby byla pohodlnější. Byla to jedna z těch, které dokonale zvedají a zdokonalují vaše prsa. Byl přiléhavý a pevně držel na místě. Nic se neotevíralo. Ale můj křížek byl vidět. Přelepila jsem si ho leukoplastí. Strhnu pásku, až z Cirkusu odejdu. Dneska jsou na mém menu vlkodlaci, ne upíři.

Spodní část byla trochu jako kožené šortky, až na to, že tam, kde končily šortky, začínaly kožené řemínky. Za živého boha by mě nikdo do něčeho takového nedostal, ani abych se předváděla před Richardem, ale bylo tu ještě něco navíc.

Má nadloktí zakrývala kožená pouzdra s noži uvnitř. Nože byly prvotřídní, s vysokým procentem stříbra. I když měly na můj vkus příliš ozdobné rukojeti, byly dobře vyvážené, a to je hlavní. Další dvě pouzdra mi držela na předloktích další dva nože. Byly menší a vyvážené spíš na házení, i když měly držadla a nebyly to skutečné vrhací nože. Boule pod Harleyho trikem byly vrhací nože, pravé McCoye. Ty jsou štíhlé a vypadají nevinně, dokud je někoho nevidíte použít.

Šortky měly kožený pásek, za který dobře pasovalo moje pouzdro s browningem. Edward mi koupil nový. Nebyla to sice moje vlastní pistole, ale přesto bylo moc hezké ho mít. Harley ze svého vojenského pytle vyhrabal připínací pouzdro na firestar. Ten přišel na bok, kdybych zbraň potřebovala vytáhnout druhou rukou.

Pásky na nohou měly stříbrná očka a pochvy s dalšími noži na stehnech. Pod koleny už žádné nože nebyly, protože k tomuhle oblečení patřily i vysoké boty. Jean-Claude mě konečně dostal z niků. Boty od něho byly z měkkého černého semiše a jenom o maličko vyšší, než mi bylo milé. Pod horním okrajem každé z holínek byla v poutku malá fióla uzavřená zátkou. Podržela jsem jednu proti světlu a bylo mi jasné, co to je. Svěcená voda. Pěkný dárek od mého upířího kluka.

Prohlížela jsem se v zrcadle. „Jak dlouho Jean-Claude tenhle kostým plánoval?“

„Nějakou dobu už jo,“ prozradil Stephen. Klečel vedle mě a utahoval kožené pásky, aby seděly, jak mají. „Sázeli jsme se, že tě nikdy nepřiměje to obléknout.“

„Kdo my?“

„Jeho lokajové.“ Stephen vstal, ustoupil dozadu a přikývl. „Vypadáš báječně.“

„Vypadám jako něco mezi motorkářskou kurvou a modelkou, která chce vypadat jako žoldák.“

„To taky,“ připustil Stephen.

Obrátila jsem se ke Cassandře. „Buď upřímná.“

„Vypadáš nebezpečně, Anito. Jako něčí zbraň.“

Koukala jsem do zrcadla a vrtěla hlavou. „Chceš říct jako něčí sexuální hračka.“

„Možná jako domina, ale hračka rozhodně ne,“ ujistila mě Cassandra.

Proč jsem se necítila o nic líp?

Cassandra trvala na tom, že mi pomůže s líčením. Šlo jí to daleko líp než mně. Říkala, že jsou to léta praxe. Vlasy jsem měla husté a kudrnaté a sahaly mi těsně pod ramena. Potřebovala jsem ostříhat. Ale pro dnešní noc byly dokonalé. A tvář mám pořád ještě krásnou. Make-up je úžasná věc. Ale oblečení znemožnilo jakékoli předstírání.

Vypadala jsem jako to, co jsem: jako někdo, kdo vás spíš zabije, než políbí.

Vyšli jsme z koupelny a našli tam čekajícího Edwarda s Harleym. Přinesli si dvě židle a postavili je na bílý koberec čelem ke dveřím do koupelny. Když se na mě Edward podíval, ztuhla jsem. Nic neříkal, jenom tam seděl a napůl se usmíval.

„No tak už něco sakra řekni."

„Řekl bych, že to nejsi ty, ale v jistém smyslu jsi."

Zhluboka jsem se nadechla. „No jo."

Harley na mě hleděl prázdnýma očima. Usmíval se, ale ne mému oblečení. Usmíval se nějaké hudbě nebo obrazu, které viděl jen on.

Na posteli ležel dlouhý kožený kabát. „Nechal ho tady nějaký upír," vysvětloval Edward. „Že si prý budeš chtít přes to něco vzít. Aspoň do slavnostního odhalení."

„Tebe to baví, že jo?"

„Cítil bych se líp, kdybych ti mohl hlídat záda."

„Budeš to přece dělat ostřelovačskou puškou z nejbližšího vršku."

„Noční vidění a dalekohled jsou fajn, ale na takovou vzdálenost je nemůžu zabít všechny."

„Nedokázal bys je všechny zabít, ani kdybys byl přímo tam," upozornila jsem ho.

„To ne, ale měl bych lepší pocit."

„Bojíš se o mě?"

Pokrčil rameny. „Jsem tvůj tělesný strážce. Jestli tě zabijí, když jsi pod mojí ochranou, ostatní bodyguardi si ze mě budou dělat legraci."

Chvilku trvalo, než mi došlo, že to byl vtip. Harley se na něho zadíval skoro překvapeně. Myslím, že ani jeden z nás od Edwarda moc vtipů neslyšel.

Vykročila jsem k Edwardovi. Kůže slabě vrzala. Zastavila jsem se před ním s nohama trochu rozkročenýma a hleděla na něj.

Maličko vytřeštil oči. „Ano."

„Nedokážu si představit, že by si z tebe někdo dělal legraci, Edwarde."

Přejel prsty po jednom z kožených řemínků. „Kdybych chodil takhle oblečený, tak by mohli."

Musela jsem se usmát. „Kdybys byl dneska s námi při zúčtování, asi bys takhle oblečený být musel."

Obrátil ke mně světle modré oči. „Už jsem na sobě měl horší věci, Anito. Když je potřeba, jsem skvělý herec." Z jeho obličeje se vytratil humor a zůstalo tam jenom cosi děsivého a rozhodného. Edward je pořád schopný věcí, které bych já neudělala, pořád se drží méně pravidel než já, ale v určitém smyslu je to můj zrcadlový obraz. Varování, čím se můžu stát, nebo možná krátká ukázka.

Richard by řekl, že je to varování. Já se ještě nerozhodla.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Aniž by čekal na vyzvání, vešel dovnitř Richard. Mračil se, ale jeho nabručený výraz zmizel, jakmile se na mě pořádně podíval. Oči se mu rozšířily. „Přišel jsem si stěžovat na to, co mám na sobě.“ Pak zavrtěl hlavou. „Kdybych to udělal, asi bys mě rovnou zastřelila.“ Na tváři se mu objevil úsměv.

„To není k smíchu,“ varovala jsem ho.

Jeho úsměv se ještě rozšířil. Hlas mu zněl trochu přiškrceně, ale podařilo se mu ze sebe vypravit: „Nádhera. Vypadáš úžasně.“

Existují jenom dvě věci, které můžete dělat, když jste oblečení jako z *Barbie baví bondáž.* Můžete se stydět, nebo vystupovat agresivně. Hádejte, co jsem si vybrala já.

Vykročila jsem k němu a při chůzi se trochu víc houpala v bocích. V holínkách to bylo tak nějak snazší, dodalo to tomu správný švih. Snažila jsem se vyjádřit pohledem všechno, co mé oblečení slibovalo: sex, násilí a vášeň.

Richardovi se z tváře vytratil smích a nahradil ho chtíč a váhání, jako by si nebyl docela jistý, jestli to můžeme dělat na veřejnosti.

Na sobě měl černé kožené kalhoty s měkkými semišovými holínkami skoro stejnými jako moje. Vlasy měl stažené dozadu a sepnuté černou gumičkou. Jeho hedvábná košile byla zářivě modrá, někde mezi tyrkysovou a pruskou modří. Na jeho opálené pleti se úžasně vyjímala.

Zastavila jsem se před ním a rozkročila se. Upřeně jsem na něho hleděla a vůbec si nepřipouštěla myšlenku, že by to byla legrace. Dotkla jsem se prstem jeho rtů, přejížděla jím po jeho tváři a krku. Polaskala jsem výstupek klíční kosti a jela po nahé kůži, dokud nezmizela mezi knoflíky košile.

Došla jsem k posteli a zvedla kožený kabát. Přehodila jsem si ho přes rameno, takže za mnou plandal jako bezvládné tělo, ale z mého oblečení toho moc neschovával. Otevřela jsem dveře a na okamžik se v nich zastavila. „Půjdeš?“ zeptala jsem se. Vyšla jsem ven, aniž bych čekala na odpověď. Výraz na jeho tváři mi stačil. Vypadal, jako kdyby dostal kladivem mezi oči.

Super. Teď to oblečení ještě musím vyzkoušet na Jean-Claudea a můžeme jít.

36

V květnovém lese bylo teplo a skoro tma. Stáli jsme s Richardem před stodolou, kde Raina natáčí pornofilmy. Místo setkání smečky je mezi stromy kolem farmy. Bylo tady tolik aut, že byla zaparkovaná na každém kousku nezalesněné země, a některá z nich se dotýkala stromů.

Někde nad námi musel být úplněk, ale mraky byly tak husté a tma absolutní, že jsem si připadala jako v jeskyni. Až na to, že tahle jeskyně se pohybovala. Mezi hustými, nocí zčernalými listy foukal slabý větřík. Bylo to, jako kdyby ohromná ruka projížděla konečky prstů mezi stromy, ohýbala je a šustila listím. Noc tím dostávala rytmus, ze kterého mi tuhla ramena. Bylo to, jako kdyby ožila samotná noc. Ještě nikdy jsem nic podobného nezažila.

Richard měl teplou a maličko vlhkou dlaň. Ztlumil svou vibrující energii natolik, že nebylo nepříjemné se ho držet. Vážila jsem si jeho úsilí. Když přistoupil ještě blíž, jeho kožený kabát zavrzal. Měl ho zapnutý před prsa, takže mu zakrýval jenom jedno rameno. Plášť v kombinaci se zářivě modrou halenou způsoboval, že jeho oděv vypadal starobyle.

Richard si mě přitáhl za ruku, přivinul k sobě a vzal mě do náručí, takže jsem se otřela o jeho kožený kabát. Mraky se roztrhly a nás najednou zaplavila intenzivní stříbrná záře. Richard se zahleděl vzhůru. Měla jsem dojem, že naslouchá něčemu, co jsem já slyšet nemohla. Jeho dlaně se sevřely kolem mých a skoro bolestivě je stiskly. Podíval se na mě, jako by si zrovna vzpomněl, že tam jsem.

Usmál se. „Cítíš to?“

„Co?“

„Tuhle noc?“

Skoro jsem odpověděla, že ne, ale pak jsem se zarazila. Rozhlédla jsem se po lese, který jako by někam uháněl, a vnímala jeho pohyb. „Les mi dneska v noci připadá jakoby živější.“

Jeho úsměv se rozšířil, blýskl zuby a skoro vyštěkl. „Ano.“

Chtěla jsem se odtáhnout, ale jeho ruce se kolem mě sevřely. „To děláš ty,“ napadlo mě. Srdce mi najednou bušilo až v krku. Čekala jsem, že se dneska budu bát různých věcí, ale ne, že to bude Richard.

„Máme spolu sdílet energii, Anito. A to taky dělám. Ale musí to být moje moc. Smečku bych zombiemi neohromil.“

Polkla jsem přes tepající srdce a přinutila se zůstat klidně stát. Donutila jsem se opětovat stisk jeho rukou. Ani jsem nemusela

přemýšlet, co to znamená. Tohle nebudu řídit já. Ne moje síla, ale jeho. Já budu palivo pro jeho žár, a ne naopak.

„To je to Jean-Claudeovo znamení," řekla jsem. „To za to může."

„Doufali jsme, že to takhle bude fungovat," prohlásil Richard.

A mně došlo, že tím *my* teď nemyslí sebe a mě. „Jak to funguje?"

„Takhle." Chvějivá energie se mu rozlila po kůži jako žhnoucí záplava. Jeho dlaněmi se mi hrnula do rukou. Valila se mi tělem jako vlna a na každém místě, kam dosáhla, se mi ježily chlupy a naskakovala mi husí kůže.

„Jsi v pohodě?"

„Jasně." Ale můj hlas se změnil v pouhé hlesnutí.

Vzal mě za slovo. Nějaká hráz povolila a Richardova energie do mě narazila jako pěst. Vzpomínám si, že jsem padala, na dotek Richardových rukou kolem pasu, jak mě zachytil, a pak jsem najednou byla někde jinde. Byla jsem všude. Byla jsem nahoře mezi stromy a dívala se očima, které by se chtěly obrátit a podívat se na mě, ale já tam nebyla. Bylo to jako vítr, který se ve mně otevírá, když vejdu na hřbitov, až na to, že tahle síla ze mě neproudila ven. Já jsem *byla* ta síla. Letmo jsem pohlédla do desítek očí a dotýkala se nějakých těl. Některá měla chlupy a jiná pořád ještě kůži. Pospíchala jsem dál a dál, až jsem narazila na Rainu. Byla jsem si jistá, že to je ona. Její energie vyšlehla jako štít a odhodila mě od ní, ale ještě předtím jsem cítila její strach.

Richard mě volal zpátky, ovšem volání znamená použití hlasu. Vklouzla jsem zpátky do svého těla jako záplava kroutící se zlatavé energie. Před očima jsem měla nějaké barvy, i když jsem vlastně nic neviděla. Otevřela jsem oči, i když jsem si nebyla stoprocentně jistá, že jsem je měla zavřené. Zlatavá energie byla pořád tady, svíjela se uvnitř a hladila mě po kůži. Chytila jsem se Richarda kolem krku a cítila, jak mi energie uvnitř něj odpovídá.

Nemusela jsem se ho ptát, co jsem právě zažila. Bylo mi to jasné. Tohle znamená být alfa. Aspoň pro někoho tak mocného jako Richard. Může svou podstatu vyslat ven a dotýkat se smečky. Takhle před dvěma dny zabránil vlkodlakovi, aby se proměnil. Díky tomu může dát svou krev. Marcus to nedokáže, ale Raina ano.

Z Jean-Claudeovy energie ani z té své jsem nikdy neměla tak intenzivní pocit života. Bylo to jako čerpat energii ze stromů a z větru. Jako být zapojená do obrovské baterie, v níž jako by bylo dost magie, aby to mohlo pokračovat donekonečna. Nikdy jsem nic podobného nezažila.

„Dokážeš běžet?" zeptal se Richard.

Ta otázka znamenala víc než slova a já to věděla. „No jo."

Šťastně se usmál. Vzal mě za ruku a vedl nás mezi stromy. I kdyby byl Richard člověk, nestačila bych mu, kdyby utíkal jako o život. Ale dneska v noci ani moc neběžel, spíš lesem plynul. Jako by měl sonar, který mu říká, kde jsou všechny větve, kořeny stromů nebo padlé kmeny. Jako by se stromy před ním rozestupovaly jako voda, nebo ho možná prostupovaly jako něco, co nedokážu popsat. Táhl mě s sebou. Ne jenom za ruku, ale celou svou energií. Bylo to, jako kdyby do mě vstoupil a pevně nás spojil dohromady. Mohlo to být dotěrné a děsivé, ale nebylo.

Vyšli jsme na velikou mýtinu a Richardova síla ji zaplnila. Proudila mezi vlkodlaky, jako když plameny přeskakují z jedné uschlé větve na druhou. Naplnila je a přiměla je otočit se k němu. Jenom na Marcuse, Rainu, Jamila, Sebastiana a Cassandru to nepůsobilo. Jenom ti ho silou vůle dokázali nepustit dovnitř. Všechny ostatní přitáhl před sebe a mně bylo jasné, že část, která mu to umožňuje, jsem já. V té vířící síle skoro skryté Richardovou oslnivou září byl Jean-Claude vzdálený jako sen nebo skoro zapomenutá noční můra.

Vnímala jsem každičký pohyb. Bylo to, jako kdyby byl svět najednou průzračný, skoro jako v adrenalinovém opojení nebo v šoku, kdy vám všechno připadá hladce a přesně ohraničené a strašlivě jasné. Bylo to, jako kdybych byla ponořena do reality, jako kdyby všechno ostatní už mělo navěky zůstat snem. Bylo to skoro až bolestivé.

Marcus seděl na trůnu vyřezaném z kamene tak dávno, že jeho hrany ohladilo počasí, dlaně a těla. Pochopila jsem, že tohle místo je shromaždištěm lukoi už nesmírně dlouho.

Měl na sobě hnědý smoking se saténovými manžetami. Košili měl z nějaké zlaté látky. Ne ze zlatého lamé, ale doopravdy ze zlaté látky, jako kdyby někdo roztavil šperky a vytepal mu z nich košili. Na kraji kamenného trůnu seděla schoulená Raina. Dlouhé kaštanové vlasy měla upravené do důmyslného víru kudrn sepnutého na temeni, aby jí lemoval obličej. Čelo jí protínal zlatý řetěz s diamantem velkým jako můj palec. Další diamanty na jejím krku se třpytily jako oheň. Byla naprosto nahá, až na třpyt zlatého povlaku po celém těle. Na prsou ho měla tak silný, že vypadala jako z kovu. Na pravém kotníku měla diamantový nákotníček. Kolem boků tři zlaté řetězy a víc nic.

A já si stěžovala na své oblečení.

„Vítejte, Richarde a Anito," zahlaholil Marcus. „Vítám vás do naší šťastné rodinky." Hlas měl jasný a silný. Nesl v sobě náznak moci, ale to zdaleka nestačilo. Nikdy to nebude stačit. I kdyby byl Richard v džínách a tričku, stejně by je přemohl. Krále nedělají jenom šaty.

„Marcusi a Raino." Richard pomalu pustil mou ruku, a i když se ode mě vzdálil, spojení trvalo dál. Připomnělo mi to, jak jsem se spojila s Richardovou a Jean-Claudeovou aurou, ale bylo to silnější.

Popošel několik kroků ode mě a zastavil se kousek přede mnou. Cítila jsem ho jako *něco* velikého a mihotavého. Jeho energie byla úžasná. Nejvíc se tomu podobalo, když jsem pocítila moc Daoine Sidhe, elfky z nejvznešenějšího rodu.

„Ty jsi ale zlobivý," kárala ho Raina. „Udělal jsi z ní jednu z nás."

„Ne," oponoval Richard, „je tím, čím byla vždycky: sama sebou."

„Tak jak to, že můžeš užívat její moc? Jak to, že ona může uplatnit tvou?" Raina se zvedla z trůnu a přecházela před ním jako zvíře v kleci.

„Jak jsi to udělal, Richarde?" vyptával se Marcus.

„Je to moje žena."

„Prověř to, Raino," poručil Marcus.

Raina se velice nepříjemně usmála a vykračovala si přes volný prostor. Kolébala se v bocích a proměnila chůzi ve velice svůdný tanec. Dneska v noci cítím její moc. Její sexualita se vznášela ve vzduchu jako napětí před bouří, ježily se z ní chlupy a vysychalo v ústech. Cítila jsem, že ji sledují všichni muži, dokonce i Richard. Nevadilo mi to. Zatraceně, i já sama jsem se dívala. Její čirá, nepokrytá smyslnost byla úžasná. Bylo to, jako by moc pro Rainu byla jako sex. A to doslova.

Svlékla jsem si dlouhý černý plášť a nechala ho padnout na zem. Všechna lidská ústa zalapala po dechu. Přejela jsem si dlaněmi po nahém pasu a pokračovala dolů po kůží zakrytých stehnech. Rozesmála jsem se. Byl to hlasitý, veselý výbuch. Tohle je Raina. Použila jsem její energii, tančila jsem na hraně její síly.

Kradla jsem se k ní. Na nic jsem nečekala a setkala jsem se s ní uprostřed kruhu. Kroužily jsme kolem sebe a já jí v jejím tanci stačila. Nasávala jsem její auru sexuality a násilí, jako kdybych natáhla ruku a kradla kousíčky jejího já. Strachy vytřeštila oči a začala rychleji oddechovat.

Věděla, jak se má bránit proti jinému vlkodlakovi, ale moje síla pro ni byla tak odlišná, že nevěděla, co se mnou má dělat. Ještě nikdy jsem nic podobného nedělala, a vlastně jsem přesně nechápala, co dělám, až se nakonec Raina stáhla. Neutekla zpátky k Marcusovi, ale její charisma bylo pryč. Couvala s ocasem staženým mezi nohama a já v hlavě cítila její chuť, jako kdybych jí olízla kůži.

Obrátila jsem se k Richardovi a kráčela k němu ve vysokých holínkách. Cítila jsem, jak mě všichni muži pozorují. Věděla jsem to. Zavinula jsem se do toho vědomí a vyslala je celé k Richardovi. Stál jako přimražený a temné oči měl plné sexu, energie a ještě něčeho jiného. A já poprvé pochopila, co je to jiné. Slyšela jsem hudbu a cítila ji tančit uvnitř svého těla.

Popadla jsem ho za kožený kabát a přitáhla ho k sobě. Políbila jsem ho a byl v tom takový žár, jako by se nedotkla jenom naše těla. Prudce jsem ho pustila a oči jsem nezvedla nahoru k jeho tváři, ale daleko níž. Aniž bych se ho dotkla, věděla jsem, že je tvrdý a v pohotovosti. Stále jsem cítila smečku. V povzdálí, ale na dosah. O stehno se mi otřela Jasonova veliká vlčí hlava. Zaťala jsem prsty do husté kožešiny a bylo mi jasné, že kdybych se s Richardem milovala, smečka by o tom věděla. Dneska v noci by si to užívali s námi. To by nebyl jenom sex. Byla by to magie. A mně to nepřipadalo nijak trapné, primitivní ani nesprávné.

„Tohle jim nesmíš dovolit," prohlásila Raina.

Marcus se postavil na nohy. Vypadal vyčerpaně. „Ne, ale mám dojem, že to nedokážu." Podíval se na nahou, nádhernou a ustrašenou Rainu. „Ale krev, která bude dneska prolita, přece nebude tvoje, miláčku." Ironie v jeho hlase byla tak hmatatelná, že by se dala krájet, a já si poprvé uvědomila, že Marcus ví, co je Raina zač, a třeba to věděl vždycky.

Raina před ním padla na kolena a sevřela mu dlaněmi nohy. Třela se mu tváří o stehno a jednou rukou ho hladila nebezpečně blízko slabin. I v tuhle chvíli dělala to, co zná ze všeho nejlíp. Sex a bolest.

Jemně ji pohladil po vlasech. Díval se, jak před ním klečí, a když jsem spatřila nepokrytou něžnost v jeho tváři, nejradši bych se dívala jinam. Jeho pohled byl hrozně intimní, mnohem intimnější než sex, a daleko intenzivnější. Ten blázen ji miluje.

Kdyby nezaplatil za moje zabití, bylo by mi ho líto.

Marcus od Rainy odstoupil. Vydal se přes mýtinu. Jeho síla se otevřela jako dveře a jako elektrizující voda se rozlila k vlkům i ke mně. Povolil si kravatu a rozepnul prvních pár knoflíčků u košile. „Už žádné okolky, Richarde. Dáme se do toho."

„Vím, že ses pokoušel nechat Anitu zabít," řekl Richard.

Marcus se zarazil uprostřed pohybu. Jeho malé silné prsty znejistěly. V jeho obličeji se objevilo překvapení a pak se změnilo v úsměv. „Dnes v noci jsi mě už dvakrát zaskočil, Richarde. Uvidíme, jestli to dokážeš i potřetí."

„Dneska tě zabiju, Marcusi. A ty to dobře víš."

Marcus odhodil sako. „Můžeš to zkusit."

Richard přikývl. „Měl jsem v úmyslu dát ti ještě možnost a nechat tě prostě odejít."

„Pokusil jsem se zabít tvou partnerku. Teď už mě nemůžeš nechat naživu." Rozepnul si manžety u košile.

„Ne, to nemůžu." Richard rozepnul poutko u kabátu a nechal ho spadnout na zem. Jediným rychlým pohybem si vytáhl košili z kalhot a přetáhl si ji přes hlavu. Měsíční světlo vrhalo stín na svaly na jeho

pažích a hrudníku. A já najednou nechtěla, aby to udělal. Můžu Marcuse zastřelit a bude po všem. Richard mi to nikdy neodpustí, ale bude naživu. Oni se nechtějí zabít pomocí své moci. Použijí k tomu drápy a zuby. Ani veškerá Richardova vibrující svěží energie nezabrání Marcusovi v tom, aby mu prokousl hrdlo.

37

Richard se ke mně otočil. Na sobě měl jenom kožené kalhoty a vysoké boty. Marcus ho prosil, aby se nesvlékali, a říkal něco o tom, že nemá zneuctít starého muže. Blbost. Ve vzduchu bylo něco, co se mi nelíbilo, jako by Marcus věděl, co se chystá, a připravil se na to.

„Jako uznaný ulfrik má Marcus právo vybrat si, jak budeme bojovat," vysvětloval Richard.

„A co si vybral?"

Richard mi přejel rukou před obličejem. „Dotkni se mě."

Na takovou maličkost to znělo strašně vážně. Jemně jsem se dotkla hřbetu jeho ruky.

„Chyť mě za ruku, Anito."

Sevřela jsem prsty okolo jeho dlaně. Než jsem se mu stačila podívat do tváře nebo se na něco zeptat, ucítila jsem to. Rukou mu vzlínala energie jako olej knotem lampy. Kůže pod mými prsty se pohybovala. Cítila jsem, jak se mu prodlužují kosti. Vnímala jsem, jak se jeho tělo poddává, jako kdyby se rozplynuly hranice, které ho drží ve vězení z kůže, masa a kostí. Měla jsem málem pocit, že se rozletí všude kolem, jako jsem to předtím udělala já, ale to, co se dralo ven, nebyla jeho podstata. Bylo to jeho tělo.

Natáhl ke mně druhou ruku a já ho za ni vzala. Propletla jsem svoje prsty s jeho a cítila na vlastní kůži, jak se jeho kosti prodlužují, a sledovala, jak mu rostou drápy. Jeho tělo změklo jako hrnčířská hlína. Jako vzdálený výkřik jsem si uvědomovala, že bych měla být vyděšená nebo by se mi měl zvedat žaludek. Z jeho měnících se rukou proudila do mých energie. Přeskakovala mezi námi jako mrazivý plamen.

Přestal, když měl místo rukou lidské paráty s tak ohromnými drápy, že by mě mohl rozsápat na kusy. Energie se nezastavila naráz; nebylo to, jako když otočíte vypínačem. Bylo to, jako když otočíte kohoutkem a zpomalíte proud na čůrek, potom jen občas kapku a pak nic.

Klečela jsem na kolenou, ale nepamatovala si, jak jsem se tam dostala. Richard klečel naproti mně s rukama pořád propletenýma s mýma. Promluvit jsem dokázala až na třetí pokus. „Jak to, že to můžeš takhle zastavit?"

Opatrně vytáhl čerstvě vytvořené paráty z mých dlaní. Když mi konečky drápů přejely po kůži, zachvěla jsem se.

„Ovečku od vlků odlišuje to, že dokáže ovládat svou proměnu," prohlásil.

Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že řekl vtip. Naklonil se ke mně a zašeptal: „Jestli v boji nad sebou ztratím kontrolu, nebo budu prohrávat, proměním se docela. Chtěl bych, aby ses mě dotkla, až tě zavolám."

„Proč?"

Jeho dech mě pálil na tváři. Objal mě a držel mě v náručí. Jeho pazoury se dotýkaly kožených řemínků mého oblečení. „Chtěl bych, abys cítila příval energie. Přál bych si, abys věděla, jaké to mezi námi může být." Přivinul mě k sobě. „Kdybych prohrával, můžeš použít mou moc a odvést odtud mé vlky. Ostatní zabijí všechny, o kterých si budou myslet, že nejsou dost oddaní."

Odstrčila jsem ho natolik, abych mu viděla do tváře. „Jak to s tou silou dokážu?"

„Budeš sama vědět jak." Nesmírně něžně mě políbil na čelo. „Zachraň je, Anito. Slib mi to."

„Slibuji."

Vstal, a zatímco se zvedal, mé ruce klouzaly po jeho těle. Vzala jsem ho za ruku. Prsty jsem přejela po dlouhém a zahnutém drápu. Byl přesně tak tvrdý, jak vypadal. Viděla jsem, jak se jeho tělo proměňuje, ale přesto mi pohled na Richardovu krásnou tvář, na ty monstrózní ruce, nebyl příjemný. Ale nepustila jsem ho. Nechtěla jsem ho nechat odejít.

„Pozor na drápy, Anito. Už nejsem v lidské podobě."

Chtěl tím říct, že kdyby mě škrábl, můžou mi narůst chlupy, ale nemusejí. Těžko říct. Ale stačilo to, abych ho nechala. Bez ohledu na to, jak skvěle se s Richardem cítím, jsem nebyla připravená se svého lidství docela vzdát.

Richard se na mě díval a v jeho očích byl celý nový svět nevyslovených a neznámých věcí. Otevřela jsem pusu a pak ji zase zavřela. „Máš stejnou kontrolu nad všemi částmi těla?"

Usmál se. „Ano."

Byla jsem tak vyděšená, že jsem nedokázala mluvit. Udělala jsem poslední vtip. Teď už zbývá jedině pravda. Opřela jsem se mu o nohy a vstala jsem. Dala jsem mu pusu na hřbet ruky. Kůži měl pořád stejně měkkou a pořád voněla a chutnala jako Richard. Jen z kostí jsem měla pocit, že je to někdo jiný.

„Nenech se zabít."

Usmál se. V jeho očích byl bezedný smutek. I kdyby boj vyhrál, zaplatí za to ohromnou cenu. Bude se považovat za vraha. A nezáleží na tom, že byl v právu. Vznešené morální zásady jsou super, ale mohou vás připravit o život.

Raina na rozloučenou Marcuse políbila a přitiskla se k němu tělem tak těsně, jako by se snažila skrz něj projít. Jako by ho chtěla rozevřít jako oponu a vklouznout dovnitř.

Odstrčila ho od sebe se sytým hrdelním smíchem. Byl to ten druh smíchu, za kterým se v hospodě všichni otočí. Byl to veselý a trochu prostopášný zvuk. Raina se přes mýtinu dívala na mě a smích se jí pořád blýskal v očích a ve tváři. Stačil mi jediný pohled. Zabije mě, jestli se jí to podaří.

Myslela jsem si v podstatě to samé, a tak jsem jí pokývla a zamávala jí. Ráno se uvidí, která z nás bude mrtvá. Možná to budu já, ale někde na seznamu obětí bude i Raina. Na to bych mohla skoro přísahat.

Marcus zvedl nad hlavu pracky. Pomalu se otáčel kolem dokola. „Dnes tady pro vás budou zápasit dva alfa samci. Jen jeden z nás tenhle kruh opustí živý. Jeden z nás vám poskytne potravu. Napijte se naší krve a najezte se našeho masa. Jsme smečka. Jsme lukoi. Všichni jsme jedno."

Jason zaklonil hlavu a zavyl. Bylo to tak blízko, že jsem sebou škubla. Odpovídala mu chundelatá hrdla a připojily se i hlasivky lidí. Stála jsem osamocená uprostřed smečky, ale nepřipojila jsem se. Když mezi oblými zalesněnými pahorky dozněla poslední ozvěna, Marcus řekl: „Tak tedy na život a na smrt, Richarde."

„Nabízel jsem ti život, Marcusi. Ale ty sis vybral smrt."

Marcus se zasmál. „To asi jo."

Marcus se vrhl přímo na Richarda. Žádné finty, žádné rozcvičování, prostě rozmazaná šmouha. Richard uhnul stranou a vzhůru a převalil se na zem. Pak se zase postavil na nohy. Na břiše mu krvácely tři tenké škrábance. Marcus mu nedal čas, aby se vzpamatoval. Vzdálenost, která je dělila, překonal jako v děsivém snu. Ani jsem ho nestačila sledovat pohledem. Už jsem viděla, jak se lykantropové pohybují, a myslela jsem si, že jsou rychlí, ale to, co předváděl Marcus, mi bralo dech.

Sekal po Richardovi a nutil ho ustupovat k okraji mýtiny, kde stála Raina. Richard nebyl zraněný, ale smršť výpadů ho tlačila zpět a nedovolila mu, aby sám zaútočil. Potřebovala jsem něco vědět. Podívala jsem se na Jasona. Obrátil ke mně bledé vlčí oči.

„Jestli Marcusovi někdo pomůže, je to švindl, že jo?" Připadala jsem si trochu hloupě, že se vyptávám někoho, kdo vypadá jako zvíře, ale pohled v jeho očích zvířecí nebyl. Nejsem si jistá, jestli byl lidský, ale zvířecí určitě nebyl.

Vlk nemotorně kývl hlavou.

Raina už měla skoro na dosah Richardova záda. Připojil se k ní Jamil, černý vlkodlak z předvčerejší noci. A po jejím boku stál i Sebastian. Zatraceně.

„A jestli budou podvádět, můžu je postřílet?“

„Ano,“ přidala se k nám Cassandra, která procházela mezi členy smečky jako horký bodavý vánek. Poprvé se mě doopravdy dotkla její síla a mně bylo jasné, že kdyby o to stála, mohla by klidně být lupa.

Vytáhla jsem browning. Ten pocit v dlani mi připadal nepatřičný, jako kdybych ho ani nepotřebovala. Než jsem sáhla po zbrani, čerpala jsem ze smečky mnohem víc energie, než jsem tušila. Až nebezpečně mnoho. Sevřela jsem prsty okolo pažby pistole, pevně ji stiskla a rozvzpomněla se na ten pocit. Senzorická paměť sepnula a zahnala část třpytivé moci.

Žádnou zbraň jsem neviděla, ale Richard už stál před Rainou a Sebastianem. Zvedla jsem browning, ale ještě jsem nikoho neměla na mušce. Vykřikla jsem: „Za tebou.“

Zahlédla jsem, jak se Richardova záda křečovitě napjala. Zhroutil se na kolena. Všechno se zpomalilo a dostalo krystalicky jasné obrysy. Sebastianova ruka se pohnula a v ní se blýskala stříbřitá čepel. Už na něj mířila. Marcus se napřáhl, aby švihl směrem dolů po Richardově odkrytém krku. Zmáčkla jsem spoušť a otočila zbraň k Marcusovi. Bylo to ale příliš pomalé. To nemůžu stihnout.

Vrcholek Sebastianovy hlavy vybuchl. Na zlomek sekundy jsem uvažovala o tom, jakou municí asi Edward browning nabil. Mrtvé tělo se začalo hroutit dozadu. Marcusův pařát se řítil dolů, ale Richard vyrazil kupředu a zaťal mu ruku do břicha. Marcus ztuhl a na okamžik znehybněl. Drápy mu zatím pronikaly do žaludku a pod žebry vzhůru. Richardova ruka mu zmizela v břiše až po zápěstí.

Dál jsem mířila na Rainu pro případ, že by se pokusila nůž zvednout.

Marcus zasekl drápy do Richardových zad. Richard ukryl obličej a krk pod tělem protivníka a chránil se před jeho pazoury. Marcus se rozklepal. Richard od něho odskočil a vytáhl z Marcusova hrudníku zkrvavenou ruku. Vyrval mu ještě bijící srdce a hodil je vlkům. Ti se na pochoutku vrhli s kňučením a vrčením.

Richard se vedle Marcusova mrtvého těla složil na kolena. Ze zad, kde ho zasáhl nůž, se mu řinula krev. S pistolí pořád namířenou na Rainu jsem šla k němu. Klekla jsem si, ale pořád ji měla na mušce. „Jsi v pořádku, Richarde?“ Byla to pitomá otázka, ale co jiného jsem měla říct?

„Odlož tu pistoli, Anito. Už je po všem.“

„Pokoušela se tě zabít,“ namítala jsem.

„Už je po všem.“ Otočil ke mně obličej s omámenýma očima. Jeho hlas se změnil ve vrčení. „Dej to pryč.“

Dívala jsem se na Rainu a uvědomovala si, že jestli ji nezabiju teď, budu to muset udělat jindy. „Nenechá nás na pokoji, Richarde.“

Najednou se tam objevila Richardova ruka, rychlejší, než jsem stačila postřehnout. Udeřila mě do ruky a pistole obloukem někam odlétla. Necítila jsem prsty. Ráda bych couvla, ale držel mě a objal mě kolem ramen pařáty. „Už žádné zabíjení… pro dnešek.“ Zaklonil hlavu a zavyl. Pusu měl plnou špičatých zubů.

Zaječela jsem.

„Poddej se mé síle, Anito. Poddej se, nebo utíkej.“ Jeho náruč se kolem mě křečovitě svírala. Ustupovala jsem, zarývala paty do země a pokoušela se osvobodit. Zhroutil se na mě. Byl příliš vážně zraněný, aby dál dokázal vzdorovat, a už zašel příliš daleko, aby mohl zápasit se svou proměnou. Okolo mě i do mého nitra se s burácením valila jeho energie. Za zavřenými víčky jsem neviděla nic kromě oslňující moci. Kdybych se dokázala nadechnout, ječela bych dál, ale neexistovalo nic kromě jeho ohromující energie, a ta se od něho šířila do všech stran, jako když do vody hodíte kámen. Vlny se dotkly smečky, a kam dosáhly, tam se objevily chlupy. Richard se proměnil a všechny ostatní strhl s sebou. Všechny. Cítila jsem, jak se k nám Raina namáhavě blíží. Věděla jsem, že s tím bojuje. Slyšela jsem, jak zavřískla, ale nakonec padla na zem a proměnila se.

Držela jsem se Richardových ramen a mezi prsty se mi valily chlupy. Objevovaly se nové svaly a zase se měnily, kosti praskaly a znovu se spojovaly. Spodní polovinu těla mi tiskl k zemi. Tryskala z něj nějaká průhledná tekutina a zaplavovala mě jako skoro horká vlna. Ječela jsem a ze všech sil se snažila uvolnit. A jeho moc mě prostupovala a naplňovala mě, až jsem měla pocit, že mi pukne kůže, že se neudržím pohromadě.

Nakonec ze mě vstal. Neměl podobu vlka, ale vlčího muže, a byl pokrytý skořicově zlatou srstí. Pod jeho tělem se houpalo veliké a plné pohlaví. Pohlédl na mě jantarovýma očima. Postavil se na dvě trochu pokrčené nohy a podal mi ruku zakončenou drápy.

Nechala jsem ruku rukou a plazila se dozadu. Trochu nejistě jsem se postavila a zírala na něj. Jeho vlčí podoba byla ještě vyšší než lidské tělo, aspoň dva metry deset, svalnatá a děsivá. Z Richarda nezbývalo vůbec nic. Ale já věděla, jak příjemný pocit je vypustit vlastní zvíře. Cítila jsem, jak z něho vystupuje jako další mysl a duše, jak se vztyčuje a prýští ven, naplňuje ho a hrne se ven z jeho kůže.

Moje tělo se ještě chvělo od toho, jak se mě jeho bestie dotýkala. Cítila jsem na konečcích prstů hebkost jeho kožešiny jako senzorický vjem, který mě bude děsit.

Na zemi u Richardových nohou leželo Marcusovo velice lidské tělo. Prostupoval ho pach čerstvé krve. Prostupoval je všechny. Cítila jsem vzrušující chvění i ve svém těle. Zírala jsem na mrtvého a nejradši bych padla na kolena a začala ho žrát. Měla jsem intenzivní vizuální zážitek, že trhám maso a horké vnitřnosti. Škubla jsem sebou a o krok uskočila.

Hleděla jsem na vlčího muže. Upřeně jsem hleděla na Richarda a vrtěla hlavou. „Nemůžu ho jíst. Nebudu."

Promluvil změněným hrdelním hlasem. „Nejsi pozvaná. Budeme hodovat a potom lovit. Můžeš se dívat. Můžeš se připojit k lovu, jestli budeš chtít. Nebo můžeš odejít."

Pomalu jsem ustupovala. „Půjdu."

Smečka se šourala blíž. Většinou to byli ohromní vlci, ale sem tam se objevil nějaký vlčí muž, a všichni mě sledovali nepřátelskýma očima. Browning mi Richard vyrazil z ruky a nikde jsem ho neviděla. Vytáhla jsem firestar a dala se na ústup.

„Nikdo ti neublíží, Anito. Jsi lupa. Moje družka."

Zahleděla jsem se do nehybných očí nejbližšího vlka. „V tuhle chvíli jsem jenom potrava, Richarde."

„Odmítla jsi sílu," podotkl.

Měl pravdu. Na poslední chvíli jsem zpanikařila a nedostala plnou dávku. „Jak myslíš." Protáhla jsem se mezi vlky, kteří se ani nepohnuli. Šla jsem ke kraji mýtiny a prodírala se kožešinou, jako když ve spěchu prcháte z kožešnického skladiště. Všechny letmé doteky oddechujících a živých zvířat mi nahánějí strach. V krku mi stoupalo zděšení a mně zůstalo aspoň tolik síly, že jsem si uvědomovala, jak je můj strach vzrušuje. Čím jsem byla vystrašenější, tím víc jsem voněla jako potrava.

Pistoli jsem nechala venku, ale bylo mi jasné, že kdyby se na mě vrhli, jsem mrtvá. Bylo jich příliš mnoho. Sledovali, jak odcházím. Tvrdošíjně odmítali uhnout a nutili mě, abych se otírala o jejich chlupatá těla. Došlo mi, že mě využívají jako aperitiv, že si mým strachem koření blížící se hostinu a doteky lidského těla dodají příchuť následujícímu honu.

Když jsem minula poslední huňaté zvíře, zvuk trhaného masa mě přiměl otočit hlavu. Nedokázala jsem se zarazit včas. Richardova tlama se leskla krví, byla zvednutá k nebi a polykala kus masa. Ani jsem nechtěla vědět jakého.

Dala jsem se do běhu. Z lesa, kterým jsem se s Richardovou pomocí doslova vznášela, se stala překážková dráha. Utíkala jsem, pak jsem uklouzla, upadla a zase běžela dál. Konečně jsem se dostala na parkoviště. Musela jsem řídit, protože jsem byla jediná, kdo se dneska vrací domů. Ostatní tu zůstanou a užijí si světlo úplňku.

Edward s Harleym to všechno sledují z nejbližšího kopce noktovizory. Zajímalo by mě, jak se jim ta podívaná líbí.

38

Edward mě přinutil slíbit, že se ještě na jednu noc vrátím do Cirkusu. Marcus byl mrtvý, takže odměna už neplatí, ale jestli zakázku vzal někdo další, nemusí to ještě vědět. Byla by škoda nechat se zabít poté, co jsme vynaložili takovou námahu, abych přežila. Sestoupila jsem po těch zatracených schodech, a až před okovanými dveřmi jsem si uvědomila, že nemám klíč a nikdo mě nečeká.

Průhledná tekutina, co vytekla z Richardova těla, zaschla na lepkavou viskózní hmotu připomínající něco mezi krví a lepidlem. Potřebovala jsem se vykoupat. Potřebovala jsem se převléct. Potřebovala jsem zapomenout na to, jak Richardova tlama požírá kusy z Marcuse. Čím úporněji jsem se snažila na to nemyslet, tím zřetelnější ta představa byla.

Bušila jsem do dveří, dokud mě nerozbolely ruce, a potom do nich kopala. Nikdo neotvíral. „Do prdele!“ řvala jsem. „Do prdele!“

Pocit jeho těla na mém. Jak po mně jeho kosti a svaly klouzaly jako pytel plný hadů. Příval žhnoucí energie a okamžik, kdy jsem chtěla padnout na kolena a začít žrát. Co kdybych tu sílu přijala celou? Co kdybych necouvla? Požírala bych Marcuse? Udělala bych to a měla bych z toho potěšení?

Neartikulovaně jsem ječela, tloukla rukama do vrat, kopala a bušila do nich. Zhroutila jsem se na kolena a tiskla pálící dlaně na dřevo. Opřela jsem si o fošny hlavu a rozplakala se.

„Co se stalo, *ma petite*?“ Za mnou na schodech stál Jean-Claude. „Richard je naživu. Cítím to.“

Otočila jsem se a přitiskla se zády k bráně. Otřela jsem si z tváře slzy. „Není mrtvý, to ani zdaleka ne.“

„Tak co se děje?“ Sestupoval ze schodů, jako by tančil. Bylo to tak ladné, že se to nedalo zachytit slovy. A to i po večeru stráveném mezi kožoměnci. Košili měl sytě tmavě modrou, ale světlejší než pruská modř. Rukávy byly nabírané se širokými manžetami a límec vysoký, ale měkký, skoro jako by to byl šátek. Nikdy jsem ho neviděla v jakémkoli odstínu modré. Jeho oči v barvě půlnoční modři teď vypadaly ještě modřejší a tmavší. Měl černé džíny těsné jako druhá kůže a jezdecké boty po kolena se zahrnutým okrajem, který vlál při každém jeho pohybu.

Klekl si ke mně, ale nedotkl se mě, jako by z toho měl strach. „Tvůj křížek, *ma petite*.“

Podívala jsem se na něj. Ještě se nerozzářil. Sevřela jsem křížek v dlani a škubla. Řetízek jsem přetrhla. Někam jsem ho zahodila. Narazil na zeď a ve slabém světle se leskl. „Už jsi spokojený?“

Jean-Claude se na mě zahleděl. „Richard žije a Marcus je mrtvý. Je to tak?“

Přikývla jsem.

„Tak proč potom ty slzy, *ma petite?* Mám pocit, že jsem tě nikdy neviděl plakat.“

„Já nebrečím.“

Přejel mi po tváři konečkem prstu, a když ho odtáhl, chvěla se na jeho špičce jediná slza. Pozvedl si ji ke rtům a špičkou jazyka ji olízl. „Chutná to, jako bys měla zlomené srdce, *ma petite*.“

Sevřelo se mi hrdlo a přes slzy jsem nemohla dýchat. Čím víc jsem se snažila přestat, tím víc mi slzy tekly. Chytila jsem se kolem paží, ale mé dlaně se dotkly toho lepkavého slizu, jímž jsem byla pokrytá. Držela jsem ruce před sebou, jako bych se dotkla něčeho odporného. Dívala jsem se na Jean-Claudea s rukama nataženýma před sebou.

„*Mon Dieu*, co se ti stalo?“ pokusil se mě obejmout, ale odstrčila jsem ho.

„Celého tě umatlám.“

Podíval se na čirý hustý rosol na své dlani. „Jak ses dostala takhle blízko k proměňujícímu se vlkodlakovi?“ Pak ho to napadlo. „To Richard. Viděla jsi jeho proměnu.“

Přikývla jsem. „Proměnil se, když ležel na mně. Bylo to… ach, bože. Ach, bože, bože.“

Jean-Claude mě přivinul do náruče. Odstrčila jsem ho. „Zničíš si šaty.“

„*Ma petite, ma petite*, to bude dobré, zas bude dobře.“

„Ne, nebude,“ zhroutila jsem se do jeho objetí. Dovolila jsem, aby mě držel v náruči. Přitiskla jsem se k němu a zatínala prsty do hedvábí jeho košile. „Sežral Marcuse. On ho sežral.“

„Je to vlkodlak, *ma petite*. To oni dělávají.“

Bylo tak zvláštní, že to řekl, a tak strašně pravdivé, že jsem se rozesmála − prudkým a skoro vzteklým smíchem. Chechtala jsem se, začala se dusit a pak se zase rozvzlykala.

Držela jsem se Jean-Claudea, jako by byl to poslední, co mi na světě zbývá. Tiskla jsem se k němu a brečela. Bylo to, jako by se něco v mém nitru roztříštilo a já chtěla ty střepy vyplakat do jeho těla.

Jeho hlas ke mně přicházel nezřetelně, jako by mluvil už dlouho a já ho neposlouchala. Mluvil tiše a francouzsky, šeptal mi něco do vlasů, hladil mě po zádech a jemně mě kolíbal.

Ležela jsem mu tiše v náručí. Už jsem všechny slzy vyplakala. Připadala jsem si lehká a prázdná a neměla jsem vládu nad svým tělem.

Jean-Claude mi odhrnul vlasy z čela. Letmo se rty dotkl mé kůže stejně jako Richard. Dokonce ani tahle myšlenka už mě nedokázala rozplakat. Bylo to příliš čerstvé.

„Dokážeš vstát, *ma petite?*“

„Myslím, že ano.“ Můj hlas zněl vzdáleně a cize. Postavila jsem se, dál jsem zůstávala v objetí jeho paží a opírala se o něj. Jemně jsem ho odstrčila. Stála jsem sama, maličko roztřeseně, ale lepší něco než nic.

Temně modrou košili měl přilepenou na prsa a pokrytou vlkodlačím slizem a mými slzami. „Teď se musíme vykoupat oba,“ upozornila jsem ho.

„To se dá zařídit.“

„Jean-Claude, prosím tě, žádné sexuální narážky, dokud nebudu zase čistá.“

„Ale ovšem, *ma petite.* Bylo to ode mě hrubé. Omlouvám se.“

Zírala jsem na něho. Byl na mě až moc hodný. O Jean-Claudeovi se dá říct spousta věcí, ale že je hodný, k nim rozhodně nepatří.

„Jestli máš něco za lubem, nechci o tom vědět. Dneska už žádné složité a temné zápletky nezvládnu, jasný?“

Usmál se a hluboce a svižně se uklonil. Vůbec při tom ze mě nespustil oči. Takhle se ukláníte na tatami, když máte strach, že na vás soupeř vyrazí, jakmile se podíváte jinam.

Zavrtěla jsem hlavou. On *má* něco za lubem. Je milé vědět, že ne všichni se najednou proměnili v něco jiného. V jedné věci se na Jean-Claudea můžu spolehnout. Je dotěrný jako osina v zadku, ale aspoň tu pro mě bude pořád. Svým vlastním zvráceným způsobem je spolehlivý. Jean-Claude, a spolehlivý? Asi musím být daleko unavenější, než jsem si myslela.

39

Jean-Claude otevřel dveře do ložnice, vešel dovnitř a máchnutím elegantních rukou mě uvedl dál. Pohled na postel mě zarazil. Povlečení bylo vyměněné. Postel byla zakrytá rudým přehozem. Karmínové závěsy tvořily nad skoro černým dřevem částečný baldachýn. Na posteli pořád bylo aspoň šest polštářů a všechny byly křiklavé, svítivě červené. Dokonce i po takové noci, jakou jsem měla za sebou, to doslova bilo do očí.

„Myslím, že se mi ta nová výzdoba líbí."

„Bylo potřeba vyměnit prostěradla. A ty sis vždycky stěžovala, že bych měl používat víc barev."

Zírala jsem na postel. „Už nebudu."

„Napustím ti vanu." Bez jediného vtipu nebo kluzké poznámky odešel do koupelny. Byla jsem z toho docela nervózní.

Ten, kdo vyměňoval povlečení, odnesl i židle, na kterých seděli Edward s Harleym. Nechtěla jsem si sedat na čerstvě povlečenou postel pokrytá tím sajrajtem. Posadila jsem se na bílý koberec a snažila se na nic nemyslet. Nemyslet je daleko těžší, než by se zdálo. Myšlenky se mi hnaly jedna za druhou, jako když se vlkodlak honí za ocasem. Při té představě jsem vybuchla smíchy, i když na konci to znělo spíš jako vzlykot nebo sténání. Zakryla jsem si ústa hřbetem ruky. Nelíbilo se mi, že vydávám takové zvuky. Znělo to uštvaně a beznadějně.

Sakra, já přece nejsem uštvaná, jenom zraněná. Kdyby to, co cítím, byla skutečná rána, tak jsem už vykrvácela.

Dveře koupelny se za dlouho otevřely. Kolem Jean-Claudea proudila oblaka horkého, vlhkého vzduchu. Sundal si košili a zhojená spálenina ve tvaru kříže hyzdila jeho dokonalou hruď. V jedné ruce nesl boty a ve druhé ručník stejně šarlatový jako povlečení postele.

„Zatímco se napouštěla vana, opláchl jsem se v umyvadle." Kráčel bosky po bělostném koberci. „Obávám se, že jsem použil poslední čistý ručník. Donesu další."

Sundala jsem ruku ze své pusy a přikývla. Nakonec se mi podařilo říct: „Fajn."

Zvedla jsem se, ještě než se mi pokusil pomoct vstát. Já žádnou pomoc nepotřebuju.

Jean-Claude ustoupil stranou. Na bledých ramenou mu ležely skoro tuhé vlny černých vlasů, nakadeřené vlhkým vzduchem v koupelně. Ignorovala jsem ho, nakolik je to v lidských silách, a vstoupila dovnitř.

V koupelně bylo teplo, spousta páry a černá mramorová vana byla plná pěny. Ukázal na černý lakový podnos na toaletce. Šampóny, mýdla, koupelová sůl a něco, co vypadalo jako olej.

„Běž ven, ať se můžu svléknout."

„S oblékáním ti pomáhali dva lidi, *ma petite.* Nebudeš potřebovat pomoc i se svlékáním?" Hlas měl dokonale bez výrazu. Obličej tak nehybný, a tak nevinný pohled, že jsem se musela usmát.

Povzdychla jsem si. „Když mi povolíš dva řemínky na zádech, tak myslím, že ostatní zvládnu. Ale žádné podrazy." Přidržela jsem rukama podprsenku, protože jeden pásek ji uvolní. Na tom druhém, nakolik jsem byla schopná říct, drží zbytek mého oblečení.

Přesunul se prsty k prvnímu řemínku. Pozorovala jsem ho v zamlženém zrcadle. Rozepnul řemínek a kůže s tichým zasténáním povolila. Bez dalšího hlazení se přesunul k dalšímu řemínku. Rozepnul přezku a ustoupil dozadu. „Žádné podrazy, *ma petite*." Vycouval z koupelny a v zamlžených zrcadlech vypadal jako přízrak. Když se dveře zavřely, pustila jsem se do ostatních pásků. Dostat ze sebe slizem nasáklou kůži bylo jako ze sebe sloupat kůru.

Položila jsem podnos s koupelovými potřebami na okraj vany a vklouzla do vody. Ta byla horká, možná až trochu moc. Ponořila jsem se po bradu, ale nedokázala jsem se uvolnit. Sliz mi pokrýval velké plochy kůže. Musím to ze sebe dostat dolů. Posadila jsem se a začala se drhnout. Mýdlo vonělo po gardéniích a šampóny po vonných bylinkách. Jean-Claude určitě nekoupil běžnou kosmetiku v samoobsluze.

Dvakrát jsem si umyla vlasy a vynořila se, abych se nadechla. Teď jsem vydrbaná a v pořádku, nebo přinejmenším čistá. Zrcadla se vyčistila a já v nich viděla jenom sama sebe. Docela jsem si smyla pečlivé nalíčení. Odhrnula jsem si černé, husté vlasy z tváře. Mé oči byly ohromné a také skoro černé. Pleť jsem měla bledou a bělostnou. Vypadala jsem vyděšeně, nadpozemsky a neskutečně.

Ozvalo se slabé zaťukání na dveře. „*Ma petite*, můžu dál?"

Podívala jsem se na sebe. Pěna se ještě nerozpustila. Přisunula jsem si ji blíž k ňadrům a zavolala: „Pojď dál." Stálo mě hodně úsilí, abych se neschovala pod vodu. Seděla jsem zpříma a důvěřovala pěně. Nebudu se hrbit. No tak jsem nahá ve vaně plné pěny. A co má být. Nemáte se před kým stydět, pokud mu nedovolíte, aby vás k tomu donutil.

Jean-Claude vešel dovnitř se dvěma silnými rudými ručníky. Se slabým úsměvem za sebou zavřel dveře. „Nechceme přece, aby nám utíkalo teplo."

Přimhouřila jsem oči a připustila: „To určitě ne."

„Kam chceš ty ručníky? Sem?" Začal je pokládat na toaletku.

„Tam na ně nedosáhnu," upozornila jsem ho.

„Tak sem?" Dal je na stoličku. Stál tam, koukal na mě a pořád na sobě neměl nic než džíny. Jeho bosé nohy byly proti černému koberci děsivě bílé.

„To je pořád moc daleko."

Posadil se na okraj vany a položil ručníky na podlahu. Zíral na mě, jako by tam žádná pěna nebyla. „Už je to dost blízko?"

„Možná až trochu moc," přikývla jsem.

Přejel konečky prstů po bublinkách pěny na okraji vany. „Už se cítíš líp, *ma petite?*"

„Žádné sexuální narážky, nezapomeň."

„Jestli se pamatuji, žádné narážky, dokud nebudeš zase čistá." Usmál se na mě. „A teď jsi čistá."

Vzdychla jsem. „Mělo mi být jasné, že to vezmeš doslova."

Přejel rukou po hladině vody. Otočil rameno tak, že jsem viděla jizvy po bičování na jeho zádech. Byly pokryté bělostnou jemnou kůží a já najednou toužila je pohladit.

Obrátil se zase tváří ke mně. Otřel si vlhké prsty o prsa a zanechal lesklé vlhké linky po hladké ploše jizvy, až dolů na břicho. Pohrával si prsty s pruhem tmavých chlupů, které se ztrácely v kalhotách.

Zavřela jsem oči a vzdychla.

„Co se děje, *ma petite?*" Cítila jsem, jak se ke mně naklání. „Nechystáš se omdlít?"

Zase jsem oči otevřela. Naklonil se celým tělem přes vanu, pravačkou se opíral o vzdálenější okraj a levou rukou kousek od mého ramene. Boky měl tak daleko nad vodou, že kdybych ho strčila do hrudi, spadne dovnitř.

„Neboj, neomdlím," ujistila jsem ho.

Jeho tvář se přiblížila k mé. „To rád slyším." Lehounce mě políbil, jen se mě letmo dotkl rty, ale i nepatrný pohyb stačil, aby se mi sevřelo břicho.

Ztěžka jsem vydechla a odstrčila ho. Spadl do vany. Úplně zmizel pod vodou, jenom nohy mu koukaly ven. Přistál na mém nahém těle a já zaječela.

Vynořil se, aby se nadechl, a jeho dlouhé černé vlasy se mu v proudech lepily k obličeji a ramenům. Tvářil se tak překvapeně, že jsem u něj něco takového ještě neviděla. Slezl ze mě asi hlavně proto,

že jsem ho odstrkovala. Vyhrabal se na nohy. Po celém těle mu tekla voda. Choulila jsem se ke straně a naštvaně na něj hleděla.

Zavrtěl hlavou a rozesmál se. Ten zvuk naplnil místnost a hladil mě po těle jako dlaň. „Už skoro tři sta let jsem miláček dam, Anito. Tak proč jsem s tebou tak nemotorný?“

„Třeba je to znamení,“ řekla jsem.

„Možná.“

Dívala jsem se na něj. Stál po kolena ve vaně s pěnou. Byl úplně promočený a asi by to mělo být směšné. Ale nebylo. Byl nádherný.

„Jak dokážeš být tak zatraceně nádherný, i když vím, co jsi zač?“

Klekl si do vody. Pěna ho od pasu dolů zakryla, takže vypadal jako nahý. Po prsou mu stékaly drobné krůpěje vody. Nejradši bych ho hladila po celém těle. Toužila jsem ty kapky z jeho kůže slízat. Přitáhla jsem si nohy k hrudi a objala si rukama kolena. Nevěřila jsem si.

Přisunul se blíž. Voda cákala a vířila kolem mého nahého těla. Zůstal na kolenou, ale tak blízko, že se jeho džíny otíraly o mé skrčené nohy. Cítila jsem ho ve vodě tak hrozně blízko, že jsem ukryla tvář za kolena. Ale bušení srdce mě prozradilo. Uvědomovala jsem si, že ve vzduchu cítí chuť mé touhy.

„Řekni mi, abych odešel, *ma petite*, a já půjdu.“ Cítila jsem, jak se naklání blíž a tváří se skoro dotýká mých mokrých vlasů.

Pomalu jsem zvedla obličej.

Chytil se rukama okrajů vany, takže měl paže na obou stranách nade mnou a prsa nebezpečně blízko mé tváře. Sledovala jsem korálky vody na jeho kůži stejně, jako on někdy sledoval krůpěje krve na mé: touha po něm mě přemohla tak dokonale, že jsem se jí už nechtěla bránit. Začínala jsem být tak nadržená, že se mi nechtělo říct ne.

Pustila jsem kolena a naklonila se k němu. „Nechoď,“ zašeptala jsem. Váhavě, jako bych se mohla spálit, jsem se dlaněmi dotkla jeho pasu, ale pleť pod hladkou vrstvou vody měl chladnou. Chladnou a hebkou na dotek. Podívala jsem se mu do očí a bylo mi jasné, že já mám ve tváři něco velice podobného strachu.

Tvář měl překrásnou, ale nejistou, jako by nevěděl, co má dělat dál. Nikdy by mě nenapadlo, že na Jean-Claudeově tváři uvidím takovýhle výraz, až budu nahá v jeho náruči.

Nespouštěla jsem oči z jeho obličeje a sjížděla ústy po jeho břichu. Rychlými zkusmými pohyby jsem se jazykem dotýkala jeho kůže.

Vzdychl a třepotavě zavřel oči. Jeho tělo se skoro zhroutilo. Přitiskla jsem ústa na jeho kůži a pila z něj vodu. Na prsa jsem mu nedosáhla. Zvedla jsem se na kolena a přidržovala se rukama jeho štíhlého pasu.

Vzduch na nahých prsou mě chladil. Tím, že jsem si klekla, jsem je celá odhalila. Ztuhla jsem a najednou znejistěla. Zoufale jsem potřebovala vidět jeho tvář, ale měla jsem strach zvednout oči.

Jeho prsty se dotkly mých ramenou a klouzaly po mé vlhké kůži. Zachvěla jsem se a podívala se na něj. Výraz na jeho tváři mě zaskočil. Byla v nich něha, touha a úžas.

„Jsi tak nádherná, *ma petite*.“ Než jsem stačila protestovat, položil mi prst na rty. „Jsi překrásná. A v tomhle ti nelžu.“

Sjel prsty z mých rtů na bradu. Jeho dlaně mi sklouzly na ramena a pomalým dráždivým pohybem dál dolů po zádech. Jeho ruce se zastavily na mých bocích jako zrcadlový odraz mých rukou v jeho pase.

„A co teď?“ Maličko mi docházel dech.

„Cokoli si budeš přát, *ma petite*.“

Masírovala jsem jeho boky, vnímala jeho tělo pod svými dlaněmi, cítila jsem ho. Roztáhla jsem široce prsty, zaťala je do jeho kůže a zvedla ruce k jeho žebrům.

Hnětl mi prsty boky a tiskl je k žebrům. Postupoval centimetr po centimetru vzhůru. Jeho silné prsty se mi bořily do kůže a já začala sténat. Zastavil se palci těsně pod mými prsy. Jeho doteky byly lehoučké jako pírko, skoro jako by se mě nedotýkal. Ale slabý dotek jeho kůže na mých prsou vyvolal v mém těle reakci. Napjalo se a bradavky ztvrdly. Mé tělo po něm toužilo. Toužila jsem po něm tak strašně, že mě při té představě rozbolelo celé tělo.

Tiskla jsem ruce na jeho prsa. Uvědomila jsem si, že jenom opakuje moje pohyby a čeká, co udělám.

Pohlédla jsem mu do tváře. Pátrala jsem v krásných tmavých očích. Nebyla v nich žádná moc ani energie kromě husté černé linky jeho řas a syté barvy připomínající nebe těsně před tím, než svět pohltí tma. Myslíte si, že všechno už je černé, ale na západě je modravý nádech tmavý a sytý jako inkoust. Krása má vlastní moc.

Klouzala jsem dlaněmi vzhůru po jeho hrudi a přejela prsty po jeho bradavkách. Upřeně jsem mu přitom hleděla do tváře, srdce mi bušilo až v krku a rychle jsem oddychovala.

Jeho ruce se natáhly vzhůru a do dlaní vzal moje ňadra. Při jeho doteku jsem zasténala. Posadil se do vody, ale nepřestal se mě dotýkat. Sklonil se k mým ňadrům a jemně je líbal. Olizoval z mé kůže krůpěje vody a něžně pracoval rty.

Zachvěla jsem se a musela se zachytit jeho nahých ramen. Viděla jsem nad sebou jenom jeho dlouhé tmavé vlasy. Pohlédla jsem na náš odraz v zrcadle. Sledovala jsem, jak se jeho ústa zavírají kolem mého prsu a nasává mě do sebe, jak nejdál to jde. Nájemnou pleť se přitiskly jeho tesáky. Na okamžik jsem si myslela, že se mi zatnou do masa

a vytryskne horká krev, zase mě ale pustil. Klesl ve vodě na všechny čtyři a já se dostala výš a hleděla mu do obličeje seshora.

Ve tváři už neměl ani náznak jistoty. Oči měl pořád ještě krásné a lidské, ale objevilo se v nich probouzející se vědomí a narůstající temnota. Nemám pro to lepší slovo než sex, ale pro takhle primitivní výraz v lidských očích neexistuje označení. Na povrch se tu dostala temnota, kterou v sobě máme všichni. Je to naše stránka, kterou uzavíráme do snů a za denního světla ji popíráme. Dřepěl ve vodě s divokou září v očích a já mu vyšla vstříc.

Políbila jsem ho, naše rty se jemně dotkly. Zavadila jsem jazykem o jeho rty a on pootevřel ústa. Vzala jsem jeho tvář do dlaní a líbala ho. Ochutnávala a prozkoumávala jsem ho.

Zvedl se z vody, napůl zasténal a napůl vykřikl. Objal mě rukama a převalil nás do vody jako žralok. Vynořili jsme se a lapali po dechu. Odstrčil mě a opřel se o protější stěnu vany. Oddechovala jsem tak ztěžka, že jsem se celá třásla. Vzadu v krku mi bušil vlastní tep. Cítila jsem ho na jazyku a mohla tepající rytmus převalovat v ústech jako bonbón. Došlo mi, že to, co slyším, není můj tep, ale Jean-Claudeovo srdce.

Viděla jsem tep na jeho krku jako živého samostatného tvora, ale nevnímala jsem to jenom očima. Cítila jsem ho, jako by byl můj vlastní. Ještě nikdy předtím jsem si neuvědomovala, jak mi tělem koluje krev. Horké pulzování mé vlastní kůže. Intenzivní pumpování mého srdce. V mém nitru burácel život. A Jean-Claudeovo tělo pulzovalo ve stejném rytmu. Cítila jsem jeho žádost, a nebyl v tom jenom sex. Poprvé jsem si uvědomovala, že to není ani jenom krev. Byla jsem to já celá. Toužil se ohřát v mém těle, jako když natahujete prsty k plamenům. Toužil ve svém těle nasbírat můj žár a život. Vnímala jsem jeho nehybnost, tichou hlubinu, kterou nemůže narušit nic živého, jako klidnou hladinu jezírka ukrytého ve tmě. V okamžiku jasnozřivosti mi došlo, že také proto mě tak přitahuje: toužila jsem do jeho nehybnosti, do toho pokojného místa smrti, ponořit dlaně. Toužila jsem je obejmout, střetnout se s ním a zvítězit. Toužila jsem ho naplnit žhavou záplavou života, a v témže okamžiku jsem si uvědomila, že to můžu udělat. Ovšem za cenu, že se té temné nehybné vody trochu napiju.

„Omlouvám se, *ma petite*, skoro jsi mě vyřídila.“ Ponořil se do vody a opřel se o okraj vany. „Nepřišel jsem ti pít krev, *ma petite.* Omlouvám se.“

Cítila jsem, jak se jeho tep vzdaluje. I můj puls se zpomalil. Jediné srdce, které mi burácelo v uších, bylo mé vlastní.

Vstal a po těle mu stékala krev. „Půjdu, *ma petite*.“ Povzdechl si. „Připravila jsi mě o těžce nabytou sebekontrolu. To jsi dokázala jenom ty. Jedině ty.“

Doplazila jsem se vodou až k němu a dovolila, aby mi oči naplnila temnota. „Neodcházej,“ zašeptala jsem.

Díval se na mě pohledem, v němž byl zčásti úžas, zčásti pobavení a zčásti strach. Jako by mi nevěřil − nebo jako by nedůvěřoval sám sobě.

Klekla jsem si u jeho nohou a přejížděla dlaněmi po promočené látce jeho džínů. Lehce jsem zatínala nehty do látky na stehnech a zvedla k němu oči. Můj obličej byl nebezpečně blízko místům, kterých jsem se ještě nikdy nedotkla. Dokonce ani rukama ne. Takhle zblízka jsem si nemohla nevšimnout, že je pod napjatou silnou látkou tvrdý a pevný. Cítila jsem nutkání položit mu tvář do slabin. Přejela jsem po něm dlaní a lehoučce se ho dotkla. Ten jemný dotek z něho vyloudil zasténání.

Díval se na mě dolů zoufale jako tonoucí.

Pohlédla jsem mu do očí. „Žádné zuby a žádná krev.“

Pomaličku přikývl. Musel to dvakrát zkusit, než ze sebe vypravil slovo. „Jak si dáma přeje.“

Opřela jsem se o něj tváří a cítila na kůži jeho nepoddajnou velikost. Vnímala jsem, jak se celé jeho tělo napjalo. Třela jsem se o něj tváří jako kočka. Tiše sténal. Podívala jsem se na něj. Oči měl zavřené a hlavu zakloněnou.

Chytila jsem se v pase jeho džínů a s jejich pomocí se postavila na nohy. Po těle mi stékala voda a na kůži mi držely chuchvalce pěny.

Objal mě kolem pasu, ale jeho pohled směřoval níž. Zachytil můj pohled a usmál se. Byl to jeho obvyklý úsměv. Úsměv, který naznačuje, že má necudné představy. Že myslí na věci, které byste se možná odvážili dělat jedině v naprosté tmě. Poprvé jsem toužila dostat vše, co ten úsměv slibuje.

Zatáhla jsem za džíny. „Dolů s tím.“

Opatrně kalhoty rozepnul. Odlepil mokrou látku ze svého těla. Jestli měl nějaké prádlo, nepostřehla jsem to. Džíny skončily na koberci. Byl najednou nečekaně nahý.

Vypadal jako vyřezaný z alabastru. Každičký sval a každá křivka jeho těla byly bělostné a dokonalé. Říkat mu, jak je překrásný, mi připadalo jako plýtvání slovy. A říct jéminářku se tak nějak nehodilo. Zahihňala jsem se. Slabým přiškrceným hlasem jsem chraplavě hledala slova. „Nejsi obřezaný.“

„Ne, *ma petite.* Je v tom nějaký problém?“

Udělala jsem to, po čem jsem toužila od chvíle, kdy jsem ho uviděla. Objala jsem ho prsty a jemně stiskla. Zavřel oči, zachvěl se a opřel se mi o ramena. „Není," ujistila jsem ho.

Prudce mě k sobě přitáhl a naše nahá těla se k sobě přitiskla. Cítila jsem jeho pevný úd na břiše a skoro se mi podlomila kolena. Zaťala jsem prsty do jeho ramenou, aby mě mé najednou slabé nohy udržely.

Políbila jsem ho na prsa. Zvedla jsem se na špičky a líbala ho po ramenou a krku. Přejížděla jsem po jeho pleti jazykem a zkoumala jeho chuť. Převalovala jsem ji společně s jeho vůní v ústech. Políbili jsme se. Byl to téměř nevinný dotek rtů. Chytila jsem se ho rukama kolem krku a vzepjala své tělo k němu. Tiše, hrdelně zaúpěl.

Sklouzl po mém těle a dál mě objímal kolem boků a tiskl mě k sobě. Vyvinul se z mého objetí a nechal mě stát a dívat se na něj.

Lízal mi břicho rychlými, vlhkými pohyby jazyka. Jeho dlaně si dráždivě hrály s mými hýžděmi. Lízal mě i na místě, kde končí břicho a začínají spodní partie. Mezi nohy mi vklouzly jeho prsty.

Lapala jsem po dechu. „Co to děláš?"

Obrátil ke mně oči, ale ústa měl dál přitisknutá na mém břiše. Zvedl tvář, jen aby mohl promluvit. „Můžeš třikrát hádat, *ma petite*," zašeptal. Položil mi ruce na stehna a roztáhl mi nohy dál od sebe. Jeho ruka po mně klouzala a začala mě zkoumat.

Najednou mi vyschlo v ústech. Olízla jsem si rty a řekla: „Nohy mě moc dlouho neudrží."

Přejížděl mi jazykem po bocích. „Když to bude potřeba, udržím tě já, *ma petite*." Líbal mě na stehno. Jeho prst vklouzl dovnitř. Vyrazila jsem ze sebe prudké zasténání.

Líbal mi vnitřní strany stehen a přejížděl po mé kůži jazykem a rty. Pocit, že se mě jeho prsty dotýkají mezi nohama, mi napínal celé tělo a já začínala vnímat něco úžasného a drtivého.

Vstal s rukou dál mezi mýma nohama. Sklonil se a dlouze a pomalu mě políbil. Jeho ruka se pohybovala ve stejném rytmu jako ústa. Pomalu a nekonečně mě dráždil. Když do mě jeho prsty pronikly, vykřikla jsem a otřásala se v jeho objetí.

Nechal mě stát ve vodě. Na okamžik jsem zůstala sama a chvěla jsem se. Ale nebylo to zimou. Nedokázala jsem se soustředit ani natolik, abych se zeptala, kam jde. Objevil se přede mnou s kondomem v ruce, jako by ho vykouzlil ze vzduchu. Přejel mi jím po těle.

Zatímco kondom rozbaloval, dotýkala jsem se ho. Držela jsem ho v dlaních a cítila jeho sametovou hebkost. Kůži měl neuvěřitelně jemnou. S nejistým smíchem se ode mě odtáhl.

Jakmile byl připravený, nadzdvihl mě. Držel mě rukama vzadu za stehna. Přitiskl se ke mně, ale ještě do mě nevstoupil. Otíral se o mě na místech, kde se mě dotýkala jeho ruka. „Prosím," zašeptala jsem.

Roztáhl mi nohy a vnikl dovnitř. Pomalu, tak pomaličku, jako by měl strach, aby mi neublížil. Ale vůbec to nebolelo.

Jakmile byl ve mně, pohlédl mi do očí. Ve tváři měl uštvaný výraz. Střídaly se na ní různé pocity. Něha, vítězosláva a chtíč. „Po tomhle jsem tak strašně dlouho toužil, *ma petite*, tak hrozně dlouho.“ Pomalu a skoro nejistě se pohyboval dovnitř a zase ven. Pozorovala jsem jeho výraz, dokud nebyl až příliš intenzivní a upřímný. V očích měl něco jako utrpení, něco, co jsem ani trochu nechápala.

Pohyby jeho boků byly pořád ještě pomalé a opatrné. Bylo to úžasné, ale já chtěla víc. Přiblížila jsem rty k jeho a zašeptala: „Já neprasknu.“ Přitiskl ústa k mým tak tvrdě, že jsem ucítila tlak jeho tesáků.

Klesl ve vodě na kolena a přitlačil mě na stěnu vany. Vychutnával si má ústa a já vnímala krátkou, ostrou bolet. Ústa mi naplnila sladká, měděná pachuť krve. Naplnila i jeho ústa a začal do mě rychle a tvrdě pronikat. Pozorovala jsem ho v zrcadle. Objímala jsem ho rukama i nohama. Tiskla jsem ho k sobě a cítila, jak do mě jeho tělo vniká. Cítila jsem jeho chtíč.

Někdo hlasitě sténal, a byla jsem to já. Dala jsem mu nohy okolo pasu. Svaly v podbřišku se mi křečovitě svíraly.

Tlačila jsem se na Jean-Claudea, jako bych mohla proniknout skrze něj, vstoupit do jeho nitra. Popadla jsem ho za dlouhé vlasy a z několika centimetrů se mu dívala do tváře. Sledovala jsem jeho výraz a jeho tělo zatím bušilo do mého. Všechny emoce se mu vytratily z tváře. Obličej měl skoro ochablý náruživostí. Z koutku úst mi vytékala krev, on ji olízl a jeho tělo přitisknuté k mému se napjalo.

Jeho rytmus se zpomalil. Cítila jsem, jak mu úsilí napíná paže a ramena. Zvolnil. Pokaždé, když do mě pronikl, jako bych ho cítila uprostřed hrudi. Jako by ve mně neuvěřitelně narostl. Mé tělo se kolem něj křečovitě svíjelo a svíralo se jako pěst. Vykřikl a vypadl z rytmu. Pronikal do mě stále rychleji a důrazněji, jako by chtěl naše těla spojit dohromady a vytvořit z nás jediný organismus. Zaplavila mě vlna slasti jako příval, který mi stravoval celé tělo a šířil po kůži brnění. Pohltilo mě to jako mrazivý plamen, ale on pořád nebyl hotový. Každé jeho přiražení mě zasahovalo hluboko a dotýkalo se mých částí, kterých by se nikdo dotýkat neměl. Skoro jako by jeho tělo dosáhlo do míst, jichž se dotýkal jeho hlas, jako by do mě pronikalo mnohem víc než jeho tělo. Svět se na okamžik změnil ve žhnoucí bělostnou záři. Zaťala jsem prsty do Jean-Claudeových zad. Ze rtů mi unikaly zvuky příliš primitivní, než aby se jim dalo říkat výkřiky vášně. Když jsem si uvědomila, že ho drásám do krve, zaťala jsem prsty do svých paží. Nezeptala jsem se, jestli má rád bolest.

Přitulila jsem se k němu a nechala na něm, aby nesl celou mou váhu. Vylezl na okraj vany a zvedl mě z vody. Vylezl po čtyřech na vyvýšenou podlahu kolem vany a já na něm pořád visela. Snížil své tělo a já se ho pustila. Vyklouzl ze mě a byl pořád stejně tvrdý a připravený, jako když jsme začali.

Podívala jsem se na něj. „Ty jsi nebyl."

„Nečekal jsem tak dlouho, abych skončil tak brzy." Snížil se jakoby v kliku a přejel jazykem po jednom ze škrábanců na mojí paži. Olízl si rty. „Jestli jsi to udělala pro moje potěšení, moc si toho vážím. Pokud jsi to ale udělala, abys mi neublížila, nebylo to nutné. Mně trocha bolesti nevadí."

„Mně taky ne."

Natáhl se ke mně. „To jsem si všiml." Pomaličku mě líbal. Ležel vedle mě a potom se převalil, takže ležel na zádech a já byla skoro zpátky ve vaně. „Chci se na tebe dívat, *ma petite*. Chci, abys byla nahoře."

Nohama jsem ho objala kolem pasu a nasedla na něj. Z tohohle úhlu to bylo hlubší a jakoby důraznější. Ležel pode mnou na zádech a hladil mě dlaněmi po těle a prsou. Jeho dlouhé kudrnaté černé vlasy už skoro docela uschly. Vlály mu kolem obličeje jako hustá měkoučká vlna. Po tomhle jsem toužila. Takhle jsem ho chtěla vidět. A cítit ho v sobě.

„Udělej mi to, *ma petite*."

Dala jsem se do pohybu. Rajtovala jsem na jeho těle. Napjal se ve mně a já zasténala. Sledovala jsem nás v zrcadle. Dívala jsem se, jak se nad ním kolébají moje boky.

„*Ma petite*," zašeptal, „dívej se mi do očí. Dovol, aby to mezi námi bylo takové, jaké to mohlo být vždycky."

Hleděla jsem mu do temně modrých očí. Byly krásné, ale byly to jenom oči. Zavrtěla jsem hlavou. „To nedokážu."

„Musíš mě pustit do své mysli stejně, jako jsi mě pustila do svého těla." Křečovitě se ve mně napjal a já nebyla schopná uvažovat.

„Nevím jak," řekla jsem.

„Miluj mě, Anito, miluj mě."

Zadívala jsem se na něj a poslechla ho. „Miluju tě."

„Tak mě pusť do svého nitra, *ma petite*. Dovol mi tě milovat."

Cítila jsem to, jako když se odhrne opona. Cítila jsem jeho pohled. Z jeho očí najednou byla bezedná hlubina, nekonečný oceán půlnoční modři, kterému se nějak podařilo vzplanout. Cítila jsem Jean-Claudea ve svém těle. Cítila jsem ho jako hedvábný dotek ve své mysli.

Nečekaně mě zasáhl orgasmus a otevřel mu mé myšlení víc, než jsem měla v plánu. Vrhl mě dokořán otevřenou do hlubiny jeho očí. Vykřikl pode mnou a já si uvědomila, že dál cítím své tělo, vnímám

ruce na jeho prsou a pánev na jeho slabinách. Otevřela jsem oči a na závratný okamžik jsem viděla, jak jeho tvář ochabla v okamžiku naprostého odevzdání.

Zhroutila jsem se na něj, hladila ho po pažích a cítila na svých prsou bušení jeho srdce. Chvilku jsme leželi tiše v náručí a odpočívali. Potom jsem z něho sklouzla a schoulila se k němu.

„Už mě neovládneš pohledem. I když ti to dovolím, můžu pouto kdykoli přerušit."

„Ano, *ma petite*."

„Štve tě to?"

Uchopil pramen mých vlasů a přejel po něm prsty. „Řekněme, že mě to neštve tolik jako před pár hodinami."

Nadzvedla jsem se na loket, abych mu viděla do tváře. „Jak to myslíš? Že teď, když jsme se milovali, už nejsem tak nebezpečná?"

Pohlédl ke mně vzhůru. Z jeho očí jsem nedokázala nic vyčíst. „Ty budeš vždycky nebezpečná, *ma petite*." Zvedl se, ohnul se v pase a v něžném polibku přitiskl rty na mé. Pak se ode mě odtáhl, jen aby mohl promluvit, a opřel se o nataženou ruku. „Byly doby, kdy jsi mohla mé srdce ulovit pomocí kůlu nebo pistole." Vzal mě za ruku a zvedl ji ke rtům. „Teď sis je získala něžnýma rukama a vůní svého těla." Nesmírně jemně mě políbil na hřbet ruky. Zase se položil a přitáhl mě k sobě. „No tak, *ma petite*, užívej si, co jsi dobyla."

Stáhla jsem se a vyhnula se jeho polibkům. „Ty ses ale nepodrobil," namítla jsem.

„To ty, *ma petite*, také ne." Pohladil mě rukou po zádech. „Začíná mi docházet, že ty se nepodrobíš nikdy, a to je nejlepší afrodiziakum ze všech."

„Neustálá výzva," připustila jsem.

„Až na věky," zašeptal. Dovolila jsem mu, aby mě stáhl k sobě, a nechala se líbat. Jistá moje část si pořád nebyla jistá, jestli jednám dobře, nebo špatně. Ale aspoň pro dnešní noc mi to bylo fuk.

40

Probudila jsem se obklopená krvavě rudými dekami, nahá a sama. Jean-Claude mě políbil na rozloučenou a odešel do své rakve. Nehádala jsem se s ním. Kdybych se probudila a on vedle mě ležel studený a mrtvý… Řekněme, že by to byl větší šok, než bych teď od svých kluků dokázala zvládnout.

Kluk. Tak se říká někomu, s kým se vodíte za ruku do školy. Po včerejší noci už mi to nepřipadalo vhodné. Ležela jsem tam a tiskla si na prsa povlečení ze surového hedvábí. Na dekách i na kůži jsem cítila Jean-Claudeovu kolínskou, ale navíc jsem cítila i jeho. Laskala jsem se s tou vůní a převalovala se v ní. Říkal, že mě miluje, a včera v noci jsem mu to věřila. Za denního světla jsem si už nebyla tak jistá. Je to veliká pitomost napůl věřit, že vás upír miluje. Ani zdaleka taková jako ho aspoň z půlky milovat. Ale já pořád miluju Richarda. Jedna noc plná úžasného milování to nezmění. Asi jsem doufala, že ano. Vášeň vyhasne snadno, ale láska ne. Opravdová láska je bestie, která se nedá jenom tak zabít.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře. Musela jsem hledat pod dvěma polštáři, než jsem vytáhla firestar. Ruku s ním jsem položila vedle sebe a zavolala: „Dále.“

Do ložnice vešel nějaký muž. Byl vysoký a svalnatý, vlasy měl na stranách hlavy vyholené a vzadu sepnuté do dlouhého ohonu.

Namířila jsem na něj zbraň a přitáhla si deky k hrudi. „Vás neznám.“

Vytřeštil oči a hlas se mu roztřásl: „Jsem Ernie a mám se vás zeptat, jestli chcete snídani.“

„Ne,“ odpověděla jsem. „A teď zmiz.“

Přikývl a nespouštěl oči z pistole. Ve dveřích i tváří v tvář zbrani zaváhal. Mohlo mě to napadnout.

„Co ti Jean-Claude nakázal?“ Pořád znovu žasnu nad tím, kolik lidí má větší strach z Jean-Claudea než ze mě. Zvedla jsem pistoli ke stropu.

„Říkal, že vám mám být k dispozici a udělat, cokoli budete chtít. Povídal, že vám to mám dát dostatečně jasně najevo.“

„Je mi to jasné. A teď běž.“

Dál tam okouněl.

Měla jsem toho dost. „Ernie, sedím tu nahá v posteli a neznám tě. Běž pryč, nebo tě zastřelím už z principu.“ Pro dramatické zdůraznění jsem na něj namířila firestar.

Ernie utekl a dveře nechal otevřené. No super. Teď mám na vybranou jít je zavřít nahá, nebo se zabalit do ohromné deky, došátrat se ke dveřím a pak je zavřít. Deka. Seděla jsem na kraji postele s dekou před sebou a skoro odhaleným pozadím a v ruce jsem pořád svírala pistoli, když se ve dveřích objevil Richard.

Na sobě měl džíny, bílé tričko, džínovou bundu a bílé tenisky. Okolo hlavy se mu vlnily vlasy jako záplava zlatohnědých kudrn. Do obličeje ho zasáhl dráp a zanechal po sobě křiklavě rudou jizvu, která se mu táhla přes celou levou polovinu obličeje. Rána vypadala jako několik dní stará. Muselo se to stát poté, co jsem včera odešla.

V jedné ruce měl můj kožený kabát a ve druhé browning. Prostě tam jenom tak stál.

Posadila jsem se na postel. Ani jeden z nás nic neříkal. Na tohle nemám dost důmyslu ani nejsem dost mazaná. Co řeknete příteli A, když vás najde nahou v posteli přítele B? Zvlášť když se přítel A předchozí noc proměnil v příšeru a někoho sežral. Vsadila bych se, že na tohle Guth Jarkovský žádný návod nemá.

„Ty jsi s ním spala, že jo?“ Hlas měl tichý a skoro něžný, jako by se ze všech sil snažil nekřičet.

Sevřely se mi vnitřnosti. Na takovou hádku nejsem připravená. Jsem sice ozbrojená, ale taky nahá. V téhle horké chvilce bych pistoli vyměnila za šaty.

„Mohla bych říct, že to není, jak to vypadá, ale je to tak.“ Můj pokus o vtip moc nezabral.

Vrazil do ložnice jako přicházející bouře a jeho hněv se před ním valil jako jiskřivá vlna. Zaplavila mě jeho energie a nejradši bych zařvala.

„Přestaň si to na mně vylévat.“

To ho zarazilo. Skoro doslova uprostřed pohybu. „O čem to mluvíš?“

„Tvoje energie nebo aura se na mě řine ze všech stran. Nech toho.“

„Proč? Není ti to příjemné? Než jsi včera v noci zpanikařila, tak se ti to moc líbilo, nebo ne?“

Zastrčila jsem firestar pod polštář a přitáhla k sobě deku. „Jo, bylo to fajn, dokud ses přímo na mně neproměnil. Byla jsem celá pokrytá a ulepená tím průhledným slizem.“ Vzpomínka byla natolik čerstvá, že jsem se otřásla a odvrátila se od něj.

„Takže jsi píchala s Jean-Claudem. Teď to dokonale dává smysl.“

Hleděla jsem na něj a cítila, jak se ve mně probouzí vztek. Jestli se chce hádat, tak to je na správném místě. Zvedla jsem pravou ruku.

Celou ji pokrývala nádherná různobarevná podlitina. „Tohle jsi mi udělal, když jsi mi vyrazil pistoli.“

„Zabíjení už bylo dost, Anito. Nikdo další nemusí umřít.“

„Ty si vážně myslíš, že ti Raina dovolí, abys jí vládl. Spíš dohlédne na to, abys byl mrtvý.“

Zavrtěl hlavou a v jeho obličeji se objevil tvrdošíjný výraz. „Teď jsem ulfrik já. A ona udělá, co řeknu.“

„Raině nebude nikdo poroučet, a rozhodně ne dlouho. Už ti nabídla, aby ses s ní vyspal?“

„Ano,“ přikývl.

Zaskočilo mě, jak to vyslovil, a zatajil se mi dech. „A udělal jsi to, když jsem odešla?“

„To by se ti hodilo.“

Nedokázala jsem se mu podívat do očí. „Jestli z ní uděláš svou lupu, možná to tak nechá být. Nechce prostě přijít o svoji moc.“ Přinutila jsem se zvednout hlavu a podívat se mu do očí.

„Já o Rainu nestojím.“ V jeho tváři se mihlo něco tak intenzivního, že mi to vehnalo slzy do očí. „Já chci tebe.“

„Po včerejší noci už o mě nemůžeš mít zájem.“

„Proto jsi spala s Jean-Claudem? Myslela sis, že tak budeš přede mnou v bezpečí?“

„Neuvažovala jsem takhle přímočaře,“ namítla jsem.

Položil kabát i pistoli na postel. Sevřel jeden ze sloupků postele. Dřevo pod silou jeho rukou zaúpělo. Uskočil od něj, jako by to nechtěl udělat. „Spala jsi s ním v téhle posteli. Přímo tady.“ Zakryl si oči dlaní, jako by se snažil zahnat nějaký obraz ve své hlavě.

Neartikulovaně zaúpěl.

S nataženou rukou jsem k němu vykročila, ale pak jsem se zarazila. Jak bych ho mohla utěšit? Co bych mohla říct, aby se cítil líp? Vůbec nic.

Škubnul prostěradlem a vytáhl ho. Popadl vrchní matraci a stáhl ji. Popadl celou postel a nadzvedl ji.

„Richarde!“ křičela jsem na něj.

Byla to starožitná postel ze solidního dubu a on ji odhodil stranou jako hračku. Zatáhl za prostěradlo. Hedvábí povolilo a ozval se zvuk, jako kdyby někomu stahoval kůži. Klečel na zemi s kusy zničeného hedvábí v rukou. Natáhl je ke mně a látka na nich vypadala jako krev.

Richard se nejistě postavil na nohy. Zachytil se postele a udělal první krok ke mně. Firestar i browning byly někde na podlaze ve změti hedvábí a rozházených matrací.

Couvala jsem, dokud jsem nebyla v koutě, a pak už jsem neměla kam. Pořád jsem k sobě tiskla deku, jako by mě mohla ochránit.

Natáhla jsem k Richardovi ruku, ale nemyslela jsem si, že by to k něčemu mohlo být. „Co po mně chceš, Richarde? Co chceš, abych řekla? Je mi to líto. Mrzí mě, že jsem ti ublížila. Trápí mě, že jsem neustála to, co jsem viděla včera v noci."

Nic neříkal a blížil se ke mně s rukama sbalenýma do pěstí. Uvědomila jsem si, že mám z Richarda strach. Nebyla jsem si jistá, co udělá, až se dostane až ke mně, a neměla jsem zbraň. Jedna moje část měla pocit, že si zasloužím, aby mě aspoň jednou uhodil, že mu to dlužím. Ale po tom, co udělal s postelí, jsem si nebyla jistá, že bych to přežila.

Richard uchopil horní okraj deky, zmačkal ho v dlaních a prudce mě k sobě přitáhl. S pomocí deky mě vytáhl na špičky. Políbil mě. Na okamžik jsem ztuhla. Rány a řev, to jsem čekala, ale tohle ne.

Dotýkal se ústy mých rtů a nutil mě otevřít pusu. Jakmile jsem cítila jeho jazyk, ucukla jsem. Richard mě chytil v týle, jako kdyby mě chtěl přinutit, abych ho líbala. Hněv v jeho tváři mi naháněl strach.

„Teď už nejsem dost dobrý, abych ti dal pusu?"

„Včera jsem viděla, jak žereš Marcuse."

Pustil mě tak nečekaně, že jsem upadla na podlahu a zamotala se do dek. Pokoušela jsem se zvednout na kolena, ale nedokázala jsem uvolnit nohy. Deka mi sklouzla z prsou. Rychle jsem se je snažila zakrýt. Přinejmenším ze studu.

„Předevčírem v noci jsi mi je dovolila hladit a líbat. A teď se nesmím ani podívat?"

„Nedělej to, Richarde."

Klesl přede mnou na všechny čtyři, takže naše oči byly ve stejné výšce. „Co nemám dělat? Nemám být naštvaný, žes dovolila upírovi, aby tě opíchal?" Popolezl ke mně, až se naše tváře skoro dotýkaly. „Včera v noci jsi šoustala s mrtvolou, Anito. Bylo to fajn?"

Koukala jsem na něj ze vzdálenosti pár centimetrů, ale už jsem se necítila trapně. Místo toho jsem začínala být vzteklá. „Jo, bylo."

Couvl přede mnou, jako bych mu dala ránu. Zamračil se a očima horečně těkal po místnosti. „Miluju tě." Zničehonic zvedl hlavu a oči naplněné zármutkem. „Miluju tě."

Oči jsem měla doširoka otevřené, aby slzy zůstaly v jejich koutcích a nerozběhly se mi po tvářích. „Já vím a mrzí mě to."

Pořád ještě vkleče se ode mě odvrátil. Uhodil dlaněmi o podlahu. Bušil do ní, dokud nebyl bílý koberec od krve.

Zvedla jsem se. Stála jsem nad ním, ale neodvážila se ho dotknout. „Richarde, Richarde, nedělej to, prosím tě." Z očí mi tekly slzy a já je nedokázala zastavit.

Klekla jsem si vedle něj. „Neubližuj si! Nech toho!“ Chytila jsem ho za zápěstí a přitiskla k sobě jeho zakrvácené ruce. Díval se na mě a v obličeji měl zoufalý lidský výraz.

Jemně jsem ho pohladila po tváři a dotkla se stopy po drápech. Naklonil se ke mně a po tvářích se mu kutálely slzy. Výraz v jeho očích mi nedovolil pohnout se. Jeho rty se měkce dotkly mých. Neuhnula jsem, ale ani jsem mu polibek nevrátila.

Odtáhl ode mě tvář natolik, aby dobře viděl můj obličej. „Sbohem, Anito.“ Postavil se na nohy.

Chtěla jsem mu toho strašně moc říct, ale nic z toho by nebylo k ničemu. Nic to nemůže napravit. Nic už nevymaže to, co jsem včera v noci viděla, ani to, co to ve mně vyvolalo. „Richarde… já… je mi to líto.“

„To mně taky.“ Došel až ke dveřím. S rukou na klice zaváhal. „Vždycky tě budu milovat.“

Otevřela jsem pusu, ale nedostala jsem ze sebe ani hlásku. Nemohla jsem říct nic než: „Miluju tě, Richarde, a mrzí mě to víc, než ti jsem schopná říct.“

Otevřel dveře a vyšel ven. Ani se neohlédl. Když se za ním dveře zavřely, zůstala jsem sedět na podlaze zachumlaná v rudém hedvábí. Cítila jsem z něho Jean-Claudeovu kolínskou, ale teď i Richarda. Jeho voda po holení ulpěla na látce i na mých ústech.

Jak jsem ho mohla nechat takhle odejít? Proč jsem ho nezavolala zpátky? Seděla jsem na podlaze a nedělala nic. Nevěděla jsem totiž, co mám dělat.

41

Zavolala jsem na Edwardovu záznamovou službu a nechala tam vzkaz. Tady nemůžu zůstat. Nemůžu tu zůstat, hledět na trosky ložnice a vidět před sebou Richardovy zmučené oči. Musím odsud zmizet. Musím zavolat Dominikovi a říct mu, že nepřijdu. Triáda síly nemůže fungovat, pokud na místě nebudou aspoň dva z nás. Ale Jean-Claude je ve své rakvi a Richard nepřipadá v úvahu. Netušila jsem, co se s naším triumvirátem stane. Neumím si představit, že by se Richard díval, jak se s Jean-Claudem osaháváme, kdyby se toho taky nesměl účastnit. A ani mu to nemůžu mít za zlé.

Při představě, že by spal s Rainou, jsem kupodivu začala vidět rudě. Nemám nejmenší právo žárlit, ale přece to dělám. To nejde dohromady.

Oblékla jsem si černé džíny, černou blůzu bez rukávů a černé sako. Dneska musím do práce a Bert se bude vztekat, že jsem celá v černém. Má pocit, že nám to kazí image. K čertu s ním. Dneska v noci mám černou náladu.

S browningem v pouzdře, firestarem u boku pro strýčka příhodu, s nožem na každém předloktí a ještě jedním na zádech jsem byla přichystaná jít do práce.

Dám Edwardovi ještě deset minut a pak odsud vypadnu. Jestli někde na mě číhá nějaký zabiják, skoro bych to teď přivítala.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Vzdychla jsem. „Kdo je to?“

„Cassandra.“

„Pojď dál.“

Otevřela dveře, podívala se na zničenou postel a ušklíbla se. „Už jsem slyšela o tvrdém sexu, ale tohle je snad trochu moc.“ Měla na sobě dlouhé bílé šaty, které jí sahaly skoro až ke kotníkům. Její oblečení doplňovaly bílé punčochy a bílé plátěné sandály. Vlasy měla rozpuštěné po zádech a vyzařovala odlehčenou letní náladu.

Zavrtěla jsem hlavou. „To udělal Richard.“

Smích jí zmizel z tváře. „Přistihl tě s Jean-Claudem?“

„To už o tom vědí všichni?“ zeptala jsem se.

„Všichni ne.“ Vešla do místnosti a zavřela za sebou dveře. Zavrtěla hlavou. „Neublížil ti?“

„Jestli chceš vědět, jestli mě uhodil, tak ne. Ale cítila jsem se pěkně hnusně.“

Cassandra došla až k posteli a hleděla na ni. Chytila se okraje rámu. Jednou rukou postel zvedla a druhou usadila na místo. Přemístila několik set kilo dřeva a kovu, jako by to nic nebylo. Jemně postel položila na koberec.

Zvedla jsem obočí. „To bylo působivé."

Skoro stydlivě se usmála. „Jedna z vedlejších výhod lykantropie je, že dokážeš zvednout skoro cokoli."

„To se mi líbí."

„Myslela jsem si to," přikývla. Začala sbírat polštáře a potrhané deky. Přidala jsem se k ní. „Asi bychom tam nejdřív měly dát matraci," navrhla.

„Fajn. Chceš s tím pomoct?"

Zasmála se. „Zvednu ji, ale bude to trochu nemotorné."

„No jasně." Chytila jsem opačný kraj matrace.

Cassandra si stoupla vedle mě a zvedla matraci levou rukou. Tváří se jí mihl podivný výraz. „Je mi to líto."

„To, co jsem říkala o tobě a o Richardovi, jsem myslela vážně. Chci, aby byl šťastný," řekla jsem.

„To je nesmírně lichotivé. Mám tě ráda, Anito. Mám tě moc ráda. Byla bych radši, aby to tak nebylo."

Měla jsem čas se na ni zamračit, pak se odnikud objevila její drobná pěst jako rozmazaná šmouha a narazila mi do obličeje. Vnímala jsem, jak padám na záda. Žuchla jsem na podlahu a nedokázala si ani krýt hlavu před dalším nárazem o koberec. Nebolelo to. Jakmile mě obklopila tma, necítila jsem vůbec nic.

42

Ze tmy jsem se zvedala těžce, jako kdybych se probírala z hlubokého snu. Neměla jsem nejmenší představu, co mě probudilo. Ani jsem si nedokázala vzpomenout, že bych šla spát. Zkusila jsem se převalit, ale nešlo to. Najednou jsem byla úplně vzhůru s vytřeštěnýma očima a tělem napjatým. Už jsem párkrát byla spoutaná a patří to k mým nejméně oblíbeným okamžikům. Na chvíli mě ovládla naprostá panika. Škubala jsem provazy, jimiž jsem měla svázaná zápěstí a kotníky. Napínala jsem je a tahala za ně, dokud mi nedošlo, že zápasem jenom pevněji utahuji uzly.

Přinutila jsem se zůstat nehybně ležet. Tep vlastního srdce v mých uších byl tak hlasitý, že jsem neslyšela vůbec nic jiného. Zápěstí jsem měla spoutaná nad hlavou v takovém úhlu, že jsem měla vyvrácené lopatky a paže napjaté. Dokonce i zvednout hlavu o malý kousek, abych se podívala na své kotníky, mi působilo bolest. Měla jsem je svázané dohromady a připoutané k pelesti neznámé postele. Zaklonila jsem hlavu a prohlížela si provaz, který mi nahoře k posteli poutal zápěstí. Byl černý a měkký, a kdybych musela hádat, řekla bych, že je spletený z hedvábí. Vypadal jako pomůcka, kterou bude mít v šuplíku schovanou Jean-Claude. Na zlomek sekundy jsem nad tím uvažovala, ale pak do místnosti vstoupila realita a mně se na chviličku zastavilo srdce.

U nohou postele se objevil Gabriel. Na sobě měl černé kožené kalhoty tak těsné, že vypadaly jako poleva, a černé holínky až nahoru na stehna. Měkkou kůži přidržovaly řemínky. Od pasu nahoru byl nahý, v levé bradavce měl stříbrný kroužek a další na okraji pupíku. Stříbrné ozdoby měl na celém ušním lalůčku. Jak se blížil k posteli, stříbro se třpytilo. Dlouhé husté černé vlasy mu spadaly do obličeje a lemovaly jeho světle šedé oči připomínající nebe před bouří. Přešel k poličce v hlavě postele mimo mé zorné pole a pak se zase pomalu vrátil do záběru.

Srdce se mi opět rozbušilo. Bilo tak silně, že mě málem zadusilo. Sebrali mi browning i firestar včetně pouzder, docela všechno. Pouzdra s noži ze zápěstí také zmizela. Napjala jsem záda a pořád jsem cítila pochvu na zádech. Ale když jsem zaklonila hlavu, necítila jsem rukojeť nože. Asi jsem jim byla vděčná, že mě nesvlékli, aby se dostali k pouzdru. Podle toho, jak Gabriel kroužil okolo postele, bych se vsadila, že na to dojde.

Zkusila jsem promluvit, ale nedokázala jsem to. Polkla jsem a zkusila to znovu. „Co se děje?“ Hlas jsem měla neuvěřitelně klidný. Dokonce i mně to tak připadalo.

Místnost naplnil sytý a intenzivní ženský smích. Samozřejmě jsem nebyla v žádné místnosti. Byli jsme na farmě, kde se natáčely pornofilmy. Místnost, kde jsem byla přivázaná, měla jen tři stěny. Nad hlavou jsem měla zatím ještě zhasnuté reflektory.

Teď se přede mnou objevila Raina. Měla vysoké holínky barvy krve s ostruhami. Na sobě něco jako kombiné z rudé kůže. Většina jejích dlouhých nohou i hýždí byla odhalená. „Ahoj, Anito, vypadáš moc dobře.“

Zhluboka jsem se nosem nadechla a pak pomaličku vydechovala. Bušení srdce se trošku zpomalilo. Výborně. „Měla by sis promluvit s Richardem, než provedeš něco krutého. Postavení lupy je ode dneška volné.“

Překvapeně naklonila hlavu ke straně. „O čem to mluvíš?“

„Spala s Jean-Claudem.“ Na okraji dekorací se vynořila Cassandra a opírala se zády o stěnu. Vypadala stejně jako vždycky. Jestli jí nebylo příjemné, že mě zradila Raině, nedala to na sobě znát. Hrozně jsem ji kvůli tomu nenáviděla.

„A ty nebudeš spát s oběma?“ divila se Raina.

„Neměla jsem to v plánu,“ prohlásila jsem. Pokaždé, když jsem otevřela pusu a nikdo mi nic neudělal, jsem se uklidnila o trochu víc. Jestli to udělala Raina, abych jí nestála v cestě, pak už by nemusela zajít dál. Pokud je to pomsta za Marcuse, tak jsem v pořádných sračkách.

Raina se posadila na konec postele vedle mých nohou. Napjala jsem se, nedokázala jsem si pomoct. Všimla si toho a rozesmála se. „S tebou si užijeme spoustu legrace.“

„Klidně můžeš být alfa samice. Já o ten džob nestojím,“ navrhla jsem.

Raina vzdychla, pohladila mě rukou po noze a masírovala mi sval na stehně. Jakoby nepřítomně, jako když hladíte psa. „Richard o mě nestojí, Anito. Myslí si, že jsem zkažená. On chce tebe.“ Stiskla mi stehno tak, až jsem si myslela, že si nechá narůst drápy a sval mi rozpáře. Než přestala, tiše jsem zasténala.

„Tak co chceš?“

„Abys trpěla.“ Usmívala se, když to říkala.

Otočila jsem hlavu ke Cassandře. Někdo tady přece musí mít trochu zdravého rozumu. „Proč jim pomáháš?“

„Jsem Sabinova vlčice.“

Přimhouřila jsem oči. „O čem to mluvíš?“

Raina vylezla na postel, lehla si vedle mě a přitiskla se ke mně tělem. Jedním prstem mi jezdila po břiše. Dělala to mimoděk, jako by se na to vůbec nesoustředila. Až se začne soustředit, už bych tady radši nebyla.

„Cassandra je nastrčená od samého začátku, že je to tak, zlato?“

Cassandra přikývla a postavila se vedle postele. Její oči barvy lískových oříšků byly klidné. Až příliš klidné. Ať už za tou hezkou tvářičkou cítí cokoli, velice pečlivě se ovládá. Teď jde o to, jestli za tváří není něco, co by mi mohlo pomoci.

„Dominik, Sabin a já tvoříme triumvirát. Jsme to, co jste mohli být ty, Richard a Jean-Claude.“

Nelíbilo se mi, že použila minulý čas. „Ty jsi ta žena, kvůli které se vzdal čerstvé krve?“

„Věřím, že život je posvátný. Tuhle myšlenku jsem si cenila nade vše. To, že sleduju, jak mi Sabinova zlatavá nádhera hnije před očima, mě přesvědčilo o opaku. Udělám cokoli, *cokoli*, abych mu pomohla uzdravit se.“ V očích se jí mihlo něco jako bolest a potom odvrátila hlavu. Když se na mě zase podívala, přinutila se, aby byla docela bez výrazu, ale úsilím se jí třásly ruce. Usmála se, ale nebyl to spokojený úsměv. „Musím to pro něho udělat, Anito. Mrzí mě, že tebe a tvé blízké zatahuji do našich problémů.“

„A jak do toho zapadám já?“

Raina sklouzla rukou po mém břiše a přiblížila obličej k mému. „Dominik má kouzlo, které Sabina z té hniloby vyléčí. Dalo by se říct, že se jedná o přenos magické podstaty. Potřeboval jenom správného dárce.“ Naklonila se tak blízko, že stačilo, abych otočila hlavu a naše rty by se setkaly. Její horký dech mi šeptal na kůži. „Perfektního dárce. Upíra, který přesně sdílí Sabinovy schopnosti a dokonale jim odpovídá, a jeho služebníka. Buďto vlkodlaka, nebo nekromanta svázaného s upírem.“

Otočila jsem se a podívala se na ni. Nedokázala jsem si pomoci. Políbila mě, tiskla ústa na má a snažila se dostat dovnitř jazyk. Kousla jsem ji do rtu tak, že jsem cítila chuť její krve.

S překvapeným výkřikem ucukla. Položila si ruku na ústa a zírala na mě. „Za tohle mi zaplatíš.“

Plivla jsem na ni její vlastní krev. Pobryndala jsem si bradu. Byla to pěkná pitomost. To, že ji ještě víc naštvu, mi nijak nepomůže, ale když jsem viděla, jak jí po krásné tváři teče krev, skoro to stálo za to.

„Gabrieli, zabav slečnu Blakeovou.“

To si zasluhovalo moji pozornost. Gabriel se vyhoupl na postel a přivinul se ke mně stejně jako Raina z druhé strany. Byl vyšší, asi metr osmdesát, takže se ke mně přesně nehodil, ale to, co mu ubírala rozdílná velikost, dohánět technikou. Rozkročmo si osedlal mé tělo,

nakláněl se nade mě jako v kliku a přisunoval se ústy blíž a blíž. Jediným rychlým šlehnutím jazyka mi olízl zakrvácenou bradu. Ucukla jsem.

Rukou mi sevřel tvář a přinutil mě, abych se na něj podívala. Držel mi bradu jako ve svěráku, a jak jsem vzdorovala, jeho prsty se mi do ní zatínaly. Měl v prstech dost velkou sílu, aby mi rozdrtil čelist, kdyby pořádně stiskl. Pomalými, protahovanými pohyby mi olizoval krev z brady a rtů.

Vykřikla jsem a hned se za to v duchu proklela. Přesně tohle chtějí. Panika mi nepomůže. Panika mi vůbec nepomůže. Opakovala jsem si to pořád dokola, dokud jsem nepřestala napínat provazy. Tohle ještě nedokážu uvolnit, prozatím ne.

Na postel vylezla i Cassandra. Koutkem oka jsem viděla její bílé šaty. Gabriel mě pořád pevně držel.

„Pusť jí tvář, ať se na mě může podívat."

Gabriel na ni zlostně pohlédl a zasyčel.

Zpoza jejích rtů se ozvalo slabé dunivé zavrčení. „Dneska mám chuť se prát, kocourku, tak mi to moc neusnadňuj."

„Nečekají tě u obřadu?" zeptala se Raina. „Nebude tě Dominik potřebovat?"

Cassandra couvla a hlas, který se ozval, byl tak tichý, jako by ho dokázala z lidských rtů vypravit jenom s velkým úsilím. „Než půjdu, promluvím si s Anitou. Nebo nepůjdu nikam."

Raina se vztyčila na druhé straně postele. „Nikdy nenajdeš upíra, který by tvému pánovi odpovídal tak dokonale jako Jean-Claude. Nikdy. Jsi ochotná ohrozit šanci na jeho vyléčení?"

„Udělám, co budu chtít, Raino. Proto jsem alfa. Až bude Richard mrtvý, povedu smečku já. Nezapomínej na to."

„Tak jsme se nedohodly."

„Naše dohoda zněla, že Popravčí zabiješ, než přijedeme do města. To jsi nesplnila."

„Marcus si najal ty nejlepší. Kdo mohl vědět, že ji bude tak těžké zabít?"

„Já to věděla hned, jak jsem ji uviděla poprvé. Ty vždycky podceňuješ jiné ženy, Raino. Je to jedna z tvých slabin." Cassandra se k Raině naklonila. „Pokusila ses Richarda zabít, než ho Dominik stačí použít při svém kouzlu."

„Chystal se zabít Marcuse."

Cassandra zavrtěla hlavou. „Zpanikařila jsi, Raino. Ty i Marcus. Teď je Marcus mrtvý a ty si nedokážeš smečku udržet. Příliš mnoho vlků tě nenávidí. A mnozí z nich milují Richarda, nebo ho přinejmenším obdivují."

Nejradši bych se zeptala, kde jsou Jean-Claude a Richard, ale měla jsem strach, že to vím. Chystá se obřadní oběť, ale aby to fungovalo, budou potřebovat Cassandru. Vůbec jsem nestála o to, aby odešla co nejdřív.

„Ty jsi byla Dominikovo alibi," došlo mi. „Ne, že bych si na to stěžovala, ale proč jsem ještě naživu?"

Cassandra ke mně sklopila oči. „Gabriel s Rainou tě chtějí do filmu. Pokud mi dáš slovo, že se ani jednomu z nás nebudeš chtít pomstít za smrt svých mužů, budu bojovat za to, aby tě pustili."

Začala jsem otevírat pusu ke slibu.

Zamávala mi prstem před ústy. „Mezi námi už žádné lhaní, Anito."

„Na to je pozdě," namítla jsem.

Cassandra přikývla. „To je pravda a mrzí mě to. Za jiných okolností jsme mohly být kamarádky."

„To asi jo." Samozřejmě že tím je to ještě bolestnější. Nic není tak palčivé jako zrada. Teď bychom si s Richardem mohli porovnat poznámky.

„Kde je Richard a Jean-Claude?"

Upřeně se na mě zahleděla. „I teď myslíš na to, že bys je mohla zachránit, že jo?"

Chtěla jsem pokrčit rameny, ale nedokázala jsem to. „Jen mě to napadlo."

„Byla jsi návnada a rukojmí pro oba dva muže," vysvětlovala Cassandra.

Gabriel se na mně uvelebil a tiskl se ke mně celým tělem. Byl těžký. Když si to užíváte, nikdy si neuvědomíte, jak je muž těžký. Posunul se dolů, takže mu nohy visely z postele a ruce si založil na mé hrudi. Opřel si o ně bradu a hleděl na mě, jako by věděl, že má pro sebe celý den, celou noc a všechen čas na světě.

„Vážně mě překvapuje, že ses s Richardem dneska rozešla, Anito," prohlásila Raina. „Poslali jsme mu pramínek tvých vlasů s dopisem, že mu příště pošleme ruku. Přišel sám a nikomu o tom neřekl, přesně jak jsme po něm chtěli. On je vážně blázen."

Vypadalo to jako něco, co by Richard udělal, ale stejně mě to překvapilo. „Jean-Claude by se vám nevydal do rukou kvůli pramínku mých vlasů."

Raina se přesunula, abych na ni líp viděla, a usmála se na mě. Ret už se jí začal hojit. „To je naprostá pravda, ani jsme se o to nepokoušeli. Jean-Claude by poznal, že tě stejně chceme zabít. Přišel by se všemi upíry a s vlky, kteří jsou mu oddaní. Bylo by to krveprolití."

„Tak jak jste ho dostali?"

„Cassandra ho zradila. Že je to tak, Cassandro?"

Cassandra nás zamyšleně pozorovala. „Kdyby se s tebou Richard nerozešel, možná bys dokázala Sabina uzdravit. To, že tě požádáme o pomoc, byla původně jenom záminka, abychom mohli vstoupit na Jean-Claudeovo území, ale ty jsi daleko mocnější, než si Dominik původně myslel. Překvapilo nás, že nemáš žádné upíří znamení. Měla jsi být součástí oběti, ale když nemáš ani první označení, nefungovalo by to."

No hurá. „Viděla jsi, jak jsem zahojila Damianovu řeznou ránu a tu zombii. Dokážu Sabina uzdravit, Cassandro. Moc dobře to víš. Sama jsi to viděla."

Zavrtěla hlavou. „Ta nemoc se přesunula do Sabinova nitra. Odchází mu mozek. Pokud bys ho uzdravila ještě dnes, dalo by se o tom diskutovat. Ale aby naše kouzlo fungovalo, musí být při smyslech. Ještě jeden den a mohlo by už být pozdě."

„Když zabijete Richarda i Jean-Claudea, nebudu mít sílu Sabina uzdravit. Pokud měl Dominik v plánu obětovat nás všechny tři, pak k tomu, aby kouzlo fungovalo, musíme být všichni."

Obličejem se jí mihl nějaký výraz. Měla jsem pravdu. „Dominik si není jistý, jestli to bude fungovat, když v kruhu nebude i lidský služebník, že ne?"

Cassandra zavrtěla hlavou. „Musí to být dneska v noci."

„Jestli je oba zabijete a Sabina to neuzdraví, zhatíte jedinou reálnou šanci, kterou má. Náš triumvirát ho dokáže vyléčit. A ty to moc dobře víš."

„Nic takového nevím. Slíbila bys mi modré z nebe, kdyby sis myslela, že vás to zachrání."

„To je pravda, ale přesto si myslím, že ho dokážeme uzdravit. Jestli zabijete Richarda a Jean-Claudea, tuhle možnost ztratíte. Pojďme to aspoň zkusit. Když to nebude fungovat, můžete je obětovat zítra. Dovolím Jean-Claudeovi, aby mi udělal první značku. Buďto Sabina zítra vyléčíme, nebo budeme dokonalá oběť pro Dominikovo kouzlo." Přála jsem si, aby mě poslouchala. Aby mi věřila.

„Dokáže Sabin zítra v noci přečíst svůj díl zaklínadla?" zeptala se Raina. Přistoupila těsně ke Cassandře. „Jakmile mu shnije mozek, nezbude vám nic jiného než ho zamknout do bedny s křížem. A někde ho schovat."

Cassandra sevřela ruce v pěst. Celé tělo se jí slabě roztřáslo. Ve tváři se jí objevil primitivní strach.

Raina se skoro konverzačně obrátila ke mně. „Abys tomu rozuměla, Sabin nezemře. Změní se v loužičku slizu, ale nezemře. Že ne, Cassandro?"

„Ne," skoro zaječela Cassandra. „Ne, nezemře. Jenom zešílí. Bude pořád mít veškerou moc našeho triumvirátu, ale bude blázen. Budeme

ho muset někam zavřít a modlit se, aby Dominikova kouzla dokázala udržet jeho sílu na uzdě. Pokud se nám nepodaří jeho moc udržet pod kontrolou, rada nás donutí, abychom ho upálili zaživa. Jedině tak zemře určitě.“

„Pokud to ale uděláte,“ dodala Raina, „zemřete ty i Dominik také. Všechny upíří znaky vás stáhnou do pekla s ním.“

„Ano,“ přisvědčila Cassandra, „ano.“ Upřeně na mě hleděla a ve tváři měla vztek a bezmoc.

„Měla bych tě litovat?“ zeptala jsem se.

„Ne, Anito, ty umřeš tak jako tak,“ odpověděla.

Těžce jsem polkla a pokoušela se přijít na něco, co by mi pomohlo. Nebylo snadné přemýšlet, když na mně ležel Gabriel, ale jestli něco nevymyslím, budeme všichni mrtví.

Cassandra sebou škubla, jako by se jí někdo dotkl. Vytryskl z ní proud energie, otřel se o mé tělo a tam, kde se ho dotkl, mi naskočila husí kůže. Gabriel přejížděl prsty po mých rukou, a proto tam husí kůže vydržela o trochu déle.

„Už musím jít,“ prohlásila Cassandra. „Než přijde ráno, možná si budeš přát, abychom tě taky obětovali.“ Přejela pohledem z Gabriela na Rainu. „Proříznout hrdlo netrvá tak dlouho.“

Souhlasila jsem s ní, ale nevěděla jsem, co na to říct. Probírali jsme různé způsoby, jimiž mám zemřít. Ani jeden z nich mi nepřipadal jako dobrá volba.

Cassandra se na mě upřeně zahleděla. „Je mi to líto.“

„Kdyby ti to bylo doopravdy líto,“ namítla jsem, „odvázala bys mě a dala mi zbraň.“

Zasněně se usmála. „Sabin mi to zakázal.“

„Ty vždycky děláš, co se ti řekne?“ divila jsem se.

„V tomhle případě ano. Kdybys sledovala, jak ti Jean-Claudeova krása hnije před očima, udělala bys cokoli, abys mu pomohla.“

„Snažíš se přesvědčit mě, nebo sebe?“

Slabě se zapotácela a já cítila, jak se z jejího těla vyvalila energie a proudí okolo mě. Gabriel mi olízl paži.

„Už musím jít. Kruh se brzy uzavře.“ Dívala se na mě a na Gabriela, který mi jazykem přejížděl po ruce. „Vážně mě to mrzí, Anito.“

„Jestli čekáš odpuštění, zkus se modlit. Bůh ti to možná promine. Já ne.“

Ještě chvíli se na mě dívala. „Budiž. Sbohem, Anito.“ Zmizela jako bělavá šmouha. Jako duch při rychlém přetáčení kanálů v televizi.

„Výborně,“ prohlásila Raina, „teď rozsvítíme světla a uděláme si pár zkušebních záběrů.“ Reflektory se rozsvítily a mě zaplavila oslnivá záře.

Zavřela jsem oči.

Gabriel se na mně posunul vzhůru a já oči zase otevřela. „Chtěli jsme tě svléknout do naha a přivázat tě s roztaženýma rukama i nohama, ale Cassandra nám to nedovolila. Teď má ale moc práce se svým kouzlem.“ Položil ruce vedle mé hlavy a pár vlasů mi sepnul sponkou. „Když jsi byla mimo, nalíčili jsme ti obličej. Mohli bychom ti nalíčit i tělo. Co myslíš?“

Pokoušela jsem se vymyslet něco rozumného. Ale vůbec nic mě nenapadalo. Gabriel se nade mnou nakláněl a jeho obličej byl blíž a blíž. Otevřel pusu a odhalil tesáky. Ne upíří tesáky, ale drobné leopardí zoubky. Richard mi jednou řekl, že Gabriel tráví tolik času ve zvířecí podobě, že se nikdy docela nepromění zpět. Super.

Políbil mě. Jemně a potom stále hruběji a pronikl mi jazykem do pusy. Odtáhl se ode mě. „Kousni mě.“ Líbal mě a pak odtáhl rty natolik, aby mohl zašeptat. „Kousej mě.“

Bolest Gabriela vzrušuje. Nestála jsem o to vzrušit ho ještě víc, ale s jeho jazykem skoro až v krku nebylo lehké nedat mu to, o co stál. Přejel mi rukou přes prsa a stiskl je tak silně, že jsem zasténala. „Kousni mě, a já přestanu.“

Zakousla jsem se mu do rtu. Kousala jsem, dokud se neodtáhl a jeho ret nezůstal napjatý mezi námi. Krev prýštila z jeho úst do mých. Pustila jsem ho a vyprskla mu tu krev do obličeje. Byl u mě tak blízko, že se od něj odrážela jako rudá sprška.

Zasmál se, přejel si prsty po zkrvaveném rtu a pak si je dal do úst a krev z nich olízal.

„Víš, jak se ze mě stal leopardodlak?“ zeptal se.

Hleděla jsem na něj.

Lehce a ledabyle mě plácl. Před očima se mi objevily hvězdičky. „Odpověz mi, Anito.“

Když jsem se zase dokázala soustředit, zeptala jsem se: „Na co ses ptal?“

„Víš, jak se ze mě stal leopardodlak?“

Neměla jsem chuť s ním tuhle hru hrát. Nechtěla jsem se účastnit Gabrielových důvěrných hovorů, ale ani jsem nechtěla, aby mě znovu uhodil. Nedělalo by mu potíže zmlátit mě do bezvědomí. Pokud bych se vůbec probrala, byla bych na tom hůř než teď. Těžko tomu věřit, ale je to tak.

„Ne,“ řekla jsem.

„Vždycky jsem měl rád bolest, už když jsem byl člověk. Pak jsem poznal Elizabeth. Byla leopardodlak. Šoustali jsme spolu a já po ní chtěl, aby se přitom proměnila. Tvrdila, že má strach, že mě zabije.“ Naklonil se nade mnou. Z jeho rtu pomalu odkapávaly těžké kapky krve.

Mrkala jsem a odvracela tvář, jak jsem se snažila, aby se mi krev nedostala do očí.

„Skoro jsem umřel.“

Otočila jsem hlavu úplně na stranu a jeho krev mi tak kapala na tvář. „A stál ten sex za to?“

Sklonil se a začal mi krev z tváře olizovat. „Byl to nejlepší sex v mém životě.“

Z krku se mi dralo zaječení. Umlčela jsem je, ale bolelo mě to. Musí být cesta, jak z toho ven. Musí.

Nějaký mužský hlas řekl: „Lehni si na ni, stejně jako to bude v záběru, a my změříme clonu.“

Uvědomila jsem si, že je tady štáb. Režisér a kameraman a kolem pobíhalo dalších deset lidí a žádný mi nepomohl.

Gabriel z vysoké černé holínky vytáhl nůž. Rukojeť byla černá, ale ostří se stříbřitě lesklo. Nemohla jsem si pomoct, nedokázala jsem z nože spustit oči. Už předtím jsem měla strach, ale takový ještě ne. Pálil mě vzadu v hrdle a hrozil, že mě každou chvíli přinutí křičet. Ale nevyděsil mě jen pohled na nůž. Ještě před chviličkou bych dala cokoli za to, abych ho přesvědčila, že má přeřezat provazy. Teď bych dala cokoli za to, aby to neudělal.

Gabriel mi položil ruku na břicho a strčil mi koleno mezi spoutané nohy. Moc prostoru tam neměl. Kvitovala jsem to s povděkem. Pootočil se a natáhl se s nožem dolů. Ještě než jsem cítila, jak provazy na kotnících povolují, jsem věděla, co má v úmyslu. Uvolnil mi nohy a skoro současně se ke mně přitiskl spodní částí těla. Neměla jsem čas se bránit ani toho využít. Už to dělal mnohokrát.

Zavrtěl boky a roztáhl mi nohy tak, že jsem ho cítila i přes těsné džíny. Nekřičela jsem, ale fňukala. Nenáviděla jsem se za to. Obličej jsem měla přitisknutý k jeho nahému hrudníku těsně nad propíchnutou bradavkou. Chlupy na těle měl hrubé a škrábaly mě na tváři. Jeho tělo mě skoro úplně zakrývalo. Kamera neuvidí o moc víc než moje ruce a nohy.

Dostala jsem podivný nápad. „Jsi moc vysoký,“ řekla jsem.

Gabriel se musel trochu nadzvednout, aby mi viděl do obličeje. „Cože?“

„V záběru nebude nic než tvůj zadek. Jsi moc vysoký.“

Couvl a nadzvedl se jakoby v kliku. Tvářil se zamyšleně. Otočil se, ale neslezl ze mě. „Franku, máš ji tam vůbec?“

„Ne.“

„Kurva,“ zaklel Gabriel. Podíval se na mě a pak se usmál. „Nikam nechoď, hned jsem zpátky.“

S volnýma nohama jsem se mohla posadit. Ruce jsem měla nad hlavou, ale mohla jsem se posunout nahoru. To bylo daleko lepší.

Gabriel, Raina a dva muži v ošuntělých šatech se shlukli do houfu a probírali to. Zaslechla jsem útržky rozhovoru. „Možná bychom ji mohli zavěsit ze stropu?“

„To bychom ale museli změnit dekorace.“

Získala jsem čas, ale k čemu? Kousek od vchodu byl dlouhý stůl. Na něm ležely moje zbraně vyrovnané do řady jako rekvizity. Všechno, co potřebuju, tam leží, ale jak se k tomu dostat? Raina mi nedá nůž, abych se mohla osvobodit. Ne, Raina ne, ale Gabriel možná ano.

Popošel k posteli a pohyboval se, jako by měl víc svalů nebo něčeho jiného než ostatní lidé. Našlapoval jako kočka, kdyby kočka dokázala chodit po dvou.

Klekl si na postel a začal rozvazovat provaz, který mě poutal k posteli, ale zápěstí mi nechal spoutaná.

„Proč ten provaz nepřeřízneš?“ zeptala jsem se.

„Frank se rozzlobil, že jsem přeřízl ten druhý. Je to pravé hedvábí. Není to vůbec nic levného.“

„Moc ráda slyším, že Frank myslí i na peníze.“

Gabriel mi sevřel tvář a donutil mě, abych se na něho podívala. „Změníme dekorace a přivážeme tě vestoje. Budu tě šoustat, dokud nevypustíš duši. Já při tom budu pořád v tobě. Potom se proměním a roztrhám tě. Třeba to dokonce přežiješ, tak jako jsem to přežil já.“

Polkla jsem a opatrně promluvila. „Ty vážně sníš o tomhle, Gabrieli?“

„Ano.“

„Ale není to tvoje nejoblíbenější fantazie,“ namítla jsem.

„Cože?“

„Znásilnit mě, když budu bezmocná, takhle si sex nepředstavuješ.“

Usmál se a zablýskal tesáky. „Ale ano, představuju.“

Nepanikař. Nepanikař. Žádnou paniku. Naklonila jsem se k němu a on mi pustil tvář, abych to mohla udělat, ale škubl provazem a ujistil se, že mi pořád vidí na ruce. Rozhodně to už někdy dělal.

Přinutila jsem se naklonit k jeho nahému hrudníku a přitiskla mu svázané ruce k tělu. Přiblížila jsem obličej k jeho a zašeptala: „A nechtěl bys mít přitom v sobě nůž?“ Dotkla jsem se stříbrného kroužku v jeho bradavce a zatáhla, až se kůže natáhla, a on tiše zasténal.

„Ty nechceš, aby v tobě žhnulo stříbro, až budeš přirážet?“ Zvedla jsem se na kolenou, takže naše obličeje byly ještě blíž. „Copak by tě nevzrušovalo vědomí, že se tě snažím zabít, a ty mě přitom šoustáš? Že mi po těle při píchání proudí tvoje krev? Copak o tom nesníš?“ Poslední slova jsem mu šeptala do úst.

Gabriel ztuhl. Cítila jsem, jak tepna na jeho krku naráží do kůže. Jeho srdce pod mýma rukama bušilo rychle a silně. Vytrhla jsem mu

kroužek z bradavky a on tiše zaúpěl. Po hrudi mu proudila krev. Zvedla jsem kroužek a on pustil provaz, abych mohla pohybovat rukama. Nesla jsem zkrvavené stříbro mezi naše rty, skoro jako bychom ho oba měli políbit.

„Máš jenom jedinou možnost mě opíchat, Gabrieli. Tak nebo tak, Raina se postará, abych byla dneska mrtvá. Další příležitost se mnou už nedostaneš."

Ohnul špičku jazyka a zachytil kroužek a slízl mi ho z prstů. Převaloval ho v puse a zase ho vyndal čistý a bez krve. Podával mi ho na špičce jazyka. Vzala jsem si ho a sevřela ho mezi prsty.

„Jenom chceš, abych ti dal nůž," bránil se.

„Chci ti vrazit stříbrné ostří tak hluboko do těla, že ti rukojeť udělá modřiny."

Zachvěl se a dlouze vzdychl.

„Nikoho takového, jako jsem já, už nepotkáš, Gabrieli. Zkus hrát podle mého a bude to nejlepší sex tvého života."

„Pokusíš se mě zabít," řekl.

Přejela jsem mu prsty po poklopci kožených kalhot. „To jo, ale copak ti někdy hrozilo nebezpečí od té doby, cos to poprvé dělal s Elizabeth? Měl jsi od té doby, co se pod tebou proměnila, při sexu strach? Pohyboval ses ještě někdy na tenoučké zářící hraně mezi potěšením a smrtí?"

Odvrátil se ode mě a neodvažoval se mi pohlédnout do očí. Vzala jsem ho oběma rukama za hlavu a obrátila ho k sobě. „Raina ti to nedovolila, že ne? Stejně jako ti to nedovolí dneska. Jsi přece alfa, Gabrieli, cítím to. Nedovol, aby tě o to připravila. Nedovol jí, aby tě připravila o *mě*."

Gabriel na mě upřeně hleděl, naše těla se dotýkala a rty jsme měli tak blízko, že bychom se mohli políbit. „Zabiješ mě."

„Možná. Nebo ty mě."

„Třeba to přežiješ," řekl, „mně se to podařilo."

„Když jsi to přežil, pořád ještě šoustáš Elizabeth?" něžně jsem ho políbila a přejela mu zuby po krku.

„Elizabeth mě nudí."

„Budeš nudit i mě, Gabrieli? Jestli to přežiju, bude s tebou nuda?"

„Ne," zašeptal. Věděla jsem, že ho mám. Prostě jsem to věděla. Buďto mám zárodek úžasného plánu, nebo jsem aspoň získala nějaký čas a snad i možnosti. To je rozhodně zlepšení. Důležitá otázka byla, kolik času ještě mají Jean-Claude a Richard? Jak dlouho ještě, než je Dominik podřeže? Pokud se tam nedostanu včas, radši abych tam nešla vůbec. Jestli budou oba mrtví, skoro bych chtěla, aby mě Gabriel oddělal. Skoro.

43

Nechali mě přivázanou k posteli, ale Gabriel zase vrátil nože do pouzder na zápěstích. Podržel na světle velký nůž, který patřil do pouzdra na zádech. Myslela jsem, že mi ho nevrátí, ale nakonec mi odhrnul vlasy a zasunul ho do pochvy.

„Nepřeřízni provazy, dokud nebudu v záběru. Chci, aby divákům bylo jasné, proč máš takový strach. Slib mi, že to nepokazíš."

„Dej mi pistoli a já počkám, dokud nebudeš na mně. Teprve pak zmáčknu spoušť."

Usmál se a zahrozil na mě prstem, jako když káráte děcko. „To ne. Nic drastického."

Zhluboka jsem se nadechla a zase vydechla. „Nemůžeš mít samotné holce za zlé, když to zkusí."

Gabriel se zasmál vysokým nervózním smíchem. „Ne, nezlobím se, žes to zkusila."

Světla a kamery jsme měli připravené a čekalo se jenom na akci. Gabriel si z prsou otřel krev a vrátil si stříbrný kroužek zase do masa. Připravovali jsme se na první záběr. Dokonce mi ze rtů otřeli krev a opravili mi make-up. Líčila mě Heidi, mladá lykantropka. Oči měla trošičku moc rozevřené, a když se mě dotkla, ruce se jí třásly.

Zatímco opatrně nanášela make-up, zašeptala. „Až tě bude líbat, dej si pozor. Jedné dívce zničehonic sežral jazyk."

„Dokážeš mi donést pistoli?"

Zachvěla se a v panice protočila panenky. Zavrtěla hlavou. „Raina mě zabije."

„Když bude mrtvá, tak ne."

Heidi znovu a znovu vrtěla hlavou a couvala od postele.

Většina štábu odešla. Když režisérovi došlo, že mu bude chybět hodně lidí k tomu, aby to mohlo fungovat, začal nabízet prémie. Obrovské prémie, a pár lidí zůstalo. Ostatní odešli. Nechtěli dělat snuff. Nechtěli se dívat, až mě Gabriel zabije, ale ani to nechtěli zarazit. Třeba jeden z nich zavolá policii. To byla příjemná představa, ale moc nadějí jsem v ni nevkládala.

Jako vlna, z níž se mi ježila kůže, mě zaplavila energie. Působila na něco hluboko uvnitř mého těla. Ten pocit zmizel skoro tak rychle, jako se objevil, ale na kůži mi zůstala vůně, jako kdybych prošla skrz něčího ducha. Cítila jsem Richardovu vodu po holení. Richard se mi snaží něco říct. Buďto záměrně, nebo ho k tomu nutí strach. Tak či tak

mi dochází čas. Musím je zachránit. Musím. Jiná možnost nezbývá. A zachránit je znamená dostat Gabriela dost blízko, abych ho mohla zabít. Co nejblíž k sobě. A to je přinejmenším riskantní.

„Tak už se pohni," pobízela jsem ho.

„Na někoho, kdo má umřít děsivou smrtí, jsi docela nedočkavá," poznamenala Raina.

Usmála jsem se. Snažila jsem se, aby v tom úsměvu bylo všechno, co v něm chtěl Gabriel mít. Sebejistota, nebezpečí i sex. „Já nemám v plánu umřít."

Gabriel dlouze vydechl. „Dáme se do toho."

Rainia zavrtěla hlavou a vycouvala ze záběru. „Pořádně ji ošoustej, Gabrieli. A než ji zabiješ, přinuť ji volat své jméno."

„Bude mi potěšením," zašeptal. Kradl se po podlaze imitace ložnice.

Vytáhla jsem nůž na zápěstí z pouzdra a přeřízla provaz, který mě poutal k posteli. Zápěstí jsem měla pořád svázaná. Nespouštěla jsem z něho oči a obrátila jsem čepel, abych provedla řez mezi zápěstími. Mohl se na mě vrhnout, ale neudělal to. Kroužil okolo postele a já si přeřezala pouta na rukou.

Zastavil se na kolenou vedle postele a upřeně mě sledoval. Couvala jsem před ním s nožem v pravé ruce. Musím se dostat z té zatracené postele.

Gabriel vylezl na postel a já slézala dolů. Napodoboval moje pohyby, ale v jeho podání byly elegantní a až bolestně pomalé. Vibroval zadržovanou energií. Nedělal vůbec nic, jen lezl na postel, ale příslib násilí a sexu se mihl vzduchem jako blesk.

Je rychlejší než já. A dosáhne skoro dvakrát dál. A rozhodně je daleko silnější. Jediná věc, která mluví v můj prospěch, je, že já se ho budu snažit co nejrychleji zabít, zatímco on má v plánu mě nejdřív znásilnit. To znamená, že můžu udělat něco, co on nebude chtít. Aspoň ze začátku. Jestli to nebude hotové rychle, jsem v háji.

S noži v obou rukou jsem klesla na jedno koleno a pevně se zapřela. Sám se ke mně chce přiblížit. Dokonce touží, abych ho poranila, takže žádné finty, žádné zkusmé výpady. Pustím ho k sobě a pak ho rozpářu.

V břiše mi zavířila energie. Vybuchla v mém těle provázena záplavou vjemů. Vůně letního lesa byla tak silná, že mě až dusila. Chvíli jsem neviděla místnost kolem sebe. Letmo jsem zahlédla nějaké jiné místo. Chaotické útržky a kousky obrazů jako puzzle rozházené na zemi. Zbyly mi z toho tři pocity: strach, bezmoc a to, že mě potřebuje.

Když se mi před očima vyjasnilo, mračil se na mě Gabriel. „Co to s tebou je, Anito? Nepraštila tě Cassandra moc silně?"

Zavrtěla jsem hlavou a přerývaně se nadechla. „Budeš pořád jenom mluvit a skutek utek, Gabrieli?“

Pomalým, ospalým pohybem se usmál a odhalil tesáky. Najednou byl u mě. Bez uvažování, čistě reflexivně, jsem po něm sekla nožem. Uskočil a na břiše se mu objevila tenoučká krvavá čára.

Smyslně si prsty otíral krev a pak je olizoval dlouhými, pomalými pohyby jazyka. Hrál pro kameru. Převalil se na postel a otáčel se v bílé dece, až měl omotané celé tělo. Překulil se na záda a ukázal mi krk. Měla jsem ho skoro na dosah. „Pojď si hrát, Anito.“

Bylo to ohromné pokušení, ale já se dokázala ovládnout. Viděla jsem Richarda, jak trhá deky jako papír. „Já zůstanu tady, Gabrieli. Budeš si pro mě muset dojít.“

Převalil se na břicho. „Myslel jsem, že si tě budu muset chytit. To není žádná zábava.“

Usmála jsem se. „Pojď blíž a užiješ si spoustu zábavy.“

Zvedl se na kolena. Postel, z níž vylezl, byla celá od krve. Najednou byl Gabriel u mě. Bylo to moc rychlé, než abych to vůbec stačila postřehnout. Minul mě dřív, než jsem vůbec stačila zareagovat.

Padla jsem na zadek a zoufale se ho snažila sledovat. Ale on tam jenom tak stál. Těsně mimo můj dosah. Chvíli na to mi pravačkou projela ostrá bolest. Podívala jsem se a na rameni jsem měla krvavé stopy drápů.

Zvedl jednu ruku před obličej a zpod nehtů mu vyjely drápy. „Mňau,“ řekl.

Pokoušela jsem se umlčet bušící srdce, ale nedokázala jsem to. Tohle znamená, že i když mě nezabije, můžu být za měsíc porostlá srstí.

Nebyl to výkřik, který můžete vnímat ušima. Ani to nebyl zvuk. Nemám pro to slova, ale cítila jsem, jak uvnitř mě křičí Richard. Zaplavila mě jeho energie a někde na jejím okraji jsem cítila i Jean-Claudea. Něco těsného a bolestivého ho poutalo k zemi. Pokusila jsem se postavit na nohy, ale zapotácela jsem se.

„Co je, Anito? Tolik jsem tě přece neporanil.“

Zavrtěla jsem hlavou a zvedla se. On se ke mně nepřiblíží a Richard začíná být zoufalý. Napřáhla jsem tu pochodeň síly a cítila Dominikovo kouzlo. Nějak je chránil, ale přede mnou je nedokázal skrýt. Kouzlo sílilo. Čas oběti se blížil. Nemám čas na to, aby si Gabriel se mnou hrál. „Přestaň se předvádět, Gabrieli. Nebo mě snad nechceš?“

Přimhouřil oči. „Ty máš něco za lubem.“

„To se klidně vsaď. A teď mě ošoustej, Gabrieli, pokud na to máš koule.“

Opřela jsem se zády o stěnu a doufala, že to bude stačit. Věděla jsem ale, že nebude. Vyslala jsem proud síly zpátky k Richardovi s nadějí, že to pochopí a nejbližších pár minut mě nebude rušit. Jestli mě v nesprávnou chvíli vyvede z koncentrace, bude po všem.

Gabriel přede mnou přecházel sem a tam a lákal mě, abych ustoupila od stěny a šla po něm. Udělala jsem přesně to, co čekal. Pokusila jsem se ho zasáhnout, ale on tam vůbec nebyl. Bylo to jako snažit se pořezat vítr.

Mávl po mně rukou a rozpáral mi hřbet levé ruky. Máchla jsem po něm pravačkou a levou rukou se snažila udržet nůž. Znovu mě uhodil, tentokrát ne drápy, ale hřbetem ruky. Dlaň se mi křečovitě sevřela a nůž obloukem odletěl.

Jeho tělo mě zasáhlo plnou vahou a srazilo mě na podlahu. Pravou rukou jsem mu vrazila nůž do břicha, ještě než jsem se zády dotkla země. Ale bodnout ho znamenalo, že svůj dopad nijak neztlumím. Na okamžik mě to omráčilo. A víc než okamžik nepotřeboval.

Chytil mě v podpaží, ale nesnažil se mě chytit za ruce. Jenom je odstrčil od nože ve svém břiše. Tělem mě tiskl k zemi. Čekala jsem, že nůž vytáhne, ale neudělal to. Přitiskl se rukojetí k mému tělu a zatlačil. Zarazil do sebe ostří až po rukojeť, ale tlačit nepřestával. Jílec mi pronikal do břicha a on vrážel nůž do nás obou.

Zachvěl se na mně. Nadzvedl horní část těla, tlačil se na mě boky a cpal se mi mezi nohy. Cítila jsem ho tam tvrdého a vztyčeného. V karmínové záplavě si vytrhl nůž z těla a zabodl ho tak prudce, že se mé ruce zdvižené na ochranu tváře dostaly sotva do poloviny vzdálenosti, když se ostří zakouslo do koberce. Zaťal nůž hluboko do překližkové podlahy tak blízko vedle mé hlavy, že mi na jedné straně přiskřípl vlasy.

Rozepnul knoflík na mých džínách. Ani se nesnažil držet mi ruce, ale mně zbýval už jen poslední nůž. Teď se uvidí, jak dobré mám nervy.

Znovu mě obklopila Richardova energie, ale teď byla jiná. Nebyla tak zoufalá, spíš jako by mi chtěla něco pošeptat nebo mi něco nabídnout. Vtom jsem si uvědomila, co to je. První znamení. Jean-Claude a Richard, byli to totiž oba, to nemohli udělat bez mého svolení. Přinejmenším z magického hlediska jsem příliš silná na to, aby mě mohli nutit.

Gabriel mé nohy přidržoval boky. Uchopil předek džínů, ale prsty mu mířily ven, od mého těla. Drápy pronikly látkou a on trhl směrem vzhůru. Rozpáral látku skoro až ke stydké kosti.

Vykřikla jsem a pustila Richarda dovnitř. Lepší netvor, kterého znáte, než netvor, který se vám snaží dostat do kalhot. Tělem mi proběhla vlna žhavé energie. Když to tenkrát udělal Jean-Claude sám,

bylo to jednodušší. Ale i když jsem věděla, co se děje, nebylo to nic moc.

Ale najednou jsem se cítila líp. V hlavě se mi rozjasnilo, cítila jsem se víc… víc něco. Gabriel nahoře na mně zaváhal. „Co to sakra bylo?“ Na nahých pažích mu naskočila husí kůže. Ochutnal naši sílu.

„Já jsem nic necítila,“ divila jsem se. Chytila jsem nůž zaražený v podlaze a pokoušela se ho vyprostit. Gabriel ze mě rval džíny oběma rukama a ty uprostřed povolily, takže mezi ním a mnou nebylo nic než moje kalhotky a jeho kožené kalhoty. Držela jsem nůž v nešikovném úhlu, a když byl venku teprve napůl, Gabriel mi strčil ruku do kalhot.

Vykřikla jsem. „Richarde!“

Zaplavila mě jeho moc. Spolu s Jean-Claudem jsem sledovala, jak do mě vstupují jeho žhnoucí hnědé oči. Richard působil jako ohnisko a já nebyla schopná vnímat nic než pachy. Vůni lesa, Richardovu kůži a Jean-Claudeův parfém. Cítila jsem je oba v ústech, jako bych střídavě po doušcích upíjela dvě opojná vína.

Gabrielova ruka nad mým tělem ztuhla. Jen na mě zíral. „Cos to teď udělala?“ Jenom slabě šeptal.

„Myslel sis, že znásilnit mě bude snadné?“ Rozesmála jsem se a on znervózněl. V jeho bouřkově šedých očích jsem zahlédla něco podobného strachu. Stáhl ruku. Nemít ji dole v kalhotkách bylo tak ohromné zlepšení situace, že jsem neměla slov. Neměla jsem v úmyslu dovolit mu, aby se mě znovu takhle dotkl. Už nikdy.

Měla jsem dvě možnosti. Můžu blufovat a doufat, že se mi podaří utéct, nebo ho můžu znovu přimět k sexu a zabít ho. Druhé znamení mi moc energie nepřidalo. Vlastně to spíš klukům dalo k dispozici moji energii než naopak. Takže sex.

„Co se děje?“ zajímala se Raina mimo záběr.

„Gabriela studí nohy,“ zavolala jsem. Opřela jsem se o loket. Nůž, který zarazil do podlahy, mi přiskřípl vlasy, a jak jsem se zvedala, hrst jsem si jich vytrhla. Moc to nebolelo, ale já věděla, že to na Gabriela zapůsobí. Zabralo to.

Seděla jsem s nohama po obou stranách jeho stehen. Nadzvedl mě, jeho ruce mi klouzaly po kalhotkách a hnětl mi zadek. Zaklonil se na kolenou a nesl celou mou váhu. Díval se na mě a já viděla, jak se v jeho očích něco mihlo, a cítila jsem chvění v jeho dlaních. Poprvé si uvědomil, že bych ho doopravdy mohla zabít, a to ho vzrušilo. Strach jako opojná droga.

Něžně mě políbil na tvář. „Vytáhni poslední nůž, Anito. Sáhni po něm.“ Při těch slovech se ke mně naklonil a jemně mě kousal do tváře. Cítila jsem jeho tesáky na čelisti a pak ještě níž, na krku. Přiložil zuby k boční straně mého krku a tlačil stále silněji a silněji. Tlak pomaličku narůstal. Olízl mi kůži.

Nesáhla jsem po noži. Prohrábla jsem prsty jeho husté vlasy a odhrnula mu je z tváře. Jeho zuby se mi dál zatínaly do kůže. Ruce mi vklouzly do kalhotek a hnětly mé nahé hýždě. Ztuhla jsem, ale pak se přinutila uvolnit. Tohle zabere. Musí to zabrat.

Pohladila jsem ho prsty po tváři. Jeho zuby už se zakously natolik, že jsem začala slabě krvácet. Zasténala jsem a on do mě zaťal zuby silněji. Hladila jsem ho po obou tvářích, jeho líce a oční víčka. Nadechl se, pohled měl vytřeštěný a rozostřený a pootevřené rty. Hladila jsem mu obličej a táhla ho k sobě, abych ho políbila. Přejela jsem prsty po jeho hustém obočí. Políbil mě, zavřel oči a já přitiskla palce na jeho oční víčka. Na kůži se mi zatřepotaly jeho řasy. Vrazila jsem mu prsty do obou očí, zabořila je co nejhlouběji a pokoušela se mu je zarazit až do mozku a druhou stranou ven.

Gabriel s ječením ucukl. Zaryl mi drápy do zad. Zasténala jsem, ale neměla jsem čas vykřiknout. Z pouzdra na zádech jsem vytáhla veliký nůž.

Místo mě se rozkřičela Raina.

Zabodla jsem nůž Gabrielovi pod žebra. Vrazila jsem mu ho do srdce. Začal se hroutit dozadu, ale moje váha mu držela kolena, takže se prohnul zpět, ale nespadl. Probodla jsem ho skrz naskrz. Cítila jsem, jak mu špička vyjela z těla ven.

Najednou u mě byla Raina, popadla mě za vlasy a odhodila mě stranou. Proletěla jsem vzduchem, narazila do stěny a pokračovala dál. Ze zdi zbyly třísky. Ležela jsem na břiše a učila se zase dýchat. V hlavě mi bušil vlastní tep, takže jsem na chviličku ohluchla. Moje tělo postupně získávalo nad sebou vládu a dávalo mi najevo, že jsem odřená a mám modřiny, ale zlomeného nic. Měla bych mít. Dvě znamení, a je ze mě Anita, lidské beranidlo. Když se mi to stalo poprvé, nevážila jsem si toho. Tentokrát ano. Tak hurá. Nejsem vážně zraněná, ale pořád se musím dostat přes Rainu. Až bude mrtvá, všichni ostatní se stáhnou a dají se na útěk. Zbývá jenom otázka, jak ji odrovnat.

Rozhlédla jsem se kolem sebe a zjistila, že jsem hned vedle stolu s rekvizitami. Na něm ležely moje pistole. Jsou nabité? Jestli se k nim vrhnu a nebudou, Raina mě zabije. Ale když tu budu jenom ležet a krvácet, zabije mě stejně.

Slyšela jsem, jak se ke mně blíží její podpatky. Zvedla jsem se na kolena a potom na nohy a vrhla se ke stolu. Přes zbytek stěny mě neviděla, ale určitě mě slyšela. Dala se na své straně zdi na těch směšně vysokých podpatcích do běhu.

Popadla jsem firestar a přehoupla se přes stůl. Přistála jsem na zádech a ona se hnala ke stolu. Palcem jsem posunula pojistku a stiskla spoušť. Zbraň mi vybuchla v ruce a střela ji zasáhla do žaludku.

Připadalo mi, že ji kulka zastavila uprostřed pohybu, a já měla čas na další ránu. Tentokrát výš, do prsou.

Raina se zhroutila na kolena a šokovaně vytřeštila medově hnědé oči. Natáhla ke mně jednu ruku a já po zadku a zádech sklouzla zpět. Sesula se na bok a její dlouhé vlasy se po podlaze rozlily jako kaštanová záplava.

Štáb vzal nohy na ramena. Jenom Heidi se krčila u stěny a brečela. Zakrývala si uši a bála se zůstat i dát se na útěk.

Za pomoci stolu s rekvizitami jsem se vyškrábala na nohy. Teď jsem si mohla prohlédnout Gabrielovo mrtvé tělo. Z jeho obličeje a očí proudila krev a nějaká čirá tekutina. Jeho tělo pořád ještě nespadlo na zem. Klečelo tam jako podivná parodie života, jako by mohl otevřít oči a říct, že to všechno jenom předstíral.

Zakrytými dveřmi vešel dovnitř Edward. Na rameni měl brokovnici. Vedle něho kráčel Harley se samopalem. Rozhlédl se po místnosti a pak se vrátil pohledem ke mně. „Je tady někde Anita?“

„Ano,“ uklidňoval ho Edward.

„Já ji nepoznávám,“ divil se Harley.

„Nestřílej. Přivedu ti ji.“ Došel ke mně a jeho oči si všechno ukládaly do paměti.

„Kolik té krve je tvé?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jak jste mě našli?“

„Pokoušel jsem se odpovědět na tvou zprávu. Nikdo nevěděl, kam jsi zmizela. Nikdo nevěděl, kam odešel Richard, Jean-Claude nebo Raina.“

Cítila jsem, jak Richard mým prostřednictvím křičí, a tentokrát jsem se tomu nebránila a dovolila jsem, aby se jeho jekot ozval z mých úst. Kdyby mě Edward nezachytil, upadla bych na zem. „Musíme zachránit Jean-Claudea s Richardem. Okamžitě!“

„Nejsi schopná ani chodit,“ namítl.

Chytila jsem se ho za rameno. „Pomoz mi a já poběžím.“

Nehádal se se mnou. Jenom přikývl a chytil mě rukou kolem pasu.

Harley moje nože a browning podal Edwardovi. Stála jsem od něho jen desítky centimetrů, ale on se mě vůbec nepokusil dotknout. Díval se skrze mě, jako bych tam nebyla. Třeba jsem tam pro něho opravdu nebyla. Odřízla jsem si zbytky džínů, takže jsem od pasu dolů měla jen kalhotky a niky, ale aspoň se mi dobře poběží. A my budeme muset utíkat. Věděla jsem to. Cítila jsem, jak energie letní noci narůstá. Dominik už si chystá nůž. V běhu jsem se modlila. Modlila jsem se, abychom to stihli včas.

44

Utíkali jsme. Běžela jsem tak, že jsem myslela, že mi pukne srdce. Přeskakovala jsem padlé kmeny a vyhýbala se ve tmě stínům, které jsem jenom tušila a vůbec neviděla. Větve a podrost mi podrápaly nohy drobnými škrábanci. Nějaká větev mě zasáhla do tváře a já ztratila rovnováhu. Edward mě zachytil. Harley se zeptal: „Co je to?“

Stromy prosvítala jasná bělavá záře. To nebyl oheň. „Kříže,“ odpověděla jsem.

„Cože?“ divil se Harley.

„Ověsili Jean-Claudea kříži.“ V tu chvíli, kdy jsem to vyslovila, jsem si byla jistá, že je to pravda. Rozběhla jsem se za světlem. Edward s Harleym mě následovali.

Vyběhla jsem z lesa na kraji mýtiny s oběma muži v závěsu. Bez uvažování jsem zvedla browning. Chvilku mi trvalo, než jsem se zorientovala. Richard s Jean-Claudem byli tak hustě omotaní řetězy, že se nemohli ani pohnout, natož pak uniknout. Kolem Jean-Claudeova krku visel krucifix. Svítil jako uvězněná hvězda a spočíval na vrstvách řetězu. Někdo mu zavázal oči, jako by se bál, že mu ten svit poškodí zrak. To bylo zvláštní, vzhledem k tomu, že měli v úmyslu ho zabít. Ohleduplní vrazi.

Richard měl v puse roubík. Podařilo se mu uvolnit ruku, konečky prstů se dotýkal Jean-Claudea a snažil se ze všech sil jejich spojení nepřerušit.

Nad nimi stál Dominik v bílém obřadním rouchu. Kápi měl spuštěnou na zádech, ruce rozpřažené a držel krátký meč dlouhý jen něco přes půl metru. V druhé ruce svíral něco tmavého. Něco, co pulzovalo a vypadalo jako živé. Robertovo upíří srdce.

Sabin seděl na Marcusovu kamenném trůnu. Byl oblečený stejně jako minule, kápi měl na hlavě a ukrýval se ve stínu. Bělostně zářivá Cassandra stála na opačné straně kruhu moci a společně s oběma muži tvořila poslední vrchol trojúhelníka. Oba mí muži leželi spoutaní na zemi.

Namířila jsem na Dominika browning a vypálila. Kulka opustila hlaveň. Viděla jsem to i slyšela, ale vůbec se nedostala do Dominikovy blízkosti. Měla jsem dojem, že nedoletěla vůbec nikam. Prudce jsem vydechla a zkusila to ještě jednou.

Dominik se ke mně obrátil. Tvář s tmavým vousem měl klidnou. Vůbec se mě nebál. „Jsi z rodu mrtvých, Anito Blakeová, a ani ty, ani

nic tvého nemůže vstoupit do tohoto kruhu. Přišla jsi sem, abys je viděla umírat.“

„Už jsi prohrál, Dominiku, proč je ještě chceš zabíjet?“

„To, co potřebujeme, už nikdy nenajdeme,“ prohlásil nekromant.

Sabin promluvil těžkopádným a podivným hlasem, jako by mu mluvení dělalo problémy. „Musí to být dnes v noci.“ Zvedl se na nohy a stáhl kapuci. Nezbývalo mu už skoro žádné maso, jen tu a tam pár vlasů a obnažená, rozkládající se tkáň. Z pusy se mu valila tmavá tekutina. Možná už mu ani další noc při vědomí nezbývá. To ale není můj problém.

„Upíří koncil zakázal jakékoli spory, dokud nebude Brewsterův zákon schválen nebo zamítnut. Za to, že jste neposlechli, vás zabijí.“ To jsem si trochu domýšlela, ale už jsem potkala dost vládců různých měst, abych věděla, jak silně se jich každá neposlušnost dotýká. A koncil je v podstatě nejmocnější a nejpřísnější z vládců měst. Budou ještě méně shovívaví, ne víc.

„My to riziko podstoupíme,“ řekl Sabin. Každé slovo pečlivě vyslovoval a bylo vidět, jak je pro něj řeč namáhavá.

„Řekla ti Cassandra o mojí nabídce? Jestli tě dneska neuzdravíme, dovolím Jean-Claudeovi, aby si mě označil. Dneska máš jenom část z toho, co k tomu kouzlu potřebuješ. Ty mě potřebuješ. Tak nebo tak mě potřebuješ.“ Neřekla jsem jim, že už znamení mám. A oni to zřejmě necítili. Kdyby tušili, že už označená jsem, mohla bych jim nabídnout jenom to, že umřu společně se svými kluky.

Dominik zavrtěl hlavou. „Prohlížel jsem Sabinovo tělo, Anito. Zítra už bude pozdě. Nebude co zachraňovat.“ Klekl si k Richardovi.

„To nevíte jistě,“ namítla jsem.

Položil stále ještě bušící srdce na Richardovu hruď.

„Dominiku, prosím!“

Na lhaní už je pozdě. „Jsem poznamenaná, Dominiku. My tři jsme dokonalá oběť. Otevři kruh, ať můžu vstoupit dovnitř.“

Zahleděl se na mě. „Jestli je to pravda, pak jsi příliš nebezpečná, abych ti mohl věřit. Bez kruhu byste nás vy tři rozdrtili. Pochop, Anito, jsem součástí skutečného triumvirátu už celá staletí. O moci, kterou máš k dispozici, se ti ani nesnilo. Ty s Richardem jste daleko mocnější než Cassandra a já. Byli byste silou, se kterou je nutné počítat. Samotný koncil by se před vámi musel mít na pozoru.“ Rozesmál se. „Třeba nám proto odpustí.“

Vyslovil nějaká slova a okolo mě zavířila energie.

Popošla jsem k okraji kruhu a dotkla se ho. Bylo to, jako by mi slézala kůže z těla. Spadla jsem dopředu a sklouzla po něčem, co tam nemělo být. Jean-Claude zavřeštěl. Mě to bolelo tak, že jsem nebyla schopná křičet. Ležela jsem schoulená vedle kruhu, a i když jsem

dýchala, cítila jsem v ústech pachuť smrti a starých práchnivějících mrtvol.

Edward si ke mně klekl. „Co ti je?“

„Bez svých partnerů nemáš dostatečnou moc, abys do kruhu pronikla, Anito.“ Dominik se postavil, zvedl meč v obou rukou a chystal se bodnout svisle dolů.

V místnosti, kde Robertovi vyrvali srdce, Dolph kruhem procházel. Popadla jsem Edwarda za košili. „Ty kruhem projdeš. Dělej. A zab toho zmetka.“

„Když to nedokážeš ty, jak bych mohl já?“

„Právě proto, že nejsi kouzelník.“

Byl to jeden z těch vzácných okamžiků, kdy si uvědomíte, jak velkou moc má důvěra. Edward o tom rituálu vůbec nic nevěděl, ale dál se nepřel. Přijal to, co jsem mu řekla, a prostě to udělal. Nebyla jsem si stoprocentně jistá, že to bude fungovat, ale nic jiného nám nezbývalo.

Dominik trhl mečem prudce dolů. Vykřikla jsem. Edward prošel kruhem, jako by tam žádný nebyl. Meč se zabodl Richardovi do hrudníku a připíchl mu bušící srdce k tělu. Bolest způsobená ostřím mě srazila na kolena. Cítila jsem, jak proniká do Richardova těla. Potom jsem necítila nic, jako když otočíte vypínačem. Výstřel z Edwardovy brokovnice zasáhl Dominika do prsou.

Dominik neupadl. Hleděl na díru ve svém hrudníku a pak na Edwarda. Vytáhl meč z Richardovy hrudi a stáhl z něj pořád ještě tepající srdce. S mečem v jedné ruce a srdcem ve druhé se otočil proti Edwardovi. Ten znovu vypálil a Cassandra mu skočila na záda.

Pak kruhem prošel Harley. Popadl Cassandru kolem pasu a odtrhl ji od Edwarda. V kotrmelcích dopadli na zem. Ozval se výstřel, Cassandřino tělo sebou škublo, ale její rozkošná pěstička se zvedla a dopadla.

Edward z brokovnice pálil, dokud se Dominikova tvář nezměnila ve změť kostí a krve a dokud Dominik nepadl pomalu na kolena. Jeho natažená ruka upustila srdce na zem vedle Richardova děsivě nehybného těla.

Sabin se vznesl do výše. „Za tohle si vezmu tvoji duši, smrtelníku.“

Dotkla jsem se prsty kruhu. Pořád tam byl. Edward se chystal obrátit brokovnici proti upírovi. V záři kříže se chvělo a pulzovalo obnažené srdce.

„Srdce, střel do srdce!“

Edward nezaváhal. Otočil se, vypálil a srdce se změnilo v pouhé cáry masa. Chviličku na to do Edwarda narazil Sabin a obloukem ho odhodil. Zůstal nehybně ležet a Sabin se spustil k němu.

Natáhla jsem ruku. Jenom prázdný vzduch. Vykročila jsem k Sabinovi a cestou pálila z obou zbraní. Třikrát jsem ho zasáhla do hrudi, donutila ho přistát a pustit Edwarda.

Sabin zvedl ruku před kosti ve svém obličeji v málem prosebném gestu. Přes hlaveň pistole jsem se dívala do jeho jediného zdravého oka a zmáčkla kohoutek. Kulka ho zasáhla těsně nad rozpadajícími se zbytky nosu. Přesně, jak jsem čekala, udělala při výstupu z lebky hezky veliký otvor a rozstříkla po trávě krev a mozek. Sabin po zádech padl do trávy. Vypálila jsem mu do hlavy další dvě střely, takže vypadal, jako bych ho připravila o hlavu.

„Edwarde?“ ozval se Harley. Stál nad Cassandřiným nehybným a mrtvým tělem. Jeho oči zběsile hledaly jediného člověka, kterého poznával.

„Harleyi, to jsem já, Anita.“

Škubl hlavou, jako by jenom bzučela moucha. „Edwarde, vidím samé příšery. Edwarde!“ Zvedl proti mně samopal a mně bylo jasné, že ho nesmím nechat vystřelit. Ne, bylo to možná víc než to, nebo možná míň. Zvedla jsem browning a vypálila dřív, než jsem měla čas nad tím přemýšlet. První rána ho srazila na kolena. „Edwarde!“ Vyslal kolem sebe dávku, která šla jen pár centimetrů nad hlavami ležících mužů. Znovu jsem vystřelila do jeho prsou, a než stačil dopadnout, ještě jednou do hlavy.

Blížila jsem se k němu s pistolí v pohotovosti. Jestli se jenom pohne, budu střílet znovu. Ani se nezachvěl. Nedozvěděla jsem se o Harleym nic jiného, než že byl skutečný šílenec a byl vážně dobrý se zbraněmi. Teď už je na to pozdě, protože Edward informace dobrovolně nesděluje. Vykopla jsem samopal z Harleyho mrtvé ruky a obrátila se k ostatním.

Edward se posadil a třel si temeno hlavy. Pozoroval mě, jak odcházím od Harleyho mrtvoly. „Tos udělala ty?“

Pohlédla jsem mu do očí. „Jo.“

„Už jsem zabil lidi kvůli menším věcem.“

„To já taky,“ upozornila jsem ho. „Ale jestli se chceš hádat, nemůžeme nejdřív rozvázat kluky? Richarda vůbec necítím.“ Nedokázala jsem nahlas vyslovit slovo mrtvý. Zatím ještě ne.

Edward se trochu roztřeseně postavil na nohy, ale zůstal stát. „Pohádáme se potom.“

„Až potom,“ přikývla jsem.

Edward si šel sednout ke kamarádovi. Já šla ke svému milému a k druhému klukovi.

Browning jsem zasunula do pouzdra, sundala Jean-Claudeovi z krku kříž a odhodila ho obloukem do lesa. Tma najednou byla

intenzivní a sametová. Sklonila jsem se, že mu sundám řetězy, ale jeden z článků mi proletěl kolem hlavy.

„Kurva," zaklela jsem.

Jean-Claude se posadil a setřásl řetězy, jako by byly z papíru. Nakonec si sundal pásku z očí. Já se mezitím plazila k Richardovi. Viděla jsem, jak mu meč probodl srdce. Musí být mrtvý, ale já hledala puls na velké tepně na krku a našla jsem ho. Narážel mi do dlaně slaboučký jako myšlenka a já se na Richarda s úlevou zhroutila. Je naživu. Díkybohu.

Jean-Claude si klekl z druhé strany Richardova těla. „Myslel jsem, že nesneseš jeho dotek. To mi aspoň řekl, než mu dali roubík. Měli strach, aby si na pomoc nepřivolal smečku. Já už jsem Jasona a upíry zavolal. Za chviličku tady budou."

„Proč ho tedy necítím ve své hlavě?"

„Zablokoval jsem to. Je to strašlivé poranění a já si s takovými věcmi dokážu poradit lépe."

Vytáhla jsem Richardovi roubík z úst. Jemně jsem se dotkla jeho rtů. Představa, že jsem ho dneska nechtěla políbit, mě děsila. „On umírá, že je to tak?"

Jean-Claude přetrhl Richardovy řetězy, ale daleko opatrněji než svoje. Pomohla jsem mu je sundat z Richardova bezvládného těla. Richard ležel na zemi v zakrváceném bílém tričku, ve kterém jsem ho viděla naposledy. Nedokázala jsem si představit divoké zvíře, které jsem v něm viděla. Najednou mi na tom nezáleželo. „Nesmím ho ztratit. Takhle ne."

„Richard umírá, *ma petite.* Cítím, jak z něj uniká život."

Podívala jsem se na něj. „Ty nedovolíš, abych to cítila, je to tak?"

„Chráním tě." Na tváři měl výraz, který se mi vůbec nelíbil.

Dotkla jsem se jeho ruky. Kůži měl ledovou. „Proč?"

Odvrátil se ode mě.

Zatáhla jsem ho za ruku a donutila ho, aby se na mě podíval. „Proč?"

„Dokonce i když má Richard jenom dvě znamení, mohl by se nás pokusit oba vysát a zůstat naživu."

„Takže nás chráníš oba?" ujišťovala jsem se.

„Až umře, můžu ochránit jen jednoho z nás, *ma petite*, oba ne."

Upřeně jsem si ho změřila. „Tím chceš říct, že jestli umře, umřete oba?"

„Obávám se, že ano."

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Oba dva ne. Ne oba naráz. K sakru, ty bys přece měl žít věčně."

„Omlouvám se, *ma petite.*"

„To ne, můžeme spojit síly, jako když jsem probudila zombie a upíry. Tak jako před chvílí.“

Jean-Claude se zničehonic sesul dopředu s jednou rukou na Richardově těle. „Nestáhnu tě s sebou do hrobu, *ma petite.* Radši bych na tebe vzpomínal, že jsi naživu a v pohodě.“

Zaťala jsem prsty do Jean-Claudeovy paže a druhou ruku položila Richardovi na prsa. Dlaní mi proudil jeho přerývaný dech. „Možná budu naživu, ale rozhodně ne v pohodě. Radši umřu, než abych vás ztratila oba.“

Dlouze se na mě zahleděl. „Netušíš, co po mně žádáš.“

„Jsme teď triumvirát. Dokážeme to, Jean-Claude. Dokážeme to, jenom mi musíš ukázat jak.“

„Máme větší moc než v mých nejdivočejších představách, *ma petite,* ale ani my nedokážeme obelstít smrt.“

„Dluží mi to.“

Jean-Claude sebou bolestivě trhl. „Kdo ti to dluží?“

„Smrt.“

„*Ma petite…*“

„Udělej to, Jean-Claude, udělej to. Ať už je to cokoli. Ať za to zaplatíme jakoukoli cenu. Prosím, udělej to.“

Zhroutil se na Richarda a sotva dokázal zvednout hlavu. „Třetí znamení. Buďto nás spojí navěky, nebo nás všechny zabije.“

Nabídla jsem mu zápěstí. „Ne, *ma petite.* Jestli to má být naposledy, pojď prosím ke mně.“ Napůl ležel na Richardově těle a nabízel mi náruč. Uložila jsem se do jeho objetí, ale když jsem se dotkla jeho prsou, zjistila jsem, že mu srdce nebije. Otočila jsem hlavu a jen z několika centimetrů mu hleděla do tváře. „Neopouštěj mě.“

Půlnoční modř jeho očí pohltil žár. Odhrnul mi vlasy stranou a řekl: „Otevři se mi, *ma petite,* otevři se nám oběma.“

Udělala jsem to. Rozhrnula jsem mysl dokořán a vzdala se veškerých zábran, které jsem kdy měla. Padala jsem neuvěřitelně daleko kupředu. Pořád dál dlouhým černým tunelem, v němž žhnuly modré plameny. Tmu jako bělostná čepel prořízla bolest a já se slyšela, jak sténám. Cítila jsem, jak do mě Jean-Claude zatíná tesáky, jak se k mé kůži tisknou jeho rty a jak saje a pije.

Houstnoucí tmou se prohnal vítr a zachytil mě jako pápěří, než jsem se toho modrého ohně stačila dotknout. Vítr byl cítit půdou prorostlou kořeny a pižmovým pachem srsti. Vnímala jsem i něco dalšího: trápení. Richardovo trápení. Jeho smutek. Ne nad tím, že umírá, ale nad tím, že mě ztratil. Přijde o mě, ať už bude mrtvý, nebo živý, a k jeho mnoha chybám patří i oddanost překračující veškeré rozumné meze. Jakmile se zamiloval, stál si na svém, bez ohledu na to, co jeho vyvolená dělá. Bludný rytíř každým coulem. Je pošetilý, ale

právě proto ho miluju. Jean-Claudea miluju sobě navzdory. Richarda miluju pro to, jaký je.

Nesmím ho ztratit. Obalila jsem jeho podstatu, jako bych se proměnila v kousek měkoučké látky, až na to, že jsem žádné tělo neměla. Chovala jsem ho ve své mysli a těle a dala mu pocítit lásku, bolest a lítost. Jean-Claude tam byl také. Napůl jsem čekala, že bude protestovat, že to bude sabotovat, ale neudělal to. Modrý plamen nám vyšlehl tunelem vstříc a svět vybuchl ve zmateném víru tvarů a obrazů. Kousky a útržky vzpomínek, pocitů a představ jako tři samostatná puzzle promíchaná a vyhozená do vzduchu. A každý kousek, který zapadl na místo, představoval obraz.

Běžela jsem po čtyřech lesem. Už jenom vůně byly opojné. Zabořila jsem tesáky do nějaké krásné dívky, ale nebyla jsem to já. Sledovala jsem tep na jejím krku a myslela na krev, horké maso a dávný a vzdálený sex. Vzpomínky po sobě následovaly rychleji a ještě rychleji, až plynuly jako v karnevalovém reji. Obrazy byly čím dál víc černé, jako když do vody přiléváte inkoust. Když tma pohltila úplně všechno, dál jsem se závratný okamžik vznášela a pak jsem zhasla jako plamínek svíčky. Nic.

Dokonce jsem ani nestihla dostat strach.

45

Probudila jsem se v pastelově růžovém nemocničním pokoji. Usmívala se na mě sestra ve stejně růžovém plášti. Strach mě rozpaloval jako skvělé šampaňské. Kde je Richard? Kde je Jean-Claude? Nakonec jsem se dokázala zeptat: „Jak jsem se sem dostala?“

„Přivezl vás přítel.“ Ukázala hlavou.

Na židli u zdi seděl Edward a listoval časopisem. Zvedl oči a naše pohledy se setkaly. Z jeho tváře se nedalo nic vyčíst.

„Edwarde?“

„Kamarádi mi říkají Tede, Anito. To přece dobře víš.“ Měl na tváři úsměv sympatického chlapíka, a to mohlo znamenat jen to, že předstírá, že je Ted Forrester. Byla to jeho jediná legální identita, se kterou jsem se setkala. Dokonce i poldové věřili, že je Ted. „Sestro, můžete nás chvíli nechat o samotě?“

Sestra se usmála, zvědavě se podívala z jednoho na druhého a stále ještě s úsměvem odešla.

Pokusila jsem se chytit Edwarda za ruku, ale zjistila jsem, že má levá ruka je leukoplastí přilepená k pelesti postele a trčí z ní kanyla s kapačkou. Chytila jsem ho pravačkou a on ji stiskl. „Jsou naživu?“

Usmál se. Vlastně jen maličko škubnul rty. „Ano.“

Tělo mi zaplavila úleva, jakou jsem nikdy předtím nezažila. Bez sebe slabostí jsem se zhroutila na postel. „Co se stalo?“

„Přijali tě sem poškrábanou od lykantropa a s hodně ošklivým upířím kousnutím. Vysál tě skoro do sucha, Anito.“

„Možná že právě tohle nás zachránilo.“

„Snad,“ připustil Edward. Posadil se na kraj postele. Sako se mu otevřelo natolik, že jsem zahlédla podpažní pouzdro a pistoli. Všiml si mého pohledu. „Policie má dojem, že by příšery mohly mít vztek. Přede dveřmi je dokonce policista.“

Už jsme se nedrželi za ruce. Díval se na mě a tváří se mu mihl mrazivý výraz. „Zabila jsi Harleyho?“

Už jsem začala říkat, že ano, ale zarazila jsem se. Přehrála jsem si to v hlavě. Nakonec jsem na něho pohlédla. „Já nevím, Edwarde. Když jsi byl pryč, nikde tě neviděl. Snažila jsem se s ním mluvit, ale neposlouchal mě. Mířil na mě samopalem.“ Dívala jsem se do jeho prázdných modrých očí. „Zastřelila jsem ho. Viděl jsi jeho tělo. Dokonce jsem ho trefila do hlavy. Coup de grace.“

„Já vím.“ Jeho tvář ani hlas mi vůbec nic neprozradily. Bylo to jako sledovat, co říká krejčovská figurína. Až na to, že tahle figurína byla ozbrojená, a já ne.

„Vůbec mě nenapadlo, že bych neměla střílet, Edwarde. Ani jsem nezaváhala.“

Edward se zhluboka nadechl nosem a pak vydechl ústy. „Já vím, že se to stalo takhle. Kdybys mi lhala, zabil bych tě.“ Zvedl se a postavil se k nohám postele.

„I když nejsem ozbrojená?“ Snažila jsem se to odlehčit, ale nezabralo to.

„Sáhni si pod polštář.“

Zasunula jsem pod něj ruku a vytáhla firestar. Držela jsem ho na klíně, na nohou přikrytých dekou. „A co teď?“

„Dlužíš mi život.“

Zvedla jsem hlavu. „Já ti ho zachránila včera v noci.“

„Naše životy se nepočítají. Tak jako tak si navzájem budeme krýt záda.“

„Potom nechápu, o čem mluvíš.“

„Občas budu potřebovat pomoc, tak jako mi vypomáhal Harley. Příště, až bude potřeba, zavolám tobě.“

Chtěla jsem něco namítnout, protože jsem si nebyla jistá, do čeho by mě Edward mohl zatáhnout, ale neudělala jsem to. Při pohledu do jeho nevýrazných očí a s pistolí, kterou mi položil pod polštář, v ruce, jsem věděla, že by to udělal. Kdybych odmítla jeho nabídku, nebo takříkajíc obchod, vytáhl by na mě zbraň a pak bychom se jednou provždy dozvěděli, kdo z nás je lepší.

Hleděla jsem na zbraň ve svých rukou. „Já už mám pistoli venku, stačí zamířit.“

„Jsi zraněná, budeš potřebovat oporu.“ Ruka se mu vznášela nad pažbou zbraně.

Položila jsem pistoli na deku vedle sebe a podívala se na něj. Zase jsem si lehla do polštářů. „Nechci to udělat, Edwarde.“

„Takže přijedeš, až zavolám?“

Ještě jsem o tom chviličku uvažovala a pak přikývla. „Jo, přijedu.“

Usmál se úsměvem sympatického a žoviálního Teda Forrestera. „Dokud na mě nevytáhneš zbraň, nikdy nezjistím, jak dobrá doopravdy jsi.“

„To snad dokážeme přežít,“ řekla jsem. „Ale mimochodem, proč mě zveš na lov příšer zrovna teď? A neříkej mi, že to je kvůli Harleymu.“

„Zabila jsi ho, Anito. Bez přemýšlení jsi ho zabila. Dokonce ani teď toho nelituješ, ani o tom nepochybuješ.“

Měl pravdu. Neměla jsem z toho špatný pocit. Je to děsivé, ale je to tak. „Takže jsi mě přizval do hry, protože jsem stejný sociopat jako ty.“

„Ale ne, já jsem daleko horší sociopat,“ upozornil mě. „Nikdy bych upírovi nedovolil, aby se mi zakousl do krku. A nechodil bych s někým, kdo je jednou za čas chlupatý.“

„Chodil jsi vůbec s někým?“

Usmál se iritujícím úsměvem, který znamená, že nemá v úmyslu odpovídat. Ale pak to udělal. „Dokonce i Smrt má své potřeby.“

Edward na rande? To je něco, co musím vidět.

46

Když jsem vyšla z nemocnice, nezůstaly mi žádné trvalé jizvy. Rozhodně změna k lepšímu. Richard osahal rány, které mi způsobil Gabriel, tvář měl přitom velice vážnou. Ani jeden z nás to nemusel říkat nahlas. Za měsíc to budeme vědět s jistotou. Doktoři mi nabídli, že mě na první proměnu dají do domu pro poloviční kožoměnce (čili do vězení). Mělo by to být dobrovolné, ale jakmile to podepíšete, je skoro nemožné dostat se ven. Řekla jsem, že se o sebe postarám sama. Vynadali mi a já je poslala do háje.

Noc prvního úplňku jsem strávila s Richardem a se smečkou a čekala jsem, jestli se nepřipojím ke smrtícímu tanci. Nestalo se to. Buďto jsem měla neuvěřitelné štěstí, nebo prostě nemůžu chytit lykantropii, stejně jako ji nemůže dostat upír. Po tom už jsme se s Richardem skoro neviděli. Nemám mu to za zlé.

Pořád ho miluju. A myslím, že on miluje mě. Jean-Claudea mám taky ráda. Ale je to jiný druh lásky. Nedokážu to vysvětlit, ale Richard mi schází. Na pár krátkých okamžiků v Jean-Claudeově náručí na něho zapomenu. Ale schází mi.

To, že jsme oba spojeni s Jean-Claudem, to nijak nezlepšuje. Richard dvakrát nedopatřením pronikl do mých snů. Mít ho blízko u sebe bylo tak bolestné, že se to nedá vypovědět. Richard se s tím snažil bojovat a nakonec souhlasil, aby ho Jean-Claude naučil ovládat to natolik, aby nás neobtěžoval výlevy své energie. Se Jean-Claudem se baví víc než se mnou.

Triumvirát je k ničemu. Richard je na mě moc navztekaný. A příliš nenávidí sám sebe. Ani nevím, jak si vede se smečkou. Zakázal komukoli se mnou o záležitostech smečky mluvit, ale novou alfa fenu si nevybral.

Willie McCoy a ostatní upíři, které jsem nedopatřením oživila, mi připadají v pohodě. Moc se mi ulevilo. Moničino dítě se má narodit v srpnu. Vyšetření plodové vody bylo v pořádku. Žádný Vladův syndrom. Zřejmě si teď myslí, že jsem její kamarádka. To nejsem, ale občas jí pomůžu. Jean-Claude si hraje na hodného pána, stará se o ni i o dítě. Monika pořád mluví o hlídání. Doufám, že si dělá legraci. Říká mi tetička Anita. To mě tedy podržte. Ještě legračnější je strýček Jean-Claude.

Táta mě v televizi viděl v Jean-Claudeově náručí. Zavolal mi a nechal mi na záznamníku velice ustaraný vzkaz. Mí příbuzní jsou devótní katolíci. Pro ně nic takového jako hodný upír neexistuje.

Možná mají pravdu. Já nevím. Můžu být dál metla upířího rodu, když s vrchním pijákem krve spím?

No to se vsaďte.

Laurell Kaye Hamiltonová

Americká autorka dark fantasy, narozena jako Laurell Kaye Kleinová 19. 2. 1963 ve vesničce Heber Springs poblíž Shirley v americkém státě Arkansas, po smrti matky při automobilové nehodě v roce 1969 byla vychovávána babičkou v městečku Sims ve státě Indiana, kde také později vystudovala anglický jazyk a biologii. Spolu se svou rodinou bydlí v Arnoldu blízko St. Louis ve státě Missouri. Vedle lidových příběhů mělo na její rozhodnutí stát se spisovatelkou velký vliv setkání s tvorbou Roberta E. Howarda.

Do fantastiky vstoupila povídkou **House of Wizards** (1989) v časopise *Marion Zimmer Bradley Fantasy Magazine*. V následujících letech napsala dalších šest kratších prací, dnes se však již delší dobu věnuje pouze románové tvorbě. V knižním debutu **Nightseer** (1992) popsala příběh půlelfky, která se díky schopnostem předpovídání stane vyvolenou na cestě za pomstou vraždy své matky, kterou má na svědomí obávaná čarodějnice. Dále napsala román **Nightshade** (1992) z prostředí TV seriálu *Star Trek: Next Generation* či novelu z herního prostředí **Ravenloft: Death of a Darklord** (1995).

Do povědomí čtenářů fantastiky se zapsala především jako autorka románové série s hlavní hrdinkou Anitou Blakeovou, lovkyní upírů. Patří do ní prozatím tituly **Guilty Pleasures** (1993, č. Provinilé slasti/Triton 2005), **The Laughing Corpse** (1994, č. Rozesmátá mrtvola/Triton 2006), **Circus of the Damned** (1995, č. Cirkus prokletých/Triton 2007), **The Lunatic Cafe** (1996, č. Kavárna šílenců/Triton 2008), **Bloody Bones** (1996, Krvavé koleno/Triton 2009), **The Killing Dance** (1997, č. Smrtící tanec/Triton 2009), **Burnt Offerings** (1998, připravuje Triton), **Blue Moon** (1998), **Obsidian Butterfly** (2000), **Narcissus in Chains** (2001), **Cerulean Sins** (2003), **Incubus Dreams** (2004), **Danse Macabre** (2006), **The Harlequin** (2007), **Blood Noir** (2008), **Skin Trade** (2009) a **Flirt** (2010). Anita Blakeová žije ve světě, kde jsou upíři, zombie či vlkodlaci běžnou součástí společnosti. Z různých důvodů přivádí mrtvé zpět k životu a neváhá se nechat najmout ani k lovu většinou mimo zákon postavených upírů. Život jí komplikuje láska k vysoce postavenému upírovi, která se neobejde bez četných problémů. Ne všechny se dají řešit s pomocí zbraní, s nimiž si Anita rozumí lépe než s většinou živých bytostí. Po třech svazcích vyšlo prvních šest knih společně pod

tituly **Club Vampyre** (1998) a **The Midnight Cafe** (1998), další dva díly pak ještě v knize **Black Moon Inn** (1999).

Erotikou říznuté směsi dark fantasy a detektivky se drží rovněž série Meredith Gentry: **A Kiss of Shadows** (2000), **A Caress of Twilight** (2002), **Seduced by Moonlight** (2004), **A Stroke of Midnight** (2005), **Mistral's Kiss** (2006), **A Lick of Frost** (2007), **Swallowing Darkness** (2008) a **Divine Misdemeanors** (2009). Princezna Meredith zde opustí říši nadpřirozena, které vládne její teta − Královna vzduchu a temnot − a ukryje se v moderním Los Angeles, kde si zařídí zcela novou identitu jako soukromá vyšetřovatelka Meredith Gentryová. Samozřejmě se však před svou minulostí na dlouho neschová a je nucena k návratu i proti své vůli.

Více na oficiálních stránkách www.laurellkhamilton.org.

Martin Šust

Laurell K. Hamiltonová
Smrtící tanec

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2009
jako svou 1336. publikaci, v edici TRIFID svazek 359.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Killing Dance
přeložil Pavel Toman.
Fotografie na obálce Alžběta Trojanová.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědný redaktor Jiří Popiolek.
Autorský medailon Martin Šust.
Sazba Petr Teichmann.
Vytiskla tiskárna Centa spol. s r. o., Brno

ISBN 978-80-7387-317-2
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 278,− Kč
(členové SFK TRIFID 238,− Kč)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat
na internetové adrese www.tridistri.cz

Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách
SF klubu Trifid.
Klubová výdejna pro knihy z edice Trifid vydané
nakladatelstvím Triton: Knihkupectví Krakatit
Jungmannova 14, Praha 1, tel.: 222 519 838